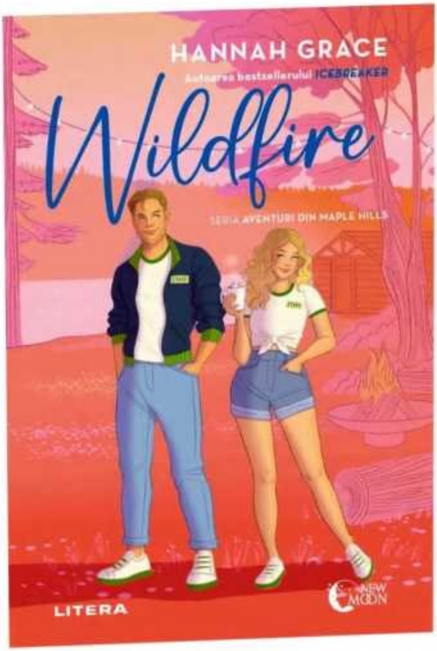
HANNAH GRACE
Autoarea bestsellerului ICEBREAKER
Wildfire
SERIA AVENTURI DIN MAPLE HILLS
NEW MOON
LITERA

NGDvf
HANNAH
GRACE

Wildfire

Traducere din limba
engleză de

IRINA FULGER

EDITURA LITERA

2023

Hannah Grace

Wildfire

Copyright ©
2023

Toate
drepturile
rezervate.

Editura Litera
tel.: 0374 82
66 35; 021 319

63 90; 031 425
16 19 e-mail:
contact@litera

.ro
www.litera.ro

Conţinutul

acestei lucrări

electronice

este protejat

prin Copyright

si este

destinat

exclusiv

utilizării în

scop privat pe

dispozitivul de

citire pe care

a fost

descărcat.

Orice altă

utilizare,

incluzând

împrumutul,

schîmbul,

reproducerea

integrală sau

parţială,

multiplicarea,

închirierea,

punerea la

dispoziţia

publică, prin

internet sau

prin reţele de

calculatoare,

stocarea

permanentă

sau temporară

pe dispozitive

sau sisteme cu

posibilitatea

recuperării

informaţiei,

altele decât

cele pe care a

fost

descărcată,

vânzarea sub

orice formă

sau prin orice

mijloc, fără

consimţământ

ul editorului,

este strict

interzisă.

Dreptul de

folosinţă al

prezentei

lucrări nu este

transferabil.

Drepturile de

autor pentru

versiunea

electronică în

formatele

existente ale

acestei lucrări

aparţin

companiei

Grup Media

Litera SRL.

Wildfire
Hannah Grace
Copyright ©

2023 Grup
Media Litera
pentru

versiunea în
limba română
Toate

drepturile
rezervate
Editor:

Vidraşcu şi fiii
Redactor:
Mira Velcea

Corectori:
Emilia Achim,
Ana Păuniţa

Copertă: Flori
Zahiu-Popescu
Tehnoredactar

e şi prepress:
Ioana Cristea
Seria de

ficţiune a
Editurii Litera
este

coordonată de
Cristina
Vidraşcu

Sturza.

ISBN 978-630-319-632-9

ISBN EPUB
978-630-338-

053-7

Pentru

versiunea

mea din
tinereţe, care
şi-a dorit să

fie prima lui opţiune.

„A iubi

înseamnă
să arzi, să

fii în
flăcări.”

MARIANNE

DASHWOOD,

Raţiune şi simţire

(1995)

CAPITOLUL 1

RUSS

Din partea

cealaltă a camerei de zi, privirea lui

Henry mă pârjoleşte.

- O

să ai o vară nasoală.

Aud cum

coechipierii mei pufnesc, cei mai

zgomotoşi
fiind Mattie,
Bobby şi Kris,

care cu toţii
mi-au spus
ceva similar

când am refuzat să petrec vara la

Miami cu ei.

- Ce cuvinte

încurajatoare, Turner, îi răspund eu

colegului meu de cameră placid. Ar

trebui să te faci vorbitor motivaţional.

- O
să-ţi pară rău
că nu m-ai

ascultat când
o să te speteşti
muncind şi o

să faci activităţi de teambuilding

la trainingul pentru angajaţi de

săptămâna
viitoare.
Henry

continuă să frunzărească broşura Honey

Acres,
încreţindu-şi
fruntea tot mai

mult cu fiecare pagină. Ce înseamnă tură de noapte?

- De două ori pe

săptămână, trebuie să dorm într-o

cameră anexată la cabane, în caz

că au nevoie de ceva, zic eu nepăsător,

privind cum Henry măreşte îngrozit ochii, în restul timpului, dorm în propria

cameră.

- Nu-i de mine, zice

el, aruncând broşura înapoi pe măsuţa de

cafea. Dar
succes!
- Ar

putea fi mai rău, cugetă Robbie din

partea cealaltă a camerei de zi. Vara asta

poate o să fii
nevoit să te
muţi în

Canada.

Nate geme

zgomotos,

îngropându-şi capul în părul iubitei lui, afundându-se mai adânc în fotoliul pe

care stau amândoi.

- Du-

te dracului cu Canada ta!

- Ţi-

ai făcut-o singur, mormăie

Stassie suficient de tare ca toţi să

o auzim. Nu te mai plânge atât! Nate, tu vrei să joci pentru Vancouver.

- Prefer să mă mut în Canada

decât să am grijă de douăzeci de

copii timp de nouă săptămâni.

Dezgustul real de pe faţa lui Henry i-ar face pe toţi să creadă că eu mă duc la

abator, nu că-
mi petrec vara
fiind

supervizor
într-o tabără.
Chiar nu te-ai

gândit bine la asta, Callaghan.

Ba chiar mă gândisem.

Clientela

principală de la Honey Acres este

reprezentată de părinţi suprasolicitaţi

şi bogaţi care trebuie să-şi ţină ocupaţi copiii toată vara, cât ei muncesc. Din

fericire, tarifele sunt extrem de

mari, ceea ce înseamnă că şi dotările sunt mai bune decât cele oferite de

restul
taberelor
despre care

m-am interesat, şi, ţinând cont că

sarcina este de a ţine sub control mai

mulţi copii, este bine plătită, plus că

se oferă multe zile libere întregi. Ceea ce ştiu că-i un lux şi că nu se întâmplă în alte tabere.

Kris şi Bobby mi-au

sugerat să depun o cerere după

ce le-am refuzat oferta de vacanţă şi

le-am explicat
că am nevoie
de un loc de

muncă. Acum zece ani, într-o vară, ei au fost la Honey Acres şi au jurat că este

cea mai bună tabără din California, iar

eu eram dispus să caut de lucru orice.

Sunt cam strâmtorat cu banii de când

barul unde lucram a fost închis de

poliţie. Din păcate, l-a prins într- un

final din urmă
faima că acolo
se desfăşurau

activităţi
suspecte şi că
se vindea de

băut
studenţilor
care nu aveau

vârsta legală, aşa că sunt slabe şanse să fie redeschis.

Aşadar,

chiar dacă

Henry crede că decizia mea nu-i cea mai

inteligentă,
alternativa
este de a

pierde vremea prin Maple Hills, şomer,

bătut de mama la cap să o vizitez.

Mi-a fost foarte uşor să aleg.

- Eu, Hen, am auzit că tu tot nu

vrei să vii cu mine, îl tachinez eu.

- Tot nu vin. Mulţumesc!

Dar, dacă ai nevoie de un pretext ca să

poţi pleca, să-mi spui. O să dau un telefon.

J.J. se apleacă spre Henry pe

canapea,
îmboldindu-l
cu un umăr.

- Singura urgenţă pe care o vei

avea în următorii doi ani, căpitane,

o să fie că te îneci în prea multe p...

- J.J.! ţipă Stassie, întrerupându-l.

- Nu te mai gândi la

prostii! o
ceartă el.
Voiam să zic

peisaje.

Stassie îşi dă ochii peste

cap, arătându-i degetul mijlociu, în

timp ce el îi trimite un sărut. Ea

coboară mâna şi se concentrează

asupra mea, cu un zâmbet delicat pe

buze.

- O
să te distrezi,

ignoră-l pe Henry! Dar o să-ţi simţim

lipsa pe aici.

- Tu nici măcar nu

mai locuieşti aici, zice Mattie, cu

sprâncenele ridicate.

- Tu

n-ai locuit niciodată aici! răspunde ea, pornind o ceartă despre cine petrece

mai mult timp în casa asta.

Oricât sunt

de
recunoscător
că am un loc

de muncă în vara asta, nu prea-mi

convine că plec, căci abia m-am mutat

cu Henry şi Robbie. în plus, mai sunt

şi colegii noştri neoficiali –

Mattie, Bobby şi Kris –, care apar ca prin magie de fiecare dată când se

pomeneşte de mâncare.

Este ciudat

să am propria cameră, după doi ani de

împărţit
camera la
cămin şi,

înainte de asta, de stat cu fratele

meu, Ethan, dar deja sunt mult mai

fericit aici.

în afară de lucrurile

evidente, cum ar fi să am propriul spaţiu

şi să locuiesc
cu oameni de
care-mi place,

mă simt bine
că nu trebuie
să planific cu

grijă când să fac laba sau, rareori, sex.

Henry a avut amabilitatea să-mi spună

că, după ce a locuit şase luni lângă Nate şi

Stassie, poate să confirme sută la sută că acea cameră nu este izolată fonic.

- Voi doi o să vă certaţi toată după-amiaza sau ne pregătim de petrecere?

strigă Robbie la Stassie şi la Mattie, care se

ciorovăiesc.
în seara
asta, dăm o

petrecere de rămas-bun pentru cei

care terminǎ sau un „la revedere şi

duceţi-vă
dracului”, cum
îi zice Robbie.

El rămâne în Maple Hills pentru

masterat şi este fericit că păstrează

titlul de organizator de petreceri.

Acestea fiind spuse, nimeni nu-i prea

entuziasmat să pună la punct casa pentru hoardele de studenţi din Maple Hills

care vor descinde aici în câteva ore.

Ştiu că pentru băieţi pare sfârşitul unei ere; patru ani petrecuţi în fiecare zi cu

cineva
înseamnă
mult. Pentru

Nate şi Robbie înseamnă şi mai mult; ei n-au locuit niciodată în alte oraşe,

darămite în alte ţări.

Eu o simt ca

pe începutul unei noi ere. La începutul

şcolii, m-am alăturat unei frăţii pentru că-mi doream o familie care să nu mă

dezamăgească
aşa cum o face
familia mea

reală. Am crezut că partenerii mei

de frăţie îmi vor fi alături la bine şi la rău, că, în sfârşit, voi avea nişte oameni pe

care să mă pot
baza, dar asta
nu s-a

întâmplat. Am simţit că am făcut o

greşeală de boboc, dar am perseverat,

crezând că durează ceva până să ne

simţim ca o familie. Mi-am dat seama că

am făcut o greşeală când s-a întâmplat

tâmpenia de la începutul anului cu

patinoarul şi
singurii
oameni care

mi-au fost alături sunt în camera asta.

A fost cea mai grea perioadă din

viaţa mea,
ceea ce spune
multe, şi

ascundeam cât de jenat mă simţeam. Apoi, într-o zi, Henry m-a întrebat dacă

sunt bine şi i-am zis că da. Mă aşteptam ca asta să fie tot, dar mi-a zis că şi- a dat seama că mint şi că avea să revină când

aveam să fiu
pregătit să
vorbesc. în

fiecare săptămână am avut aceeaşi

discuţie, până când, în vacanţa de

iarnă, am dat peste el.

Am încercat

să mă duc acasă, dar am rezistat doar

24 de ore cu beţia tatălui meu după

pierderile de la cazinou, cu prostia

incoerentă şi
cu
incapacitatea

magnifică a mamei mele de a-l trage la

răspundere
pentru
acţiunile lui,

după care m-am întors în campus.

Henry se îndrepta spre casa de hochei

să-şi ia materialele artistice şi,

când m-a văzut, m-a întrebat dacă

sunt bine, iar eu, pentru prima dată, i-am zis că nu.

După ce ani buni am fost

prea ruşinat şi furios din cauza

problemei
tatălui meu cu
jocurile de

noroc ca să spun cuiva, am scuipat totul din mine. Nici măcar antrenorul

Faulkner sau Nate nu ştiu toate detaliile despre ce se întâmpla la mine acasă,

dar lui Henry i-am spus totul.

A stat acolo, cu o pânză sub braţ,

ascultând.

Când am terminat, am

simţit că mi s-a ridicat un morman de

cărămizi de pe umeri, iar el m-a întrebat

dacă vreau să
primesc aripile
lui Kenny şi să

petrec timp cu el pe timpul vacanţei. Nu mi-a pus întrebări, nu mi-a oferit

sfaturi, nu m-a judecat. De aia am acceptat imediat când m-a întrebat dacă vreau să

locuiesc cu el
şi Robbie.
în încăpere

s-a făcut haos, cum se întâmplă

mereu când e toată lumea aici, cu

conversaţii
suprapuse,
fiecare mai

zgomotoasă decât cea de dinainte.

Oamenii au impresia că sunt tăcut

pentru că sunt timid, dar nu sunt timid. Nu

cred nici că
sunt tăcut, ci
doar par aşa

pentru că ceilalţi sunt foarte

zgomotoşi. Eu prefer să stau şi să ascult decât să fiu în centrul atenţiei, spre

deosebire de coechipierii mei. Este o

presiune prea mare când eşti în centrul

atenţiei, sunt prea multe ocazii să o dai în bară. Mă simt mult mai fericit ca

observator, privind din exterior.

Mă duc în bucătărie şi iau o sticlă de

apă din frigider şi, când mai iau

una, simt pe cineva în spatele meu.

- Eşt
i pregătit
pentru prima

ta petrecere oficială? mă întreabă J.J., acceptând sticla din mâna mea.

Ne sprijinim amândoi de blatul din

bucătărie, privind în camera de zi.

- Aşa cred. Să nu-l enervez pe

Robbie este singura regulă, corect?

J.J. pufneşte, deschizând sticla de apă.

- Este distracţia mea preferată,

dar depinde
cât de mult
vrei să te

muncească în următorul sezon.

- Cred că nu o să-l enervez.

- Te simţi deja ca acasă? mă

întreabă el, luând o gură de apă.

în ultimele săptămâni, am petrecut mult

timp cu J.J. şi am descoperit că, sub

persoana aia glumeaţă, este foarte fratern.

După ce acum câteva luni mi-am folosit

economiile să-mi cumpăr o camionetă

veche, am devenit curierul

neoficial
pentru cutiile
tuturor. A fost

bine să mă simt util, aşa că nu m-a

deranjat până când Lola s-a arătat

îngrijorată că lucrurile ei vor fi trimise din greşeală la Vancouver, unde va sta

Nate, şi a desenat penisuri pe

cutiile care nu erau ale ei sau ale lui Stassie.

Eu şi J.J. am mers la noua lui locuinţă din

San Jose cu o camionetă plină de cutii

decorate, şi toţi cei întâlniţi pe

drum s-au uitat la noi amuzaţi. Afli

multe despre cineva când stai într-un

spaţiu închis
cu acea
persoană timp

de zece ore. Ironic, J.J. a gluniit că eu

abia povestesc
despre mine.
- Aju

ng şi acolo, am recunoscut eu. Este o mare schimbare faţă de cum eram obişnuit.

- Ţine minte, aici este locul tău.

Toată lumea te vrea aici, mă auzi? zice el încet.

Niciodată nu mi-am

exprimat
nesiguranţa
faţă de unul

dintre băieţi, dar J.J. ştie cumva că eu păstrez distanţa. O dată i-am zis

că-i
perspicace, şi
el a zis că-i

aşa pentru că-i scorpion. Ce o mai fi

însemnând şi asta.

Oricum,

apreciez situaţia şi, pentru prima

dată după mult timp, mă simt înţeles.

Ceea ce-i un sentiment ciudat de

acceptat, din moment ce de multe ori nu

mă înţeleg eu pe mine.

- Te

aud, confirm eu.

îmi dă una

peste umăr, după care se întoarce la

locul lui în camera de zi. îl urmez lent, aşezându-mă lângă Henry.

Robbie bate

o dată din palme, făcându-ne pe

toţi să avem brusc amintiri din hochei,

căci îi acordăm imediat

atenţie, ca nişte câini bine antrenaţi.

- Ce
mini-Faulkner.
Frateee,

mormăie Nate, foindu-se incomod pe

locul lui.

- Ştii că eu tresar la

aplauze,
adaugă Bobby.
Cred că-i o

reacţie reală la traumă.

- Eu

aud aplauzele
alea când sunt
sîngur, zice

Mattie,
încuviinţând
solidar din

cap.

- Nah, pufneşte

Joe. Ăla-i Kris din camera alăturată. El e.

Gata imediat
de una mică.
Robbie

şuieră ceva în şoaptă, în vreme ce Kris

aruncă o pernă de pe canapea spre

Joe, care o prinde şi o aruncă înapoi,

declanşând
haosul.
- Un

de erau
abilităţile
astea de

apărare când jucai hochei, Joe? întreabă

Henry, luându-l pe nepregătite

suficient ca una dintre pernele lui

Kris să-l lovească direct în faţă.

- Pe
ntru
Dumnezeu,

mormăie
Robbie.
Petrecerea

asta nu va
avea loc dacă
unul dintre voi

are o contuzie,
clovnilor. Hai,
pentru ultima

dată!
în încăpere
se lasă liniştea

în timp ce toţi se aliniază cu reticenţă, ca

Robbie să le spună ce au de făcut, şi este un moment ciudat în care am senzaţia că

toţi îşi dau seama că e ultima

petrecere pe care băieţii o vor da

împreună în casa asta.

Sunt pierdut

în gândurile mele când J.J. începe să râdă şi să strige.

- Cinci dolari! îmi

datoraţi cu toţii cinci dolari!

- Pof
tim?
- Sta

s plânge! îşi pune un braţ in jurul ei şi o sărută pe lateralul capului. Şi

asta înainte să consume alcool! Eu

câştig.

Ştergându-şi lacrimile cu

dosul mâinilor, ea se uită uimită în jur.

- Aţi pariat pe mine?

Băieţii îşi scot toţi portofelele,

scoţând
bancnotele.
Mattie ridică

din umeri, trântind banii în palma în

aşteptare a lui
J.J.
- Te

hnic, am pariat pe lacrimile tale.

- Este incredibil. Nate, tu ştii...

Se întoarce spre iubitul ei, care scoate discret bani din buzunar. Eşti un

nemernic! Toţi sunteţi nişte nemernici.

Nate îi dă cei cinci dolari lui J.J. şi o

strânge în
braţe,
sărutând-o cu

afecţiune pe tâmplă.

- Nic

i măcar n-ai încercat să rezişti. Cu

banii ăştia, ţi-aş fi putut cumpăra

aripioare de pui.
- Inc

redibil. Este aşa trist. Voi o veţi lua pe căi separate şi este aşa o atmosferă...

- Te-ai simţi mai bîne dacă ţi-aş

spune că Russ
n-a pariat că
plângi astăzi?

Ochii ei înlăcrimaţi se întâlnesc cu ai

mei, şi zâmbeşte.

- Mu

lţumesc,
gogoşică! Tu
nu eşti pe lista

mea de nemernici.

încuviinţez

din cap în semn de apreciere,

lăsând-o să creadă că nu am pariat

pentru că am crezut că nu avea să plângă

– ceea ce eram sigur că urma să facă –, în

loc să clarific
că n-am făcut-
o pentru că nu

pariez.

- Mă scuzaţi,

intervine Henry. Nici eu n-am pariat.

Şi Henry ştia că avea să plângă, dar a

hotărât să nu parieze, în semn de

solidaritate.
J.J. încă îşi numără banii

când intră Lola cu pungi pline cu

pahare roşii. Se uită la şirul de oameni şi se încruntă.

- A

plâns, nu-i

aşa?

- Da, răspunde

toată camera.

- La naiba,

Anastasia!
Lola lasă
pungile în

poala lui Robbie, se apleacă să-l

sărute, apoi caută în geantă şi

scoate nişte bani. Este ultima oară

când îmi mai iei banii, Johal.

- Pâ

nă dau rateu cu hocheiul şi-mi urmez

adevărata chemare în viaţă, zice J.J.

Striptease-ul.
- Pâ
nă atunci.

- Acum, că şi-au achitat toţi

datoria, putem să începem petrecerea?

geme Robbie.

Tăcerea de mai devreme

revine, acelaşi gând trecând prin minţile coechipierilor mei. Nate îşi drege vocea,

încuviinţând
dîn cap.
- Pe

ntru ultima dată.

Atmosfera

ciudată
dispare de
cum Lola

izbucneşte în râs.

- Bin

e, Alexander Hamilton. Şi eu sunt aia

care
dramatizează,
frate. Parcă

sunteţi o adunătură de melodramatici.

CAPITOLUL 2

AURORA

Eu   n-ar

trebui să fiu aici acum, dar jucătorii de

baschet au
ceva ce îmi
pune la grea

încercare
capacitatea de
autocontrol.

Am zis că nu vin, şi Emilia mă

aşteaptă deja la casa de hochei, aşa că

nu ştiu de ce i-am permis lui Ryan Rothwell să mă convingă să-mi abandonez

planul şi să trec pe acolo. Ce au bărbaţii

înalţi,
musculoşi şi
abili cu

mâinile de mă fac să fiu slabă? Este

unul din marile mistere ale vieţii. Un

mister pe care
jumătate
dintre femeile

din Maple Hills incearcă să-l elucideze, dacă este să mă iau după mulţimea de

la această petrecere.

Cum câţiva

jucători
absolvă,
petrecerea din

seara asta
este ultima
pentru ei.

Săptămâna trecută, eu şi Ryan neam

luat rămas-bun de vreo patru ori, şi,

oricât o fi el
de grozav,
ştim amândoi

că nu vom ţine legătura. Luna viitoare are selecţiile pentru NBA, şi nu-mi fac

iluzii că voi fi invitată prea curând sa stau pe marginea terenului. Dar asta nu m-a

oprit din a veni doar pentru că el

mi-a cerut-o,
ceea ce spune
mai multe

despre mine decât despre Ryan.

îmi văd de treaba mea, având îndoieli

în privinţa tuturor alegerilor

mele din viaţă
şi
consumându-

mi băutura
într-un loc
tăcut din

bucătărie,
când cineva
care-mi

doresc să plece se aşază lângă mine.

îmi dau instinctiv ochii peste cap

când Mason Wright deschide gura,

dar asta nu-l oprește din a mă deranja.

îmi fură băutura din mână – lucru

pe care ştie că-l detest – şi ia o gură.

- îţi
cauţi
următoarea

victimă,
Roberts?
Doamne, îl

urăsc.

- Nu-i ora ta de

culcare,
Wright?
Urcă şi

coboară cu privirea pe corpul meu şi

rânjeşte,
făcându-mă să
icnesc în sinea

mea.

- Ast a-i o invitaţie?

Din fericire, n-am nici o problemă cu

autocontrolul în preajma acestui jucător de baschet.

- O invitaţie să te

duci dracului şi să mă laşi în pace? Da.

Chicoteşte,
şi mă irită
ideea că el

găseşte ceva amuzant în orice. Nu ştiu

de unde are atâta încredere în

el, dar ar trebui sâ o îmbutelieze şi

să o vândă. Niciodată n-am cunoscut

pe cineva, cu
atât mai puţin
un boboc, atât

de arogant ca acest băiat.

Dându-mi

băutura înapoi, se apropie mai

mult.

- Ştii că mă excitâ

când faci pe inabordabila, da?

- Nu fac, Mason. Nu poţi să mă

ai.

- De

ce?

- în
afară de faptul
că nu pot să te

suport? Eşti
boboc.
- Eşt

i cu patru luni mai mare ca mine.

Sprâncenele i se unesc de frustrare,

pentru că Doamne fereşte ca o

femeie să nu cada imediat în genunchi în prezenţa lui.

- Eşt
i boboc, repet

eu.

N-ar crede niciodată că se

poate ca o femeie să nu fie interesată

de el. Parţial pentru că-i foarte

atrăgător, dar
în principiu
pentru că are

foarte mare încredere în el. Pare mai

degrabă vedeta rock tipică, nu un

jucător de baschet, înalt, păr negru,

ochi albaştri pătrunzători şi piele albă cu

tatuaje
detaliate pe
braţe şi pe

spate. Oftând, dau pe gât restul de

băutură.

- Nu-mi plac

oamenii mai tineri decât mine.

- Ai grijă, prinţeso! îşi înăbuşă

râsul cu mâna, şi eu mijesc ochii. Se vede că ai probleme cu tatăl.

- Sin

gura mea problemă eşti tu. îmi vine să-l strâng de gât, dar, cunoscându-l

pe Mason, ar lua asta drept preludiu. Dar, apropo de tătici, cum este directorul

Skinner?

Oricât de arogant ar fi

inamicul meu, are o slăbiciune:

tatăl lui. Nimeni nu ştie că tatăl lui

este şeful sportivilor la Maple Hills, şi el vrea ca lucrurile să rămână aşa,

de asta folosește numele de fată

al mamei lui. Ai crede că faptul că avem amândoi probleme cu taţii noştri ne-ar ajuta să ne conectăm, dar eu şi Mason nu ne-am înţeles niciodată şi nu

se va dezvolta în timp nici un soi de

prietenie între noi. Pot spune fără teama de

a greşi că voi
aştepta
răbdătoare

prăbuşirea lui.

- Mă bucur să ştiu

că sunt subiectul de discuţii intime

între tine şi Ryan. Rânjetul lui obişnuit se

transformă
instantaneu
într-o

incruntătură, şi întinde mâna după

cea mai apropiată sticlă de

băutură. Mă mut în camera lui Ry. Ţi-a

zis? Nici măcar nu schimb codul,

ca să ştii cum să intri.

Băiatul ăsta

nu ştie când să renunţe.

- Ce

drăguţ eşti! Dar, serios, Mason, poţi

să-i dai tatălui tău numărul meu? Este

atrăgător. „Nu
este.” Şi vreau
să prind un loc

în echipa de baschet.

- Du-

te dracului, Aurora! mormăie el,

punând sticla la loc pe blat şi luând-o spre grădină.

- Ai grijă, prinţeso!

Se vede că ai probleme cu tatăl.

De la spate, nişte braţe îmi cuprind talia,

şi mă
pregătesc să
dau cu

pumnul, când aud o voce groasă care

mi-e foarte cunoscută.

- Nu

te scot din închisoare dacă-l omori.

- Mi-a zis că am probleme cu

tata. Ryan se uită confuz când mă întorc cu faţa spre el, de parcă nu-i chiar sigur unde duce conversaţia asta. Este în

regulă numai
când o zic eu.
încuviinţeaz

ă din cap, înţelegând în sfârşit.

- Am priceput. Ce i-ai zis de l-ai

enervat?

-          l-

am   cerut

numărul
tatălui lui, ca
să prind un loc

în echipa de baschet.

- Ror

y... Ultimele două sunete le zice mai

prelung, aşa că ştiu că am dat de belea.

Ştii că asta ar trebui să fie secret. Este un

micuţ sensibil
sub imaginea
aia de băiat

rău şi
încruntat
Nu-i vina

mea că Mason are o relaţie proastă cu

tatăl lui. Nu-l face special, şi n-am rostit

niciodată
cuvântul
nepotism.

- Păi , dacă era secret, de ce

mi-ai zis?

Ryan se apleacă şi mă

sărută tandru pe frunte.

- Pe

ntru că ştiu că-l urăşti şi voiam să mă

culc cu tine.

- Hm

m. Oricum aş

fi făcut-o.

M-aş culca cu Ryan

Rothwell în orice zi a săptămânii. M-

am culcat cu
Ryan Rothwell
în multe zile

dintr-o
săptămână, de
fapt. Ryan este

un tip grozav,
probabil de aia
aleg să înfrunt

furia Emiliei
de dragul de
a-l mai vedea

o ultimă dată.

Aşteptările mele de la

bărbaţi sunt sub nivelul mării, dar

Ryan este un tip de treabă, şi prietenia noastră cu beneficii din ultimele luni a

fost
distractivă.

Se ştie că se

distrează fără a se implica în relaţii

serioase, şi cred cu fermitate că ar

trebui premiat de colegiu pentru

serviciile
oferite în
slujba fericirii

femeilor în
aceşti patru
ani petrecuţi

aici.

Ar trebui să ridice o statuie

in onoarea lui.

Poate o să-i cer asta tatălui

lui Mason.

Pune un deget sub

bărbia mea, ridicându-mi capul şi

smulgându-mă din gândurile mele.

- O să-mi fie dor de tine,

Roberts.

Răspunsul

mi se

blochează în gât. Ar fi de ajuns ceva de genul „Şi niie o să-nii fie dor de tine” sau chiar şi un simplu „Mulţumesc”

dar cuvintele nu ies. Detest faptul că doar

câteva cuvinte
de afecţiune,
un simplu gest

de prietenie,
un semn că
timpul nostru

împreună a însemnat ceva pentru el sunt

de ajuns ca să
o iau razna.

Relaţia

noastră a fost mereu ceva pur fizic. Nu

că n-ar fi încercat să mă facă să rămân

după sex, dar mă simt bine când il aud că-i va fi dor de mine, chiar dacă are încă

vreo
douăsprezece
femei căror

să le spună asta.

Oftează, ca

şi cum mi-ar putea auzi gândurile, şi

mă
îmbrăţişează,
îngropându-şi

faţa în părul meu.

- O

să fiu gelos pe
tipul care o să
afle ce îţi trece

prin minte
când ai
expresia aia

pe faţă. Adu-l la un meci, ca să-i pot arunca o minge în cap.

- Nu

cred că trebuie să ne facem griji câ

se va întâmpla asta.

Râde în

părul meu, fără să-mi dea drumul.

- Eu sunt doar ceva temporar.

Tipul cu care ţi-ai tras-o chiar înainte să cunoşti iubirea vieţii tale.

- Statistic, asta se va întâmpla

dacă ţi-o tragi cu toată lumea.

- Crede-mă, Roberts! Ar

trebui să încep o schemă cu rambursarea

garantată a banilor. O să ai parte de

finalul tău fericit.

- Do

amne, Ryan!
Nu mă face să
devin emotiva

când urmează să merg la o petrecere cu

hocheişti. Ştii că, dacă- s tristă, devin excitată.

Râde în timp ce ne

desprindem
reticenţi şi
face un pas în

spate.

- Da că mai zici de

două ori că te exciţi când eşti tristă,

Mason o să apară ca Beetlejuice.

îmi dau ochii peste cap şi-mi caut

duşmanul,
descoperind
că deranjează

pe altcineva în
partea cealaltă
a camerei,

unde n-aude.

- Poţ

i să-l iei cu

tine? Nu pot să-i fac faţă fără tine.

îmi dă părul după ureche.

- Mi-

ai zis că, în vara asta, vrei să te schimbi.

Poate o să te întorci dîn tabără şi-l vei putea tolera. Vei avea mai multă

experienţă în interacţiunea cu copiii.

- Am zis că vreau să scap de toate

obiceiurile
mele toxice cu
care mă

autosabotez.
N-am zis că
am să mă

schimb
suficient cât să
nu-l mai urăsc

pe Mason.

- Poate ar trebui să

schimbi romanele alea de dragoste

contemporane cu nişte cărţi de dezvoltare personală.

Mijesc ochii.

- Ai

făcut şi tu un curs de engleză şi ai

impresia că eşti calificat să recomanzi

cărţi?

- Ai dreptate,

Roberts. O sămi văd de ale mele.

în aer
pluteşte
despărţirea,

dar încă nu pot să o zic.

- O

să-mi spui cum
merg
selecţiile, da?

Ryan încuviinţează din cap şi mă

sărută pe frunte pentru ultima dată.

- Sigur că da. Să nu intri în

belele!

- Dar nu asta fac

mereu?

- Niciodată, zice el

amuzat. Asta-i problema.

Când cobor

din Uber, dau cu ochii de Emilia,

arborând
încruntătura
neimpresionan

tă pe care o ştiu şi o iubesc.

- Ai întârziat.

Este dificil

să fii intimidat
de ea când
arată aşa

angelică – pe bune. Şi-a împletit

buclele timide
şatene într-un
halou, şi vârful

nasului şi obrajii sunt încă roşii de la soare după ce a adormit ieri în grădina

noastră.
Restul
corpului ei a

rămas în nuanţa ei obişnuită de

un alb palid, deci nu-s sigură cum a

reuşit să-şi prăjească doar faţa. Ceva ce

nu voi întreba
chiar acum.
- Ar

ajuta dacă ţi-aş spune cât de drăguţă

eşti?

Nu ajută, şi o pierd în clipa

în care intrăm
pe uşa casei
de hochei şi

trecem pe
lângă ceea ce
par a fi

imagini din carton în mărime

naturală a echipei de hochei.

încercăm să nu frecventăm aceste

petreceri, în ciuda reputaţiei lor

în campus, datorită preferinţei

Emiliei pentru evenimente care se

termină Ia miezul nopţii şi a preferinţei

mele pentru
baschet, dar
J.J., unul

dintre
prietenii ei din
societatea

LGBTQIA+, se duce în nord pentru a juca

hochei profesionist, şi ea a promis

că-şi ia rămas-bun.

Aşa că

normal că am
fost de acord
să merg şi eu,

pentru că simt o prietenă grozavă, dar şi pentru că mi-a promis pizza vegetariană în drum spre casă, mai târziu. Sunt un

pic îngrijorată că întârzierea mea o să

afecteze
disponibilitate
a ei de a-mi

cumpăra
pizza.
în ciuda

hoardelor de oameni, mi se pare straniu

de familiară
pentru o casă
de colegiu

ocupată de jucători de hochei. Pe

pereţi simt
poze în rame
cu un grup de

băieţi şi două fete, perne de canapea care

nu par să aibă
destule
bacterii cât să

pornească un război biologic şi, dacă nu mă înşală ochii, cineva a şters praful aici.

Ăla-i un suport?
îmi fac loc

prin mulţime,
in mare parte
nedumerită că

nu mi se lipesc picioarele de podea, dar şi insetată, şi mă îndrept spre locul meu

preferat la orice petrecere:

bucătăria. Insula imensă este deja

acoperită cu diferite sticle de alcool şi suc pe jumătate goale. Mă uit

la feluritele dulapuri, încercând să

ghicesc în care-i cel mai probabil să fie pahare.

Petrecere sau nu, am

văzut prea multe documentare

despre mare
ca să folosesc
pahare de

plastic. Mă uit timid într-unul dintre

dulapuri, dar nu găsesc decât pahare

de shoturi.
Serios.
Nimic

altceva decât pahare de shoturi într-un

întreg dulap de bucătărie.

în al doilea

dulap sunt castroane şi, când sunt pe

cale să aflu că cel de-al treilea dulap

este cel căutat, simţindu- mă

ca Bucle-Aurii, cineva îşi drege vocea

lângă mine.

- Eşti o hoaţă?

Privind pe după uşa dulapului şi

ştiind că am faţa roşie ca semaforul, mă uit la tipul care tocmai m-a prins în fapt.

Eu am 1,70, chiar mai mult cu tocuri, dar

tot este cu
mult mai înalt
Cu toate

astea, are ceva neintimidant. Bicepşii lui se luptă să scape din mânecile tricoului

negru,
materialul este
întins pe

pieptul lat. Dar are trăsături

delicate şi o
umbră de
barbă pe

maxilar; este ca şi cum delicateţea

feţei lui nu se potriveşte cu restul

corpului. Părul lui şaten-deschis este

aranjat să nu-i acopere faţa, şi, când în sfârşit mă opresc la ei, ochii lui de un

albastru
precum safirul
se uită la

mine, în ei înotând ceva nesigur, dar

curios.

Cred că-i cel mai jenant

mod în care am cunoscut un tip

atrăgător.

îi ofer cel mai inocent

zâmbet al meu.

- Ma

i este furt dacă nu părăseşte

incinta?

- La naiba, ştiam

că trebuia să fac dreptul! Buzele i se

ridică într-un
colţ şi lângă
gură îi apar

gropiţe în timp ce se străduieşte să

nu râdă. Cred că furtul înseamnă să

iei ceva ce nu este al tău.

- Şi

dacă
proprietarul nu
află niciodată?

- Păi
, dacă
proprietarul

nu află niciodată, atunci cu

siguranţă asta-
i neglijenţă din
partea sa, zice

el, frecându- şi ceafa cu o mână. încerc să continui să mă uit la faţa lui, nu Ia braţele umflate, dar sunt slabă. Ce

cauţi?

Face un pas în faţă, la mine

ajungând
mirosul
puternic de

lemn de santal şi vanilie. Pune mâna pe

uşa de care eu
încă mă agăţ,
închizând-o cu

delicateţe.

Ce caut?

- Pa

hare.

- Nu avem decât de

plastic, scuze!

- Ştii cât plastic

ajunge în ocean? Nimeni dintre cei care

stau aici nu va afla.

Este cea mai

lungă conversaţie pe care am avut-o

vreodată
despre pahare.
Este posibil să

fie cea mai lungă conversaţie pe

care a avut ***cineva*** despre pahare, dar încep să mă gândesc ce alt obiect aş

putea aduce în discuţie ca să continuăm să vorbim.

- De

ci infracţiunea

asta este
pentru
rechini?

- Păi , nu doar pentru rechini.

Peşti,
ţestoase,
balene, toate

simt incluse. închide ochii, luptându-se cu un zâmbet şi clătinând din cap. Poate una sau două caracatiţe. Nu discriminez

când fac fapte bune.

Redeschide

ochii, mâna îi zăboveşte pe uşa dulapului

câteva
secunde, apoi
mă ocoleşte şi

se îndreaptă spre dulapul numărul şase,

deschizându-l şi scoţând la iveala rafturi cu pahare de diferite mărimi.

- Să nu-l arunci spre cineva, că

o să avem amândoi probleme.

- Le-ai găsit repede. Ai mai

furat de aici?

„Nu mai vorbi,

Aurora!”

Punându-le pe blat, întind

mâna după cea mai apropiata

sticlă de alcool, turnând

conţinutul în ceea ce eu numesc

paharele
victoriei.
Străinul

amabil râde şi deschide o sticlă de suc, împingând-o spre mine. Aşteaptă până

sunt gata să torn şi-mi răspunde.

- Nu,
locuiesc aici.
Oh, la

dracu’!
Cuvintele lui
mă iau prin

surprindere, şi sticla ratează paharul,

acoperind

Matul cu

lichidul

acidulat,
lipicios. încă
un „la naiba”.

- Scuze, scuze, scuze!

înainte să apuc să reacţionez, el

şterge mizeria
făcută de mine
cu o cârpă.

- îmi pare...

- Nu

-ţi face griji, zice el blând, oprîndu-mă înainte să- mi pot cere scuze dîn nou. Este doar suc. Stai acolo, ca să nu te uzi!

Fac cum mi se zice şi-l privesc cum

scoate un spray dezinfectant,

cum curăţă bine blatul printre

oamenii beţi şi
nepăsători
care încă

încearcă să-şi pregătească propriile

băuturi. Când termină, ia sticla de suc şi

umple cu grijă
ambele
pahare,

dându-mi-le.

- De ci tu eşti cel

care şterge praful, mormăi eu.

- Pof tim?

- Ni

mic.
Mulţumesc...
şi scuze din

nou!

Se sprijină de blat.

- Scuze că ai încălcat

regula să nu umbli în dulapurile

noastre sau că ai făcut mizerie în

bucătărie?
îmi
încrucişez

braţele peste
piept şi-mi
ţugui buzele

în mod jucăuş.

- Nu văd vreun

semn.

De data asta, chiar

râde. Un zgomot profund din

pieptul lui, care pare autentic.

Observ felul în care mă priveşte,

analizându-mă discret de sus în jos. Corpul meu vibrează la atenţia lui, şi imediat îmi doresc mai mult din ea.

- Ori

cum, nu-mi pari genul de femeie care să

fie atentă la un semn.

- Şi

de ce? Este o întrebare-capcană. Ştiu

asta. O ştie şi el. Băieţii, care presupun că sunt coechipierii lui şi se învârt

pe lângă noi încercând să asculte, o ştiu şi ei. Răspunde cu grijă, avem

audienţă.

Sprâncenele i se unesc în

vreme ce se răsuceşte să se uite în

spatele lui, şi, când se întoarce spre

mine,
vârfurile
urechilor lui

sunt roz. Spectatorii noştri pleacă,

dar a fost suficient să-i omoare

încrederea.
Timiditatea lui
subită mi se

pare
adorabilă.
Sunt obişnuită

să se dea Ia mine, dar nu cred că cineva s-a înroşit vreodată în faţa mea.

Vreau să aflu
care este
prima lui

impresie
despre mine.
Vreau să

continue să se
uite la mine
cum se uita

acum treizeci de secunde. Vreau să-i

omor un pic prietenii.

Sunt pe cale

să-l întreb direct, când o mână caldă se aşază pe braţul meu şi din spatele meu

apare Emilia.

- Mi-e aşa sete. Se

uită la Domnul Săritor şi la mine şi- i

zâmbeşte.
Bună, eu sunt Emilia.

El o salută politicos din cap.

- Hei , mă bucur să te cunosc. Eu

sunt Russ.

- Tu eşti Russ al lui

Jaiden? întreabă ea, luându-şi

băutura şi dându-şi ochii peste cap spre mine când citeşte sloganul.

Pare
aproape sfios
când pricepe

ce a zis Emilia. „De ce eşti aşa drăguţ?"

- Uh, da. Cred. Nu cred că J.J.

cunoaşte pe
altcineva cu
numele de

Russ.

îşi freacă din nou ceafa,

şi marginea tricoului scoate la

iveală un pic de piele bronzată, iar

creierul meu excitat se defectează un

pic.

- Eu sunt Aurora,

zic la limita agresivităţii.

Emilia se

întoarce să se uite la mine, cu o expresie de confuzie şi jenă pentru mine. Optez să o ignor şi dau peste cap băutura mea,

lăsând tăria gurii de vodcă să spele

înţepăturile
umilinţei.
Ochii lui Russ

privesc în
ochii mei în
timp ce cobor

paharul şi îl văd din nou.

I se zăresc

din nou gropiţele.

Emilia îşi

drege vocea, şi eu mă forţez să mă uit la ea. Se uită la mine ca şi cum clar o să mă tachineze cu asta mai târziu.

- Am venit să-ţi spun că în

sufragerie
începe un joc
de Jenga de

beţivi, dacă vrei să joci.

- Jen

ga de beţivi?

- Au pus provocări

pe unele dintre blocuri, explică Russ.

Lui Robbie şi lui J.J. le place să facă

lucrurile
interesante.
Emilia

plescăie
jucăuş.
- Şti

am eu că era cumva implicat.

Dumnezeu ştie ce provocări sunt. Rory, ne

vedem acolo?
încuviinţez
din cap, şi ea

dispare din nou, lăsându-mă cu noul

meu prieten.

- Cât de

interesante?

Buzele lui zâmbesc din

nou, şi, pentru Dumnezeu, nu existâ nici un

motiv ca eu să
vreau să mă
sărut cu

cineva din cauza modului în care i se

mişcă buzele, dar felul în care trece de

la încredere la
nesiguranţă
mă tulbură.

Russ ia o gură lungă din berea lui cât

se gândeşte la întrebarea mea, şi eu

doar aştept. Ar trebui să fiu mai jenată că

stau şi atârn
fără
neruşinare de

vorbele unui bărbat, dar ăsta-i

atrăgător şi un pic ciudat, şi acele

preocupări par o problemă pentru viitorul

meu psiholog.
- De
ce nu vii cu

mine să afli?

CAPITOLUL 3

RUSS

- De ce nu

vii cu mine să
afli?
în capul meu

suna bine, dar acum, că am zis-o cu voce tare, nu am cum să nu mă înfior pe

interior.
Femeia asta este mult prea

atrăgătoare ca să stea de vorbă cu mine, şi eu habar nu am cum am reuşit să mă

bag în situaţia asta.

J.J. m-a prins

că o urmăream cum cotrobăia

prin bucătărie şi mi-a ţinut un discurs de

„succes cu femeile" demn de premiile

Oscar, după care m-a împins în

direcţia ei cu instrucţiunea de a-i oferi ceva de băut.

Deşi nu sunt *complet* inutil

în preajma femeilor, sunt departe de a fi cel mai bun, lucru dovedit cu prima

conversaţie cu o străină atrăgătoare în

casa mea, care a fost despre furt. De obicei,

am nevoie de
un pic de timp
să mă relaxez

înainte să mă simt confortabil,

lucru care nu-i ideal la petrecerile de

colegiu.
Uneori,
alcoolul umple

golul suficient
de mult cât să
cer numărul

de telefon al cuiva, dar nu beau des,

motiv pentru
care sunt în
mod cronic

singur.

Chiar dacă-s ameţit de

băutură,
Aurora este
mult prea

frumuşică, de asta creierul meu se zbate să scoată o conversaţie antrenantă.

Când am abordat-o, nici măcar nu i-am

putut vedea faţa, doar picioarele

lungi şi
formele
acoperite de o

fustă scurtă şi de tricou. Apoi, de după uşă i-a apărut capul, cu bucle blonde

încadrându-i
faţa, cu obrajii
îmbujoraţi,

ochii verzi ca smaraldele privind la

mine cu
inocenţă
precum cineva

care tocmai a fost prins în borcanul cu

fursecuri. Şi apoi, a zâmbit, ceva ce

probabil a făcut de un milion de ori

în viaţa ei, dar eu am uitat de lipsa mea de abilităţi cu femeile. Am uitat de tot.

Mai devreme, mi-am promis că

voi vorbi cu
cineva dacă
voi considera

persoana
respectivă
atrăgătoare,

şi, tehnic vorbind, asta fac, chiar dacă ea e pe cale să mă refuze politicos.

încerc din greu să canalizez

încrederea
artificială dată
de bere şi să

nu mă
prăbuşesc sub
privirea ei

iscoditoare în timp ce ea se gândeşte la

oferta mea.
întinde
mâna, şi

trebuie să-mi
controlez
sprâncenele

să nu mi se ridice până la linia părului din cauza surprizei.

- Co

ndu-mă!

Petrecându-mi degetele

printre ale ei, navighez spre sufragerie, repetând în gând *prefă-te până reuşeşti* şi *eşti un jucător de hochei sexy* şi

singura
persoană care
ştie că nu ai

încredere în
tine ești tu
cum mi-a zis

J.J. să fac.
Niciodată
nu m-am

aşteptat ca sfatul lui să funcţioneze,

dar nu pare deloc surprins când vin spre

turnul de
Jenga de
mână cu

Aurora. De fapt, pare un pic înfumurat.

îi ţin corpul aproape de al meu, având

grijă să-i
opresc pe
oamenii beţi

din a se lovi de ea, până ajungem la

grupul din jurul mesei din sufragerie.

- Eşti pregătită pentru asta?

întreb eu, deşi nu sunt sigur dacă vorbesc cu mine însumi sau cu ea.

Când ridică privirea la mine, ochii ei

se îmblânzesc,
şi mă strânge
uşor de mână.

- Cât rău poate să provoace un

joc de Jenga?
- Prietenul meu

Joe merge la Drept la Yale şi l-au întrebat ce este considerat infracţiune in

California.

Joe nici măcar n-a

părut
surprins.
După ce a citit

lista din telefon, Robbie şi J.J.

n-au lăsat pe
nimeni să
vadă ce scriau

pe piese, chicotind ca nişte elevi.

- Nimic nu reprezintă mai

bine spiritul de colegiu decât plata

cauţiunii. Sunt sigură că amândoi am

făcut
lucruri mai
rele. Haide!

în timp ce înaintează cu încredere prin

mulţime, numi dă drumul la mână. Ţine

capul sus, iar părul îi dansează în

jurul umerilor goi la fiecare pas. Nu sunt sigur cum am ajuns să fiu eu cel condus, dar o urmez spre locul gol dintre Stassie şi Emilia.

Stassie
flutură cu

entuziasm
mâna la mine
când mă vede,

atingând masa de lângă ea.

- Ţi-

am păstrat un loc, gogoşică.

Este clar că-

i deja beată,
căci lovitura ei
face ca piesele

de Jenga şi paharele de shoturi să se

clatine.

- Bin

e, Godzilla! se

răsteşte Lola de partea cealaltă a

mesei. Hai să nu dărâmăm turnul înainte

să fie toţi dezbrăcaţi.
Frate!

Stassie
spune un *ups*
şi-mi oferă un

zâmbet tâmp şi beat, ghemuindu-se

lângă Nate. Privirea-i coboară spre

mâna mea care o ţine pe a Aurorei, apoi

urcă spre Aurora, şi ea rămâne cu

gura un pic căscată, după care îmi arată

un deget mare
în sus.

Cum pot eu

să mă prefac încrezător cu femei în starea asta?

- Go

goşică?

întreabă Aurora, în timp ce ne

aşezăm în spaţiul dintre prietenii mei,

dându-mi drumul la mână ca să-şi

caute telefonul
prin geantă.

Vreau să fac

ceva cu
mâinile în loc
să stau

stânjenit lângă ea, dar să-mi verific

telefonul este
cel mai puţin
inspirat lucru

de făcut, aşa că mă mulţumesc să-mi bag mâinile în buzunare. O privesc cum trece peste notificări, oftând uşor

înainte să
pună telefonul
la loc în

buzunar şi ridicând privirea la

mine.
- Est
e o poveste

foarte, foarte lungă.

Relaţia mea

falsă de o oră cu Stassie mi se pare că s-a întâmplat acum un milion de ani,

şi nici măcar
nu-s sigur că
poate descrie

legătura
ciudată, dar
sănătoasă pe

care o avem acum. Chiar dacă spune că

abilităţile mele proaste de a comunica îi

provoacă
dureri de cap.

„Spune ceva

interesant,
Callaghan!”
Aurora nu

mai zice nimic
în continuarea
nonrăspunsulu

i meu, ci se
intoarce în
schimb spre

Emilia, care-i de partea cealaltă. Oftez şi-mi îndrept atenţia spre prietenii mei.

Băieţii îl asaltează pe Robbie cu

întrebări, şi-l văd cum se enervează tot mai mult.

- Un

de-i Hen?

întreabă
Robbie,
uitându-se la

fiecare dintre coechipierii mei. Asta a

fost ideea lui.

- Aici sunt! strigă

Henry, făcându-şi loc prin mulţime,

urmat
îndeaproape
de o femeie cu

părul ciufulit. Scuze, aici sunt.

Dacă ar fi fost vorba despre hochei

şi Henry ar fi
întârziat
pentru că

făcea sex, Robbie l-ar fi făcut praf.

Robbie ia la fel de în serios jocurile pentru petreceri cum ia hocheiul, dar încearcă

cu disperare
să
demonstreze

că nu-i la fel de crispat ca Faulkner după ce toată ziua a fost comparat cu el.

Becky,
ultima idilă a
lui Henry, îi

şopteşte ceva la ureche, îl sărută pe

obraz, apoi se întoarce la petrecere.

Rânjetul lui Henry îl enervează şi

mai mult pe Robby, ceea ce-i grozav

pentru orice jucător care numără invers

în sinea lui, aşteptând ca el să

explodeze.

Robbie nu mai ţintuieşte

pe toată lumea
cu privirea şi
ridică uşor

braţele, de parcă vrea să aplaude, şi toţi îşi ţin respiraţia, dar, apoi, el

coboară un braţ şi cu celălalt

cuprinde
şoldurile Lolei.
- Bin

...

-                    Am
timp   să   mă

duc la baie? întreabă Kris.

- Nu,

n-ai! se răsteşte Robbie. Stai

dracului acolo şi ascultă regulile jocului înainte să-mi pierd minţile!

Se aude un

cor de oftaturi
în timp ce
toată lumea de

lângă mine şi Henry îşi scoate

portofelele şi pune bancnote în palma

întinsă a lui Kris. Robbie aşteaptă cu

braţele
încrucişate
strâns peste

piept şi, după ce toţi bami au ajuns în mâna

lui Kris, o ia
de la capăt.
- Ur

mătoarea
persoană care
mă enervează

nu o să joace în sezonul următor. Toată

lumea
aşteaptă în
tăcere,

mușcându-și buzele ca să nu râdă. Scoți

o piesă de Jenga: dacă-i goală, vine

rândul
următoarei
persoane, iar

tu o pui în
vârful
turnului.

- De ci ca un joc normal de

Jenga.

J.J. rânjeşte.

Robbie îl

ignoră,
probabil
pentru că pe

J.J. nu-l mai poate trece la rezerve.

- Da că primeşti o provocare, ori

o faci, ori renunţi, ori bei două shoturi.

Dacă nu eşti un jucător de hochei de

nouăzeci de kilograme, trebuie să bei

doar un shot, ca lucrurile să fie corecte.

Cine dărâmă turnul trebuie să o ia la fugă pe bulevardul Maple. Lola, tu eşti prima.

- Stai! îl întrerupe Joe. De ce

există shoturi
dacă sunt
pedepse pe

spatele
pieselor.

Robbie îl

ţintuieşte cu o privire care-mi dă fiori pe şira spinării.

Jocul începe şi, în stilul

tipic al Titanilor, este haos. Mattie

trebuie să trimită cea mai recentă

poză făcută pe grupul cu familia lui – nu vrea să ne spună ce este, dar se

îndepărtează
de masă
pentru a

răspunde la apelul bunicii sale. Henry şi

Bobby trebuie să-şi schimbe hainele între ei. Joe trage o piesă pe care scrie „Dă-i

lenjeria intimă
persoanei
aflate în faţa

ta”, şi Emilia, prietena Aurorei, se

ceartă cu Kris
că ea clar nu
stă în faţa lui

Joe, ci el. Când jocul ajunge pe partea

noastră de masă, Kris poartă boxerii

lui Joe peste hainele lui şi bea două

shoturi in loc să se sărute cu Emilia, care

are o iubită şi-l ameninţă că-i va da una dacă

încearcă.
Emilia trage o piesă goală,

Aurora – la fel. E greu să nu-i vezi

dezamăgirea.

Sunt distras de boticul ei

drăguţ când aud de la unul dintre băieţi:

- Gră

beşte-te odată, gogoşică!

împing cu grijă blocul

prin mijloc.

ARATĂ-I
PERSOAN

EI DE LÂNGĂ TINE

ULTIMUL
MESAJ
PRIMIT

încerc să nu scap piesa în timp ce

mâinile încep
să-mi
transpire,

rotind piese, pentru că, oricare ar fi

pedeapsa mea,
nu va fi la fel
de rău ca

porunca.

TRIMIT
E-I LUI

FAULKNE
R UN
MESAJ CU

„TE IUBESC"

Greşit.

Oamenii mă întreabă ce scrie pe piesă,

dar mintea
mea
analizează

cum să ies din
asta fără să
explic de ce

trebuie să o fac. În afară de faptul că n-am nici un chef să-l enervez iarăşi

pe antrenor, ultimul mesaj primit de mine este de la tata, care-mi cere să-i trimit bani. Mi se strânge stomacul când

conştientizez
că el găseşte
un mod să se

strecoare în fiecare situaţie şi să o strice.

Nici măcar nu l- am citit în întregime

înainte de a închide conversaţia;

aceleaşi scuze de doi bani mereu.

„O să ţi-i dau înapoi. îţi dau dublu.

Ştiu un tip care îl cunoaşte pe

antrenor, şi cursa este sigură.”

Sau după ce bea: „Tot ce eşti mi se

datorează. Ai întors spatele familiei tale.

Nu-ţi ajuţi nici măcar rudele, nu eşti fiul

meu. Te crezi
mai bun ca noi
pentru că ai

intrat la o
şcoală
şmecheră, dar

oricum o s-o dai de gard”.

Nerăbdătoar

e să primească un răspuns, Stassie imi

smulge piesa din mână şi citeşte cu voce tare către ceilalţi, care evident că râd.

Şi eu aş râde dacă mesajul ar fi de la

altcineva. Iau câte un shot în fiecare mână, dându-le repede pe gât unul după

celălalt.

- Ua

u, deci chiar n-ai vrut să văd pozele alea deocheate,

zice Aurora în timp ce eu şterg o

picătură
rătăcită cu
dosul mâinii.

Glumesc, nu mai fi aşa serios! Este

drăguţ.

- Drăguţ?

Ea încuviinţează dîn cap.

- Că nu-ţi arăţi chestiile

intime.
Intimitatea e
bună.

Intimitate.
Ceva la care
mă pricep.

Păcat că motivele sunt greşite.

Jocul
continuă,
rundă după

rundă, se beau shoturi, se fac provocări, se aruncă cu insulte spre Robbie şi J.J.

Nate trebuie
să-i trimită
bani surorii

lui, pentru că n-a vrut să sărute

persoana aflată în stânga lui: pe

Robbie. Bobby îi trimite un mesaj cu „Mi-e

dor de tine" lui
Faulkner,
Henry trebuie

să dea pe gât
o bere şi eu
rămân tară

tricou, pentru
că nu vreau să
sărut cea mai

apropiată
roşcată, care-i
Lola. Nu mi se

pare cea mai bună idee pentru restul

carierei mele
în colegiu să
sărut iubita

colegului şi antrenorului meu.

Emilia se apleacă peste turn, care pare

mult mai instabil decât mai devreme.

Pe faţă i se întinde un zâmbet cât

citeşte ce scrie
pe piesă.

- No

minalizează
două persoane
să se sărute.

Sunteţi nişte copii, mormăie ea, întorcând piesa cu faţa spre noi, cu un zâmbet

poznaş. Păi, cum ei sunt singurii pe

care-i
cunosc...
bănuiesc... că

va trebui să-i aleg pe Aurora şi Russ.

- Dar eu ce sunt? O fantomă?

strigă J.J. de pe partea cealaltă a

mesei,
ridicând
dramatic

braţele.
Prietenia
noastră este

clar o glumă pentru tine.

O aud

spunând ceva,
dar nu-mi dau
seama imediat

că mi-a rostit numele, ci pricep abia

când văd că Aurora ridică ochii la mine.

Chiar este superbă, Doamne!

„Singura persoană care ştie că n-ai

încredere în tine eşti tu.”

Are obrajii

mai roşii ca
mai devreme,
ochii – mai

sticloşi.
- Eşt
i suficient de

trează să fii de acord cu asta?

Ea

încuviinţează din cap, rânjînd.

-Tu?
Tmi trec
delicat mâna

pe sub părul ei pentru a o cuprinde de

ceafă,
frecându-i
maxilarul cu

degetul mare
şi simţîndu-i
pulsul în

palma mea.

-Da.

Se ridică pe

vârfuri în timp
ce eu îmi
cobor capul,

mâinile ei îşi
găsesc locul
pe gâtul meu

şi apoi gura mea o întâlneşte pe a

ei. La început, moale, ezitant, până geme delicat, şi, timp de un minut, uit că

nu suntem singuri.

Ceilalţi nu

uită de noi însă şi, când îi trag corpul

spre al meu,
fac zgomot şi
ne trezesc pe

amândoi la realitate. Ea face un pas în

spate, ducând
măna la buze,
se întoarce

spre Emilia şi mormăie ceva ce o face să zâmbească.

„Prefa-te până

reuşeşti.”

Jocul continuă, o

piesă goală
după alta,
făcând

oamenii să se întrebe dacă Robbie şi J.J.

au renunţat să mai scrie provocări,

lucru de care ei se simt teribil de

insultaţi.
Aurora mai trage o piesă

goală, şi lumea
geme
dezamăgită

după.

- Turnul ăsta se

ţine mai bine ca mine, mormăie

Aurora, punând piesa în vârful

structurii ce se clatină.

Trag

piesa
mea şi
identific

imediat
scrisul
lui

Robbie.
SCHIM
BĂ

DIRECŢ
IA

- Sch

imbă direcţia? Citesc eu cu voce tare. Nu

înţeleg.

- înseamnă că este

iar rândul meu, zice Aurora de

lângă mine, şi Robbie încuviinţează

dîn cap.

Ridică piesa, care – doar din

punct de vedere ingineresc –

este una dîntre cele mai proaste pe

care le-ar fi putut alege dacă vrea ca

turnul să rămână în picioare. Tmi

dă prin cap că
poate vrea ca
turnul să cadă,

dar gândul se
oprește acolo
când ea începe

să râdă. Şi
este magic.
întoarce

piesa spre grup.

DANSEA

ZĂ TIMP
DE 2
MINUTE

ÎN POALA
CELUI
MAI

APROPIAT
JUCĂTOR
DE

HOCHEI
- Pe
aia eu am

scris-o! strigă fericită Lola. Cu plăcere, gogoşică!

Dacă

privirile ar

putea ucide, aş fi mort. Toţi jucătorii se uită la mine cu gelozie pură după ce o

evaluează un pic cam prea mult pe

Aurora. Eu îmi dreg vocea zgomotos, şi

toţi îşi revin.

Oh, frate! O să mi se scoale

în faţa tuturor
prietenilor
mei.

Bobby se grăbeşte să aducă unul din

scaunele
strânse mai
devreme, în

timp ce Anastasia o întreabă pe

Aurora ce muzică preferă. Ştiu

că nu-i mare lucru, mie aşa mi se pare.

Sunt destul de sigur că am faţa roşie.

Cum naiba trebuie să mă prefac

încrezător în povestea asta?

Mă aplec la

înălţimea ei, mă apropii de urechea ei, ca doar ea să mă audă.

- Nu

trebuie să faci
asta. Nu-i lăsa
să te preseze.

- Est e un dans prostesc, zice

ea strângându-mă de braţ. Dar

mulţumesc.
Dacă nu eşti în
regulă cu asta,

o să beau shoturile.

- Su

nt în regulă cu asta.

Sunt foarte

în regulă cu asta.

- Ce

va ce nu vrei să fac?

- Poţ

i face orice.

Faptul ca sunt fără

tricou face ca lucrurile să fie şi mai intime.

Din fericire, este suficient faptul că o grămadă de oameni se uită ţintă la mine

în vreme ce stau pe un scaun în

sufragerie ca să-mi treacă senzaţia.

E clar că la asta o să mă gândesc data

viitoare când o să mă aşez sa mănânc.

Aurora îşi ia shoturile şi bea două.

- Nu renunţ, confirma ea

repede. Este pentru curaj.

Simt că am

şi eu nevoie de curaj şi n-am altceva de

făcut decât să
stau aici si să
las o femeie

care nu este
de
nasul meu sa

danseze pe mine. Muzica se schimbă de

la ceva ritmat
la *Sweat* de
Zayn, şi Lola

ridică
telefonul, cu
cronometrul

pornit.

Mi-e uşor să uit de restul

când Aurora vine spre mine, zâmbind şi

aşezându-se în spatele meu. Ambele mâini încep pe umerii mei şi coboară lent

pe pieptul meu şi pe abdomen,

până este aplecată suficient cât să

aibă capul la acelaşi nivel cu al meu. Mă ciupeşte de obraz şi râde uşor, şi ăsta-i momentul în care-mi dau seama că asta-i cea mai bună tortură.

Vine în faţa

mea şi începe
să-şi balanseze
lent şoldurile

pe ritmul muzicii. îmi împunge

genunchii ca să-i depărtez un pic, vine

între ei, se întoarce şi se lasă pe mine.

Treizeci de secunde în care Aurora îşi

freacă fundul de penisul meu trec într-o clipă. Spatele ei este roşu de la pieptul meu gol, pe sub nas îmi trece parfumul de

piersică, în timp ce părul ei foşneşte.

încep să recit în minte numele

preşedinţilor morţi, dar e inutil.

Şoldurile ei schimbă ritmul, şi

corpul îi vibrează când chicoteşte,

ridicând privirea la mine. Da, clar

îmi simte penisul tare înfigându-se în

fundul ei.

Degetele mi se albesc de la

cât strâng scaunul; aparent, nici

măcar nu-i nevoie să fiu atins de ea. Se ridică de pe mine, şi nu trebuie să mă

panichez că toată lumea îmi va vedea

prea mult erecţia, pentru că se întoarce şi se aşază iar în poala mea, încalecândumă.

Asta-i şi mai rău, cu mult

mai rău.
Mai rău într-
un fel mai bun,

adică. Pentru că este foarte atrăgătoare, şi acum pot să-i văd faţa când se freacă de mine, părând extrem de mulţumită de

ea însăşi.

- Poţi să mă atingi,

şopteşte ea, cu ochii întunecaţi.

„George
Washington,
John Adams,

Thomas
Jefferson...”
O prind de

şolduri, în timp ce ea continuă să se

mişte,
atingând
delicat cu

degetele mari
fâşia de piele
expusă între

marginea
fustei şi tricou.
Mâinile ei se

afundă în părul meu, sânii i se

lipesc de pieptul meu, în timp ce faţa

i se apropie tot mai mult de a mea.

Şi atunci, se aude cronometrul,

şi vreau să omor pe careva pentru

prima dată în viaţa mea.

Vraja se

rupe, şi amândoi conştientizăm

imediat că nu suntem singuri. Ea se

dă înapoi, respirând cu greutate, în

timp ce, din fericire, J.J. sugerează ca toată lumea să ia o pauză, pentru a lua

băuturi noi şi a merge la baie,

salutându-mă
în timp ce
zona se

goleşte.
încă am
mâinile pe

şoldurile ei, ochii ei sunt fixaţi în ai mei şi sub suprafaţă este ceva, ceva

nesigur. De parcă aşteaptă ceva, dar nu

ştiu ce.

- Uh, bravo!

Este clar că aştepta o laudă, pentru

că zâmbetul i se măreşte când se ridică, dar eu o strâng mai tare, ţinând-o

în poala mea.

- îmi acorzi un

minut?

îşi înfige dinţii în buză,

înăbuşindu-şi un râset, şi încuviinţează

din cap.

- Sig

ur.

„James
Madison,
James Monroe,

John Quincy Adams...”

CAPITOL
UL 4

AURORA

Să încalece

în văzul tuturor un jucător de

hochei nu este
ceva ce ar face
o femeie care

încearcă să-şi schimbe viaţa.

Ca să fiu

sinceră, nu-mi imaginam că în seara asta o să stau pe erecţia unui străin. Mă rog,

poate, dar fără haine şi clar fără public.

Am uitat complet de eforturile mele

de a deveni
mai bună pe
timpul verii în

clipa în care am intrat în casa asta, şi fix din cauza lipsei de angajament

am nevoie de timp departe de tentaţiile

din Maple Hills.

N-ar trebui

să mă bucure
aşa mult că
am făcut o

treabă bună,
dar, ce să zic,
îmi place

aprecierea. Mai mult decât orice,

aveam nevoie
de o asigurare
că nu m-am

făcut de râs în faţa a aproape întregii echipe de hochei. Nu-i prima dată când fac un

dans lasciv în poala cuiva, dar este prima

dată cu un tip
care acum nu
se uită în ochii

mei. Daca nu mă uit la faţa lui, trebuie să mă uit la corpul lui, şi tipul este plin de muşchi.

- Nu o sa arzi în flăcări

dacă te uiţi în ochii mei, sa ştii, zic eu

încet,
simţindu-mă
un pic

nesigură.

Timpul pare să treacă mai

lent în casa
asta, şi, deşi
nu-i nimic

ciudat ca doi oameni să fie atât de

aproape într-un colţ întunecat la o

petrecere de colegiu, minutul care

trece mi se
pare că
durează o

viaţă. îi simt respiraţia regulată sub

palmele mele,
pielea
fierbinte.

După cum mă aşteptam, în obrajii lui

urcă culoarea când ochii noştri se

întâlnesc. îşi drege vocea şi se freacă la ceafa, un tic nervos pe care l-a făcut de câteva ori de când l-am cunoscut, mai

devreme. Mai întâi, în bucătărie,

apoi, când a trebuit să-şi dea jos tricoul şi toată lumea s-a bucurat de corpul lui

perfect
sculptat, şi
acum, cât

aşteptăm.

- Uite ce e, nu

funcţionează. Eşti prea atrăgătoare, şi

preşedinţii nu ajută. Am trecut la

câştigătorii
cupei Stanley,
dar cu tine aici

– gesticulează spre coapsele mele călare peste el arătând aşa, zice el, făcând

semn spre
corpul meu, o
să-mi ia o

veşnicie.

Tu eşti al naibii de sexy.

Complimentul îmi inundă sistemul,

topindu-mă, şi
vulnerabilitate
a de acum

zece secunde se risipeşte, în vreme ce

validarea îmi intră în sistem ca un drog. Nu

este vorba că
nu mi s-a mai
zis că sunt

atrăgătoare,
mi s-a mai zis,
dar tipul ăsta

pare torturat de acest lucru. Ca şi cum nu-şi va reveni niciodată. De parcă aş fi

punctul critic al sănătăţii lui mintale, şi ăsta-i un sentiment de care aş putea

deveni
dependentă.

Buzele mele

se curbează în
timp ce încerc
cu disperare

să-mi ignor
creierul care
caută şi mai

multă atenţie; nu este de încredere în

prezenţa
bărbaţilor,
pentru că este

așa de ușor impresionabil de

mediocritate.

- Pre
şedinţi?

Roşeaţa i se întinde până în vârful

urechilor, încă ceva la el ce mi se pare adorabil, de parcă nu avea de gând să

împărtăşească
acea
informaţie.

- Ce zici să stai în spatele meu

până eşti
bine?
- Eşt

i un înger, şopteşte el. Oarecum. N-a

fost prea angelic ce ai făcut, dar ştii

la ce mă refer.
Mulţumesc!
Mă ţine de

şolduri,
ghidându-mă
în timp ce mă

ridic. N-ai cum să ratezi umflătura din

pantalonii lui
în lumina
slabă din

sufragerie.
Simt că mi se
înroşeşte

pielea când
conştientizez
cât de mult îmi

place cum ţine mâna pe mine.

Când jocul

reîncepe, nu mai este aceeaşi

energie, şi eu sunt prea distrasă de

bărbatul din spatele meu ca să mai fiu

atentă. Este greu să mă concentrez ce

piesă de Jenga
să scot când
braţele lui mă

cuprind şi el îmi şopteşte încet în ureche pe care să le evit. îmi place în mod

deosebit când mă aplec spre turn şi fundul meu se freacă de el, jur că-l aud gemând.

Datorită ghidajului lui Russ, turnul

nu cade când
e rândul meu,
dar nu pot

nega că o mică
parte din mine
îşi doreşte să

cadă. Runda trece de noi fără incidente, şi, deşi Russ nu mai are nici un motiv să se ascundă după mine, el nu se mişcă. Mă las pe spate, cu capul pe pieptul lui şi,

când postura lui devine rigidă, mă

îndepărtez
imediat de el.
Dar mâinile lui

îmi găsesc şoldurile, şi el mă trage

delicat înapoi, având corpul mai relaxat de data asta.

Tresar când aud zgomotul

făcut de piesele ce cad şi, când revin

cu atenţia la joc, unul dintre băieţi

ţine piesa şi se uită fix la grămada de pe masă.

- Henry, nu poţi să

dărâmi turnul
când te
plictiseşti,

strigă unul dintre băieţi.

- N-

am făcut-o, zise Henry. Poate nu mă

pricep la
Jenga.
Russ îl

ironizează din spatele meu.

- Nic

iodată n-ai să te pricepi la joc dacă scoţi o piesă care ţine dreaptă fundaţia.

- Nu toată lumea-i inginer, Russ,

zice el. Nu-i vina mea.

- Est

e momentul să
suporţi
consecinţele!

ţipă roşcata de vizavi.

Dezbracă-te!

- Da că voiai să mă vezi gol, Lola,

trebuia să mi-o ceri.

- Ai

grijă! se răsteşte Robbie.

Emilia îmi dă un ghiont, întrerupând

discuţia dintre nişte oameni care clar sunt prieteni foarte apropiaţi.

- La

baie şi să bem? Nu mă interesează să

văd un bărbat gol care sperie vecinii.

Oricât de mult mi-aş dori să văd pe

cineva în
fundul gol
alergând pe o

stradă, nu pot să o las singură.

- Sig
ur.
Am nevoie

de toată voinţa ca să-i dau mâna Emiliei şi să mă las târâtă de ea.

- O

să mă întorc, îi zic lui Russ şi-mi croiesc drum prin mulţime, cu căldura

mâinilor lui încă pe pielea mea.

Cum pierzi pe cineva în propria sa

casă?

- Poate se ascunde

de tine, zice Emilia, mascându-şi

chicotul cu băutura.

- Cre

deam câ-i interesat...

- Cre

d că-i timid, să ştii, zice ea, sprijinindu-se de blatul din bucătărie. Sunt sigură

că-i tipul despre care J.J. a zis că

tocmai s-a mutat cu ei. Liniştit, retras.

Nu-i deloc stilul tău.

îmi dau ochii

peste cap cât îmi iau o sticlă de suc. Nu pentru că n-are dreptate – are, eu nu

aduc, de obicei, acasă tipi timizi –, ci pentru că Emiliei îi place să-mi

amintească
neîncetat
despre

gusturile mele proaste în materie de

bărbaţi. Ca să fiu corectă, îi ofer ocazia să-

mi
reamintească
de fiecare dată

când un tip se dovedeşte a fi un dobitoc,

aşa cum mi-au
zis semnalele
de alarmă că

va fi. Semnale
de alarmă pe
care le ignor

în favoarea sexului fără obligaţii.

Emiliei i se pare o alegere proastă însuşi faptul că-mi plac bărbaţii, şi eu trebuie să-i reamintesc că, din păcate,

poţi să fii atrasă de bărbaţi şi să

nu-ţi placă de ei ca specie.

- Da

că voiam să fiu respinsă de un bărbat în seara asta, l-aş fi sunat pe tata. Scot un

sunet jenat
care nu prea
seamănă a

râset cât
umplu
paharele,

având grijă să
nu mai vărs
sucul de data

asta. Doamne, abia aştept să plec din Maple

Hills.

înainte să
apuc să mai

spun ceva, telefonul Emiliei se

aprinde în
mâna ei.

- O

să ies să vorbesc cu Poppy. în

Europa, este ora micului-dejun. Eşti în

regulă cinci minute?

- Su

nt sigură că
pot să nu intru
în belele timp

de cinci minute, du-te! Transmite-i

dragostea mea lui Pops, te rog!

Emilia mă sărută cu afecţiune pe

tâmplă.

- Tu zici asta, dar

eu nu-s convinsă. O să mă întorc. Să-mi trimiţi mesaj dacă eşti pe cale să

dispari.

Pare cu adevărat

entuziasmată când o ia spre curtea din

spate pentru a vorbi cu prietena ei.

Ador iubirea
lor, serios,
dar, Doamne,

cât de singură mă face să mă simt. Este

greu să fii a
treia roată
lângă două

persoane care-s dezgustător de perfecte

una pentru cealaltă, mai ales că eu n-am avut niciodată o relaţie

adevărată în viaţa mea. Nici măcar o primă întâlnire n-am avut. în general, sunt

fericită
singură, dar,
uneori, când

sunt cuibărite
împreună sub
o pătură

acasă, pentru un mic moment pe

care nu mi-l recunosc niciodată, sunt

un pic geloasă.

Când văd două persoane

aşa potrivite, mi se pare imposibil să nu mă întreb cum ar arăta propria

versiune pentru aşa ceva. Dar apoi,

îmi aduc aminte cât de amuzant a fost

să fiu traumatizată de relaţia

părinţilor mei,
şi dorinţa de a
avea propria

relaţie se evaporă la fel de repede cum

a apărut.

Oricât de multe cărţi de

dragoste am citit şi cu toate finalurile fericite de care m-am bucurat, nu

mi-l pot imagina pe al meu. Aş vrea

să sper că voi avea unul, dar speranţa poate fi periculoasă.

Cineva mult mai inteligent

decât mine a
spus cândva
ceva poetic şi

inteligent,
cum că iubirea
este atunci

când oferi
cuiva puterea
să te rănească,

dar ai încredere că nu o va face,

însă eu nu-mi pot imagina să am vreodată atâta încredere în cineva. Dacă

vreau să-mi fie
rănite
sentimentele,

simt mai mult
decât capabilă
să o fac

singură. Este o abilitate pe care am

perfecţionat-o de-a lungul anilor şi e

incontestabil
cea mai bună
abilitate a

mea. Însă mi-ar plăcea să am încredere

în cineva,
cândva, poate.
Scot

telefonul din poşetă şi decid să o aştept pe

Emilia
prefacându-mă
că mă uit la

părerile
oamenilor
despre

calificările la Marele Premiu din weekendul ăsta. Asta cu zece secunde înainte de a

ceda
adevăratului
motiv pentru

care am scos telefonul: să o spionez pe

noua iubită a tatălui meu, de pe contul meu fals.

Este noua mea metodă

preferată de a-mi răni sentimentele,

şi, din fericire
pentru mine şi
tendinţele

mele
masochiste,
Norah adoră

să ne ţină la curent cu fiecare

secundă din viaţa ei, de parcă-i un

copil de 13 ani care-i pentru prima dată pe o reţea de socializare, şi mie îmi place să fiu nefericită privind asta.

îmi place şi să raportez pentru

bullying şi hărţuire live-urile inutile pe care le face.

Cel puţin nouăzeci la

sută din
deciziile
impulsive

luate în ultima lună au fost declanşate de

postările ei
despre cât de
minunat este

tatăl meu – şi totuşi, iată-mă din nou,

uitându-mă la postările ei. Chipul ei

umple ecranul, mult prea aproape şi

luminat
îngrozitor, şi
apoi, într-o

mişcare care-mi opreşte inima, se

întoarce pentru a filma cutiile de

ambalaj ale tatei, ce par să fie în camera de cămin a fetei ei.

Cred că tata

nu ar şti la ce colegiu merg dacă nu mi-ar plăti taxa.

Urăsc să mă uit la postarea

ei, dar nu mă pot opri. Toată viaţa mea a fost o luptă pentru timpul tatei, aşa că este ca un pumn în stomac să-l

văd cum îl oferă cu atâta uşurinţă.

Când am vorbit cu secretara lui,

să aflu dacă va fi prezent la ultimul meu mic-dejun, ea a zis că da şi că n-a plecat în Spania pentru Marele Premiu din

acest weekend fiindcă are „planuri

importante”.
Partea proastă
din mine, care

încă speră că tatăl meu nu-i un nătărău

total, s-a întrebat dacă acele planuri

importante mă
includeau şi
dacă voia să-şi

ia rămas-bun
de la mine
înainte să plec

pe durata verii. Acum, ştiu pe cine

consideră important – şi, din nou, nu

sunt eu. Detest în ce fel de persoană

m-am
transformat,
una disperată

după atenţie şi validare, şi detest că am

permis să-mi
las viaţa
modelată de

reacţii
automate
stârnite de

faptul că mă simt uitată.

Aş vrea ca

măcar o dată să iau o decizie pentru

că mă face fericită, nu pentru că m-a

făcut ceva să reacţionez.

Blochez

ecranul
telefonului şi
bag telefonul

înapoi în poşetă imediat ce observ cu

vederea
periferică un
corp care se

apropie. Nu e
ca şi cum
Emilia nu ştie

că-mi bag
nasul, dar tot
jenată sunt,

mai ales pentru că tatăl ei chiar

este perfect,
şi, oricât
încearcă ea,

nu va pricepe niciodată.

Nu-i Emilia.

- Hei

, zice cu grija Russ. Eşti

bine?

Zâmbind forţat, ridic

privirea la el cu cât de mult entuziasm

reuşesc să adun.

- Da,

grozav. Tu?

Mă priveşte atent înainte

să răspundă.

- Chiar eşti bine?

Te-a deranjat cineva?

- Mă

deranjează de douăzeci de ani, este în

regulă.

Gura lui formează un

„O” când încuviinţează din cap,

înţelegând
imediat.
- Ce

pot face ca să te simţi mai bine?

Creierul
meu vrea să-i
spună să-şi

dea iarăşi tricoul jos, dar mi se pare o mişcare greşită. Aşa că ridic din

umeri, pentru
că încă nu am
habar ce m-ar

face să mă simt mai bine. Trebuie să fie ceva.

- Sp

une-mi un

secret!

- Un secret? repetă

el.

-Da.

Nu ştiu de

ce am zis-o, dar îmi dau seama că se

gândeşte la asta. Este un lucru prostesc pe care eu şi sora mea îl faceam când

eram mici. N-am fost niciodată cele

mai apropiate surori, dar aveam în

comun faptul
că faceam
mereu ce n-ar

trebui, şi faza cu secretul era modul nostru de a ne destăinui una alteia.

- Mă faci să mă emoţionez,

zice el, luând imediat o gură de bere.

- Ăsta nu-i un secret, zic eu

amuzată. Este foarte evident.

Oftează şi îşi

trece o mână peste faţă.

- Eşt

i superbă.

Remarca lui mă ia pe

nepregătită.
Superbă.
Clatin din cap,

şi părul îmi dansează în faţa ochilor.

- Nici ăsta nu-i un secret...

- Eşti imposibilă. Chicoteşte.

întinde lent mâna, cu precauţie,

dându-mi
părul după
ureche,

zăbovind un pic mai mult decât e

necesar.
Secretul meu este că nu-mi

plac
petrecerile,
dar mă bucur

că am venit la asta şi te-am cunoscut. Şi, când nu te-am găsit, m-am întristat

crezând că ai plecat.

La naiba!

- Asta a fost bună.
- Chi

ar a fost? Pentru că m-am străduit.

Era cât pe ce să mărturisesc o infracţiune pe care n-am comis-o, din cauza

presiunii.

Iată-1!

- Te-ai descurcat foarte bine.

- Mu

lţumesc, nu fac asta prea des. Nu mă

pricep.

- Nu
le spui

secretele tale
străinilor?
îmi ascund

zâmbetul
sorbind din
băutura mea.

Un zâmbet real de data asta.

- Nu le spun nimănui, de

obicei, dar voiam să spun că nu mă

pricep la a vorbi cu persoanele de

care sunt interesat.

Nu ştiu ce

găsesc aşa fermecător la nesiguranţa

lui. Poate faptul că, deşi nu-i sigur pe el, este sigur că vrea să stea de vorbă cu mine – şi mă agăţ cu ambele mâini

de acele aşchii
de siguranţă.
- Ai

zis că locuieşti aici.

- Chi

ar locuiesc.

- Ai

o cameră.

- Asta-i o întrebare? Nu

mă pun să dorm afară, dacă asta

întrebai. Da,
am o cameră.
Dureros. Cu

adevărat
dureros.
- Mi-

o arăţi? Ai zis că nu-ţi plac petrecerile.

Am putea să plecăm de la petrecere.

Văd cum i se aprînde un bec deasupra

capului când înţelege ce-i cer.

- De pinde. Eşti beată?

- Un pic ameţită, dar clar nu-s

beată. Tu eşti beat?

Clatină din

cap,
atingându-mi
umărul cu

mâna şi coborând pe braţ, până

când degetele noastre se întrepătrund.

- Am eţit, dar nu beat.

Mâna mea pare minusculă în a

lui Russ, şi mă uit la degetele noastre unite

în timp ce el
mă conduce
prin mulţime

spre scări. Pe lângă balustrada

atârnă oameni beţi care se uita la ce se petrece în sufragerie, aşteptând

probabil să se elibereze o baie sau ceva, dar toţi se întorc sa se uite cu interes la noi. Ţin capul sus şi încerc să nu

las să se vadă
că ştiu că asta
va fi pe pagina

de bârfe de mâine a UCMH.

Scot
telefonul mobil
in vreme ce el

tastează codul
la uşă, deschid
căsuţa de chat

cu Emilia şi-l urmez în cameră.

Aurora Roberts: Dormitoru

l din
capătul
scărilor.

Codul uşii
3993.
Emilia

Bennett:
Russ?
Aurora

Roberts: *Da este ciudat M-a*

fermecat
Emilia
Bennett:

Ştiam că
nu trebuia
să te las

singură.
Ești
suficient

de trează
să faci
alegeri

potrivite?
Aurora
Roberts:

Când am făcut eu vreodată

alegeri
potrivite?
Dar da.

Emilia
Bennett:
Ţine minte

că mâine
luăm
micul-

dejun cu părinţii tăi şi avem un

zbor de prins. Ai prezervati

ve?

Aurora Roberts: *Da.*

Emilia
Bennett:
Te rog să-l

folosești responsabilă.

Universul
ui nu-i
pasă de

orgasmele
tale,
Aurora! Ai

grijă de tine! Ţine minte să

dai share
locaţiei.

- Scu

ze, îi zic eu lui Russ, băgând telefonul la loc în poşetă şi punând-o pe măsuţa de

lângă pat. îi scriam colegei mele de

cameră unde sunt.

- Res

ponsabil.
Zâmbeşte şi se
aşază pe

marginea
patului. Fostul
nostru căpitan

ne-a pus să folosim o aplicaţie de

urmărire, dar asta în caz că vreunul dintre noi ar fi ajuns la secţia de poliţie.

- Nu pari genul care să ajungă

la secţia de poliţie...

- Uh,

mulţumesc...
cred.
    Râde

profund şi cald, şi stomacul mi se

strânge într-un mod ciudat.

Mă uit, în

sfârşit, la
cameră,
rătăcind fără

ţintă, căutând poze înrămate sau ceva

despre el, dar nu găsesc nimic. Nu

glumesc când spun că-i cel mai curat

dormitor în care am fost vreodată — şi

il pun la socoteală şi pe al meu. Până

şi cutiile goale din carton au fost strânse şi aliniate lângă dulap. Pe pat sunt mai multe perne. Şi chiar par perne bune. Toate

sunt cu feţe de pernă şi nu par să fi fost călcate de un camion cu şaisprezece

roţi, ca in cazul multor tipi din

campusul ăsta.

Ajung la biroul lui, dar,

în afară de nişte cărţi despre

inginerie, nu se vede nimic personal. Nici un semn că el ar locui aici. Mă priveşte tăcut cum fac turul camerei, urmărindu-mă cu privirea dintr-un colţ în celălalt. Mă întorc cu faţa spre el, mă aşez pe biroul lui, dându-i laoparte manualele.

- Ai
prietenă?
întrebarea

mea îl ia prin surprindere, şi strâmbă

confuz din buze.

-Nu?

- Camera ta este chiar curată.

N-ai nimic despre tine aici: poze,

hobby-uri...
Nici măcar n-aş şti că joacă

hochei dacă n-ar locui aici. Nu este nici o haină murdară şi împuţită pe jos. Şi ai

perne, adaug. Cu feţe de perna.

Pufneşte la ultima afirmaţie şi se

ridică, venind spre birou.

- Aşa

joase sunt standardele? Pernele cu

feţe de pernă
te fac să crezi
că am o iubită

pe care o înşel?

Se opreşte

în sfârşit în faţa mea; desfac

genunchii, şi el păşeşte în spaţiul creat,

cu corpul
periculos de
aproape de al

meu. Ritmul inimii mele creşte, şi

căldura mă
furnică pe
ceafa când se

apleacă spre mine. Dar nu mă atinge;

mâinile lui
trec de mine şi
se îndreaptă

spre un raft de deasupra biroului.

La fel ca tot ce-i aici, poza pe care mi-o dă este imaculată – nici măcar un

colţ un pic îndoit. Este cu el şi câţiva dintre băieţii pe care i-am cunoscut jos, încercând sa ridice un trofeu. Cu toţii

par să sară pe Russ, şi el are cel mai mare zâmbet pe care l-am văzut

vreodată.

- O poză şi un

hobby.

Ridic privirea la el,

cu un mic zâmbet pe buze.

- Par
i cu adevărat
fericit.

Pune poza la loc pe raft şi încuviinţează

din cap.

- Ce a mai bună zi

din viaţa mea.

- De ce?

- Spune-mi despre cea mai bună

zi din viaţa ta.

Schimbarea de direcţie

este ciudată,
dar n-are sens
să insist,

pentru că nu-i chiar important, şi

oricum bagajul
emoţional nu-i
potrivit pentru

o aventură de-o noapte.

- Nu

cred că m-ai adus aici ca să auzi despre viaţa mea, nu-i aşa? Mă trag mai aproape,

desfacând mai
mult
picioarele,

pentru a-i primi corpul mare, şi mă

sprijin in mâini. Sau ai nevoie de un

turn Jenga ca să vrei să mă atingi? Ar

trebui să găsesc un joc de societate?

Ce zici de şapte minute în rai? Să

pornesc
cronometru!?
- Aur

ora, zice el încet. Mâna lui îmi găseşte

bărbia,
ridicându-mi
capul ca să mă

uit Ia chipul lui. îl luminează

luna ce intră
prin jaluzelele
pe jumătate

deschise, făcându-l să pară aproape

eteric. Dacă porneşti vreun cronometru, îţi sparg telefonul.

CAPITOL

UL 5

AURORA

Mă aştept ca gura lui să o strivească pe a mea. Ca el să-mi ridice fusta în jurul

şoldurilor, să
mă apuce, să
tragă, să

bâjbâie, dar nu o face.

Gura lui este

moale,
delicată,
testează.

Mâna lui se mută de la bărbia mea,

trasând
maxilarul,
până când

atinge pielea
sensibilă de
sub urechea

mea,
continuând
până se

afundă în părul de pe ceafa mea.

Gurile noastre se desprind, şi el

îşi lipeşte fruntea de a mea pentru un

moment.

- Să ştii că nu mă

aştept la nimic de la tine. Putem să ne

oprim oricând.

Inima mea n-are nici un

drept să bată aşa tare.

- Ştii

că același lucru e valabil și în cazul tău.

- Da,
desigur.
Este

minimumul pe care ar trebui să-l aşteptăm unul de la celălalt, dar tot mă face să

mă simt uşurată. Este acelaşi om

care era şi jos;
nu s-a
schimbat de

cum am rămas singuri. Nu m-am lăsat

păcălită de vorbe frumoase şi de

o faţă şi mai frumoasă.

Buzele lui se

întâlnesc din nou cu ale mele, dar, de

data asta, el nu mai are reţineri. Mă

ajută să-i dau jos tricoul, inspirând

brusc când
mâinile mele îi
ating

abdomenul şi ajung la catarama

curelei lui. Se descalţă, apoi îşi dă jos şosetele, îşi lasă blugii să cadă pe podea, iese din ei şi rămâne doar în boxeri.

începe cu
picioarele
mele,

desfacând cu grijă baretele din jurul

gleznelor,
dând jos
fiecare pantof,

alunecând cu mâinile pe spatele

gambelor şi al pulpelor mele, până ajunge

suficient de
sus cât să mă
ridice de pe

birou.

Drumul până la pat nu-i lung, dar este suficient de lung încât creierul meu să constate cât de perfect se

potrivesc
picioarele
mele   în   jurul

taliei lui, că nu-i neîndemânatic

cum credeam
eu că ar putea
fi şi că, poate,

dacă asta-i
alternativa,
nu-mi pasă aşa

mult că nu-mi primesc pizza aia

vegetariană cu Emilia în drum spre casă.

Este atent când mă coboară pe

pat,
îngenunchind
imediat între

genunchii mei.

- Eşti aşa frumoasă,

murmură el, ajutându-mă cu fusta în

timp ce eu îmi dau jos tricoul.

Felul în care

mă
complimentea
ză mă

ameţeşte. De parcă nu ştie cum să spună

ceva, dar o spune din toată inima.

Ochii lui rămân aţintiţi la faţa mea, şi

brusc mă simt
de două ori
mai goală.

Ochii mei urcă pe corpul lui, cercetând

cu neruşinare fiecare muşchi lucrat şi

fiecare
centimetru de
piele bronzată,

până ajung iar la faţa lui, şi îi apar gropiţele.

Nu sunt timidă. Nu cred că am

avut vreodată
în viaţa mea
un moment de

timiditate, dar felul tandru în care mă

atinge, modul în care i se taie respiraţia când îmi trage chiloţii în jos pe picioare şi felul în care se uită la mine când îmi las

picioarele
desfăcute mă
face să mă

simt al naibii de timidă.

Se apleacă

să mă sărute,
mai apăsat de
data asta,

rămânând cu
trupul
deasupra mea,

aşa că nu am parte de satisfacţia de

a-i simţi greutatea pe mine. Nu mă

pot hotărî dacă mă tachinează în

mod voit sau dacă doar savurează să o

ia lent. Este ceva politicos, respectuos în ce face, nu-i ceva de care să fi avut parte la o lipeală întâmplătoare.

Coboară cu

sărutările,
lăsând un foc
în urmă pe tot

ce atinge. Gât,
sâni, stomac,
osul şoldului,

până când
capul lui
ajunge chiar

între
picioarele
mele.

Continuă să mă privească în timp ce,

într-un final,
pune gura pe
mine,

trecându-mi
picioarele
peste umerii

lui, şi după aceea nu mai ştiu ce face,

pentru că ochii mi se învârt în cap.

Nu-i nimic politicos sau respectuos la

modul în care
mă atinge jos.
Inima mea se

izbeşte de cutia toracică, şi respir

neregulat,
corpul mi se
agită aşa tare,

încât el se folosește de un braţ ca să

mă ţintuiască pe pat în vreme ce linge

şi suge şi...

- Oh, vai! Oh, da.

Da, aşa!

Cu o mână în părul lui şi

una încleştată
în cuvertură,
arcuiesc

spatele în timp ce-mi înfig

picioarele în
planurile
musculoase

ale spatelui lui, împingându-mă mai mult spre faţa lui. M-aş simţi

jenată dacă acţiunile mele n-ar fi

întâmpinate cu gemete de satisfacţie. Mi se strânge stomacul, iar degetele şi

gura lui păstrează același ritm.

- O să termin... oh, Doamne!

El continuă, în timp ce eu mă strâng în

jurul
degetelor lui,
strigându-i

numele, şi, când orgasmul se potoleşte în sfârşit, sunt destul de sigură că sunt

moale ca o cârpă.

Russ se

prăbuşeşte
lângă mine pe
pat, şi creierul

meu vrea să fie aproape de el, dar

creierul meu
nici măcar nu
ştie pe ce

planetă
suntem.
Venind mai

aproape, mă sărută delicat, având gustul meu pe buze.

- Eşti bine?

- Da. Cred că ar fi trebuit să

depun mai mult efort cu dansul în

poala ta. Nu
ştiam că o să
faci aşa

spectacol,
Doamne!
Creierul şi

corpul meu
încep în
sfârşit să

comunice din nou, permiţândumi să mă urc peste el, încălecându-i

coapsele. Ai prezervative?

Expresia lui

pare dintr-un film horror. Momentul în

care îşi dă seama că a dat-o de gard

este chiar amuzant.

- Scu

ze, abia m-am mutat, şi n-am apucat să

cumpăr şi nu mă aşteptam să... îmi pare

rău, nu m-am gândit. Se uită la erecţia ce-i

împunge
boxerii şi
oftează. Mă

duc să verific în camera lui Henry.

- Ori cât de mult mi-ar plăcea

să văd cum
încerci să
ascunzi *asta*

de o casă plină
de oameni, am
eu câteva în

poşetă.

Când scot un prezervativ

şi-l arunc pe pat, expresia de panică

dispare. Se ridică în fund, sprijinindu-se într-o mână şi cuprinzându-mi faţa cu

cealaltă. Din nou, aştept ca el să spună

ceva. Mă
inundă
emoţiile În

timp ce el îmi mângâie buza de jos cu

degetul mare.

- Aşa perfectă!

Vreau să umplu tăcerea cu fiecare

gând din capul meu, din motive pe care

nu le înţeleg. Cred că m-am molipsit un pic

de stânjeneala lui.
îl împing

înapoi pe spate, iau prezervativul

şi-i rup ambalajul cu dinţii,

ridicându-mă
pentru a-l lăsa
să-şi dea jos

boxerii până apare erecţia. Scot mai puţin un geamăt şi mai mult un sughiţat

surprins când îmi dau seama cu ce avem dea face. îmi ia prezervativul din mână,

rulându-l în timp ce eu evaluez.

- N-are cum să intre. Adică,

mie îmi plac
provocările,
dar am şi eu

limitele mele, ştii?

Mă trage

spre el, gurile noastre se aliniază,

abdomenul
meu se mişcă
odată cu al lui

în timp ce el chicoteşte la criza mea.

Când mişcă limba peste a mea, încă are

gustul meu; îmi geme în gură când îmi

mişc şoldurile spre el. Are ochii închişi şi

vocea
încordată.
- O

facem să intre.

Oh,
Doamne!

Cu grijă şi dorindu-mi să mai fi băut un shot pentru curaj, mă ridic de pe pieptul lui şi mă las lent în jos.

- La

dracu! Mâinile lui Russ mă prind strâns

de şolduri. Este în regulă aşa? şopteşte

el.

încuviinţez

din cap şi

cobor şi mai mult, apoi din nou, până

când este
intrat în mine
aproape cu

totul. înfig unghiile în pieptul lui,

degetele lui intră în pielea mea şi în

cameră răsună
corpurile
noastre

lovindu-se
unul de
celălalt.

De ce am crezut că pot rezista să stau

deasupra?

- Ce
bîne o iei,

iubito!
Muncesc mai mult, motivată

clar de cuvinte
şi de gemete.
Aşa, fată

cuminte!

Cine ar fi ştiut că eu şi

Domnul
Săritor vom fi
aşa

compatibili?
îmi place când
mă laudă şi lui

chiar îi place când îmi mişc şoldurile.

Echipa de vis.

Una din mâinile lui

ajunge între picioarele mele, frecând

exact unde am nevoie, şi corpul meu se

mişcă
instinctiv,
frecându-se şi

urmărind
senzaţia în
creştere.

- Russ... Da, da.

Continuă să

mă laude, să frece şi să mă lase să-mi iau ce am nevoie, până când întregul meu

corp se încordează, şi cad peste el,

strigând. Rostogolindu-mă pe spate,

îşi sprijină greutatea pe mine în timp

ce eu gâfâi sub el.

îmi dă parul

laoparte de pe
faţă, intrând şi
ieşind lent din

mine. Capul li cade pe gâtul meu,

sărutându-mi ușor pielea, în timp ce-mi

petrec mâinile
şi picioarele
încă nesigure

în jurul lui.

- Ce bine este în

tine, Aurora, şopteşte el. Vreau să te

simt cum termini iar in jurul meu.

De unde dracului a apărut

bărbatul ăsta?

Felul dulce în care-mi

vorbeşte, în care mă sărută, până şi

felul în care se uită la mine... toate astea sunt în totală contradicţie cu modul

încrezător în
care mă
ţintuieşte de

pat. Sunt epuizată, satisfăcută –

şi, cu toate astea, nu vreau să se

termine. Mâna mea alunecă între noi,

lucrând cu
frenezie să
termin odată

cu el. Corpul lui pierde ritmul,

respiraţia i se
îngreunează;
sunt aproape.

Câteva
mişcări, şi iar
sunt în prag,

luându-l după mine. Suntem zgomotoşi, şi transpiraţi, şi al naibii de satisfăcuţi.

Sfinte Sisoe!
Cui îi mai pasă de

baschetbalişti
când există
hocheişti?

Ei bine, nu mă aşteptam la asta.

Se
rostogoleşte
de pe mine pe

spate, şi stăm
amândoi
întinşi,

holbându-ne la tavan şi încercând să

ne tragem răsuflarea.

- Ai

nevoie de
ceva? mă
întreabă el

blând.
    îmi
încrucişez

braţele peste faţă, acoperindu-mi

ochii cât clatin din cap, încercând să-

mi dau seama
cum să cer
asta de încă

vreo
douăsprezece
ori.

- Nu.
Sunt bine.
Simt cum se

mişcă patul când se ridică, diverse

zgomote
făcute de el se
aud prin

cameră,
umplând
tăcerea, după

care aud în sfârşit uşa de la baie cum se închide. îmi simt corpul de parcă ar fi

făcut din jeleu
şi duc o luptă
mentală să mă

conving să-mi
găsesc
lenjeria

intimă.

Mă întind spre măsuţa

de lângă pat după telefonul mobil şi

deschid chatul
cu Emilia.

Locaţie

live share-
uifă
Emilia

Bennett:
Vii acasă
sau rămâi

acolo?
Aurora
Roberts:

Acasă.
Este la
baie,_plec

în
curând.
Emilia

Bennett:
*Vrei
pizza?*

Aurora
Roberts:
DA. E aşa

mare.
Emilia
Bennett:

Aşteaptă
să pleci?
Aurora

Roberts:
Poate.
Bine, îl

aud cum
vorbeşte
cu cineva.

Aşteaptă să plec,___corect? Mă îmbrac

acum.

Ajung

repede acasă.

Emilia

Bennett:
Ciudat. Am
comandat
pizza.

Nu iau personal faptul că Russ

s-a dus la baie să aştepte ca eu să plec. Am

stat şi eu de
multe ori mult
timp la baie,

ca persoana cealaltă să priceapă că e

cazul să plece. O dată a trebuit să stau aşa mult în baie ca tipul să înţeleagă,

că mi-am rearanjat toată colecţia

de îngrijire a pielii în ordine alfabetică.

N-am nevoie să fiu dată afară, sunt

mai mult
decât fericită
să dorm în

propriul pat în
noaptea asta.
în mod

normal, n-aş aştepta aşa mult, dar am

crezut că nu-i
genul de tip
care să se

ascundă în baie după sex.

Când mă

ridic din pat, îmi tremură picioarele,

semn că am depus mult efort şi, mai

important, că trebuie să încep să-mi

lucrez
picioarele sau
să fac ceva

mişcare,
pentru că mă
simt ca un pui

de căprioară
nou-născut
care învaţă să

meargă.
Aprind lampa de pe măsuţa

de lângă pat şi sunt imediat atrasă de

teancul de
cărţi care
acum este

vizibil în
lumină:
Termodinamic

a ingineriei,
Dependent de
joc: o poveste

despre
recuperare,
Aruncarea

zarului... Mă întind după cartea din

vârful
teancului,
ridicând-o ca

sâ o inspectez. *Cei frumoşi şi blestemaţi.* Ce naiba?

Studenta la engleză din

mine se infioarâ la cotorul rupt şi

la paginile îndoite la colţuri, dar

fetiţa din mine
se
entuziasmează

gândindu-se la el întins în pat şi citind

noaptea.
Jucătorul de hochei de liga

întâi,
atrăgător,
oarecum

ciudat, grozav la pat, cu aşternut

complet,
citind tolănit
după ce a

făcut sex. Mă cam face să-mi doresc să

nu plec, dar gândul de a-l vedea cum îi

cade faţa când va ieşi în sfârşit din

baie şi va vedea că încă sunt aici nu-i

ceva pe care să-l pot tolera.

Adică, în cel

mai rău caz,
iese din baie
când sunt pe

jumătate
îmbrăcată, şi
avem o

conversaţie
grozavă
despre cum

problemele
mele cu
abandonul

adânc
înrădăcinate
înseamnă că

nu mă voi aştepta niciodată la

mai mult decât minimumul

din partea unui bărbat şi cum lipsa

evidentă de interes a tatălui meu

faţă de existenţa mea m- a făcut să

am o teamă
sufocantă de
respingere,

ceea ce mi-a modelat orice interacţiune

romantică, aşa că nu-l judec că vrea să

plec.

Sau
alternativa,

pot să ţin asta în mine şi să îmbogăţesc un psiholog într-o zi.

Pun cartea

la loc unde am găsit-o şi cercetez

podeaua, care
e suspect de
fără haine. Mă

uit prin cameră, şi privirea-mi

cade pe biroul lui, şi brusc capătă sens ce s-a auzit când s-a dat jos din pat.

îmi
împăturea
hainele.

Nu insist mult asupra senzaţiei

nefamiliare, neclare care-mi inundă

stomacul când
îmi dau seama
de asta, aşa că

mă îmbrac rapid şi o iau spre uşă. în

acest moment,
sunt pregătită
să fiu iar în

spaţiul meu. Ies încet din cameră,

ţinând clanţa pentru a închide uşa

cât pot de silenţios, ca să nu creadă că

fug valvârtej
de aici.
Sunt

satisfăcută de eforturile mele de a

pleca, poate un pic cam îngâmfată, din

moment ce
Emilia şi
prietenele ei

balerine mi-au
spus că-s la fel
de tăcută şi de

elegantă ca un
hipopotam
beat. Mă rog,

mă simt
îngâmfată
până mă

întorc să plec
şi la mine se
uită două

perechi de ochi căprui pline de

curiozitate.

- De ce pare că

fugi de la
locul crimei?
mă întreabă

prietenul lui Russ, Henry, pe un ton pe

care l-aş prefera mai jos.

- Nu
fug. Fata cu
care este se

uită la mine cu o expresie de

compasiune
care zice că
fix asta fac,

fără a o spune cu voce tare. Scuze, trebuie să plec!

Amândoi se dau laoparte

când eu trec
în grabă pe
lângă ei,

sperând că
nu-mi va fi
greu să

găsesc un taxi
şi că nu voi fi
nevoită să fac

drumul
ruşinii.
- Est

e un tip de treabă, zice Henry. Chiar

un tip de treabă.

- Mi-am dat

seama, bâgui eu. Chiar trebuie să

plec.
Petrecerea
este la final.

Singurii oameni care pot fi

potenţiali
martori la
dispariţia mea

sunt prea beţi, şi, când ajung la uşa de la intrare, m-am încălţat deja. Nu reuşesc să dau de un Uber care să-mi accepte

comanda, aşa că o iau pe jos spre casă.

Aurora
Roberts:
Vin.

Emilia
Bennett:
Eşti bine?

Aurora
Roberts: *Da.*
Emilia

Bennett: Te ia senzaţia defricuţâ?

Aurora
Roberts: *Da.*
Emilia

Bennett:
Vrei să
dormi în

patul meu?
Aurora
Roberts: *Da.*

„Senzaţia de fricuţă” este modul cum

numeşte
Emilia
momentul de

claritate de care ai parte atunci când

ieşi dintr-o situaţie în care erai prins.

Este senzaţia de sufocare când se

instalează
anxietatea şi
te întrebi dacă

ai procedat corect. Este un moment ca

ăsta de acum, când sunt singură cu

gândurile mele. Când cântăresc dacă

ceea ce tocmai
am făcut mă
face să mâ

simt mai bine
sau mai rău.
Dacă aş fi

făcut asta, dacă nu m-aş fi atins de

telefon şi mi-aş fi văzut de treburile mele.

Şi cât mă vor
satisface
validarea şi

senzaţia de a fi dorită inainte de a căuta să le obţin din altă parte. Apoi, într-un

final, dacă ceva din toate astea contează

cu adevărat,
când nimeni
nu e interesat

de ce fac.

Senzaţia de fricuţă nu-i

neapărat
regret,
reflecţie, şi

prefer să fiu
distrasă decât
meditativă.

Emilia
Bennett:
De ce te

mişti aşa încet? Eşti într-o

mașină?
Aurora,
mergi!!!

Să nu îndrăzneşti să te laşi

omorâtă. Sunt aşa supărată

pe tine!
Aurora
Roberts:

Aproape am ajuns acasă.

- Eşt

i aşa un clovn, zice Emilia când mă urc în pat lângă ea. Nu te mai juca cu siguranţa ta pentru câ eşti prea nerăbdătoare

să aştepţi o maşină.

- Am

înţeles.

Poate, dacă aş fi reuşit să

prind o maşină, nu mi-aş fi petrecut

tot drumul
spre casă
gândindu-mă

la tipul de la care am plecat.

- Pizza ta este în bucătărie.

- Nu-mi mai este foame.

Emilia oftează din greu.

- Culcă-te! O să ai nevoie de

energie să opreşti încăierarea

dintre părinţii tăi.

- Eşt

i sigura că vrei să mergi la micul-dejun?

Nu primesc un răspuns, doar o pernă

lansată spre mine. Am putea să ne

înscenăm
moartea.
- Ma

ma ta şi-ar da seama. Chiar trebuie să

dormi, Ror, zice ea cu un alt căscat.

Gândeşte-te, o vară întreagă fără să dai

share la
locaţie în
tîmpul nopţii.

Săptămâni
întregi în care
să ţii în viaţă

şi în siguranţă
copii mici şi în
care să te

ocupi de dezvoltarea ta personală.

- Un
vis.

CAPITOL
UL 6

AURORA

Nimic pe

planeta asta
nu inspiră
aceeaşi

disperare
pură,
veritabilă ca

atunci când petrec o perioadă mai

lungă cu părinţii mei în aceeaşi

locaţie.

Sună
dramatic, dar,

sincer, Chuck şi Sarah Roberts sunt

exemplul
perfect că
„uneori,

divorţul este o
binecuvântare
”. Au ceva ce-i

transformă pe
amândoi în
monştri când

sunt la mai
puţin de doi
metri unul de

celălalt.

Ţinând cont de asta,

probabil ar trebui să mă consider

norocoasă că tata nu şi-a făcut apariţia

la micul-dejun
de rămas-bun
la care a

promis că va lua parte, înainte să plec

în tabăra de la Honey Acres, unde o să

lucrez vara asta cu Emilia. Cel mai

enervant nu este că sunt constant

dezamăgită de bărbatul care ar trebui să fie unul dîntre stâlpii stabili din viaţa mea;

cel mai enervant este efectul pe care

rahatul cu
parentingul lui
de părinte

absent îl are
asupra mamei,
cu care m-aş

putea
descurca fiind
un pic mai

absentă.

- De ce nu mai

încerci o dată?
Se uită la mine
peste sucul ei

de portocale, cu un botic trist. Ai

încercat la asistenta lui? Sau la Elsa?

Sora ta pare mereu să dea de el.

- Nu o să răspundă; nu-i nimic.

„Nu-i nimic pentru că nu poţi fi

dezamăgită de cineva în care ai zero

încredere.”

Este dar că planurile

noastre n-au
fost
importante

pentru el. Ce spuneai?

Mă întind

după pahar,
dau apa pe gât
şi eliberez

bolovanul
metaforic
blocat în gâtul

meu. Cel care se tot măreşte de fiecare dată

când spun
„nu-i nimic”
- Toc

mai voiam să
te întreb dacă
te-ai mai

gândit la mutatul înapoi acasă când te

întorci. „Dă-mi forţă!” Nu te uita aşa la mine, Aurora! Eu te-am făcut.

Ai zice că, după douăzeci de ani, aş fi

obişnuită cu
insistenţa
neîncetată şi

cu încercările ei nu prea discrete de a-

mi aminti că
ea este
motivul pentru

care eu exist, şi, cu toate astea, iată-ne!

- Mamă, ştii că am semnat deja

contractul de chirie pentru anul viitor.

Tata a plătit deja tot anul în avans...

Care-i modul politicos de a spune: „O să

îngheţe iadul
înainte ca eu
să vin de

bunăvoie să mai stau cu tine”? Nu te

poţi aştepta să
fac naveta în
fiecare zi din

Malibu, când aici am un cămin drăguţ

cbiar lângă colegiu... Mi-aş petrece

jumătate din zi
în trafic.
- în

alte culturi, există copii care trăiesc

permanent cu părinţii lor, zice ea pe un ton liniştit. Sora ta e la Londra. Ţie îţi ia trei zile să-mi răspunzi la apeluri. Nu te

purta de parcă
eu sunt aia
absurdă

pentru că vreau să-mi văd regulat

fetele. Nici nu-i departe.

Doamne

fereşte ca
Sarah Roberts
să fie acuzată

că-i absurdă!

- Cre

d că cel mai

mare coşmar al părinţilor mei ar fi să mă

mut acasă,
intervine
Emilia,

chicotind forţat, ca să alunge

tensiunea în creştere.

Emilia

Bennett este colega de cameră

perfectă, cea
mai bună
prietenă şi,

uneori, un scut uman. A devenit

managerul
meu de criză
personal după

ce a studiat doi ani relaţii publice şi a

fost
babysitterul
emoţional al

mamei mele şi
al stărilor ei
turbulente

timp de şase ani.

- Sunt sigură

că ar adora
dacă te-ai
muta înapoi

acasă, Emilia, zice mama şi oftează

dramatic. Sunt sigură că li se pare imensă şi

goală casa
fără tine.
Singurul

motiv pentru care mamei i se pare că are

o casă imensă
şi goală este
pentru că a

vândut casa copilăriei mele şi a folosit înţelegerea de la divorţ ca să cumpere o imensă casă tip „du-te naibii” pe

plajă.

Ochii ei se opresc asupra

mea, şi este o privire pe care o recunosc:

expectativă.

Se aşteaptă ca eu să vreau

să fiu acasă la
fel de mult
cum vrea ea

ca eu să fiu
acasă şi nu
poate să

înţeleagă de ce prefer să muncesc toată

vara decât să mi-o petrec cu ea. Niciodată nu a fost o problemă când mă trimitea ea în tabără; problema a început când

şi-a dat seama că eram mult mai fericită acolo decât cu ea.

Când eram

copil,
călătoream
mult,

mutându-ne
dintr- o ţară în
alta, în funcţie

de locul unde
Fenrir, echipa
de Formula 1

deţinută de tatăl meu, concura în

acea lună. Principala prioritate a

tatei era să urmeze echipa în jurul lumii;

stabilitatea soţiei şi a fetelor lui n-au fost niciodată o prioritate pentru el.

Eu şi Elsa mereu am glumit că

Fenrir este singurul lucru la a cărui

creare a
contribuit şi
pe care el îl

iubeşte.
îmi iubesc
sora, dar,

chiar şi cu aceeaşi reţea complexă de

probleme cu părinţii, diferenţa de

şase ani dintre noi a fost prea mare de

depăşit de doi copii care căutau

conexiune. Mă purtam mai urât ca

oricând, şi de asta părinţii mei au început

să mă trimită
în tabără în
fiecare an

după ce am împlinit şapte ani.

Era tot ce nu ştiam că am nevoie.

Aveam un program, am putut să

petrec timp cu copii de vârsta mea şi am putut să construiesc fundaţia celei

care eram fără a fi constant înconjurată de adulţi şi de o soră mai mare cu toane.

Honey Acres a fost primul loc în care m-am simţit ca acasă. Chiar şi când părinţii mei s-au despărţit într-un final şi

mama s-a mutat de tot înapoi în

America şi m-a înscris la şcoală, eu tot insistam să merg în fiecare vară la

Honey Acres. Iubeam să observ cât de

fericiţi erau angajaţii să mă vadă în

fiecare an, şi este prima mea amintire

reală despre sentimentul de a fi dorită.

Vreau să recapăt sentimentele

alea, ceea ce sper să fac reconstruind

fundaţiile pe care le-am stricat. Iubesc colegiul şi experienţele avute în

ultimii doi ani, dar mă simt pierdută. Fac

alegeri pe care
nu le înţeleg în
momentele în

care
sentimentele
mele devin

prea intense, şi, pentru că nu-i nimeni

acolo să-mi spună să mă opresc, mica

voce din capul meu îmi spune „La naiba!”

Devin o persoană pe care nu o

recunosc şi am nevoie de o resetare din

fabrică. Vreau să mă simt din nou acasă.

Vreau să mă simt împăcată.
Piciorul

Emiliei face contact cu tibia mea şi

mă scoate din gândurile mele, însă,

chiar şi după ce aparent m-am redresat,

mama tot are expresia aia pe faţă.

Dacă-mi doresc suficient de

mult, oare pot
să-mi invoc
tatăl, pentru

un motiv de distragere?

Deloc

surprinzător,
tatâl meu nu
se

materializează, dar, din fericire,

soseşte
chelnerul cu
mic-dejunul

nostru şi întrerupe tensiunea care

creşte dincolo
de suprafaţa
tristeţii mamei

Mi se pare o ironie a sorţii să ai un

părinte căruia
nu-i pasă deloc
şi unul căruia

îi pasă prea mult.

Nici măcar

nu-mi pot
aminti o vreme
când nu era

aşa, ceea ce înseamnă că nu mă pot

decide dacă aşa este ea ca persoană sau

dacă asta-i consecinţa faptului că şi-a

petrecut viaţa
simţind că
trebuie să mă

iubească de două ori mai mult.

Spun să mă iubească şi nu să îmi fie

părinte,
pentru că nu
mi-a fost

niciodată
părinte. Pe cât
de mult m-a

îndepărtat tata în favoarea muncii, ea a

încercat de
două ori mai
mult să mă

tragă mai aproape. Pentru fiecare

dezamăgire de a lui, ea a făcut concesii,

fiindcă-i mai
uşor să dea
vina pe el

pentru
comportamentul meu decât

să rişte să mă îndepărteze. Niciodată nu ia păsat de ceva din ce am făcut decât

dacă a afectat-o pe ea direct.

Când eram

mai mică, mereu mă străduiam să

fiu cea mai
bună, să ştiu
cel mai mult,

ca şi cum validarea de a fi fiica

perfectă avea
să îmi aducă
din partea

părinţilor
genul de
atenţie după

care tânjeam cu disperare, dar asta nu s-a întâmplat.

Aşa că am încetat să mă

străduiesc să fiu cea mai bună. Am

obţinut
validarea şi
atenţia prin

alte mijloace şi am devenit propria

persoană, dar, undeva pe drum, am

descoperit că sunt în acest purgatoriu în

care sunt
fericită să fac
ce vreau

pentru că oamenilor nu le pasă şi apoi

sunt rănită că
pot să fac ce
vreau pentru

că oamenilor nu le pasă.

Am muncit

din greu ca să intru la Maple Hills, pentru că am vrut să le dovedesc profesorilor

mei că eram mai mult decât o

chiulangioaică ce nu era atentă la ore.

în loc să-mi aprecieze realizarea,

mama n-a
văzut decât
plecarea mea

iminentă.
Când am
primit

scrisoarea de acceptare, s-a purtat de

parcă plecam la război, nu la colegiu în statul nostru, şi n-a vorbit cu mine trei zile.

Nu conta că rămâneam prin

apropiere,
spre deosebire
de sora mea,

care, când a absolvit liceul, s-a mutat în apartamentul tatei de la Londra.

Să găsesc un echilibru între a fi fiica

perfectă şi a fi
aşa cum sunt
se simte ca un

exerciţiu de echilibristică.

Doar că e şi

un uragan.

Şi funia este în flăcări.

Am căzut de mai multe ori decât pot să

număr şi chiar sunt epuizată.

- Poţ

i să ne vizitezi în tabără dacă vrei, mamă.

învârt o
căpşună prin
farfurie,

aşteptând
răspunsul ei,
căci, cu o

mamă ca a mea, a cărei stimă de sine

este împletită aşa strâns cu titlul de

mamă, încât
devine
epuizant,

fiecare cuvânt este o mutare de şah. Ziua de vizitare este în iulie. Pot să-ţi trimit data.

- Este clar că nu

vrei să te vizitez, Aurora.

Niciodată
nu m-am
priceput la

şah.

- Ma
mă...

- Doamnă Roberts, v-am povestit

despre
aparatul foto
pe care mi l-a

luat Poppy ca
să fac poze în
tabără? mă

întrerupe
Emilia,
luându-şi

poşeta. După cum ştiţi, eu, când eram

mică, n-am mers în tabără şi am fost aşa fericită când Aurora a cedat, într-un

final, la rugăminţile mele de a fi

supervizoare în tabără cu mine. A zis că aţi ales cea mai bună tabără, aşa că

sunt foarte entuziasmată.

Eu am

rugat-o pe Emilia să fie supervizoare

cu mine, nu invers, dar nu trebuie să ştie mama asta. Va fi prea distrasă de

laude.

Aşchia nu sare departe

de trunchi.

- Aur
ora mereu a

avut ce-i mai bun. Nu că ai fi apreciat

vreodată, nu-i aşa, dragă? Ai fi fost fericită la o ferma de porci pe când erai mai mică.

Tu doar voiai
să te joci
undeva unde

să nu fie cauciucuri.

Emilia

scoate
aparatul foto
din poşetă şi i-

l dă mamei mele. Chipul mamei se

luminează în timp ce se uita la poze,

remarcând ce
cuplu frumos
sunt Poppy şi

Emilia şi ce bine îi stă Emiliei în

albastru.

- Şi tu unde erai

când fetele erau în drumeţie?

Eram pe faţa unui jucător de

baschet.
- înv
ăţam.

- învăţai? Pentru examenele

finale?

- Da.

Rahat!

învăţam
despre
frânghii şi

chestii pentru tabără. Eram legată de un pat. Plus că ele sunt un cuplu,

mamă. Nu am
ce căuta cu ele
la întâlnirea

lor.

- Ast
a-i adevărat.

Nu-ţi va fi dor de ea, Emilia? Zece

săptămâni
înseamnă mult
timp. Vorbeşte

cu Emilia, dar îi simt privirea asupra mea,

aşteptând ca
eu să
reacţionez la

împunsătura ei subtilă. Crede-mă, pare o

eternitate.
- O
să-mi fie dor

de Poppy, dar o să fie în regulă, vom fi

amândouă
foarte
ocupate. Ea

este în Europa cu mama ei până începe

şcoala.

Emilia îşi dă seama ce a

făcut din
greşeală
înainte să

apuc să clipesc. Ochii ei mari şi

căprui îi întâlnesc pe ai mei, şi se uită la mine cu o expresie care zice: „O să mă

concediez
singură, nu-ţi
face griji"

Manager de criză pe naiba.

Buzele

mamei
formează o
linie încordată

în timp ce se concentrează să

împacheteze cu grijă şervetul din

poala ei şi-l pune pe masă.

- Cre

d că Poppy chiar îşi iubeşte mama

de vrea să îşi petreacă întreaga vară

cu ea, ce drăguţ! Mă scuzaţi,

fetelor, mă duc la toaletă.

Este uimitor

cum o femeie
poate să ia tot
oxigenul dintr-

o încăpere cu o singură frază.

- Au, strigă Emilia, cu mâna pe

frunte, peste locul unde i-am tras un

bobârnac imediat ce uşa toaletei se

închide în urma mamei. Meritam asta.

Mi-a scăpat!

- Ai fi putut să spui

orice.

- îmi pare rău!

Doamne, mi-aş dori ca tatăl tău să fie aici.

Se pricepe mai bine ca mine la a fi în prima linie. Poate trebuie să-mi schimb

specializarea;
nu mă pricep
deloc la asta.

- Chiar aşa este.

- Mă

întreb dacă prietenele Elsei au trecut

vreodată prin Olimpiada Emoţiilor cu

mama ta,
cugetă ea,
adunând

ultimul rest de sirop cu o bucată de

pâine prăjită.

- De parcă Elsa ar

fi vreodată de acord să iasă la un mic-dejun de genul ăsta. Sau de parcă ar avea

prieteni
adevăraţi.
- Cor

ect. Când crezi că putem să spunem

politicos
„pace” şi să ne
retragem?

Nu mă pot abţine şi pufnesc.

- S-ar putea să ne reţină aici

până pierdem zborul.

- Eşt

i bine? în dimineaţa asta, a fost

mai intensă decât de obicei.

- A scăpat de sub control, pentru

că prietena tatei şi Elsa se întrec care poate apărea mai mult în ziarele de

scandal, iar eu plec. O să fie bine.

- Iubita tatălui tău, florăreasa?

- Nu, s-a despărţit de ea, nu mai

ţii minte? Mă refer la Norah. Fosta tipă de la meteo. Sau a fost prin vreo emisiune

cu casnice pe undeva? Clatin din cap în timp ce încerc să recapitulez în minte lungul

istoric de
iubite al
tatălui meu.

Nu-mi amintesc. Mă rog, orice ar fi

făcut, îi place să apară în poze.

Aud tocurile mamei pe pardoseală,

ceea ce-mi oferă suficient timp să-mi

aduc un zâmbet forţat pe faţă. Mâna

ei îmi atinge delicat părul în timp ce

trece şi
răsuceşte
vârfurile în

jurul degetelor ei. Mereu spune că

seamănă cu părul ei când avea 20 de ani

şi că e tare fericită că-i semăn. Acelaşi păr blond-deschis şi aceiaşi ochi

verzi, aceiaşi pistrui care apar dacă stau prea mult la soare... Spre deosebire de

sora mea, care
i copia fidela a
tatălui meu, la

mine nici urmă de genele lui Chuck

Roberts.

Se aşază din nou în faţa

mea şi oftează.

- O

să-mi fie dor

de voi, fetelor.
Să cer nota?
Sunt sigură că

vreţi să ajungeţi la aeroport la

timp.
- Ar
fi bine.

Mulţumesc,
mamă!
Este

amuzant cum, în clipa în care mama se

poartă
rezonabil,
încep să

regret că plec,
când este aşa
clar că ei i-ar

plăcea să rămân. Nu-i nimeni pe

planeta asta
care să mă
poată irita

cum reuşeşte mama, ceea ce doar

alimentează
plângerea mea
despre ea, şi,

cu toate astea,
în momentul
în care

demonstrează
că are o
fărâmă de

umanitate, eu mă prăbuşesc. Vinovăţia

începe să se strecoare în sistemul meu

precum
otrava,
croîndu-şi

drum prin sângele meu, dar universul

îmi aduce antidotul sub forma

vibraţiilor
telefonului,
amintindu-mi

rapid de ce trebuie să mă îndepărtez cu

disperare de locul ăsta şi de toată lumea de

aici.

Omul
care

plăteşte chiria: *Am fost prins*

că o ajut
pe Isobel
să se mute

din
căminul
ei, aşa că

n-ajung la micul-dejun.

Drum
bun!
închin cu

discreţie
ecranul
telefonului

spre Emilia, în vreme ce mama îi dă

cârdul
chelnerului,
ceea ce, din

fericire, îi distrage atenţia. N-am

nevoie să mă uit la cea mai bună prietenă

a mea pentru
a şti că îşi dă
ochii peste

cap. Nici pentru mine nu-i o

surpriză, după ce l-am văzut în postarea lui

Norah de aseară cum ajuta la

mutarea lui Isobel de la cămin. Este

drăguţ că fiica lui Norah are parte de

tratamentul de
tată afectuos;
poate, într-o

zi, Isobel o să-mi spună cum este.

Cel mai uşor pentru mine este să mă

conving că aşa
este el ca
persoană. Că

n-are legătură
cu mine. Lipsa
de interes,

promisiunile
încălcate, felul
rece şi distant

de a fi părinte
sunt
consecinţa

faptului că el
n-a fost
niciodată făcut

să fie un tată
grozav, şi nu-i
vina mea. Dar

apoi, îl văd cu
copilul
altcuiva şi iar

încep să cred
că-i vina mea.
Aş fi supărată

dacă n-ar fi
aşa al naibii de
predictibil.

Sunt obosită mai mult decât orice. Am

obosit să simt
că nu am loc
în propria

familie. Am
obosit să-mi
pun sub

semnul
întrebării
fiecare

alegere. Am
obosit să-mi
doresc să fac

mai bine, dar
să simt că nu
reuşesc.

Tot drumul spre casă, Emilia o ţine

pe mama de vorbă, ceea ce-mi oferă

ocazia să fierb în furia şi in sentimentele mele, care clar nu sunt sentimente de

dezamăgire, respingere şi suferinţă. Ca

să mă simt respinsă, ar trebui să-mi

pese, şi nu-mi mai pasă.

Este clar că

universul n-are nici o intenţie să-mi

ofere o pauză
în timp ce
stăm în trafic

în faţa unui patinoar. De când m-am

trezit în dimineaţa asta, în mintea

mea a fost
Russ. Nu-i un
lucru cu care

sunt obişnuită
după o
aventură de-o

noapte. Nu este genul de bărbat cu care

sunt eu obişnuită, în sensul bun, şi

nu pot să mi-l scot din minte. încerc să nu mă simt prost că lucrurile s-au terminat

fără măcar un
rămas-bun,
dar mi-e greu

să uit de el
când încă am
urmele

degetelor lui pe şolduri, unde m-a

ţinut.

Intrăm pe alee lângă

maşina mea şi, în timp ce coborâm, în

aer   plutește
stânjeneala
despărţirii

iminente.
Iarăşi mă simt vinovată, căci,

cu toate defectele mamei, ea nu

m-ar abandona
niciodată
pentru copilul

altuia.

Niciodată n-ar sta fără să

mă sune. Niciodată n-a trebuit să mă

rog, să plâng
sau să mă cert
cu ea ca ea să

mă iubească.

îmbrăţişarea

în care o

cuprind o ia pe nepregătite, dar mă

cuprinde
strâns in braţe
şi-mi adulmecă

părul, șoptind ca doar eu să aud:

- Nu
uita sa suni!
- Nu

uit.

Emilia așteaptă până

când mama
devine un
punct în

oglinda
maşinii inainte
de a îndrăzni

să vorbească.

- Eşti bine?

- Su
nt bine. Am
nevoie de

gustări în avion şi să-mi imaginez cum

ambele maşini Fenrir se strică spontan

în mijlocul cursei.

CAPITOLUL 7

RUSS

Mă urăsc

pentru că am băut azi-noapte.

N-am să ştiu niciodată de ce am decis ca

asta să fie
noaptea în
care să mă

relaxez un pic
în sfârşit şi să
fac ce vreau.

Niciodată nu m-am îmbătat cu adevărat,

dar
consecinţele
băutului lent,

constant, ca să fiu ameţit, cred că sunt mai rele. înseamnă că tot drumul

ăsta a fost şi mai obositor, şi chiar mai lung decât trebuia să fie, cu o mică

durere la baza capului. Dacă m-aş fi îmbătat mangă, m-aş fi culcat singur şi măcar o

dată aş fi putut să dorm ca lumea.

Nu-i ceva nou că nu dorm, şi, după

ani buni de
somn
sporadic,

superficial,
corpul meu
funcţionează

destul de bine. Dar drumul ăsta a fost dur, şi regret serios că sunt nevoit să

conduc în loc să fi zburat.

Dacă aş fi

zburat, aş fi putut să dorm mai mult, în

loc să
trebuiască să
mă trezesc şi

să pornesc la drum la prima oră. Henry şi

Robbie şi-au luat rămas-bun de la

mîne, ambii cu ochii roşii şi dormind încă,

mormăind
ceva despre a
mă salva de

cai şi vaci dacă am nevoie, dar

oricum a însemnat mult şi, pentru

prima dată, mă simt entuziasmat să

mă întorc în Maple Hills la finalul verii şi că-mi văd colegii de casă.

Poate, dacă aş fi zburat, nu mi-aş fi

petrecut
ultimele patru
ore gândindu-

mă la femeia pe care am avut-o azi-noapte în patul meu. Mă rog, în patul

meu până n-a mai fost. Ar trebui să iau

asta drept ce a fost: o aventură de-o

noapte între doi adulţi care au consimţit.

Nu-i ceva ce fac de obicei – în mod

normal, am nevoie de mai mult de o

noapte ca să
am încredere
să acţionez

dar era aşa
încrezătoare,
şi am vrut să

fiu la fel.
îmi vine să
mă bat că nu

i-am spus mai multe cât am avut ocazia.

Deşi poate pe termen lung este mai uşor

că a plecat şi mi-a dat de înţeles fără

vorbe că nu era interesată de nimic

altceva. Am petrecut aşa mult timp la

baie, îmbărbătându-mă singur cu

una dintre încurajările prosteşti ale

lui J.J., ca să
mă conving să
o întreb dacă

ar vrea să ieşim la o întâlnire când

mă întorc acasă din tabără, încât,

dacă m-ar fi refuzat în faţă, probabil că

uriaş fi încuiat
iarăşi în baie.

Da, a fost o

binecuvântare
că a plecat
fără să-şi ia

rămas-bun.
Mesaj
recepţionat.

Doar o noapte.

Probabil m-am făcut de râs, dar avea ceva în

privire, în
zâmbet când
m-am uitat la

ea. Poate că mă compătimea;

ca să fiu sincer, asta ar avea mai mult

sens. Milă sau nu, mi-am petrecut

ultimele ore torturându-mă cu amintirea

pielii ei moi sub degetele mele şi a

gemetelor ei în urechea mea. Ştiu că

nu o voi mai vedea şi că probabil ar

trebui să uit de ea, dar, uneori, nu-i

aşa uşor.

Dacă-mi amintesc cât

de incredibil
m-am simţit
cu ea,

senzaţia de dezamăgire că n-am invitat-o

la o întâlnire
se va atenua.

Pietrele

scrâşnesc sub cauciucurile mele când

cotesc pe
drumul mare
de ţară

adiacent
imensului
semn de „Bun-

venit” de la Honey Acres. Nerăbdarea

îneacă toate celelalte sentimente

din corpul meu şi în sfârşit

conştientizez
că am ajuns
după atâta

aşteptare.
Când eram
mai mic, n-am

fost în tabără
pentru că
familia mea

nu-si
permitea.
Mama era

reticentă să-si ia un angajament

pentru ceva atât de îndepărtat,

neştimd
niciodată dacă
salariul tatei

avea să meargă spre plata

facturilor sau un pariu.

Nu se uita la

locuri pentru copiii din familiile cu

probleme
financiare
pentru că era

prea ocupată să pretindă că lucrurile

mergeau bine. Când eram mic, nu

pricepeam,
lucru pentru
care sunt

recunoscător în multe moduri, căci

mult timp am crezut că-i plăcea ca eu şi fratele meu să fim acasă.

Dar, ca

toate celelalte, m-a adus aici. Poate că nu

mai sunt copil,
dar o să văd ce
am pierdut în

toţi acei ani şi,
mai bine, o să
fiu şi plătit.

!n zare apare o cabană

imensă, şi, pe
măsură ce mă
apropii, se văd

maşini parcate
şi un autobuz
cu marca

Honey Acres. Parchez într-un loc gol,

inspir adânc
şi-mi acord un
minut să mă

aranjez. Arată exact ca în broşură, până la oamenii care umblă pe acolo cu

bagajele lor,
entuziasmaţi.
¡mi iau

lucrurile de pe bancheta din spate şi mă

îndrept spre
oamenii
aliniaţi să-şi

înregistreze sosirea. Scot telefonul şi

văd o serie de mesaje în grupul făcut

săptămâna trecută de Stassie.

CEI MAI BUNI PRIETENI – OARECUM

Stassie:
Să ne spui
când

ajungi cu
bine
acolo,__go-

goşică. N-a fost cea mai bună

idee să bei
înainte de
un drum

lung.

Kris: 0 să fie bine. S-a

culcat

devreme ©.

Mattie: Eu

nu sunt
bine,_în caz
că-i pasă

cuiva.

Bobby:

Cât de

devreme?

Kris:

După

pagina de
bârfe a
UCMH, a

mers în
camera lui
cu Aurora

Roberts şi n-au mai apărut.

Lola:

Nu-mi
vine să

cred că
citeşti
prostia

aia. Acum două săptămâni

, au scris
că aş
putea fi

însărcinată, pentru că cineva le-a

spus că plângeam la Kenny's. Iar

eu aveam sos picant în ochi.

Mattie: Deci

nu-i pasă nimănui? Bine super super

super!

Bobby: De ce-mi sună

cunoscut
numele
Aurora

Roberts?

Stassie: *Este prietenă cu Ryan.*

Robbie: *Te-ai uitat aseară cum i-a dansat* *în poală lui Russ, geniule.*

Bobby: Da, ştiu asta, dar

îmi e cunoscut numele ei.

Mattie:

„Prietenă cu

Ryan[a] *n-a mers bine pentru nici un* *tip.*

Stassie:

Nate mi-a zis

să-ţi transmit să te duci dracului.

Kris: Aia era

Aurora Roberts?

Lola: Sunt singura

femeie din şcoala asta în care Ryan

Rothwell nu şi-a băgat scula?

Robbie: *Da, şi mulţumesc în fiecare zi* *cerului pentru asta.*

Stassie:

Nate mi-a zis să-ţi transmit şi ţie să te *duci dracului.*

Kris: Tatăl ei deține Fenrir. Echipa

de FI cu lupul.

Bobby: *La naiba!*

Stassie:

Nate este entuziasmat de această

veste cumva.

Lola: *Era sexy.*
Felicitări,

gogoşică!

Henry:

Sunteţi enervanţi. Am

crezut că a murit cineva. Nu există nici

un motiv ca
oameni care
se văd zilnic

să-şi trimită atâtea mesaje.

Robbie:

Singurul care
va muri o să
fie gogoşică

atunci când îşi
va da seama
că va trebui să

se prefacă că-i place Fl dacă vrea să mai *facă sex vreodată.*

J.J.: Măcar nu-i ceva

plictisitor ca tenisul.

Robbie:

Pe tine

cine te-a
adăugat?
Grupul

ăsta ar
trebui să
fie pentru

cei care
rămân în
Maple

Hills.
O să
fiu acolo

cu spiritul
şi mă
apucă

teama de
a nu rata
ceva.

Kris:

Stassie a
fost, nu-i

aşa?

Stassie:

Pardon!

J.J.: Nu,
am negociat
cu Hen.

Bobby: „Ai negociat"

Henry: Mi-

a ascuns
pensulele.
J.J.: 0 să

vă bucure
prezenţa
mea când

unul
dintre voi
o să ceară

un sfat de
la un adult
din lumea

reală.

Lola: O să
mă asigur să

nu fac asta
vreodată.
Russ: Asta

a fost mult.
   Am ajuns,
dar

semnalul
este varză.
Când eram

pe din afară,
m-am întrebat
mereu cum ar

fi în cercul interior.

Acum, că sunt

în interior, îmi
dau seama că,
în mare parte,

este haos, dar într-un fel sănătos. Când reuşesc să recuperez, sunt deja în

capul şirului,
ceea ce-mi
oferă ocazia

perfectă să nu
zăbovesc
asupra

faptului că am ajuns din nou pe pagina de bârfe a colegiului, fata cu care sunt

acolo provine
dintr-o familie
foarte bogată

şi n-am nici o şansă să pretind că ştiu

ceva despre maşinile de curse dacă o

mai văd vreodată.

Nu trece

mult şi primesc setul de bun-venit,

mi se spune că
într-o oră
începe o

şedinţă şi să-mi găsesc cabana. Intru

pe ușa înțepenită și-mi zăresc

imediat noul coleg de cameră pentru

vară.

- Salut, omule, zice el,

încuviinţând din cap spre patul pe care

l-a ocupat în partea cealaltă a camerei. Eu

sunt Xander.
- Ru
ss. Jur că

aproape am zis „gogoşică”! Mă bucur să te

cunosc.
- Şi
eu. Ochii îi cad

pe tricoul meu, pe care iese în

evidenţă
logoul alb al
Titanilor pe

materialul
bleumarin.
Eşti la UCMH?

O parte din mine moare un pic, pentru că

nu m-am
gândit când
am luat tricoul

pe mine. Credeam că aici nu vor fi

studenţi de la Maple Hills, fiindcă este la aşa multe ore distanţă, dar a fost o prostie din partea mea să cred că nu vor fi atraşi de aceleaşi lucruri ca mine. Cred că

feţe cunoscute vor fi un confort, dar,

de cum menţionez hocheiul,

întreabă
despre
patinoar, lucru

despre care urăsc să vorbesc. îi

răspund cu reticenţă lui Xander.

- Da,
tu?
- Nu,

omule. Soţul mamei mele este profesor,

şi n-am nevoie de asta în viaţa mea.

Plus că fratele meu vitreg este acolo, şi probabil că ne-am omorî unul pe celălalt

dacă am juca
în aceeaşi
echipă de

baschet. Eu sunt la Stanford. Joci?

Las bagajele pe podea şi-mi golesc

buzunarele,
mă aşez pe pat
şi mă

pregătesc
pentru reacţia
normală.

- Da, hochei pe gheaţă.

- Mişto.

Gesticulează

spre chei. A fost lung drumul?

îmi ia mai
mult timp să-i
răspund decât

ar trebui,
pentru că nu
era întrebarea

pentru care mă pregăteam, şi,

cu cât discutăm mai mult despre

nimicuri, cu atât mai mult mă relaxez,

fiindcă nu zice nimic despre patinoar.

Sunt sigur că-i ceva ce ţine de

anxietate să
cred că toată
lumea care are

legături cu
Maple Hills
ştie despre

situaţia pe care am provocat-o la

începutul anului. E cea mai mare

ruşine a mea,
prima dată
când am

gândit: „Da, tata are dreptate, sunt

un ratat”, aşa
că nu-i atât de
uşor să fac

cum imi sugerează colegii mei, să

nu mă gândesc. Stassie zice

că, în timp, nu va mai fi primul lucru

de care să-mi fac griji, dar încă aştept să fie aşa.

O oră trece aşa repede, că

nici n-apuc să-mi deschid setul de bun-

venit înainte
să fim nevoiţi
să ne ducem în

sala
principală,
pentru

întâlnire.
Locul ăsta este
imens, dar, din

fericire,
Xander a
lucrat aici

vara trecută, aşa că ştie exact unde să

mergem.

Ne aşezăm pe două

scaune goale
din primul
rând şi

aşteptăm ca restul încăperii să se

umple. Xander îmi dă foaia de prezenţă care umblă prin sală, şi în partea de sus

este parola
WiFi.
- Apr

opo, WiFi-ul merge ca dracu[1],

mormăie el. Nu merge aşa prost în

clădirile principale, dar în cabana

noastră nu există. O să ai semnal haotic, şi o să primeşti toate mesajele

deodată, şi o să te sperii îngrozitor.

- Fără semnal îmi convine, ca să

fiu sincer.

Îmi trec numele şi mă

conectez
oricum, dând
foaia mai

departe celor de lângă mine. Intră mai

multe mesaje pe chatul de grup, plus alte notificări şi mesaje de la mama.

Mama:
Toată
săptămân

a am
încercat
să dau de

tine şi la fel
şi fratele tău.
Sper să ai o

vară grozavă în tabără. Te

rog să ne vizitezi când te întorci.

Mi-e dor
de tine,_
dragule.

Şi mie,_şi
tatei.

Mă uit şi la

celelalte notificări, şi cea care-mi

sare în ochi
este de la tata

Tata:

Solicitare de la kcallaghan!9

$50.

Blochez
rapid
telefonul, în

caz că cineva se uită peste umărul meu,

şi-l bag la loc în buzunar. Mă simt prost că am ignorat apelurile mamei, dar

sunt mereu aceleaşi scuze, pe care prefer să nu le ascult. Fratele meu, Ethan, mă

sună doar ca să se ia de mine că nu-i

vizitez, în ciuda faptului că el a fugit pe

Coasta de Est
cu trupa lui
imediat ce a

putut,
lăsându-mă să
mă ocup de

toate de unul singur.

Eu mereu

am fost a doua
alegere:
pentru

dependenţele tatei, pentru scuzele mamei pentru el, pentru dorinţa lui Ethan de a se muta suficient de departe încât

să pretindă că nu-i nimic greşit.

îmi iubesc familia, dar detest ce am

devenit cu
toţii. Să
pretindem că

nu vedem lucrurile care ne ţin la

distanţă, să-i găsim scuze tatei, să

refuzăm să căutăm o soluţie

prefacându-ne că nu există nici o

problemă. Am ajuns în punctul în

care-i mai uşor
să-i ignor şi să
păstrez

distanţa atât fizic, cât şi emoţional. Din

fericire, acum,
că sunt aici,
distanţa asta

va fi de patru ore spre nord.

O femeie

mai în vârstă atinge un microfon

pornit chiar când un golden

retriever pufos
pune capul pe
genunchii mei.

Xander se întinde imediat spre

câine,
scărpinându-l
între urechi

într-un fel care
face câinele să
închidă ochii şi

să dea din coadă.

- Hei

, Peşte! Mi-a fost dor de tine şi de

blana ta pe toate hainele mele,

gângureşte el, după care se uită la mine ca să-mi explice. Este câinele Jennei; o s-o cunoşti, este unul dintre directori.

Jenna lucrează în mare parte din timp în birou, aşa că Peşte umblă prin tabără,

obţinând atenţie de la toată lumea.

De obicei, alege un preferat şi

rămâne cu el.
Se pare că eşti
un candidat.

- Bun-venit, tuturor! spune

femeia din faţă. Pentru bobocii noştri

din acest an,
mă numesc
Oria Murphy

şi sunt dinozaur rezident aici la

Honey Acres.
Sunt
directoarea

executivă şi
proprietara
taberei şi

supervizez
totul şi pe
toată lumea

aici. Familia mea a fondat Honey Acres şi

sunt fericită să
vă primesc în
familia noastră

anul ăsta.

Ascult cu o ureche, in

vreme ce încerc să mă pun bine cu

Peşte, când Xander mă apucă brusc.

- Do
amne!
şopteşte,

strângându-mă tare de braţ.

îi urmez privirea, şi ochii mei

aterizează pe
cei mai
drăguţi doi

căţeluşi – la fel de aurii şi pufoşi, dar mai mici şi mai dolofani –, care vin

tropăind spre noi. Pui de Peşte!

îmi dau
seama că nu
mai ascult

nimic din ce
zice Oria
despre tabără

când căţeii ajung la noi şi Xander îi ia pe

amândoi în
braţe. întorc
plăcuţele din

aluminiu argintiu cu numele de la

zgărzile lor şi încerc să-mi reprim râsul când Somon şi Păstrăv se uită la mine.

Râsul de la microfon mă aduce înapoi

în prezent şi,
când mă uit
iar în faţă,

Oria se uită la noi.

- Câi

nii își fac trucurile lor obișnuite și

mă eclipsează. Pentru cei care aţi mai

fost la noi,
Peşte a avut
pui şi este

foarte mândră de ei. Aşteptaţi-vă ca

într-o zi să-i găsiţi în patul vostru când vă întoarceţi în cabanele voastre.

Prin încăpere se aud murmure

în vreme ce alţii din primul rând se

apleacă
înainte să se
uite la

ghemotoacele
flocoase care
acum se luptă

unul cu
celălalt în
braţele

colegului meu.

Eu îmi îndrept atenţia

spre Oria, care explică o grămadă de

lucruri pe care
le ştiu deja din
broşură

despre o zi tipică, despre comportament

ul dorit, zile libere şi la ce să ne

aşteptăm până ajung turiştii, peste o

săptămână.

Ceva la ideea de

teambuilding
mă face să mă
cutremur.

Exerciţiile de spart gheaţa sunt cel mai

puţin
preferate de
mine, şi eu

practic m-am înscris la o săptămână de

astfel de exerciţii.

Oria

continuă cu prezentarea ei, şi un căţel

se urcă în poala mea, chiar lângă

capul mamei lui, şi adoarme.

- Trecem la lucrurile

importante.
Sunt sigură că
nu va fi o

surpriză
pentru voi, dar
alcoolul şi

drogurile sunt strict interzise, chiar

dacă aveţi vârsta legală... ceea ce

majoritatea nu aveţi. Sunteţi aici să le oferiţi turiştilor o vară magică;

dacă voiaţi să
vă petreceţi
vara altfel, ar

fi trebuit să plecaţi într-o vacanţă.

în cap imi apar imediat feţele lui Kris, Bobby şi Mattie. Mi-au zis ceva

similar când am cântărit ideea dacă să

vin să
muncesc in
tabără sau să

merg la Miami cu ei.

- Pe

ntru mulţi dintre copiii noştri, vara

asta va fi punctul culminant al

anului lor, aşa
că luaţi asta în
calcul când vă

gândiţi să apăreţi cu o mahmureală.

Şi, în sfârşit, subiectul preferat al

tuturor:
iubirea. Aici,
la Honey

Acres, avem o politică strictă împotriva combinării cu careva; dacă-i încălcată, va duce la încetarea contractului.

Asta este, desigur, pentru

bunăstarea
turiştilor
noştri, dar şi

pentru sănătatea voastră. Veţi

avea zece săptămâni împreună, şi,

credeţi-mă,
timpul trece
foarte lent

când îţi doreşti cu disperare să

scapi de
cineva care
părea o idee

grozavă când aveai ochelarii de tabără puşi.

Mă aplec spre Xander, coborând

vocea.

- Oc

helari de

tabără?

El chicoteşte.

- O
să vezi. După
o lună, toată

lumea-i
atrăgătoare.

Oria termină

explicând că personalul poate petrece

timp împreună în zonele comune

pentru
personal, dar
nu în cabanele

individuale, şi alte câteva reguli perfect logice pe care nu voi avea nici o

problemă să le respect.
Ultimul lucru

de care am nevoie este să fiu trîmis

înapoi în Maple Hills în mijlocul verii

pentru că am dat-o în bară. Din nou.

Astăzi, este zi de acomodare,

pentru că
mulţi oameni
sunt obosiţi

după drum, şi
ultimul pas din
primirea

noastră este
să ii
cunoaştem pe

oamenii cu
care vom lucra
în următoarele

zece
săptămâni.
Copiii sunt

separaţi în patru grupuri: Ratoni, Urşi

Bruni, Vulpi şi Arici. Fiecare animal

reprezintă o categorie de vârstă şi

fiecare grup are şase supervizori

care lucrează
prin rotaţie, ca
să se asigure

că sunt patru supervizori disponibili în fiecare zi şi doi pe timpul nopţii.

Eu mi-am exprimat preferinţa

pentru Urşii Bruni, grup ce include copii între opt şi zece ani, pentru că sunt

suficient de mari să nu fie complet

neajutoraţi,
dar suficient
de mici cât să

nu mă lupt cu
atitudinea lor
timp de două

luni şi jumătate. Spre deosebire de

alte tabere de vară, unde se stă o

săptămână sau două înainte de a pleca

acasă, copiii aceştia stau aici toată vara.

Unul dintre angajaţi începe să

strige nume, şi oamenii se îndreaptă spre grupurile lor. încerc să las căţelul pe

podea, ca să
mă pregătesc,
dar chelălăie

până renunţ.

- Urmează Urşii

Bruni... Clay
Cole...
Alexander

Smith...
Xander se ridică, alegând

să ia căţelul cu el după ce m-a văzut eşuând în încercarea de a-l lăsa pe al meu...

Emilia
Bennett...
Russ

Callaghan...

Mă ridic să mă alătur

grupului meu. Peşte mă urmează

îndeaproape, în timp ce alte nume sunt

strigate.
Grupul meu
este ocupat

făcând cunoştinţă cu căţelul din

braţele lui Xander, şi, în timp ce mă

apropii, cineva
se întoarce.

Mi se

strânge inima
când o
recunosc

imediat pe fata care se holbează la

mine.

N-am nevoie să calculez

probabilităţile legate de cu cine ar putea să fie Emilia aici – se vede pe fiecare

părticică de pe faţa ei şocată. Ştiu că *ea* este

aici, pentru că
universul
adoră să mă

târască în iad
din
amuzament.

Ochii Emiliei trec peste mine, şi mă

întorc
instinctiv,
zărind imediat

acelaşi păr blond în care faţa mea a fost îngropată în urmă cu mai puţin de 24 de

ore.

Ea are nevoie de o

secundă în plus să mă vadă, dar,

când o face, se oprește brusc, rămâne cu gura uşor deschisă şi măreşte ochii.

- La dracu'!

CAPITOLUL 8

AURORA

- La dracu!

N-am vrut să o zic cu voce tare. Mă

uitam la căţel. De ce n-am continuat să

mă uit la căţel?

Russ nu

spune nimic
cât ne holbăm
unul la

celălalt.
Zâmbetul
lejer,

prietenos de
aseară a
dispărut,

înlocuit de ceva mai rece, mai rezervat.

Caut să zic ceva, ceva de genul: „Hei,

ştiu că ne-am văzut goi şi credeam că nu o să ne mai întâlnim, dar acum suntem

în acelaşi grup, deci hai să nu ne mai

gândim la asta? Bine? Bine”.

Dar eu m-am gândit la asta, chiar şi

când n-am vrut. Dau să deschid gura,

să zic nu ştiu ce, dar o închid înainte

să am ocazia
să mă fac de
râs când el se

întoarce spre restul grupului fără să

rostească un cuvânt.

Tăcerea

doare.

Şi nu ratez ironia, din

moment ce şi eu am ignorat câteva

aventuri de-o
noapte când
treceam pe

lângă tipii cu pricina prin campus, dar

nu sunt sigură
că aş fi fiica
tatălui meu

dacă cel mai mare talent al meu n-ar fi

ipocrizia.

Reacţia lui Russ n-are

nimic neplăcut; nu sunt sigură că

este ceva neplăcut la tipul care-mi

şoptea ce
frumoasă sunt
în întuneric

sau îmi împăturea hainele pe

care mi le dăduse jos într-o

grămăjoară
îngrijită. Doar
că bănuiesc că

sunt surprinsă, din moment ce a

fost aşa dulce azi-noapte.

Las

sentimentele inconfortabile să persiste,

nedorind să le
înlătur sau să
încerc să

calmez
neliniştea
crescândă.

Asta primeşti când cauţi alinare de la

străini,
Aurora.
Lecţie

învăţată.

- Salutare, tuturor.

Numele meu este Jenna sau, cum sunt

mai bine cunoscută pe aici, mama lui

Peşte. Eu sunt seniorul pentru Urşii

Bruni din acest an, ceea ce înseamnă

că, pe lângă responsabilităţile mele de

director al
taberei,
supervizez

planurile voastre, mă asigur că toată

lumea este fericită şi sănătoasă şi

vă ajut să vă descurcaţi cu lucrurile

complicate
care ar putea
apărea.

Aşezându-se lângă mine, Emilia îşi

uneşte degetul mic cu al meu, semnul ei de solidaritate şi de „la dracu", din cauza

jucătorului de
hochei serios
din dreapta

noastră, încerc să mă concentrez la

introducerea Jennei, dar Russ continuă

să-mi atragă atenţia, deoarece nici

nu se uită spre mine.

- O

să vă fac turul terenurilor principale. Vă

recomand să
vă umpleţi
sticlele de apă

înainte de a pleca. Când vom termina, o

să luăm cina împreună, apoi restul

serii este al vostru, să vă bucuraţi

înainte să începeţi munca grea de

mâine.

Toată lumea se îndreaptă

spre dozatoarele de apă din colţul

sălii
principale.
Când au plecat

toţi, zâmbetul profesional al Jennei se

transformă în zâmbetul ei real, şi

plonjează spre mine, cuprinzându-

mă într-o
îmbrăţişare ce
mă lasă fără

oxigen.

- Mi-a fost aşa dor

de tine!

- Nu pot să respir,

Jen!
îmi dă
drumul şi-mi

cuprinde, în schimb, faţa în p aline.

- îmi vine să plâng. Simt că mi-a

venit copilul acasă; eşti aşa mare acum!

Cuvintele mi se opresc în gât, şi

impulsul copleşitor de a plânge mă

copleşeşte.
Când eu eram în tabără,

Jenna a fost supervizoarea mea şi, pe

măsură ce creşteam şi mă mutam în

diferite grupuri de vârstă, la fel

făcea şi ea. Ea jura că era o coincidenţă, dar mie îmi plăcea să-mi spun că o

făcea pentru că voia să petreacă timp

cu mine, ceea ce era o fericire pentru

un copil care doar voia să fie dorit.

Mai devreme, când veneam pe

drumul de ţară, am simţit că pot sa

respir din nou, că eram, în sfârşit, unde trebuia să fiu.

Când ne-am văzut prima

dată, Jenna avea 18 ani, dar, spre

deosebire de sora mea mai mare reală,

Jenna a fost cea de care am avut

mereu nevoie.
Ea a fost Zâna
Măseluţă când

mi-am pierdut primul dinte aici,

salvatoarea
mea când mi-a
venit prima

menstruaţie şi
umărul pe
care să plâng

când m-am sărutat prima dată cu Todd

Anson şi, o zi mai târziu, el se săruta cu

Polly Becker lângă terenul de volei.

- Am vorbit acum două zile şi n-

a trecut aşa
mult de când
am dormit

împreună, zic eu râzând, eliberându-mă

din
strânsoarea ei
şi venind

lângă ea. Când ai devenit aşa

lipicioasă?

- Da, dar a trecut

aşa mult timp de când ai fost aici. Prea mult, de fapt. O ador când este

lipicioasă, şi ea ştie asta, dar oricum îmi face pe plac. Scuze, e de la căţei. Au

trezit
sentimentul
matern. Acum,

o să
trebuiască să
mă uit la tipi

înalţi şi cu muşchi cum îi cară dintr-o

parte în alta toată vara. Oftează şi

arată spre Russ şi spre ceilalţi care se joacă cu cei trei câini. Se pare că Peşte şi-a ales victima din vara asta. Are

gusturi bune.

Dacă Russ ne simte

privirile asupra lui, nu ridică ochii.

N-ar trebui să mă holbez la el, dar arată la

fel de bine,
dacă nu mai
bine ca azi-

noapte. Mă întorc să fiu cu spatele la

el.
 - Le
gat de el...

Jerrna
mijeşte ochii
de parcă

încearcă să
vadă în
creierul meu,

şi poate că reuşeşte, pentru că pe

faţa ei se vede dezgustul.

- Eşt

i aici de două ore! Aurora, te rog, spune-mi

că n- ai reuşit
să încâlci
regula

numărul unu
deja!
- Pof

tim? Nu! Sigur că nu. Cine mă crezi?

- Slavă Domnului! Nu pot să fiu

şefa ta dacă încâlci regulile.

- Nu le-am încălcat! Mormăie

ceva ce pare a fi un „pfiu” şi-şi pune

mâinile în şolduri.

- Bin

e.
-                 A
fost   azi-

noapte.

- Rory! exclamă

Jenna, trecând cu o mână peste faţă. Nu

mă face să regret că ţi-am acceptat

cererea de a
participa
făcând prostii

toată vara. Mi-ai promis că vei lucra din greu. Era drăguţ când defilai pe aici

de parcă era
locul tău când
erai o

obrăznicătură de nouă ani, dar, dacă o să te ocupi de copii, trebuie să ştiu că iei treaba în serios, nu că o să te gândeşti la patul unui baschetbalist. Sau fotbalist?

- Jucător de hochei, de fapt...

- Mă bucur că-ţi diversifici

lista, dar
vorbesc serios,
Ror. Mi-ai

promis o vară întreagă. Să nu renunţi

pentru că te-ai plictisit de viaţa de

tabără. Am nevoie să fii prezentă

pentru copiii
ăştia, nu
pentru un tip

oarecare.

- Ai un pic de

încredere în mine, Jen. Doamne! Nu

ştiam că va fi aici! în mod ironic, nu m-a întrebat ce planuri am pentru vara

asta când m-a lipit de patul lui, zic eu, încrucişându-mi braţele peste piept.

- Mai întâi, nu vreau să mai

aud vreodată despre viaţa ta sexuală cu aşa multe detalii, geme ea, strâmbându-se

de repulsie. Şi, în al doilea rând, am

încredere în tine, Rory. Sunt cel mai

mare fan al tău, dar te şi cunosc. Hai să nu ne facem una alteia viaţa grea, te

rog!
Concentrează-
ţi energia la

copii!

- Ştiu, Jenna, zic

eu. Cum am spus, nu ştiam că va fi aici.

Se uită repede pe lângă mine,

apoi revine la faţa mea.

- Câ

nd v-aţi trezit în dimineaţa asta, nici unul din voi n-a zis: „Trebuie să plec, trebuie să ajung la Honey Acres?” sau „Mersi

pentru sex, dar trebuie să plec în

tabără"?

- Nu, normal că nu.

Am plecat azi-noapte cât el s-a ascuns de mine în baie, şi, când m-a văzut, acum

câteva minute, s-a prefăcut că nu mă

cunoaşte. Ca nişte adulţi reali.

- Oh, să fii iar la colegiu!

Vin lângă ea, privind la colegii mei de

grup care discută în jurul

dozatorului de apă. Cu Russ sunt doi tipi,

amândoi
arătoşi, şi,
dacă aud bine,

discută despre baschet, ceva ce în

circumstanţe normale mi-ar atrage atenţia.

- Şi apoi, nici măcar nu sunt

interesată de Russ, ceilalţi doi tipi sunt mai drăguţi. *Minciună.* Nu trebuie să-ţi faci

griji-

O minciună

sfruntată.

- Să nu faci prostii

cu nici unul dintre ei... Nu, nu te uita aşa

la mine,
Aurora!
Vorbesc

serios. N-ai voie sâ faci ce vrei doar

pentru că te iubesc şi crezi că ţie nu ţi se aplica regulile. Chiar tu mi-ai zis ca vara asta vrei sa te regăseşti.

- Pe

ntru ca aşa e.

Poate ca Jenna este cu

vreo
doisprezece
centimetri mai

scundă decât mine, dar, chiar şi la

1,57, tot reuşeşte să mă mute cu câţiva

centimetri la
stânga când
mă loveşte cu

umărul.

- Pai

, dacă vei face

sex cu cineva în tabără, o să te trezeşti îngropată în pădure după ce te omor.

- Nu o să mă omori. Nu-s

interesată, de el şi clar nici el de mine.

îmi reocup
locul şi-mi
petrec braţele

in jurul ei,
sprijinindu-mi
capul de al ei,

ceva ce am
început să fac
când am

întrecut-o în înălţime, ceea ce ştiu ca o

enervează.
Spune-mi că
mă iubeşti din

nou.

Pufneşte, un sunet de care

mi-a fost dor cât am fost despărţite.

Jenna exasperată de mîne nu are

acelaşi efect într-un apel video.

- Mi se pare că te aşteaptă o

plângere la Resurse umane.

-	Sp
une-mi,	o
tachinez	eu,

rostind lent
nri-ul, până
când ea

încearcă să-mi dea un cot, părul ei negru tuns bob scurt gâdilându-mă pe faţă. Te

rog, te rog, te rog!

- Te

iubesc, Aurora Roberts. Bine ai venit acasă!

Acum, lasă-mă, am de făcut un tur!

- Simt că-mi cad picioarele.

Mă uit la Emilia cu neîncredere.

- Eşti o balerină. Picioarele tale

au trecut prin chestii mai grele.

- Asta nu le-a împiedicat pe

sandalele
mele   să-mi
facă   praf

picioarele
pentru că am
purtat

încălţările greşite într-o drumeţie.

- Fată tipică de oraş, o

tachinez eu. Ar fi trebuit să citeşti mai

multe romane
de dragostea
a căror

acţiune se desfăşoară în oraşe mici ca

să te pregăteşti pentru viaţa la

ţară.

Turul scurt şi drăguţ,

potrivit pentru sandale, pe care Jenna îl plănuise a fost deturnat de Cooper, un

senior la
cârma
supervizorilor

pentru Arici, pe care-l bănuiesc că

are o slăbiciune pentru ea şi

de aia a cerut să combine tururile. Asta-i

drăguţ, dar,
datorită lui
Cooper şi

entuziasmului său, turul nostru a durat

cu două ore mai mult decât al

celorlalţi, şi simt că am văzut fiecare

fir de iarba de la Honey Acres.

Plimbarea lungă ne-a oferit ocazia

să vorbim cu ceilalţi supervizori, cu

excepţia lui Russ, care a stat în faţă,

vorbind cu Xander, acelaşi tip cu

care era mai devreme.

- Da,

acolo am greşit. N-am citit suficiente

romane de dragoste provincială. îşi

mişcă degetele în nisipul de pe malul

lacului, loc numit în mod obişnuit plajă, unde am pus mâna pe două şezlonguri. O

să mă aşez pe ponton şi o să-mi bag

picioarele în apă; vrei să vii sau păzeşti locurile?

- Rămân aici.

Locurile noastre sunt perfecte

pentru a
urmări
oamenii, şi

este amuzant
să vezi cine
este atras de

cine şi să faci predicţii despre cine de cine se va apropia. A fost amuzant să o

ascult pe Oria vorbind mai devreme

despre cum este interzis să te încurci cu careva, ştiind că nimeni nu o să o asculte.

Am fost în tabără aici, cu toţii speculam cine se săruta în secret după ore. Apoi, ne băteam la cap supervizorii să ne spună

bârfele de adulţi.

Lucrul meu

preferat acum,
că sunt
supervizoare,

este să mă uit la câini cum inspectează pe

toată lumea,
aşezându-se
ocazional să

fie mângâiaţi, apoi trecând mai departe.

Iubesc câinii,
de asta mă uit
la unul dintre

căţei cum doarme pe Russ, în vreme

ce el râde şi vorbeşte cu Maya din

grupul nostru, cu Peşte şi celălalt căţel adormiţi la picioarele lui.

- Stă

cineva aici?

Ma uit în spate şi-l văd

pe Clay, al treilea tip din grupul nostru, stând desculţ în nisip, cu două beri.

- Acum, nu, dar o să se întoarcă

în curând.
Arăt spre
Emilia, care

discută cu cineva pe ponton. Ia loc!

Se aşază lângă mine şi-mi întinde una

din sticlele de bere.

- Ber

e?

Deşi Oria face tot ce

poate pentru a aplica regula fără alcool, în afară de a inspecta gentile tuturor

la sosire, nu există o cale de a împiedica

oamenii să
strecoare
alcoolul în

săptămâna de pregătire. Bănuiesc că ea

ştie, dar este mai puţin strictă, pentru că acum nu sunt copii prîn preajmă. Nu

trece însă cu vederea atunci când copiii aduc alcool, lucru pe care l-am aflat pe propria piele când aveam 15 ani.

- Nu, mulţumesc. încerc să nu

încalc toate regulile din prima zi.

Sau să o enervez crunt pe Jenna.

Clay ridică din umeri, punând berea

cealaltă în
suportul
pentru

băuturi.

- Nu suntem

niciodată prinşi. Am mai fost aici. Dar

ai dreptate, avem suficient timp să

încălcăm regulile.

Se lansează

în poveşti
despre cum
este să fii

supervizor, şi mă chinuiesc să-l urmăresc.

Nu pentru că nu sunt suficient de

inteligentă, ci fiindcă este foarte, foarte

plictisitor.
Până când
trece la a-mi

spune că joacă
baschet
pentru

Berkeley (sau USC?), m-a pierdut

complet.

Nu-i vina lui
că mintea mea

este în altă parte, şi sunt sigură că nu-i obişnuit să fie ignorat de femei când

încearcă să stea de vorbă cu ele. După

standardele
convenţionale,
este

atrăgător:
înalt, maxilar
ascuţit,

zâmbet şi ochi frumoşi. Nu-s mare fan al cantităţii de gel folosite pentru a-şi da părul pe spate, dar, în mare, pentru

că-mi fac griji
că va stârni
un incident de

poluare dacă sare în lac. Şi m-aş putea

descurca fără
să fiu nevoită
să văd modul

în care ochii
lui cad pe
pieptul meu

când vorbesc,
dar nu-i cel
mai urât tip

care a încercat vreodată să se

lipească de mine.
în mod

normal, aş
accepta
atenţia

primită şi i-aş da curs, dar încrederea lui este neplăcută, şi mi-e greu să-l

ascult cum se lauda. M-am combinat cu

un tip tăcut, şi brusc nu-mi mai plac

jucătorii
încrezători de
baschet?

Matricea dă erori.

Ochii mei

rătăcesc pe plajă şi la câinii care par

foarte confortabili în timp ce Maya

dă ceva laoparte de pe umărul lui

Russ,
zâmbîndu-i
dulce. Căţelul

din poala lui nici măcar nu se clinteşte când el se foieşte şi îşi freacă uşor

ceafa cu palma.

- Ba

accept berea aia, zic, întrerupându-l

pe Clay, care-mi povestea despre ce face el la sală.

- Oh, tare! Poftim!

Măcar încă-i
un pic rece.
- Me

rsi! Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Nu-l aud
dacă
răspunde,

pentru că mă ridic şi mă grăbesc spre

Emilia, pe ponton. Ea se încruntă când

mă vede apropiindu-mă.

- Ce s-a întâmplat cu locurile

noastre? Vede berea din mâna mea. Şi

cu a deveni o altă femeie?

O acceptă

de la mine,
luând o gură
cât mă aşez

lângă ea, băgându-mi picioarele în

apă.
-                    înc
ep de mâine.

Astăzi, sunt prea multe chestii care

mă enervează pentru a-mi revizui viaţa.

- E doar timid, Ror, zice cu

grijă Emilia, dându-mi berea înapoi.

Mă întorc confuză spre ea.

- Cla
y nu-i timid.
Oamenii timizi

nu vorbesc cu sânii tăi.

Ea îşi dă

ochii peste cap.

- Ştii

la cine mă refer. La cel la care continui să te holbezi.

Mă uit peste umăr la plajă

şi văd că Russ
continuă să
discute cu

Maya şi că Xander li s-a alăturat.

- Eu mă uit la câini, zic. Dar, dacă

tu te referi la Russ, ei bine, nu-i prea timid să stea de vorbă cu alţi oameni, nu-i

aşa?

- Du-te şi vorbeşte

cu el!

- Şi să-l las să mă

ignore cu
public cu tot?
Nu, mersi!

- Mayei îi e dor de casă, iar el

probabil că doar încearcă să o facă să se simtă mai bine.

- Şti

u, am vorbit
cu ea cât tu
discutai la

telefon cu
Poppy.
Locuieşte

lângă sediul Fenrir din Marea

Britanie, dar câţiva din prietenii ei de acasă sunt şi ei aici. Uite, nu-i

important,
poate să
discute cu

cine vrea, nu încerc să fiu *genul ăla.*

Doar că-i aiurea că par singura

persoană cu care nu vrea să vorbească,

ştii? încep să cred că m-am înşelat şi că nu-i aşa drăguţ cum pare.

- Nu te-ai înşelat. Dar, şi dacă ar

fi aşa, cui îi pasă? V- aţi tras-o o dată, o să treci peste, cum faci mereu.

Emilia îşi pune braţul în jurul umerilor mei şi mă trage mai aproape,

sprijinindu-şi capul de al meu în timp

ce eu iau o gură din berea acum caldă.

Dacă mă pui
să te ascult
cum te plângi

de un bărbat toată vara, o să-i spun

mamei tale că te muţi înapoi acasă.

- Nu o să o fac. Ţi-am zis, de

mâine voi fi o
femeie nouă.

CAPITOL

UL 9

AURORA

De ce este mai uşor să spui că o să te

preocupi de tine decât să te preocupi

efectiv de tine?

Vreau să las

în urmă obiceiurile mele

autodistructiv
e şi, cu toate
astea, iată-mă

– prima zi din Proiectul Aurora, cu

telefonul în mână, uitându-mă la postările lui Norah ştiind că o să mă supere.

Şi mă supără. Tehnica mea

de manifestare solicită ceva muncă, pentru că echipa tatei a avut rezultate la

Grand Prix-ul din Spania şi el este foarte fericit. Lucru pe care-l ştiu din clipurile video postate de Norah cu el sărbătorind cu fiica ei în casa lui.

Bag

telefonul la loc
în buzunarul
din spate al

pantalonilor scurţi şi încerc să uit de

familia
perfectă din
care nu fac

parte, luând-o în grabă înspre zona

unde are loc instructajul de siguranţă

împotriva
incendiilor, la
care deja sunt

în întârziere.

în vreme ce exerciţiile de

teambuilding
se desfăşoară
în grupuri mai

mari, toate instructajele specifice sunt făcute doar cu grupul nostru de şase, deci este imposibil să te strecori nedetectat.

- Ai întârziat
– Jenna se uită
la ceas – şase

minute, Rory! în mod normal, nu mi-ar păsa că am întârziat, dar tot sângele mi se duce în obraji când simt privirile

tuturor asupra mea. Mă rog, ale tuturor cu o excepţie. Mormăi încet un „scuze” şi

ţin capul plecat, aşezându-mă

în locul gol dintre Emilia şi Clay. El se

apropie,
coborându-şi
vocea.

- N-
ai pierdut
nimic. Practic,

focul este rău.

- O

să încerc să

ţin minte asta.

Mă lupt cu impulsul de a

chicoti şi încerc să mă concentrez

asupra Jennei, care începe să spună despre procedura de evacuare. El îmi oferă un

strugure din punga din mâna lui, ceea

ce, după ziua de ieri, pare un mic gest de bunăvoinţă.

Jenna este ocupată

explicând
regulile
focului de

tabără, când simt că mă trage ceva de

picior. Când mă uit spre podea, văd o

minge pufoasă
ce-mi ronţăie
şireturile.

Ridic căţelul dolofan şi îi întorc

medalionul
spre mine.
- Tu

care eşti? Somon. Unde-i frăţiorul tău,

fetiţo?

De cum ridic ochii, îl

văd pe Păstrăv cuibărit ca un bebeluş,

dormind pe pieptul lui Russ. Frate,

asta nu-i corect. Nu-mi pot lua ochii

de la acea drăgăiăşenie, ceea ce-i o

greşeală,
pentru că,
atunci când

Russ ridică în sfârşit privirea de la căţelul adormit, se uită direct la mine.

Ne uităm unul la celălalt, şi

este la fel de ciudat şi de jenant cum

pare, până când Somon decide să-mi

roadă
vârfurile
părului,

distrăgându-mă. Când mă uit iar la Russ,

este
concentrat la
ce spune

Jenna.
Restul
instructajului

trece fără alte concursuri de holbat, şi, când traversăm cu toţii curtea

principală, în drum spre activitatea

noastră de
teambuilding,
mă simt mai

bine decât în urmă cu câteva ore,

trăgând cu ochiul la ce n-ar fi trebuit.

- Am decis că nu-mi pasă, o anunţ

pe Emilia.

- Ast

a-i bine, zice

ea cu nonşalanţă, încercând să

nu se împiedice de Somon, care

se învârte
printre
picioarele

noastre în timp ce mergem,

încercând din nou să roadă şireturile. La ce anume te referi?

- La

tot.
- Ast
a mi se pare

sănătos şi clar
nu o să se
întoarcă

împotriva ta în viitor.

Se fereşte

cu
profesionalism
de cotul meu

când încerc să o împung în coaste.

- O să-mi şterg contul fals şi o

să încui telefonul în valiză. Dacă

nu-l văd, nu există.

- Sus

ţin asta. Am mai zis-o, nu iese nimic bun dacă-ţi pui încrederea într-un bărbat.

Lasă-i pe Chuck şi Norah să se

joace de-a familia fericită online şi

concentrează-
te asupra ta!
- Do

amne, parcă am fost cu mama o

secundă, o tachinez eu.

Obosită să îl

mai ferească, Emilia se apleacă şi îl

ridică pe Somon, băgându-l sub

braţ.

- Eşt

i aşa

enervantă,
geme Emilia.

Limba

câinelui
atârnă în timp
ce Emilia se

luptă cu golden retrieverul

prea greu. Mă întind să îl scarpin pe

Somon după urechi în timp ce înaintăm

spre
activitate.
- Au,

nu-i o fetiţă enervantă.
Este un pui.

Sprâncenele Emiliei se unesc în

vreme ce se uită la mine.

- Mă refeream la tine.

Ajungem, in sfârşit, la restul

supervizorilor care stau în jurul câtorva scânduri de lemn şi pe platforme

aranjate în grupuri de patru.

- Nu ştiu ce naiba va trebui să

facem, zice Maya.

Am mai

văzut
activitatea
asta, dar n-am

mai făcut-o.

- Va trebui să vă

traversaţi
toată echipa
de la prima

platformă
până la cea
din capăt, dar

mişcarea se îngreunează, pentru că

spaţiile se
măresc şi
platformele se

micşorează. Nimeni nu trebuie să

atingă
podeaua.
- La

balamuc,
atunci.
Zâmbeşte. Mă

duc să-mi
salut prietenii,
mă întorc

imediat.

- Mă intreb dacă mai enerva mai puţin dacă încă ai avea

accentul britanic, zice încet Emilia,

privind cum Maya se îndepărtează

de noi.

- Eu nu vorbesc

niciodată ca Maya. De cele mai multe ori,

par
americancă.
Accentul se

intensifica în funcţie de cât timp stăteam pe la tata pe la muncă.

Xander,

Russ şi Clay se opresc, în sfârşit, din

şuşotit,
întorcându-se
către mine şi

Emilia.

- Bine, planul

pentru joc, zice Xander serios. Vom

sări între platforme.

Emilia

pufneşte în râs şi eu clatin imediat din

cap.
- Ba
nu o vom face.

- De ce nu? Ar fi cel mai uşor,

răspunde el imediat.

Emilia încă

râde la ideea
ca noi să
încercăm să

facem
acele sărituri.
Xander chiar

pare surprins,
în timp ce Clay
încearcă să nu

râdă. Russ...
observă.

- Poa

te pentru tine,
domnule NBA,
dar pentru noi,

restul muritorilor, o săritură aşa

mare nu-i posibilă.

- Va

ajutăm noi. O să fiţi bine.

Gura lui

Xander nu se mişcă, şi atunci îmi dau

seama că cel care-mi vorbeşte este

Russ.
- Oh!
„Spune ceva,

Aurora!”
Super.

Mă urăsc.

Russ
încuviinţează
din cap cum

fac băieţii, fără să mai spună ceva. A

fost plăcut să-l aud vorbind, iar acum ştiu

că-i real şi nu
doar o
plăsmuire a

imaginaţiei
mele,
bântuindu-mă

ca o fantomă a lipelilor din trecut.

- Chestia asta-i pornită?

Cu toţii ne întoarcem spre Oria, care

stă lângă ultima platformă, cu

un megafon. Are megafonul ăla de când o

ştiu eu şi, de fiecare dată când se strică,

cheamă echipa
de mentenanţă
să-l repare, în

loc să investească într-unui din

secolul ăsta.

O dată l-am furat. L-am

folosit pentru a o speria pe Jenna când

flirta cu unul dintre ceilalţi supervizori şi

am
fost pedepsită
toată după-

amiaza, dar a
meritat.
Oria

detaliază
regulile,
explicând că

nu poţi trece
la următoarea
platformă

decât după ce toată echipa e reunită. Dacă cineva din echipă cade, echipa o ia de

la început, şi câştigător este cine ajunge la final şi reuşeşte să rămână pe

platformă timp de treizeci de secunde fără să cadă.

Maya vine înapoi la

grupul nostru, şi Xander se întoarce

imediat spre ea.

- Săr

im.

- Nu, nu sărim,

zicem eu şi Emilia la unison.

- Eşti înalt..., spune Maya,

privindu-l de sus în jos.

- Apr

eciez ca ai observat...

- Da

că ești așa încrezător, de ce nu te întinzi între platforme, şi noi trecem

peste tine ca pe o scândură?

- Da, Xan, zice Russ zâmbind. De

ce să nu
călcâm pe tine
ca pe o

scândură?

- Cul mea, nu cred

că vreau să fiu strivit de un jucător de hochei.

- N-ai de unde să

ştii până nu încerci, mi-o ia gura pe

dinainte.

Din fericire, mare parte din

grup nu a auzit mica mea

mărturisire,
dar Russ şi
Xander da, şi

obrajii lui Russ se înroşesc.

Xander se

uită de la unul
la altul, dar se
aude fluierul,

oprind orice ar fi putut să vrea să spună.

Ne grăbim toţi şase spre prima

platformă,
abia având loc
confortabil.

- Avem clar un dezavantaj

pentru că voi trei sunteţi aşa mari, geme

Emilia în spinarea lui Clay, care-i

lipită de faţa ei.

- Aur

ora, chiar îmi
pare rău că
mâna mea îţi

atinge fundul, dar nu pot să o mişc, zice

Maya.

- Şi
pe al meu îl

atinge, adaugă
Xander.
Russ

oftează.

- Nu, aia e a mea.

Platforma
scârţâie când
Russ sare la

următoarea,
urmat de Clay
şi de Xander.

Acum, noi trei avem suficient spaţiu să ne mişcăm şi ne coordonăm să mutăm

scândura la
următoarea
platformă, ca

să mergem pe ea.

- Săr

iţi! strigă Xander.

Maya

întinde braţele pentru echilibru în

timp ce merge
spre
următoarea

platformă.

- Nu

sar când am

pe unde să merg!

- Hai

, Mary Poppins, zice Clay, întinzând

mâna spre Maya, ajutând-o să facă

ultimii paşi.

O urmez cu uşurinţă şi,

când suntem toţi pe următoarea

platformă, o luăm de la capăt cu

supliciul.

- Xa
nder, o să mă

dai jos! Mă agăţ de Clay, care-i în

spatele meu, şi mâinile lui aterizează

imediat pe
talia mea. Mă
mut să mă ţin

de Emilia, uitându-mă peste umăr la

el. Nu-i nici o problemă, nu trebuie să mă ţii.

Ne dâm seama că

lemnul abia atinge următoarea

platformă,
care e mai
îndepărtată

decât
anterioara, şi
băieţii pun la

cale ca unul
din ei să sară
pe ultima

bucată, ca
apoi să ne
ajute pe noi,

restul, care nu avem strămoşi canguri. Aerul este inundat de sunetul celorlalte

echipe ai căror membri îşi strigă

instrucţiuni
unii altora, şi,
când îmi dau

seama că avem un uşor avantaj, simt

cum partea competitivă din mine se

trezeşte.

Xander sare cu uşurinţă pe

următoarea
platformă,
îngenunchind

şi întinzându-se ca să prindă capătul

scândurii care
nu-i suficient
de lungă să se

sprijine pe marginea pe care stă el. O

ţine neclintită cu o mână, şi cu toţii îl mângâiem pe cap când trecem peste

el, rămânând cât se poate de aproape de

margine, ca să-i lăsăm şi pe Russ şi

Clay să sară.

- Oh, Doamne!

strigă Emilia. Să sară cineva înainte să ne

pierdem
echilibrul.
Băieţii sar

cu toţii, iacând să pară ridicol de uşor, dar,

de cum ajung
pe ultima
platformă,

devine imediat clar că nu-i suficient loc pentru şase oameni. Chiar dacă ar fi fost suficient spaţiu, e imposibil să ne

iasă săritura.

- Cu

m naiba ar

trebui să facem asta?

Mi-aş pune

mâinile în şolduri, dar n-am suficient

loc fără să o dau jos pe Maya.

- Este cineva îngrijorat de

limita de greutate pentru

platformele
astea?
întreabă Clay,

uitându-se la cutia ce scârţâie sub

picioarele lor.
- A
fost vreuna

dintre voi
majoretă?
întreabă

Xander.

- Ăst

a nu-i genul

ăla de teambuilding, amice, zice cu

sarcasm
Emilia.

Dându-şi

ochii peste cap, el arată spre distanţa

dintre noi.

- Două dintre voi

pot să o lanseze pe cealaltă

încoace. Noi o prindem. Rămânem

toate tăcute. Nici una n-a fost majoretă în liceu?

- Md a..., zice Maya.

La mine nu se practică aşa ceva.

- Aurora a fost dată afară din

echipa de majorete din primul an, zice

Emilia. în ceea ce mă priveşte,

baletul şi piramidele umane nu sunt

un amestec bun.

- Nic

i prea haioasă nu eşti, mormăi eu în

şoaptă.

- De ce te-au dat

afară?
întreabă
imediat Clay.

- Nu-
i import...
- A

furat mascota celeilalte echipe şi a

pierdut-o.

- Emilia!

Xander se uită la celelalte

echipe, şi pe faţă i se vede îngrijorarea.

- Fetelor, chiar trebuie să ne

mişcăm...

- Cu m ai pierdut o

mascotă?
întreabă Russ,
uitându-se la

mine.

- Um

... A fugit.

Asta-i atrage atenţia. Ochii i se măresc, şi simt imediat nevoia să clarific. Era un

porc, nu un om. L-au găsit câteva ore mai târziu; era bine. Era cu câinele

instalatorului,
dar au
considerat că

acţiunile mele nu se potrivesc cu

valorile
echipei.
Oricum, putem

să continuăm? Pe cine aruncăm?

- Fet
elor, dacă
pierdem

pentru că sunteţi toate scunde, iar

Aurora este o
hoaţă de porci,
o să mă supăr!

se răsteşte Xander.

- Toa

tă lumea-i
scundă când
tu eşti un

afurisit de gigant. Maya, tu urmezi, zic eu, unindu-mi mâinile şi aplecându-mă

ca ea să pună piciorul în suportul

format de mâinile mele.

Emilia mă

copiază, şi Maya se ţine de amândouă

în timp ce calcă timid în mâinile

noastre.

- Ca să se ştie, zice

ea încet, cred că-i o idee groaznică.

- Fiţi pregătiţi să o prindeţi!

Trei...   Doi...
Unu...
Mi   se   pare

că jucăm
popice umane
când eu şi

Emilia o lansâm pe biata Maya

înspre băieţi cam cu prea mult

entuziasm. Din fericire, ei o prind şi o lipesc de ei, ca să rămână pe platformă.

Fizic nu mai este loc pentru alţi oameni, şi

nu sunt sigură
cum ar trebui
să facem asta.

- Urcă-te pe umerii cuiva, Maya!

strigă Emilia.

Russ şi Clay o ţin pe Maya

de braţe şi-l ajută pe Xander să o

mute pe
umerii lui,
creând din nou

un pic de spaţiu pentru o altă

persoană.
Emilia îmi dă
uşor un

ghiont, lucru pe care-l poate face, acum că avem un pic mai mult spaţiu.

- Tu
urmezi.
- Su

b nici o formă.
Tu.

Xander se

uită din nou la
celelalte
grupuri.

- Aurora, oricât de scundă te-ai

considera, eşti suficient de înaltă cât să sari. Dacă el crede că sunt mai calificată pentru că am 1,70 faţă de Emilia, care

are 1,60, este
clar că habar
nu are că ea

poate să facă salturi pe o scenă ca o

gazelă. Emilia, am o idee, ai încredere în noi?

- Nic
i măcar un pic,

strigă Emilia.

Şi eu clatin din cap,

încercând să
nu mă strâmb
când văd că

Xander se enervează imediat.

- Poţi să inveţi să ai încredere în

noi in
următoarele
cinci secunde?

Sari înainte cu braţele întinse. Ca şi

cum ai sări să prinzi o minge de baseball.

- Îţi par genul de persoană care

ştie ceva despre baseball? se

răsteşte ea.

Râd înainte să fi spus ce

vreau să spun.

- Ştii o grămadă

despre baza trei...

- Nu

! Nu! Nu!

Reuşesc să
rămân pe

platformă agăţându-mă de Emilia,

chiar dacă ea încearcă să mă împingă, spre groaza şi ţipetele colegilor mei.

- Do
amne, ce
stresant este,

mormăie Clay.
întinde
braţele,

Emilia! Eu şi Russ te prindem de

braţe şi te tragem;
trebuie doar

să ajungi suficient de departe cât să

te putem atinge.

- Te

urăsc că m-ai convins să vin aici, mormăie ea, apoi se aşază la marginea

platformei, cu brațele întinse.

Spre meritul lui Xander, funcţionează

perfect, şi, în
câteva
secunde,

Emilia este de partea cealaltă, pe

umerii lui Clay.

Clay nu mai

are cum să mă ajute să trec cu Emilia pe umerii lui, ceea ce înseamnă că

chiar va trebui sa sar. Impulsul de a

coborî de pe platformă ca să pierdem

este
copleşitor.
- Mi-

e frică, strig eu, încercând să mă

vizualizez
acoperind
distanţa şi

nereuşind.

Acum, că sunt singură

aici, este mult mai mult loc, dar nu

suficient cât să
îmi iau avânt
înainte de a

sări.

- Poţi să o faci,

Rory, strigă Emilia de deasupra lui

Clay. Dar, te rog, fa-o repede! Cred

că mă ia frica de înălţimi.

- Nu

cred că pot…

- Aur
ora, zice Russ

moale,
mişcându-se
ca trupul lui să

fie cel mai aproape de ultimul loc de

pe platformă.
Uită-te la
mine! Poţi să o

faci, trebuie
doar să sari
spre braţele

mele, şi eu o să te prind, bine?

- Da
că o să cad?
- Atu

nci, cădem împreună. îmi zâmbeşte, şi

inima îmi
tresaltă cu
brutalitate în

piept, ca o trădătoare. N-ar trebui să ne pese de nimic, mai ţii minte? Şi Xander

poate să se supere pe amândoi.

- O să mă supăr pe amândoi,

mormăie el.

- Ignoră-l, doar

uită-te la mine! zice Russ. Am

încredere în tine! Inspiră adânc. O să

număr de la trei în jos, şi vreau să sari cât de departe poţi.

- Şi

o să mă prinzi?

- Pro

mit că te prind! Trei... doi...

Se apleacă înainte, cu braţele

întinse, şi mă deconectez când ajunge la

unu,
concentrându-mă să-mi

lansez corpul spre el. Mâinile lui îmi

prind brațele
aproape
imediat,

trăgându-mă
înainte până
mă lovesc de

pieptul lui.

- Urş
ii Bruni!

Treizeci de secunde ca să câştigaţi,

anunţă Oria prin megafon.

- Să

nu se mişte nimeni! se răsteşte

Xander.

îmi mişc braţele ca să

le eliberez din poziţia în care sunt prinse la pieptul lui Russ, dar el nu slăbeşte

strânsoarea, şi corpul meu stă lipit de al lui, rămânând amândoi pe platformă.

Miroase a haine curate, a lemn de santal şi a vanilie, şi, când ridic privirea spre faţa lui, are ochii închişi şi rosteşte in gând nume de echipe de hochei.

Şi apoi, o simt pe abdomen, şi

strânsoarea lui se relaxează, dar este prea târziu.

Sunt cele mai lente

treizeci de secunde din istorie, în

vreme ce Russ încearcă cu disperare să

scape de
erecţie
lipindu-se de

mine.
- Urş
ii Bruni

câştigă!
anunţă Oria,
spre

incântarea lui Xander.

Cobor de pe

platformă şi mă îndepărtez de Russ. Din

fericire,
ceilalţi băieţi
sunt ocupaţi

să le dea jos pe Maya şi pe Emilia de pe umerii lor, şi, când Russ se uită la mine, nu mă pot abţine şi-i fac cu ochiul.

Roşeaţa lui se întinde până la urechi

de data asta.

CAPITOLUL 10

RUSS

- Sp

ui ceva sau doar te holbezi la mine?

J.J. nu renunţă la expresia de

ingâmfare de pe faţă şi mă face să vreau să închid apelul video.

- Su

nt doar onorat,
nu şi surprins,
că mă suni să-

mi ceri sfaturi de viaţă. Ce pot să fee

pentru tine, amice? Ai nevoie să ştii

cum
funcţionează
dobânzile?   Ce

este un 401 (k)
?
- Da,

te-am sunat din tabără să aflu despre

planuri de pensionare, zic eu cu

sarcasm,
dându-mi ochii
peste cap. Ar

fi trebuit să-l sun pe Nate.

- Ret

rageţi
cuvintele chiar
acum! J.J.,

care stătea întins pe canapea, se

ridică. Ai toată atenţia mea. Ce se

întâmplă?

Sunt în clădirea

principală, în pauza de prânz, pentru

că-i singurul loc unde merge

internetül. Mă uit în jurul meu să mă

asigur că sunt tot singur.

- Aur

ora. Fata cu care m-am combinat

sâmbătă
seară. Este
aici.

- Drăguţ. Ador iubirile de

vară, zice el vesel.

- Nu.

Aici nu-i loc de iubire. Ea a plecat cât eu eram la baie. Mă afund mai mult în fotoliul puf, jenat să recunosc în faţa

prietenului meu că am fost părăsit. Şi

personalul nu are voie să facă prostii,

dar, chiar
dacă am avea
voie, nu este

interesată.

J.J. rămâne tăcut, şi eu îi

aştept reacţia.

- Russ, va trebui

să-mi explici
ca unui copil
de cinci ani,

pentru că nu înţeleg care-i problema aici.

- îmi faceam curaj să o invit în

oraş şi, când am ieşit din baie, nu mai

era. Jenant, ştiu, dar acum, este ciudat,

pentru că
suntem
amândoi aici,

şi am păstrat distanţa...

- Sta

i aşa, Callaghan! îţi place de

femeia asta şi păstrezi distanţa. De

ce?

- Nu vreau să se

simtă
inconfortabil.
N-a vrut să mă

mai vadă, şi acum nu poate să scape de

mine. Suntem în acelaşi grup.

J.J. oftează din greu.

- Ţi-

a zis ea că nu
vrea să te mai
vadă?

- N-am vorbit, de fapt, cu ea.

Cum ziceam, am păstrat distanţa. Nu

vreau să...

- Să o faci să se

simtă
incomod, da,
ai zis asta. Oh,

Russ! Eşti fără speranţă, dar tot te iubesc.

- Mulţumesc?
Cred?

- Nu-i adevărat dacă n-a zis-o

ea. Deci, dacă ea nu-ţi spune că nu vrea să te mai vadă, doar faci presupuneri.

Fantastic.

- Şi acum, ce?

- Păi
, acum pari un
tip care a

obţinut ce a vrut şi acum o ignoră, iar tu nu eşti aşa. Tu eşti tipul de treabă care nu-şi dă seama că, uneori,

oamenii pleacă
după ce fac
sex şi că asta

nu trebuie să însemne ceva dramatic. Nu o

să ai nici o
şansă cu ea
dacă o ignori,

geniule.

Chiar sunt
fără speranţă.

- Nu caut o şansă cu ea. Nu

vreau să fiu concediat.

- Atu

nci, de ce mă suni pentru o fată cu care nu vrei o şansă?

- Vreau doar să ştiu

cum să mă port în preajma ei, din

moment ce trebuie să lucrăm

împreună timp de săptămâni. îmi scarpin

maxilarul,
sîmţindu-mă
cam neştiutor

cu femeile. Ieri, a fost împinsă spre

mine – nu te mai uita aşa la mine, a fost o activitate de echipă şi a fost aşa aproape de mine, că i-am putut simţi mirosul

şamponului,
şi...

Diminuez

repede
volumul
telefonului şi

mai verific o dată că sunt singur, în tîmp ce J.J. chicoteşte. Până la urmă,

se calmează, şi simt că mi-a luat foc toată faţa.

- Li
se întâmplă şi

celor mai buni, amice. Ea ştie?

- Păi
, o împungea
în abdomen.

Oftez, trec cu mâna peste faţă şi mă

pregătesc iarăşi pentru chicotul lui.

Când s-a dat laoparte, mi-a făcut cu

ochiul.

Ajung la treizeci şi trei

cu număratul când J.J. se opreşte, în

sfârşit, din râs.
- Ad
evăratul motiv

pentru care ai vrut să vorbeşti cu

mine.

- Ce fac?

- Accepţi că ai judecat

complet greşit situaţia şi vorbeşti cu ea, în loc să o eviţi ca un dobitoc. Fii prin preajma ei făcând chiar asta: fiind în

preajma ei.
Este uşor.
în spatele

meu se deschide uşa; mă uit peste

umăr şi-l văd pe Xander venind cu

câinii.

- Trebuie să închid,

dar apreciez,
omule.
Mulţumesc că

m-ai ascultat!

- Salutare,

amorezule, ţine-mă la curent, zice

J.J., închizând apelul.

Acum, că am

acces la internet, mi-au intrat

notificările
când am stat
de vorbă cu

J.J. Ultima chestie din grupul de chat

este o poză cu
Mattie, Bobby
şi Kris pe plajă

în Miami şi una cu Lola, Stassie şi Joe

în avionul spre
New York.
îl filmez pe

Păstrăv, care se caţără pe exteriorul

fotoliului puf şi se urcă în poala mea, şi trimit videoclipül pe chat. Tocmai

vreau să
închid
mesajele, când

văd mai multe mesaje de la cineva pe care speram să-l evit.

Tata: Ce

mai faci?
Ai văzut
cererea
mea?

Apoi, câteva ore mai târziu: *Eşti prea*

bun să mai
răspunzi
acum? Te

crezi mai
bun ca
mine, nu-i

aşa? Prea
bun pentru
familia

asta.
- Su
nt rupt, omule.

Xander geme, aruncându-se în fotoliul puf imens de lângă mine, făcându-mă

să-mi blochez imediat telefonul şi să-

l bag în
buzunar.
Soarele ăsta te

omoară.

îmi ia ceva
să procesez ce

a spus, pentru că inima şi creierul meu

au luat-o razna după ce am văzut mesajele de la tata.

- Da,
e brutal.

Unde-i toată lumea?

Se descalţă

şi-şi întinde picioarele.

- La

bronzat, cred. Eu trebuie să mă răcoresc înainte să mă topesc.

Compania

lui Xander a fost grozavă până acum. în

afară de faptul că-i foarte competitiv,

lucru aflat ieri, de obicei, este foarte calm, îngrijit şi pare să aibă abilitatea de a se opri înainte să ajungă prea departe cu

întrebările.
Când şi-a dat seama că eu,

Emilia şi Aurora suntem la acelaşi

colegiu şi când a întrebat dacă ne

cunoaştem, iar eu am ridicat din umeri,

mormăind un „Oarecum", nu a insistat.

Stăm într-o tăcere confortabilă,

un alt lucru pe care-l apreciez, şi

Xander îşi verifică telefonul. Eu

sunt prea
speriat să-l
mai scot pe al

meu, aşa că-i acord toată atenţia mea lui

Păstrăv şi mă gândesc la ce a spus J.J.

- Eşt
i nerăbdător
să faci

instructajul?
mă întreabă
Xander,

ridicând ochii din telefon.

Chiar dacă

există
asistente în
tabără, toţi

trebuie să facem cursul de prim ajutor.

Orice e mai bine decât instructajul

despre
siguranţa
cablurilor din

dimineaţa asta
când mi-am
petrecut mare

parte din timp cu ochii la nivelul

penisului lui Xander. Sa nu mai zic despre toate exerciţiile de iniţiere, care

sunt acum
lucrul cel mai
puţin preferat

din lume.

- în

momentul

ăsta, orice nu-i un exerciţiu de iniţiere

este un câştig
în ochii mei.

Geme, dând

capul pe spate
în fotoliul puf,
şi Păstrăv

tresare la zgomot.

- Ar

trebui să le spună cineva că gheaţa s-a

spart oficial. în dimineaţa asta, l-am

văzut gol pe Clay din greşeală; mai

spartă de atât
nu există.
în dimineaţa

asta, încercam să scot haita mea de câini din cabana noastră, când Xander s-a

lovit de mine, părând jenat.

- *Am*

intrat în cabana greşită! a

exclamat, înăbuşind un râset îngrozit

cu o mână. Nu eram atent. Dumnezeule!

- Poate trebuie să mai îngheţăm

gheaţa, în cazul ăsta, glumesc eu.

Vrei să-ţi umplu sticla de apă înainte

să ieşim?
încuviinţează din cap,

dându-mi
sticla.
- Mu

lţumesc, frate!

Mă îndrept spre

dozatoarele de apă, când cineva dă

colţul,
lovindu-se de
mine. Scap

sticlele şi prind braţele persoanei

care se poticneşte, ţînându-le în

sus.

- îmi pare aşa rău.

Nu mă uitam pe unde mer... Aurora ridică în sfârşit privirea, după ce-şi găseşte

echilibrul. Oh,
bună!
- Bu

nă. Se mişcă, şi atunci îmi dau seama că încă o ţin şi că are ochii umflaţi. Eşti

bine?
- Gr
ozav, zice ea

imediat,
zâmbindu-mi
larg şi fals. I-

am văzut
zâmbetul real
– mi s-a

întipărit în creier să o fac să zâmbească şi să râdă –, dar nu-i ăsta. Totul este

minunat.

Nu mi se pare că-i totul

minunat. Ridic
sticlele
scăpate şi mă

folosesc de cele câteva secunde fără

ochii ei verzi
şi trişti
uitându-se la

mine, scotocind prin creier ca să-

mi dau seama
ce ar putea fi
în neregulă cu

ea. De dimineaţă, am auzit-o

spunându-i
Mayei că nu-i
place să facă

pereche cu Clay pentru că îi displace

cum se uită el
la corpul ei
când lucrează

împreună.

Nici mie nu-mi place cum

se uită la corpul ei când lucrează

împreună sau cum mâinile lui rămân pe ea un pic mai mult decât este nevoie.

Dar pun asta pe seama geloziei, nu-i

motiv să mă preocup. Aurora şi

Maya au fost de acord că nu e periculos, doar enervant, ceea ce m- a făcut să mă

simt mai bine
şi să nu-mi mai
vină să vreau

să-l împing în lac sau în calea unui urs.

- Eu doar iau nişte apă pentru

mine şi Xander.

- Ap

a-i bună, zice ea cu prea mult

entuziasm
pentru
subiectul de

conversaţie.
Apa... te
hidratează.

Bag sticlele la subraţ şi-mi dreg vocea.

- Aurora, s-a întâmplat

ceva?

- Nimic la care să

nu mă fi aşteptat. E în regulă. Sunt

bine. Totul este roz, zice ea.

Nu sunt sigur pe cine încearcă mai

mult să convingă, pe mine sau pe

ea. înainte să mai întreb ceva, face un

mare pas în spate, cu zâmbetul fals

încă pe faţă.

- Ne vedem la

instructaj.

Dispare

înainte să am

timp să-i răspund.

Ventilatoare

le alimentate cu energie solară şi

îndreptate
spre noi şase
sunt inutile cât

ne aşteptăm instructorul în soarele

excepţional de fierbinte al după- amiezii.

- Nu pot sa trăiesc aşa, geme

Xander,
făcându-şi
vânt cu mâna.

De ce nu puteam să facem asta

înăuntru?

- Cum crezi că mă

simt eu? zice Maya, fluturându-şi

tricoul cu Urşii Bruni. Noi în Anglia n-avem

soare.

- Mi

e mi-e mai

teamă că se
topesc
manechinele

pentru
resuscitare,
zic eu, arătând

spre grămada de plastic.

- Sal

ut, salut! Sunt aici. Scuze, tuturor, eu sunt Jeremy, şi voi ar trebui să fiţi – îşi verifică mapa – Alexander, Aurora, Clay, Emilia, Maya şi Russ? Da? Perfect.

Devin imediat fânul lui Jeremy,

pentru ca se plânge de cât de cald este şi

ne mută cu tot
cu echipament
la umbră. Nici

nu mă alege
pe mine
pentru a face

demonstraţia, ceea ce iar îi aduce puncte.

Emilia transpiră din plin şi gâfâie

până reuşeşte să-I aşeze pe Xander în

poziţia de siguranţă, dar, când termină,

se dă în spate
şi îşi admiră
munca grea cu

mâinile în şolduri, ca un tată mândru.

- Cei lalţi formaţi perechi şi

exersaţi, vă rog, ne cere Jeremy. O să

vă urmăresc; vă rog să strigaţi dacă

vă blocaţi la ceva.

Clay se

îndreaptă imediat spre Aurora, dar eu

sunt mai aproape de ea.

- Hai

de, zic eu, gesticulând spre una din

saltelele goale.
Fac eu primul.
- Oh,

bine.

Cred că n-am văzut-o

vreodată mai tăcută de când am ajuns,

acum câteva zile. Ştiu că n-ar trebui să mă aştept la ceva mai bun, după ce am

ignorat-o 48 de ore, dar tot nu ştiu ce a supărat-o mai devreme şi mă roade.

- Mulţumesc! adaugă.

Ne aşezâm amândoi în poziţie, ea pe

saltea şi eu
lângă ea, şi
pur şi simplu

nu-mi amintesc cum se face asta.

Am mai făcut cursuri de prim ajutor,

pentru că antrenorul Faulkner ne

pune să facem
în fiecare an,
spunându-ne

că nu se ştie când vom avea nevoie – şi, cu toate astea, iată- mă din nou fără să am habar.

Mă uit la Xander cum o

mută pe Emilia şi brusc îmi amintesc.

O apuc de dosul coapsei şi încep să

ridic piciorul în poziţia corectă.

- Ar trebui să-i spui că nu-ţi place

când te atinge.

Din fericire, sarcina de

moment îmi oferă ocazia perfectă să nu

mă uit la faţa ei, dar simt cum mă

sfredeleşte cu privirea.

- Şi

tu cum de ştii asta?

- Tot

limbajul tău
corporal se
schimbă când

e lângă tine.

Ea mă ironizează.

- Se pare că ai observat multe

la corpul meu, pentru cineva care abia s-a uitat la mine de când am ajuns aici.

îngheţ la cuvintele ei, dar doar o

secundă, după care trec peste,

mutându-i delicat braţele în unghiurile

corecte şi rostogolind-o pe o parte, în

poziţia de siguranţă.

- Do

ar spune-i, Aurora!

- Eşt

i gelos? mă întreabă ea, întorcându-se

pe spate şi ridicându-se în fund.

Se sprijină în mâini, cu părul ciufulit

de la saltea, cu câţiva pistrui delicaţi pe obraji. Este aşa frumoasă, dar astăzi are ceva diferit. Normal că sunt gelos că

pentru Clay e așa ușor doar să vorbească cu ea şi să o atingă fără să-i pese de orice

potenţială
consecinţă.
- Nu,

nu sunt gelos.

Ea pare tristă.

- Atunci, nu trebuie să-ţi faci griji,

nu-i aşa?

- Aurora, eu...

Se ridică înainte să mai zic ceva.

- Mă scuzi, mă duc la toaletă.

încuviinţez
din cap şi mă
uit la ea cum

pleacă,
întinzându-mă
pe saltea ca să

nu-i văd pe ceilalţi cum trec la

următoarea sarcină. Ea reapare după

cinci minute, lăsându-se pe iarbă lângă

mine.

îşi da parul după urechi şi-

şi strânge genunchii la piept,

spunând:

- îmi pare rău că m-am purtat ciudat. Am o zi proastă. Este

ziua tatălui meu şi, ei bîne, avem o

relaţie de rahat. Şi, când îi zic „relaţie”, e mult... Şi, acum, oficial am spus prea multe. Putem să o luăm de la capăt? Chiar vreau să te mut în poziţia de siguranţă.

- Mi-ar plăcea să fiu mutat în

poziţia de siguranţă.

Este drăguţ

să o urmăresc cum se concentrează

din greu. încearcă să-mi ridice piciorul, cum am făcut şi eu în cazul ei, doar că

pufneşte şi încearcă apoi cu ambele

mâini.

- Vrei să-ţi uşurez

treaba?
- Nu
! Zice ea,

trăgându-mi piciorul în poziţia

corectă. Dacă ai fi leşinat, nu mi-ai uşura

lucrurile.

- Bine, atunci...

- Doamne, parcă fac

antrenament. De ce eşti aşa mare? „O să

mă omoare cât
încearcă să mă
salveze.” Oh,

am uitat să verific dacă respiri!

înainte să o
asigur că
respir – încă

mă înec într-o
mare de păr
blond care

miroase a piersici cât ea îşi lipeşte

urechea de faţa mea. Cu toate

membrele
mele într-un
final în

poziţiile corecte, mă trage spre ea,

rostogolindu-mă în poziţia finală.

- Bravo, Aurora! zice Jeremy de

undeva din spatele meu. Nici nu mi-am

dat seama că era acolo. Puteţi să

treceţi la bandaje. Exista un ghid

cu paşii de
urmărit; vă
aduc un

pachet, şi-mi spuneţi când terminaţi.

- Bună treabă, partenere, zice

ea, ridicând mâna să batem palma.

Suntem o echipă bună. Lovesc cu

palma în a ei. Chiar te pricepi la a...

poziţiona
oamenii.

Buzele mele

se mişcă în timp ce o ascult

continuând,
părând tot mai
confuză cu

fiecare cuvânt ce-i iese din gură.

- Şi tu te pricepi la a poziţiona

oamenii.
- Soa
rele îmi

topeşte creierul. Hai să luăm

bandajele! Poţi să mă legi tu primul. Clatină din cap, lipindu-şi mâna de

frunte. A sunat aiurea, nu-i aşa?

Aurora jenată este adorabilă.

- Da. Bună treabă, partenere!

CAPITOL
UL 11

RUSS

Aurora este

beată rău de tot, ceea ce înseamnă că

revin la a păstra distanţa.

Deşi Xander m-a asigurat că lumea a

băut alcool anul trecut când a fost el

aici şi nu s-a
întâmplat
nimic, eu aleg

să stau departe de jocul haotic de

băut care pare să fie pe jumătate

„Adevăr sau provocare", pe jumătate „Eu

niciodată n-am”, depinzând de

care parte a focului de tabără te afli.

Cabana noastră este una dintre

cele opt cabane ale supervizorilor

de pe malul lacului, oferindu-mi

poziţia
perfectă
pentru a privi

ce fac restul, în timp ce-mi văd de citit.

Dragostea mea pentru lectură a

început când eram copil şi tatăl meu era prostdispus pentru că, la fel ca

majoritatea pariorilor, nu se pricepe la treaba asta. Cititul era cea mai mare

distracţie pe care puteam să o am

făcând cel mai puţîn zgomot, şi mereu

voiam sa evit
să atrag
atenţia asupra

mea când el era predispus să înceapă

0 cea
rtă din orice.

Mi se pare

că povestea se reia, pentru că-i lucrul

care mă ţine departe de belele şi ca

adult.

Ştiu că pentru restul

par plictisitor, dar, până acum, îmi

place să fiu aici şi, în afară de motivele

evidente, ăsta-
1 un
alt motiv să nu

vreau să fiu trimis acasă. Pot să încerc să nu-mi fac griji în legătură cu ce

ştiu sau cred
oamenii
despre mine,

lucru pe care
mă chinuiesc
să nu-l bag în

seamă cât sunt la colegiu. Probabil pe

jumătate
dintre oamenii
ăştia nu-i voi

mai vedea, şi
îmi tot spun
asta când

încerc să fiu eu însumi şi să mă implic.

Există însă o persoană pe care s-ar

putea să o mai
văd şi acum
bea direct

dintr-o sticlă de alcool şi râde

zgomotos. Dar nu mi se pare că râde

autentic, ci mai mult pentru

spectacol.
Asta-i un gând
care se repetă

despre Aurora,
despre cât de
fericită se dă,

cu zâmbete
mari şi râsete
şi mai mari –

şi, cu toate astea, uneori pare că se

forţează.

Mai devreme, m-am simţit cel mai mare nemernic din

lume când a venit spre mine, probabil

ca să mă implice, şi, de cum am văzut

sticla de tequila din mâna ei, am

luat-o în direcţia cealaltă, spre

cabana mea, şi m-am îndepărtat de

ea. Am surprins-o privind de

câteva ori încoace, dar, când mâ vede

că mă uit la ea, se concentrează

repede asupra jocului.

îmi iau sticla

de apă de pe balustrada de lângă mine,

îmi întind picioarele şi mă îndrept

spre
dozatoarele de
apă de lângă

curtea principală. Este ciudat să

nu-mi fac griji
că o să cad din
greşeală peste

un câine şi mie dor de micile
mele umbre

când nu sunt prin preajmă.

Jenna zice

că ar trebui să
mă simt
onorat am fost

cel ales şi chiar mă simt. N-am fost

niciodată
prima opţiune
pentru cineva,

aşa că mă agăţ de asta cu ambele mâini.

Chiar dacă e vorba despre nişte câini.

Merg pe lângă cabanele goale pentru

copii de partea cealaltă a zonei

principale cu gazon, când aud paşi pe

aleea cu pietriş. Aurora are obrajii roz când mă prinde din urmă şi ochii

sticloşi.

- Det
est să alerg,

gâfâie ea, sprijinindu-se pe genunchi în timp ce îşi trage sufletul. Ce faci?

- Mă duc după apă. Este totul în

regulă?

Ea încuviinţează

din cap, ridicându-se, şi apoi se

clatină.

- Tot
ul este grozav.

îmi iubesc viaţa.

Nu pare că-şi iubeşte viaţa; vorbeşte împleticit şi cu o voce ridicată, nefiresc şi

stânjenitor.
Nu ştiu ce s-a întâmplat de

după-amiază
până acum,
când pare la

un pahar de
alcool distanţă
de o fată beată

care plânge.

- Eşt

i sigură că eşti

bi...

- Tu nu participi.

Ea se poticneşte înainte,

recăpătându-şi repede echilibrul şi

venind spre mine, până este suficient

de aproape încât să o pot atinge dacă

vreau. în jurul
nostru
pluteşte

mirosul focului, şi este o schimbare

binevenită de la asaltul propriilor mele

amintiri cu
şamponul ei. îi
tremură buza

de jos în timp ce inspiră adânc. Este

din cauza mea? Am făcut ceva greşit?

- Nu. Nu vreau să am probleme

că beau, îi explic eu, cu sinceritate. Şi tu chiar eşti beată. Probabil ar

trebui să te duci la culcare; mâine

avem cursul despre siguranţa pe

apă, şi este târziu.

încă se

balansează, şi parcâ-i aud rotiţele din

cap cum se învârt în timp ce creierul ei

se bălăceşte în
tequila în care
a încercat să

se înece.

Recunosc sunetele

familiare ale
zgârzilor
câinilor

zornăind şi lăbuţele pe pietriş.

Hotărând să nu aştept să aflu cu cine

sunt câinii, o iau pe Aurora de braţ şi o

trag repede
spre spaţiul
întunecat

dintre cabane.

- Vine cineva, zic

eu, când ea se uită alarmată la mine.

Ăsta ar fi un moment chiar prost să

descopăr o
parte
dintre

creaturile mai puţin drăgălaşe care

umblă fără îndoială noaptea prin

tabăra asta.

O trag în umbră cât de

repede şi de tăcut pot, cărând-o

practic pe o Aurora care chicoteşte. Da, ei i se pare amuzant.

- Nu

mai râde,
şoptesc eu.
cabanei

Ratonilor, o aşez şi alerg spre dozatorul de apă. Nu-mi ia mult, dar, când mă

întorc, este şi mai palidă.

- Nu

mă simt bine, geme ea în mâini.

- Nu mă surprinde. Ai băut ca un

peşte. Poftim, zic, întinzându-i

sticla mea de apă.

Ridică

privirea, cu ochii verzi aţintiţi asupra mea printre clipiri lente şi lungi.

- Beau ca un câine?

- Pof
tim? Nu, nu
asta am vrut

să zic – nu contează.

Bea apa,

ştergând
excesul din
colţul gurii cu

dosul palmei, şi-mi dă sticla

înapoi.

- Vre
i să te conduc

la cabana ta?
încuviinţând
din cap,

Aurora întinde o mână, şi o trag uşor în

picioare;
degetele ei se
întrepătrund

cu ale mele, şi porneşte să mă conducă

spre cabana ei, care-i în altă parte

decât a mea.

Suntem la jumătatea

drumului, când se opreşte brusc,

oprindu-mă şi pe mine.

- Vre

i să facem baie în pielea goală?

Doamne!

- Trebuie să mergi

la culcare.

- Nu vreau sa mă

culc.

Buza de jos
îi iese in afară,

şi-mi aminteşte de Stassie şi Lola

când sunt bete. Ar fi drăguţ dacă n-aş fi aşa stresat.

- Păi

, trebuie, zic eu, trăgând-o mai departe.

- Obligă-mă!

- Nu

o sa încerc să te oblig.

- Ma

i m-ai băgat în pat, n-ar trebui să-ţi fie aşa greu.

Ar fi trebuit să rămân la

cartea mea.

- Da că nu te duci

la culcare, mâine o să-ţi fie rău, şi nu o să fie decât vina ta.

- Tat

ăl meu este de vină pentru toate

problemele mele, aşa că nu-i adevărat,

nu-i aşa?

Oricât de beată e, este

ceva clar şi sigur în modul în care o

spune. Este un sentiment pe care-l ştiu, dar

cred că
Ea se
apleacă

înainte,
îngropându-şi
faţa în tricoul

meu, într-o încercare de a înăbuşi

sunetele amuzate care-i scapă. Nu-i

de ajuns, şi, când pufneşte uşor, pun

delicat mâna peste gura ei.

- Şşş

ttt!

Peşte se opreşte pe

locul eliberat de mine şi Aurora,

uitându-se
spre întuneric
– şi, prin

urmare, la noi. îmi ţin respiraţia,

inima-mi bate aşa tare, că sunt surprins că Aurora nu poate să audă *bum, bum,*

bum. Trec mental prin toate scuzele

posibile pe care le-aş putea oferi,

dându-mi
seama că este
mult mai

alarmant să fiu găsit ascuns într-un colţ

întunecat cu o
fată beată
decât vorbind

cu una. Apoi,
Peşte latră, şi
jur că mi se

opreşte inima.
- înc
etează,

gălăgioaso! o ceartă Jenna, plescăind din limbă la căţei, să o urmeze. Haide, Peşte, zice ea şi fluieră.

Aştept până

când nu mai
aud pietrişul
înainte să

respir din nou ca lumea.

- Au,

la naiba! îmi retrag mâna din gura

Aurorei. Tu tocmai m-ai muşcat?

- Ai uitat că eram aici. „De parcă

asta s-ar putea întâmpla.” Te pricepi la asta.

Cum am ajuns aici, când eu chiar

voiam să nu am probleme?

- Hai

de, Edward Cullen. Revenim pe

alee înainte ca o chestie mai mare şi mai

înspăimântăto
are decât tine
să decidă să

mă muşte.

Este ca şi cum aş

conduce un copil mic, pentru că o ţin

de braţe să o ghidez prin întuneric şi

înapoi pe aleea luminată.

- Russ, mi-e rău, mormăie ea.

- Ai nevoie de apă?

încuviinţeaz

ă din cap, şi este o posibilitate

reală ca ea să vomite pe mine. O

conduc spre treptele verandei a

face schimb de probleme este exact opusul a

ce-mi trebuie
mie vara asta.
Este clar

opusul a ceea ce am eu nevoie acum,

când am de a face cu o persoană

beată.

- Nu-mi spui tu ce

să fac, domnule. Nu eşti şeful meu.

- Dar tocmai mi-ai zis să te oblig.

Ştiu că nu sunt şe... Tac, pentru că ştiu că mă cert cu cineva care mâine probabil nici nu-şi va aminti nimic. De aia eşti aşa beată? Tatăl tău a făcut ceva?

- Este ziua lui de naştere. Se

uită la ceasul ei, mijind ochii. Este

24.00 sau 2.00? A fost ziua lui. Am

aranjat să-i fie livrat un cadou. Proasta de Rory, care mereu se aşteaptă la

prea mult şi are încredere în persoanele greşite.

- Şi

lui nu i-a

plăcut?

- Nu l-a deschis.

Am vorbit cu asistenta lui, Sandra, nu,

Brandy?
Brenda. Am
vorbit cu

Brenda,
pentru că el
nu mi-a

răspuns la apeluri, şi cadoul încă

era în biroul lui. Ridică din umeri, şi

întreaga ei înfăţişare se schimbă din

nou. Este ca şi cum, de fiecare dată

când ceva o face nefericită, se forţează să pară fericită. Prietena lui şi fata ei l-au dus la Disneyland, ca surpriză. El urăşte

Disneylandul.
Niciodată n-a
mers cu noi,

când mama ne
ducea pe mine
şi pe sora

mea. Dar Norah şi lsobel obţin orice

vor, şi eu trebuie să exist doar în

umbra lor.

- îmi pare rău! Nu

ştiu ce altceva să spun, dar ajungem la

cabana 22, şi ea începe să urce treptele.

îmi amintesc de incidentul cu Xander şi

Clay şi cabana greşita şi o ţin de mână. Asta-i a ta, sigur?

- Da.

Arată spre

luminiţele ce decorează cabana.

Cabana doi-doi. Număr de înger.

Mă opresc pe prima treaptă,

dându-i drumul la mână.

- Ce
înger?
Ea se

întoarce aşa repede, că aproape-şi

pierde
echilibrul, dar
drumul până

aici, apa şi scurta perioadă fără

sticla de
tequila în
mână au

ajutat-o să se trezească un pic.

- De ce te-ai oprit?

- Nu

avem voie să intrăm în cabanele

altora.

Pufneşte,
punându-şi

mâinile în şolduri, ca şi cum eu

sunt cel care greşeşte.

- Ni

mănui nu-i pasă de reguli. Nimănui nu-i

pasă suficient cât să mă pedepsească.

- Mi
e îmi pasă de
ele, Rory. Şi ai

înţelege asta dacă n-ai fi aşa beată.

Mă trage pe scări, şi o urmez cu

reticenţă.

- Hai înăuntru, te

rog!

- O să rămân în

uşă, zic eu ferm, pierdere de vreme

pentru că mă
trage oricum
peste prag.

Aurora, nu pot să fiu aici. Am nevoie de slujba asta.

- Mi-a plăcut când

mi-ai zis Rory.

- Rory, treci în pat,

te rog! Intinde-te pe o parte, în caz

că ţi-e rău. Spre surprinderea

mea, se descalţă şi se aruncă pe pat.

Fată cuminte. Bine, noapte bună!

- Stai! strigă când mă întorc să

plec. Mi-e foame.

Chiar este

ca şi cum aş fi cu Stassie şi Lola.

- N-am cum să rezolv asta

acum. îţi aduc
micul-dejun
dimineaţă.

- Nu, nu o să-l aduci. Se

foieşte sub o pătură şi, deşi nu-i ideal să doarmă îmbrăcată, nu sunt pregătit

să abordez asta.

- Mâ

ine o să mă urăşti iarăşi.

Deschid şi

închid gura, dar, in primă fază, nu iese nici un cuvânt.

- Nu te urăsc.

Cască şi începe să piardă lupta

cu somnul.

- Aşt

epţi până

adorm, te rog? Nu durează mult.

încă sunt uimit că ea crede că o

urăsc, deşi probabil că sunt vorbe

spuse la beţie.

- Sigur, de ce?

- Pentru că mi-e mai uşor să

mă trezesc şi
să nu fii aici
decât să te văd

că pleci.

Stau pe marginea

patului,
cugetând la
cuvintele ei,

agitându-mă
să fac un plan
pentru a

corecta
dezastrul pe
care mi l-am

creat începând de mâine. Nu-i ia mult să

adoarmă, şi
sunt
instantaneu

gelos, pentru că ştiu că eu voi rămâne

treaz toată noaptea, întrebându-mă

dacă ar fi fost
mai uşor să o
privesc

plecând după ce am făcut sex. Sau a fost mai uşor să constat că a plecat?

Micul-dejun este mai tăcut decât de

obicei, pentru că Aurora lipseşte, şi

detest asta.

Ea este expertă în

Honey Acres, după ce a venit aici în

tabără ani în şir, şi, în timpul

meselor, când
stăm toţi îşi
petrece mult

timp
răspunzând
întrebărilor

despre cum va fi odată ce copiii sosesc.

Emilia se aşază cu mâncarea ei şi

răspunde vag că Aurora nu se simte bine

şi că nu vrea micul-dejun, fără să

dezvăluie că-i mahmură.

Aştept până

toată lumea este adâncită în conversaţia

despre
avantajele şi
dezavantajele

programelor
de un
semestru în

străinătate şi
mă strecor,
pornind spre

cabana 22 cu o sticlă de suc de portocale şi nişte batoane de granola.

Când ajung

acolo, Aurora este pe verandă, şi mă

doare când văd cum îi cade faţa când

mâ vede. Mă opresc la baza scărilor.

- Hei. Ţi-am adus micul-dejun,

cum am promis.

Acceptă cu

reticenţă, uitându-se la ofranda mea

de
parcă-s o mâţă
care tocmai i-a

lăsat un şoarece mort la picioare.

- Mulţumesc!

- Voi

am să văd cum te simţi. Emilia a zis că

ţi-era ră...

- Russ, ce faci? mă

întreabă ea, întrerupându-mă.

- Azi-noapte am zis că-ţi aduc

micul-dejun. Probabil nu-ti aminteşti, erai destul de beată.

- Nu,

vreau să zic aici. Acum. Clatină din

cap, trecând cu mâna prin păr. Ba eşti

super drăguţ cu mine, ba mă eviţi. Şi

acum, eşti aici,
purtându-te
drăguţ, şi eu

nu ştiu dacă
vei fi aşa toată
ziua şi am

obosit să mă
întreb ce am
făcut de nu mă

placi.

- Dar

te plac. îmi

pare rău, Aurora! Te plac.

Se aşază pe ultima treaptă, punând micul-dejun lângă ea. Simt cum îi creşte

frustrarea.

-              Eşt

i   drăguţ   tot

timpul, cu toată lumea mai puţin cu

mine, Russ. Cu toată lumea. Sunt aşa

sătulă să fiu tratată cum sunt tratată

acasă...

Sentimentul de vinovăţie

este
îngrozitor.
Ultimul lucru

pe care vreau
să-l fac este
să-i îngreunez

lucrurile, mai ales că are dreptate. Am

depus eforturi
cu toată
lumea, mai

puţin cu ea. Primul lucru pe care ar fi

trebuit să-l fac
după apelul cu
J.J. de ieri era

să-mi fi cerut scuze. în schimb, am

sperat că va trece cumva şi că vom putea să ignorăm amândoi. Ar fi trebuit să ştiu că lucrurile nu vor funcţiona aşa. Când îţi

petreci tot
timpul cu un
grup de

oameni într-un loc izolat, totul pare mai de amploare şi mai intens, chiar şi după

doar o scurtă perioadă, şi ştiu că

sentimentul se va amplifica odată cu

trecerea
timpului.
Ştiu că

trebuie să fiu onest cu ea, ca să-şi dea seama că eu sunt problema, nu ea, dar

cuvintele nu vor să iasă, pentru că sunt

un laş.
- ...
Şi am venit

aici ca să scap
de
sentimentele

alea şi să mă preocup de mine. Nu ştiu

ce fac, dar, orice ar fi, până acum am

făcut o treabă de doi lei, aşa că n-am nevoie ca tu să faci lucrurile şi mai grele

purtându-te
când rece,
când cald

pentru restul verii. Dacă vrei doar să

încerci să fim prieteni o vreme, aş

prefera ca tu... nu ştiu... să nu mai încerci, Ignoră-mă tot timpul; îmi va fi mai uşor să fac faţă.

Inspir adânc şi mă forţez să

vorbesc.

- Rory, am greşit.

Tmi pare rău!
Când ai plecat
fără a- mi lăsa

numărul de telefon şi fără a-ţi lua rămas-bun, am crezut că ăla a fost modul tău de

a-mi spune că
nu vrei să mai
auzi de mine,

zic cu calm, încercând să suprim

senzaţia de ruşine. Apoi, ne-am trezit

amândoi în situaţia asta, şi nu am vrut

să te fac să te simţi inconfortabil.

înţeleg că nu ar fi trebuit să fac

presupuneri şi nu am vrut să-ţi rănesc

sentimentele.

Rămâne cu gura căscată,

uitându-se la mine de pe treaptă.

- Ştiu că sunt mahmură, dar

tocmai am avut halucinaţii şi

te-am auzit spunând că motivul pentru

care te-ai purtat aşa de când am ajuns

aici este
pentru că eu
am plecat?

Când tu ai vrut
ca eu să plec.
- N-

am vrut să pleci. Despre ce vorbeşti?

Se ridică repede, ajungând la

aceeaşi
înălţime cu
mine din

cauza
treptelor,
făcându-mă să

văd limpede
cât de confuză
este faţa ei

acum.

- Ai stat aşa mult

în baie. Aşteptai ca eu să plec. Te-am

auzit vorbind cu cineva, aşa că am plecat.

- Vor beam cu mine, Rory. îmi

faceam curaj să te invit la o întâlnire, lucru pe care speram să nu trebuiască

vreodată să-l
recunosc cu
voce tare faţă

de tine. Dar prefer să mă fac de râs

decât să crezi
că sunt genul
de tip care ar

aştepta într-o baie ca tu să pleci.

- Oh, Doamne!

- Eu

nu am aventuri de o noapte şi am

crezut ca ne-am simţit bine. Voiam să te

mai văd, dar
eşti aşa mult
peste mine

şi...

- Oh, Doamne! Se

lasă iarăşi pe treaptă, şi de data asta mă

las eu pe vine
în faţa ei în
timp ce ea îşi

ascunde faţa în mâini. O neînţelegere.

Russ, a fost o lipsă de comunicare.

M-ai făcut să am o eroare de

comunicare.

Conversaţia asta este prea

mult de
procesat.
- O

ce?

- Am fi putut să

purtăm o discuţie. Ăsta nu-i genul de

moment
sublim pe
care-l caut în

viaţa mea!

Geme sonor, uitându-se la

mine printre degete.

Mă întind

înainte,
chinuindu-mă
să-i iau

mâinile de pe faţă ca să fie nevoită să se

uite la mine.
înclină capul
într- o parte

cât mă priveşte, cu o expresie

undeva între frustrare şi uşurare.

- îmi pare rău, Rory! Mereu o

dau în bară. Chiar vorbesc serios când zic că nu am vrut să-ţi rănesc sentimentele.

- Da că azi-noapte nu m-ai fi

evitat la jocul „Adevăr sau provocare" eu

cea beată te-aş
fi întrebat tare
şi cu audienţă

probabil de ce te porţi aşa ciudat, deci am fi ajuns la rădăcina problemei într-un fel sau altul.

Mâna ei

stângă încă o
ţine pe a mea,
dar cu dreapta

face desene în palma mea. Ştiu că ar

trebui să mă ridic şi să plec, acum că ne-am dumirit amândoi, dar lipsa de

autocontrol este clar o trăsătură

Callaghan.

- Apr

oape că ne-a

prins Jenna azi-noapte, când erai

beată. Oftez. Nu pot să promit că voi fi

prin preajmă
când eşti
nesăbuită,

Aurora. Chiar am nevoie de jobul ăsta şi nu pot risca să fiu dat afară, deci, dacă se mai intâmplă, te rog să nu crezi că te

evit.

Geme din nou, de data

asta dându-şi şi ochii peste cap în mod

dramatic, dar degetele ei continuă să

danseze pe pielea mea.

- Ori

cum nu cred că am să mai beau. Dar

nimeni nu-i
vreodată dat
afară de aici,

Russ. Oamenii încalcă tot felul de reguli cât sunt în acest loc, şi nu se întâmplă

niciodată
nimic.

Creierul

meu este invadat de cum am simţito pe Aurora sub mine.

Gândeşte cu

creierul, nu cu ce ai în pantaloni,

Callaghan!

- Nu vreau sa testez

teoria asta.

- Dar testarea

teoriei face parte din distracţie. îmi

zâmbeşte – un zâmbet real, care face să-i apară o mică linie în colţul ochilor. Şi

şmecheria
este să nu fii
prins.

Ochii ei îi sfredelesc pe ai mei, şi ar

trebui să-mi feresc privirea, dar

nu pot.
Coboară spre
buzele mele,

apoi revin la ochi, iar ea îşi înfige dinţii în buză.

Vreau să o sărut.

Pare că vrea
să fie sărutată.
Am nevoie

de toată reţinerea ca să nu mă aplec,

mai ales când arată aşa. Oftez şi mă

forţez să-mi
amintesc de ce
sunt aici şi ce

evit.

- Eu vreau doar să

coexistăm în pace şi să nu intru în belele,

Aurora.

Ea ridică din umeri,

lăsându-şi mâinile în poală, iar eu

mă ridic.

- E

bine. Eu ar

trebui să mă preocup de mine într-un

fel sau altul. Era foarte clar în capul meu, dar acum e un pic cam ceaţă. Probabil ar trebui să revin la asta.

- Tre

buie să plec înainte să vină cineva în

căutarea mea. Nu vreau să creadă că-i

ciudat că suntem singuri aici. îmi pare

rău, din nou, mă bucur că ne-am lămurit.

Este un răspuns ciudat de formal

pentru o revelaţie personală, dar,

cu cât stau mai mult în preajma ei, cu

atât mai uşor
îmi vine să
vreau să testez

teoria ei.

Din fericire, nu mă pune să

explic. Mă uit la ea cum desface sticla

de suc de portocale şi o ridică spre

mine.
- Pe
ntru

coexistenţa
noastră
paşnica!

CAPITOL
UL 12

RUSS

- De

ce arăţi ca golden retrieverul

care a luat baconul? întreabă

bănuitor
Xander,
analizând

fiecare
centimetru din
mine.

-Ce?

Mă uit cum
Somon şi

Păstrăv ciulesc urechile la cuvântul

„bacon" şi îmi este imediat clar de ce

Xander este preferatul lor dimineaţa.

- Este ca pisica cu botul în

smântână, dar
adaptat, ştii?

- Ast

a-i faţa mea.
„Şi uşurarea
câ nu trebuie

să evit pe cineva pe care nu vreau să-l

evit.” îmi dai pensula aia?

Colegul meu

de cameră nu pare prea convins când

îmi întinde pensula.

- Ai

lipsit mult când i-ai dus micul-dejun

Aurorei.
Mi-l
imaginez

adăugând: „Şi acum, eşti binedispus” şi, chiar dacă nu o spune, expresia

arogantă de pe faţa lui este de ajuns să presupun că asta gândeşte.

- Nu

cred că am lipsit aşa mult.

- Est

e atrăgătoare. S-ar putea să încerc să văd dacă vrea să ne combinăm la

antrenamentul de înot de mai târziu, zice el cu precauţie, într-un fel care-mi spune

că mă momeşte. Ce părere ai?

Nu mă uit la el, ci mă concentrez la

a mă asigura că am destulă vopsea şi

pensule, ştiind că m-aş da numaidecât de gol.

- Cre
d că-i o idee

grozavă.

- Ce mincinos eşti,

Callaghan!
Râde. Bine. N-ai decât să ai

distracţia ta secretă pe tiinpul verii.

Eu o să rămân singur în cabana

noastră, cu câinii mei.

- Căi

nii noştri.

Se sprijină de peretele de

lângă mine.
   -             Me
reu   sunt   ăia

tăcuţi.

- Nici măcar n-am

făcut ceva. „Nu te uita la el.” Este totul în capul tău.

- Oh, bine, greşeala

mea. O să-i spun lui Clay că are o şansă cu ea.

Cuvintele
aproape că

refuză să iasă din gura mea.

- Da,

ar trebui.

Xander pufneşte,

lovindu-mă
uşor în umăr.
- Sec

retul tău este în siguranţă cu mine. Nu

degeaba mi se spune „regele fără

probleme”.

De data asta, nu mă

pot abţine şi
mă uit la el cu
sprâncenele

împreunate.
Muşc
momeala.

- Cine îţi spune „regele fără

probleme”?

-Eu.

- Bin

e, rege fără probleme. O să fiu pe lângă terenul de tenis dacă ai nevoie de

mine.
Îmi adun echipamentul

şi o iau spre
proiectul meu
pentru restul

dimineţii. Una
dintre
responsabilităţ

ile noastre din săptămâna asta este să

pregătim
tabăra pentru
turişti, şi

activitatea
relaxantă din
această

dimineaţă este o schimbare plăcută de

ritm de la instructajele şi exerciţiile de spart gheaţa constante.

Niineni nu

mi-a cerut să povestesc despre mine,

nu trebuie să-mi amintesc în ce ordine se

leagă ceva sau
ce să fac dacă
cineva nu

respiră.
Vopsesc
stinghiile de

gard, mut mobilier şi şterg lucruri,

şi, în afară de Xander, nimeni nu m-a

deranjat.

Mă simt bine după

discuţia de mai devreme cu Aurora şi

sunt mai puţin
îngrijorat
despre cum o

să treacă vara
cu ea.
- Păs

ările sunt scârboase.

Mă întorc

spre voce,
cobor furtunul
pe care-l

folosesc să spăl o masă de picnic pe

care nişte păsâri au transformat-o

în toaleta lor personală. Aurora pare

mai însufleţită decât mai devreme, cu

un termos în
fiecare mână
şi un zâmbet

timid pe buze.

- Ţi-am adus

cafea. Dacă vrei, evident.

De când am

ajuns aici, am observat-o făcând gesturi

amabile
pentru oameni
– umplând

sticlele
tuturor cu
apă, fiind

prima care-i ajută pe cei care se

chinuiesc la
instructaje,
distrăgând-o

pe Maya când îi e dor de casă. Acum,

mi-am câştigat şi eu acelaşi tratament

- Cafeaua e bună, mulţumesc,

- Cu plăcere, zice ea, dându-mi

termosul. Mă gândeam că s-ar putea să ai nevoie de ea, în dimineaţa asta, te-am

văzut
alergând
foarte

devreme; am uitat să-ţi zic asta. N-ai prea dormit, huh?

Detest să alerg, dar este

singurul lucru
pe care-l pot
face pentru a-

mi limpezi gândurile.
Cum a zis

Xander când am ajuns, din când în când,

telefonul tău revine la viaţă, şi îţi

intră mesaje. în dimineaţa asta, mintea

mea deja
lucra
suplimentar

după ce avusesem de-a face cu o

Aurora beată,
aşa că, atunci
când telefonul

a început să bâzâie la primele ore, l-am verificat.

Primul mesaj pe care

l-am văzut a
fost de la
mama, o poză

cu ea şi tata la cină, zâmbind către cameră de parcă nu era nimic în neregulă. Asta

mi a stârnit curiozitatea, şi am început

să mă uit mai
sus, deducând
până la urmă

că tata câştigase o sumă

frumuşică şi că ei sărbătoreau.

Frustrarea a fost de ajuns ca să mă facă

să ies la
alergat înainte
să se

trezească
toată lumea.

Tata n-a fost

niciodată dependent de alcool; ci de

jocurile de noroc. Alcoolul îl

consolează
după ce
pierde, şi, ca

majoritatea
dependenţilor
de jocuri de

noroc, pierde mult. Alcoolul îl transformă într-un om rău, şi atunci mesajele lui

devin mai dure. Când e pe linie

câştigătoare, este un om diferit, dar,

din cauza unor astfel de momente,

pariorii au impresia că este vorba

despre vreo abilitate şi nu pur şi simplu despre un şir de întâmplări norocoase.

Aurora încă-mi aşteaptă răspunsul.

Să vorbesc despre părinţii mei este ca şi cum aş deschide cutia Pandorei.

Uneori, mă întreb dacă povara s-ar

mai simţi aşa
grea dacă aş
avea pe cineva

cu care să stau de vorbă, dar nu reuşesc să

povestesc
cuiva. Chiar
dacă Henry

îmi ştie povestea, tot mi se pare

dificil să-i spun când se întâmplă

lucrurile. Este jenant să recunosc că

propriului tată nu-i pasă de mine la fel de mult ca de pariurile lui.

Mă

mulţumesc cu răspunsul meu vag obişnuit.

- Nu prea. Sunt obişnuit cu

asta, însă, nu-ţi face griji. Nu pot să cred că te-ai trezit suficient de devreme cât să mă vezi.

Ia termosul înapoi,

atingându-mi mâna foarte uşor, dar

suficient cât să simt scântei pe braţe, şi pune ambele termosuri pe masa acum

curată. O urmăresc cum îl desface

metodic şi apasă pe butoane, până

îmi toarnă o ceaşcă.

- Mai crede dacă ţi-aş spune că meditam?

-Nu.
îi accept
ceaşca de

cafea, privind-o peste margine, în

timp ce iau o gură.

- îmi

era rău. De aia m-am trezit aşa devreme,

zice ea, râzând
jenată in timp
ce-şi toarnă

ceai din termosul ei. îmi place să

cred că a fost o toxiinfecţie alimentară, nu cantitatea excesivă de tequila pe care

am băut-o azi-noapte. S-ar putea să-ţi

aminteşti; eu am fost cea care s-a făcut de râs în faţa ta.

- îmi

amintesc vag că a trebuit să refuz o ofertă de baie în pielea goală.

Obrajii ei se

îmbujorează,
iar ea măreşte
ochii. Doamne,

ce bine este să
nu mai fii
măcar o dată

cel care se înroşeşte.

- Mă

scuzi, trebuie să găsesc un raton

înfometat şi să-l las să mă mănânce. Pa!

O prind de mână când încearcă să se

întoarcă şi să plece.

- A

fost amuzant,
într-un fel
foarte stresant

de genul „nu vreau să fiu singur cu fata asta beată care vrea să se dezbrace".

Când îmi dau seama că nu pleacă, îi

dau drumul la mână, îşi drege vocea şi

bea din cana ei, privindu-mă atentă în

timp ce o lasă jos.

- Ai

nevoie de ajutor astăzi? Emilia m-a

izgonit din zona de dansuri.

- De
ce?
întinde

piciorul, pe tibia ei văzându-se un

semn violet ce se întunecă, indicând o

vânătaie.

- Mă plictiseam,

pentru că este o obsedată de control, şi am încercat să sar peste barele nefixate de balet.

Râsul care-mi scapă este

aşa zgomotos,
că nu-mi dau
seama că este

de la mine
până nu
incepe şi ea să

râdă. Trec cu mâna peste faţă ca să mă

linişte sc.

- Da
că te las să mă

ajuţi, faci treabă bună?

- De

obicei, da, cu motivaţia corectă.

Simt că n-ar trebui să întreb mai

mult, dar nu mă pot abţine. Oricât n-aş

vrea eu să fiu,
sunt un fluture
de noapte, şi

Aurora este cea mai strălucitoare

flacără.

- Ce te motivează

suficient?
înfige dinţii
în buză din

nou,
prefacându-se
că se

gândeşte, şi mintea mea îşi aminteşte un

scenariu
foarte diferit
când am

privit-o făcând asta.

- Tu

considerându-mă bună.

O să mă ard.

- Bine, atunci, ia o pensulă!

Picioarele
Aurorei sunt
peste umerii

mei. Din nou.

De data asta, stă pe ei

pentru a vopsi
cel mai înalt
punct al

magaziei, dar
gândurile
indecente

rămân.

Mâinile mele sunt lipite de

coapsele ei,
care-mi
încălzesc

urechile, şi mâna ei este prin părul

meu, în timp
ce cu cealaltă
trece pensula

peste lemn.

- Ai văzut

vreodată
RatatouiUe?
mă întreabă,

trecând din nou cu degetele prin

părul meu.

Este greu să nu reacţionez

fizic şi să nu mi se facă pielea de

găină pe corp.

- Normal că l-am

văzut, de ce?

- Mă simt ca

şobolanul. Mă trage uşor de păr. Să vedem

dacă te pot
face să
găteşti?

- Pardon. O strâng în joacă de

coapse, şi mâna ei se încordează în

părul meu. îl cheamă Remy.

- Mă

scuzi, nu mi-am dat seama că sunt în

prezenţa unui expert în *RatatouiUe.*

Bun, cred că am terminat aici, sus.

Magazia
arată de zece
ori mai bine

decât atunci când am început, şi,

deşi probabil nu era necesar să

petrecem aşa mult timp lucrând la o

structură
oarecare,
absenţa

întreruperilor
a fost drăguţă.
- Ru

ss?

-Da?

- De

ce parte din
păr trebuie să
te trag ca să

mă laşi jos?

- Oh, la naiba,

scuze! Mă las
pe vine
suficient ca ea

să se poată da jos, şi este patetic că

primul meu instinct este să caut dacă

mai este ceva ce putem vopsi

împreună. Ai făcut o treabă grozavă!

Ochii i se luminează când o laud, şi

micile lucruri
pe care le ştiu
despre ea

încep lent să se potrivească.

- N-aş fi reuşit fără tine. Pe

bune.

Pe maxilar are o pată de

vopsea maro;
întind
instinctiv

degetul mare să o frec, dar nu se duce.

- Eşt
i aşa
dezordonată.

- N-ai idee, zice ea incet.

Acum, că suntem singuri, vreau

să o întreb despre ce a zis în

dimineaţa asta. Sunt curios de ce

crede că trebuie să se preocupe ea.

Din frânturile de informaţii pe care le- a împărtăşit la exerciţiile de spart gheaţa pe care le-am făcut şi la prima noastră

interacţiune,
la petrecere,
mi-e greu să

cred că este altfel decât femeia

Încrezătoare
pe care o văd.
Da, uneori,

poate fi un pic ciudată, dar şi eu la fel.

Problema mea este că, dacă pui întrebări, rişti să atragi întrebări – şi asta-i ceva ce

cu egoism
prefer să evit.
Aurora

interpretează
tăcerea mea
drept ceea ce

este – o uşă închisă –, şi amândoi

rămânem în afara acestei chestii ce

plutește între noi. Lasă pensula în

tavă şi ia furtunul pe care l-am

folosit eu mai devreme, apăsând în jos

pe manetă în timp ce-l îndreaptă

direct spre pieptul meu.

Rămân cu

gura căscatâ când apa rece mă udă şi un

râset surprins izbucneşte. Expresia din

ochii ei este identică cu cea pe care o

avea când am găsit-o în bucătărie:

neastâmpăr.
- Au.
.. Apa mă

lovește din nou. Bine, tu ai cerut-o.

Este mai mult un ciripit decât un ţipăt

când eu mă
apropii de ea
din câţiva

paşi. încearcă să ţină de furtun,

întorcându-mi spatele ca să-l protejeze.

Corpul ei este lipit de tricoul meu ud,

vibrând de râs, în vreme ce ea încearcă

să scape de mine. Nu mi-e greu să-i iau

furtunul şi să-l îndrept spre creştetul

capului ei.

- Este îngheţată!

strigă ea,
luptându-se
să-l

redirecţioneze
spre mine.
Bine, pace!

Pace!
îl las să cadă şi fac un

pas în spate. Materialul ud este lipit de corpul meu, şi are dreptate, este foarte rece. Prind tricoul de la spate şi-l trag peste cap, storcându-l.

- Nu

ne-am gândit bine la asta.

Ea îşi

stoarce apa din păr, privindu-mă.

Hainele ei sunt relativ uscate.

- Nu ştiu, mie nu mi se pare o

alegere
proastă.

N-am ocazia

să întreb la ce se referă, pentru că aud

zornăitul
zgărzilor
câinilor –

probabil că Xander a rămas fără

bacon. Peşte, Somon şi Păstrăv mă

găsesc oriunde aş fi, dar, de data asta, au adus o prietenă.

- Vre

au să ştiu de
ce n-ai tricoul
pe tine?

întreabă
Emilie,
apropiindu-se

de noi. Se întoarce spre Aurora. Parcă

eşti un şobolan înecat.

- Ce bădărancă! mormăie ea. îl

cheamă Remy.
- Eu.
.. stai, ce? zice

Emilia.

Eu încă încerc să-mi

usuc tricoul suficient cât să-l iau iar pe

mine şi Aurora
încă pare că
încearcă să se

concentreze asupra Emiliei, nu asupra

mea.

- Am venit să te

eliberez din exil. Jenna mi-a cerut să iau

camioneta şi
să merg după
comanda de

ouă de la ferma de lângă minigolf. N-a

fost livrată sau ceva de genul, şi restul sunt toţi prea ocupaţi.

- De

ce nu se poate duce Jenna? întreabă

Aurora, storcând apa din vârfurile

părului.

Eu stau pe jos cu

picioarele
încrucişate, şi
ambii căţeluşi

se aşază imediat în deschizătura

dintre
coapsele mele
cât o mângâi

pe Peşte.

- A

zis că

fermierul este un idiot şi-l urăşte cu

intensitatea a
o mie de sori.
Cred că s-au

certat, şi ea i-a făcut observaţie că

n-a livrat. Nu este o maşină automată, aşa ca am nevoie de tine.

- Ştii

cum să
conduci o
maşină cu

comandă
manuală? o
întreb eu,

impresionat în
tăcere.
încuviinţeaz

ă din cap, uitându-se de două ori când

mă vede cu admiratorii mei blânoşi.

- Tat a deţine o companie

auto... mă rog, oarecum, şi am petrecut

mult timp în Europa. Te descurci de

unul singur?

Nu pun întrebări

despre
„compania
auto”   pentru

că atunci ar trebui să admit că am

vorbit despre
ea cu prietenii
mei şi că ştiu

că tatăl ei deţine o echipă de

Formula 1. Vreau să mă ofer să merg

cu ea în locul Emiliei, dar cred că ar fi ciudat.

- Mă descurc. Du-te

să iei ouăle!

- Ne vedem la lac

mai târziu, zice ea, îndreptându-se spre Emilia.

Emilia îmi face cu mâna

când se întoarce, petrecându- şi

un braţ în jurul umerilor Aurorei

înainte de a o lua înapoi de unde a venit.

- Părea o chestie plăcută, o aud

zicând.

Chiar când încep să cred

că va fi uşor să
coexistăm,
Aurora ia două

bucăţele dintr-un material imprimat cu

margarete şi
zice că-i
costum de

baie.

- Este aşa drăguţ, îi

spune Maya. îmi place croiala.

Croiala?
Cum se poate
concentra

Maya la croială, când mare parte din

fundul Aurorei
este la vedere?
- Ră

mâi puternic, frate, şopteşte Xander lângă

mine.

Îl ignor, încercând încă

să nu-i hrănesc bănuielile. N-are de ce să fie bănuitor, dar tot nu

trebuie să-i spun ce s- a întâmplat

înainte să ajungem aici.

- Ror

y, oftează
Jenna
apropiindu-se

de noi şase, care aşteptăm la capătul

pontonului. Unde ţi-e costumul

întreg?

- Se usucă in

cabana mea
pentru că
neindemânatic

a de acolo a vărsat suc de portocale pe

el, răspunde ea, arătând cu capul spre

Emilia. Jenna îşi încrucişează

braţele peste piept, şi Aurora o

imită. Nu o să moară nimeni dacă-mi vede

abdomenul
timp de o oră.
Ştiu că nu

trebuie să-l port când sosesc copiii.

Jenna îşi ciupeşte nasul, prinzându-l

între degetul mare şi arătător,

clătinând din cap. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi presupus că Jenna şi Aurora sunt

surori. Nu seamănă – Aurora este

înaltă si blondă, iar Jenna este

scundă si brunetă –, dar modul în care

se dondănesc
şi se iubesc
îmi aminteşte

de fraţi.

- Eu doar am venit

să vă spun că instructorul vostru

întârzie. Însă
nu mult.
în tabără

sunt mai mulţi salvamari antrenaţi şi

calificaţi
corespunzător,
dar, pentru un

plus de
siguranţă,
supervizorii

primesc şi
ei instructajul
de bază de

siguranţă în
apă, ca să
fie atât ei, cât

şi turiştii în
siguranţă.
Emilia

aşteaptă ca Jenna să o ia înapoi spre

mal înainte de a-l împinge pe nebănuitorul

Xander în apă,
declanşând
instantaneu o

luptă de putere între noi, restul.

Mâini mici se înfig la baza coloanei mele, dar forţa este suficientă să ma mute

câţiva centimetri. O aud pe Aurora

cum se
chinuieşte în
spatele meu în

timp ce încearcă să mă împingă, aşa

că îmi este
uşor să o prind
de mâini şi să

o trag cu mine
când sar de pe
ponton.

Apa este mai rece decât mă aşteptam,

dar este o schimbare binevenită de

la căldură, şi, când revin la suprafaţă,

sunt
intâmpinat de
nişte buze

bosumflate şi de doi ochi sclipitori.

- Asta a fost crud, zice Aurora,

stropindu-mă
cu mâna în
timp ce calcă

apa lângă mine. Nu eram pregătită!

îmi dau laoparte părul ud şi lipit de

frunte, râzând de cât de supărată pare,

lucru ce se dublează când trimit un val

de apă spre ea cu mâna. Râsul care

erupe din ea este magic. Fără filtru,

zgomotos,
autentic. Ochii
ei mă străpung

în timp ce zâmbeşte, cu stropi de apă

pe gene, cu
pistrui
presăraţi pe

podul nasului.

Este aşa frumoasă, că

mă doare.

Oh, frate! N-ar trebui să fiu

aşa atras de ea.

De ce-mi

place să mă fac singur să sufăr?

Ea ridică mâna din apă, şi mă

pregătesc
anticipat,
aşteptând-o să

mă ude iarăşi, până când ţipătul ei

îngrozit mă face să o prind de mână şi să o trag spre mine.

- Ce

va mi-a atins piciorul! îşi petrece

picioarele în jurul taliei mele, şi

pieptul ei se
lipeşte de al
meu când se

agaţă de mine. O să ţip.

Sunt destul

de sigur că
ăsta nu-i
antrenamentul

de
supravieţuire
avut în plan

de cineva.

Sunt destul de sigur că nu

voi supravieţui cu ea în jurul

meu aşa.

- O fi vreo plantă

sau ceva, nu-ţi face griji.

Aurora se

dă înapoi, punând nişte distanţă între

corpurile noastre, ca să se poată uita

la faţa mea, dar ţinând picioarele

încrucişate la baza spatelui meu.

- Ar putea fi un rechin.

Nu mă pot abţine şi pufnesc.

- Nu-i un rechin. Suntem în ape

dulci. în
California.
- Re

chinii-ciocan
migrează între
apă sărată şi

dulce, pot supravieţui în apele dulci.

Ridic dintr-o sprânceană.

- *Ce*

? M-am uitat la Săptămâna rechinilor.

- Da

că-i un rechin-

ciocan, îmi

pare rău că ţi-o zic eu, dar eşti terminată.

Ea rânjeşte în timp ce mâinile i se

unesc la ceafa mea.

- Da

că-i un rechin-
ciocan,
amândoi

suntem
terminaţi,
pentru că te

trag cu mine.
Eşti mai mare,
o să ai un gust

mai bun.

- Crede-mă, tu ai

un gust incredibil.

Ne uimesc

pe amândoi. N-am vrut să o spun cu

voce tare. Ochii ei coboară la

buzele mele, apoi revin la ochii mei, şi respiraţia ei devine superficială.

- Oh, este singurul lucru pe care-l

spune, şi acel răspuns este suficient

pentru a mă face să mă rog să fie un

rechin care să mă salveze de mine insumi.

CAPITOL
UL 13

AURORA

Două veri la

distanţă m-au
făcut să uit cât
de mult iubesc

Honey Acres.

După ce am terminat

săptămâna de
instructaj fără
alte incidente

jenante, în urmă cu câteva zile, au

sosit turiştii noştri, plini de entuziasm şi de emoţii, dar mai ales de zahăr, şi de

atunci simt că
picioarele
mele n-au mai

atins
pământul.
Cu Formula

1 am călătorit în aşa multe locuri diferite,

am trăit unele
dintre cele mai
bune lucruri

pe care lumea le are de oferit, şi

totuşi, acest punct pe hartă din mijlocul

pustietăţii, în
California,
este locul meu

preferat de pe pământ.

Mă simt aşa

mulţumită
când văd că
oamenii pe

care am ajuns
să-i cunosc au
devenit

supervizori pentru copii, unii dintre ei fiind departe de casă pentru prima data. Au trecut doar câteva zile, dar eu simt, în sfârşit, că fac ceva cu scop. Am fost aşa obosită şi ocupată, că nu mi-a dat prin

cap să-mi
verific
telefonul

mobil, şi, după ce eu şi Russ am stat, în sfârşit, de vorbă, îmi petrec timpul

gândindu-mă
la cum să fac
lucrurile să fie

cel mai amuzante şi să nu analizez

totul prea mult.

Am înlocuit-

o deja pe
Emilia cu două
noi cele mai

bune prietene,
Freya şi Sadia,
două fete de

opt ani din grupul nostru, pentru că mi-au zis că le plac pistruii mei şi că sunt foarte înaltă. Asta-i mai drăguţ decât

orice mi-a zis Emilia vreodată, aşa

că am înlocuit-o. M-a înţeles pe deplin când am anunţat-o şi mi-a confirmat că şi

ea m-a înlocuit cu Tammy, o balerină de

nouă ani care,
în cele câteva
zile de când

este aici, n-a încercat să sară peste

barele de balet.

Xander şi

Russ s-au uitat la mine şi la Emilia

certându-ne in joacă timp de cinci

minute,
mişcând
capetele între

noi de parcă
se uitau la un
meci de tenis,

până când
Xander l-a
cuprins pe

Russ cu un braţ şi a declarat că el

nu-l va înlocui niciodată.

în ultimele

zile, Russ a fost mai relaxat ca

oricând. Este uimitor cu fiecare copil

din grupul nostru, ştiind exact ce să le

spună sau ce
să facă pentru
a-i implica sau

a-i scoate din cochilia lor. Am grijă să nu mă holbez uimită prea mult, căci

copiii la vârsta asta observă absolut totul, şi ultimul lucru de care am nevoie este

să fiu hăituită
cu întrebarea
dacă este sau

nu iubitul meu.

Sunt

douăzeci de copii, cu vârste între

opt şi zece ani, în grupul nostru de Urşi

Bruni, şi,
aparent,
înainte să

optez pentru intervalul ăsta de vârstă, nu am luat în consideraţie faptul că sunt

foarte
zgomotoşi.
Este un

teritoriu dificil
pentru mine, o
vorbăreaţă

cronică
disperată după
orice tip de

acceptare pe care o poate primi, dar

până acum am
reuşit să-mi
ţin gura

închisă. Plus că Russ n-are nici o intenţie să fie iubitul meu, dacă mă iau după

dorinţa lui de a respecta regulile. Nu că

aş vrea să fie
iubitul meu,
dar o vară de

semicelibat ar fi drăguţă.

Mai sunt

doar opt săptămâni şi un pic.

Acum, copiii au o pauză de o oră după

prânz, ca să nu stea în soare în cea

mai fierbinte
parte a zilei şi
pentru a avea

ocazia să se răcorească, după ce de

dimineaţă au călărit, au tras cu arcul şi au jucat volei. în timp ce traversez

tabăra, îi zăresc imediat pe Russ şi

Emilia privind ceva în apropierea

cabanei
Urşilor Bruni.
- Ce

faceţi? întreb, apropiindu-mă de ei.

Mi se face imediat semn să păstrez

liniştea. Russ îmi arată spre o zonă umbrită de lângă cabană, unde câţiva dintre

copiii noştri par să coordoneze un

soi de rutină. Blocând cu mâna soarele

să nu-mi intre
în ochi, mă uit
în tăcere două

minute la ei
înainte de a
întreba din

nou.

- Ce faceţi?

- De cinci minute încercăm să

ne prindem ce fac, zice Emilia. Dar nu

ne-am decis
dacă se joacă
sau dacă pun

la cale să cucerească
vreo ţărişoară.

- Poate este un ritual, clarifică

Russ, ridicând din umeri când mă uit la

el confuză.

- Voi doi n-ar trebui

să fiţi lăsaţi să aveţi grijă de copii. Este

evident că
exersează
pentru

spectacolul de talente de la sfârşitul verii.

Probabil au mai fost. Inteligent că sau apucat din timp. Şi noi ar fi trebuit să facem asta.

- Stai, dă înapoi,

îmi cere Russ, păşind în faţa mea, cu

sprâncenele unite. De ce ar fi trebuit să facem asta?

Îmi cobor mâna.

- Chestia mea preferată la

tine este că
eşti suficient
de mare să

blochezi
soarele, zic eu,
referindu-mă

la corpul lui de 1,95.

Emilia vine

mai aproape de mine, stând în umbra

făcută de Russ.

- Oh,

chiar eşti.

- Aurora, de ce ai

spus că ar fi trebuit să ne antrenăm? Să ne antrenăm la ce, mai exact?

- Xa
nder nu ţi-a
spus despre

spectacolul de talente? Toată lumea trebuie să facă ceva, inclusiv supervizorii.

Cel mai probabil, vor anunţa

duminică; aşa obişnuiau să facă atunci

când veneam eu aici.

Niciodată nu

l-am văzut aşa tulburat – şi mi-am

petrecut o săptămână privindu-l cum

a trecut poticnindu-se jenat peste

momentele
când era
obligat să

povestească
despre el.
Maxilarul lui

este încordat în timp ce-şi mestecă

interiorul obrazului, şi eu mă

chinuiesc să rămân concentrată la

îngrijorarea lui, în timp ce mintea mea

începe să şi-I imagineze dansând pe o

scenă.

- O
să vomiţi? mă

întreabă
Emilia,
indepărtându-

se un pas de noi.

- Eu

n-am nici un talent, zice el.

Vreau să-i

spun că asta
nu-i adevărat,
din moment ce

eu, personal, am fost martoră la ce

poate face cu gura lui, dar asta-i ceva

contraproductiv pentru prietenia

noastră
fragedă.
- Su

nt sigură că ai, zic eu. Ce zici de hochei?

- Nu pot să joc hochei la un

spectacol de talente. Pot să te încurajez

din public?
Este mai bine
pentru toată

lumea dacă nu sunt implicat.

- Nu,

trebuie să o faci. Eu ador spectacolul de talente. Abia-l aştept toată vara. Şi copiii la fel.

Oftează, dând capul pe

spate, apoi se uită iar la mine.

- Chi
ar este
important

pentru tine?

încuviinţez din cap.

- Când eram mai mică, învăţam

acasă, pentru
că noi
călătoream cu

jobul tatei. N-am avut piese la şcoală şi spectacole de talente. Asta a fost singura ocazie pe care am avut-o şi m-a făcut să mă simt mai puţin singură.

- Bin

e. O voi face.

- Pro

miţi? întreb

eu, întinzând degetul mic. Trebuie să vii la toate repetiţiile.

îşi agaţă

degetul mic de
al meu.
- Pro

init!
- Ăst
a a fost modul

cu adevărat sănătos al Aurorei de a te

şantaja emoţional ca să participi,

Russ, şi tu ai pus botul, zice Emilia. Te-ai

gândit să faci
o demonstraţie
de hochei prin

dans
contemporan?
- Tu

eşti portarul, corect?

Reacţia lui se

transformă în
surpriză, şi
Russ

încuviinţează din cap. Eu arunc cu

chestii, şi tu le poţi bloca. Gata! Talent.

Trecându-şi o mână prin păr, şi-o duce

apoi la ceafa, înfigând degetele in

piele, pentru a se relaxa.

- De

ce simt că tu
doar vrei să
arunci cu

lucruri în
mine?
- O

cunoşti aşa bine, glumeşte Emilia,

întorcându-ne
spatele pentru
a privi din nou

la copiii care dansează.

Russ

zâmbeşte, şi gropiţele din obrajii lui mă fac să îmi pierd şirul gândurilor,

până când vorbeşte din nou.

- Poate ăsta-i talentul meu.

- N-ai de ce să ai emoţii, zic eu

încet, ca doar el să mă audă.

- Pro

miţi?

- Pro

mit!

După o săptămână de acomodare,

tabăra este în plină desfăşurare, şi

fişa mea de
înscriere
pentru

preselecţii la fotbal este aproape plină.

Debordez de entuziasm.

După prânz

şi pauză, copiii
aleg cum să-şi
petreacă după-

amiaza,
înscriindu-se
la activităţi

coordonate de câte un supervizor.

După ce dimineaţa a fost decisă

pentru ei, copiii au ocazia să facă

lucruri mai potrivite cu preferinţele

lor personale.

Singurul lucru la care

m-am priceput
vreodată este
să intru în

belele, dar Jenna mi-a zis că n-am voie

să trec asta ca opţiune. M-am gândit să fac echipă cu Emilia pentru cursuri de

dans, dar ea mi-a zis imediat să-mi

expediez
corpul lipsit de
coordonare

departe de studioul ei. Aşa că îi învăţ

fotbal, pentru
că mi-e destul
de greu să o

dau în bară cu asta.

Este

aproape
imposibil să nu
înţelegi

sportul ăsta când ţi-ai petrecut

copilăria
printre atâţia
englezi cum s-

a întâmplat în cazul meu. Trebuie doar

să mă arăt
încrezătoare,
şi copiii vor

crede că mă pricep cu adevărat la

asta.

Ştiu că fişa mea aproape

plină nu înseamnă, de fapt, nimic,

dar este ceva liniştitor să ştii că oferi o activitate care le place şi de care sunt

entuziasmaţi.
Şi ştiu că nu-i vorba despre

mine, ci despre faptul că ei vor să

joace fotbal. Dar simt că-i vorba şi

despre mine un pic şi sunt fericită că mă plac suficient încât să aleagă să petreacă tîmp învăţând de la mine.

Chiar dacă

urmează să improvizez din mers.

Russ se apropie în timp ce

împrăştii
jaloanele
colorate pe

iarbă.

- Ai nevoie de

ajutor?

- Ar trebui să te

bucuri de ziua ta liberă.

Fii detaşată!

Nu te lăsa distrasă de cât de frumuşel

este.

- Mă bucur de ziua

mea liberă.
Apar gropiţe
când

zâmbeşte. Şi sunt entuziasmat să

învăţ despre fotbal.

Ia nişte

jaloane de pe
măsuţă şi
începe să mă

copieze,
punându-le pe
teren la

distanţa
corectă,
pentru ca

doritorii să poată dribla mingea printre ele. îmi repet „Fii detaşată” în minte când el ia scara de agilitate şi începe să o

întindă lângă locul unde am pus restul de lucruri. Fac un efort conştient să nu umplu liniştea cu prostii, pentru că Russ este un tip tăcut, şi mă tem că-l voi obosi, dar

fiecare
secundă
tăcută mi se

pare o ocazie pierdută de a-l face să se deschidă un pic.

Plus că,

atunci când sunt în preajma lui,

chiar n-am idee ce o să-mi iasă pe gură.

N-am nimic valoros de spus, aşa că

mă mulţumesc să discut despre

nimicuri,
chestie despre
care unii spun

că-i mai rău decât să baţi câmpii.

- Un
de-i iubita ta?
- Do

arme în cabana mea. Este prea cald

pentru ea, dar aici este destul de răcoare.

întorc capul aşa repede, că-mi

trosneşte
gâtul.
- Sta

i, ce?

Russ se
opreşte din ce

face, şi, pentru un moment, ne uităm unul la

celălalt.
încearcă să
înţeleagă de

ce sunt confuză şi eu încerc să-mi

dau seama
dacă chiar îmi
spune ce cred

eu că-mi spune. Este o prostie să trag

concluzii pripite, dar nu prea mă pot

considera o
fiinţă
echilibrată.

Vine mai aproape, până se află chiar în

faţa mea, cu zâmbetul delicat de mai

înainte încă pe buze.

- Ror

y, mă refer la Peşte. Tu mă întrebai de

Xander?

Vezi? Asta-i o experienţă

din care să învețţi.

- Da,

credeam că...
încercam să
nu trag... da.

Da, mă refeream la Xander.

încearcă să nu râdă de mine, lucru pe

care-l
apreciez,
pentru că mă

străduiesc să
mă gândesc la
cea mai bună

ascunzătoare din tabără; de-a lungul

anilor, am descoperit o grămadă de

ascunzători – nu mă va găsi niciodată. Aş putea trăi în pace cu animalele, ca

Albă-ca-
Zâpada.
Doarme

cu câinii. Nu mi-am schimbat

personalitatea
şi nu m-am
apucat să mă

culc la
întâmplare în
miezul zilei cu

femei cu care lucrez.

Felul în care

spune „să mă culc la întâmplare”

mă face să mă
simt ciudat;
sună străin

venind din gura lui.

- Cre

deam că eşti pregătit să încâlci

regulile. Este muncă grea să fii bun tot timpul.

Nu-i chiar aşa greu

acum, că încerc. Mi-a fost de ajuns

să mă îmbăt şi
să aud cât de
hotărât este

Russ să-şi păstreze acest loc de muncă

pentru a-mi da seama că trebuie să

respect
angajamentele
făcute mie

însemi când
am ajuns aici.

Nu-i în

beneficiul meu
să continui cu
acelaşi cerc

vicios în care
să fiu rănită şi
să mă dau în

stambă şi nu
de asta am
vrut să mă

întorc la Honey Acres. Este cel mai

îndelungat angajament pe care mi l-am

asumat şi care nu implică să fiu meschină.

- N-am ajuns încă acolo, dar o să

afli prima dacă simt că vreau să am

necazuri.

Flirtează cu mine. Simt 99

la sută – bine,
mai degrabă
87 la sută –

sigură că flirtează cu mine. Unde-i

Emilia când am nevoie de ea? Am nevoie

de o a doua opinie.
Trebuie să dau

o replică inteligentă şi amuzantă şi,

mai important,
care să-i dea
de înţeles că

merge şi sexul în pădure.

Trebuie să

nu mai uit de
intenţia
universului de

a-şi bate joc de mine, pentru că,

peste nici zece secunde, îi zăresc pe Clay şi Maya venind spre noi, urmaţi

îndeaproape de o mulţime de viitori

fotbalişti.
Poate nu-i
universul,

poate eu tot
uit că sunt aici
să am grijă de

copii şi nu
doar să mă
holbez la

coapsele masive ale lui Russ.

Oricum ar fi, nu-i a doua părere pe care o căutam.

Ora trece fără probleme,

procentajul de
flirt
reducându-se

de fiecare dată
când mă
gândesc la

asta. Până pe seară, am supravieţuit

unei alte runde de haos din sala mare,

unui dans şi
m-am şi
asigurat că

toată lumea se duce la culcare. Ziua

s-a terminat, şi sunt complet epuizată, ceea ce-mi reduce semnificativ şansele de a

intra în belele. Emilia s-a dus la culcare în urmă cu o oră, după discuţia ei de seară cu

Poppy, şi eu
incerc de
douăzeci de

minute să invoc energia necesară

pentru a mă ridica de pe scaunul ăsta

foarte
confortabil de
lângă focul de

tabără.

Somon
sforăie pe

pieptul meu,
căldura focului
ne încălzeşte,

şi există şansa
să adorm pur
şi simplu.

Ochii mei vor să se închidă, şi eu mă

chinuiesc să-i ţin deschişi, ştiind că, dacă

adorm aici,
cineva clar îmi
va desena pe

faţă.

- Dormi?

Deschid un ochi şi îl zăresc pe Russ

stând
deasupra mea,
arătând la fel

de proaspăt ca dimineaţă.

- Da,

pleacă.

Chicotește,

și este

enervant cât de bine arată tot timpul.

Ştiu cât de puţin doarme şi ştiu cât

munceşte
toată ziua şi,
cu toate astea,

este aici – însufleţit şi energic.

- Hai de, te conduc până la

cabana ta! Nu poţi să adormi aici. Xander a zis că-ţi desenează im penis pe faţă

dacă adormi.

- Dar nu pot deranja

căţelul, gem
eu,
gesticulând

spre
încălzitorul
pufos de pe

abdomen.
Cred că şi-a dublat

greutatea într-o săptămână, aşa că nu sunt sigură că aş putea să îl dau jos de pe mine nici dacă aş încerca.

- Xa

nder a învăţat-o să facă trucuri pentru

şunca de curcan. O ridic eu, haide!

- Nu poţi să ne ridici pe

amândouă?
Sunt adormită.
   încerc să nu

mă cutremur
când mâinile
lui îmi ating

abdomenul
când ia
căţeluşul,

punându-I pe pieptul lui cum ai pune un

bebeluş. Mie nu îmi iese, dar este

suficient de politicos cât să se prefacă a nu observa.

- Ai picioare şi nu

ai burta plină de şuncă.

îmi întinde o

mână,
trăgându-mă
încet în

picioare.

- De unde ştii tu

asta? Ce presupunere obraznică!

- Eşti vegetariană, Rory, râde el.

Dacă înveţi trucuri pentru şunca de

curcan, avem probleme mai mari decât să

ai un penis pe faţă.

Face sa fie

aşa uşor. Sunt atât de multe lucruri pe care le-aş putea spune, dar îmi muşc limba să le ţin în mine. Russ clatină din cap,

împingându-mă dinspre foc, în direcţia

cabanei mele.

- Nu spune nimic.

- Nu-i nici o problemă. Ai

subliniat clar cine-i favorita. Somon are

şi ea picioare,
dar mă rog.
Dar să ştii că,

daca reuşesc să mă împrietenesc

cu un urs brun real, devii imediat

opţiunea a
doua, zic eu
pocnind din

degete.

- Eu.

.., începe el,

apoi se opreşte şi, în timp ce ne

continuăm drumul spre cabana mea,

când mă uit la el, nu-i pot descifra

expresia de pe chip. Privirea mea îl smulge din transă, şi el râde, dar pare un râset forţat.

- Cred că pot să fac

faţă ca a doua opţiune a ta, dar în

California nu avem urşi bruni. De când

am citit broşura, n-am reuşit să-mi

dau seama
cum se
potrivesc cu

Aricii, Vulpile
şi Ratonii.
- Ori

a a introdus numele de animale

pentru grupele de vârstă când a preluat

tabăra de la tatăl ei. I s-a părut mai

amuzant decât să fii numit după vârstă, şi a lăsat-o pe Jenna să aleagă

numele, pe când avea cinci sau şase

ani. Nu-mi amintesc toată povestea, dar, da, când era mică, se pare că Jenna nu

ştia urşii.

- Şi Jenna a venit

aici când era copil? mă întreabă el,

mângâind
spatele
căţelului. Mi

se pare foarte tare că lucrează aici

acum.
- Pof
tim? Jenna

este fata Oriei. Nu ştiai? îl întreb eu.

Credeam ca toată lumea ştie asta,

scuze!

Expresia lui este greu de

descifrat,
undeva între
amuzament şi

disperare.

- Normal că şefa

mea este fiica proprietarei.

Ajungem, în

sfârşit, la cabane, şi îmi doresc să

existe
un motiv să
continuăm să

mergem şi să vorbim. Se opreşte când

ajung la trepte. Păşesc pe prima şi mă

opresc,
reticentă să-mi
iau rămas-bun.

Face un pas mai aproape şi coboară vocea, probabil ca să nu o trezească pe Emilia, dar sunt mai aproape de înălţimea lui

pe treapta asta, şi corpul lui este

periculos de aproape de al meu.

- Jenna a zis să nu mai cărăm

căţeii peste tot, pentru că în curând vor fi prea mari, dar tot se vor aştepta să fie cărați. A mai zis și că nu simt bebeluși, dar nu mă pot abţine.

Rămân cu

gura căscată.

- Scuze, îmi spui că

încâlci
regulile?
- A

fost mai mult o
sugestie...
- Est

e o regulă, şi tu te revolţi. Oh, Doamne!

- Ba nu. Eu doar...

- Ai

scăpat de sub control, Callaghan. Aşa

incepe. Acum,
cari un căţel,
apoi te loveşti

cu o barcă în care n-ar trebui să fii de stânci şi eşti ameninţat cu deportarea.

Mijeşte ochii la exemplul meu mult prea

specific.
Teoretic.
Oricum,   te-aş

invita
înăuntru, dar,
spre deosebire

de tîne, eu respect autoritatea, şi

se pare că e menţionat ceva despre

cabane şi
despre a nu
trage bărbaţi

şi animalele lor de companie în

ele.

- Cine ar fi ştiut că

poţi fi o fată aşa cuminte?

Aproape că

mă înec.

- No apte bună,

Russ!
Mulţumesc că
m-ai condus!

Urc cu spatele restul de trepte până

la veranda cabanei mele. Este bine dacă

e spaţiu între noi. Spaţiu înseamnă că

nu mă aplec înainte şi nu-l sărut. Şi că nu încerc să mă caţăr pe el ca pe un copac.

- Noapte bună, Aurora! zice el

încet. Vise plăcute!
îi întorc

spatele şi
deschid în
linişte uşa,

având grijă sa nu-mi trezesc colega

adormită.

Când mă uit peste umăr, el

încă este lângă trepte.

- Ce

faci?

- Mă asigur că intri,

ca tu să nu
trebuiască să
mă vezi

plecând.

Inima mea e în gât când

închid ușor ușa în urma mea, și când,

in sfârşit, mă bag în pat, hotărăsc ca a

fost, categoric,
flirt.

CAPITOLUL 14

RUSS

N-am crezut

că va exista vreodată un moment în

care să aplic
voluntar sfatul
lui J.J. şi să şi

beneficiez de pe urma lui, şi totuşi, uitemă!

„Singura persoană care

ştie că nu ai
încredere în
tine eşti tu

însuţi” mi-a spus el, ca să am mai multă încredere cu femeile, dar, în acest

moment, aplic
asta cu toată
lumea, şi, în

mod
surprinzător,
funcţionează.

Grijile inutile sunt un proces mental

epuizant şi, prin definiţie, nu au logică.

Nu reuşesc decât să mă facă să mă

simt singur, chiar şi când sunt

înconjurat de oameni.

Echipa a

intrat într-o rutină confortabilă,

iar eu şi Aurora am intrat într-o

rutînă
confortabilă
când nu

suntem cu copiii. De fiecare dată

când o conduc înapoi la cabana ei, mi-

e tot mai greu
să nu o sărut
de noapte

bună, mai ales
când pare că
şi ea se

gândeşte la asta, dar sunt recunoscător

că face eforturi să nu avem

probleme.

Cred că sunt recunoscător.

Savurez micul-dejun cu Emilia, când

femeia care-i
mereu în
gândurile mele

vine tropăind spre noi. Se aşază lângă

cea mai bună prietenă a ei şi pufneşte.

- Niciodată. Vorbesc serios. O să-mi

înscenez
propria
moarte. Nu-mi

pasă de consecinţe.

îmi ascund

râsul cu
ceaşca de
cafea şi mă uit

peste umăr să
mă asigur că
nu ne ascultă

copiii care încă iau micul-dejun. Xander stă lângă mine, cu farfuria

suspect de
plină de
bacon. Mă

aplec şi îi şoptesc:

- Nu

mai hrăni câinii!

Continuă să

se uite la farfurie şi clatină din

cap.

- Nu eşti mama

mea. Nu trebuie să te ascult.

- Sigur n-a fost ceva rău, zice

Emilia către o Aurora încă încruntată,

înăbuşindu-şi
un râset.

Toţi copiii

dorm într-o singură cabană, şi noi

dormim pe rând acolo, ca să-i

supraveghem
noaptea.
Pentru

urgenţe, este mereu un senior

disponibil pe timpul nopţii, aşa că, atât timp cât copiii nu fac figuri, este uşor.

Maya s-a simţit rău ieri, aşa că Aurora

s-a oferit să-i ia locul în tura de noapte, crezând, în mod eronat, că va fi cu

Xander. Când şi-a dat seama că urma să fie

cu Clay, a
făcut o faţă de
parcă i se

sfârşea lumea.

Da,

meschinul din

mine s-a bucurat de asta.

- Sigur că a fost rău, Emilia,

mormăie ea. Mi-a zis că nu-l deranjează să ne ghemuim împreună dacă mi-e frică de

întuneric. Ştiu că glumeşte, dar este cu mult mai amuzant când nu încearcă să

fie amuzant.

Emilia îşi dă ochii peste

cap.

- Ce i-ai zis?

- I-am zis că înjunghii în

somn.

Aproape că m-am înecat

cu cafeaua.

- Şi am crezut că

acolo se încheie lucrurile, dar a

început să-mi spună că i se pare că se

aude ca şi cum ar fi ceva sub patul meu şi să aştept până se uită el.

- Tre

buie să-i
admiri
creativitatea,

zice Xander. Este greu să fii cretin în zilele noastre, dar uită-te la el cum se agită!

Aurora îi aruncă o privire

criminală.

- Jessica venea să-mi cează să-i iau ursuleţul care căzuse

între paturi şi l-a auzit pe Clay glumind

că ar putea fi
un criminal
sub pat şi a

început să urle. Apoi, toată lumea a

început să urle. Mă mir că n-aţi auzit.

încă- mi ţiuie urechile. A fost nevoie de

vreo două ore
să-i bag pe toţi
la loc în pat şi

să-i calmez.

- Eu am dormit ca

un prunc, zice Xander, luând o gură din

pâinea lui
prăjită.

- Eu,

nu. Sforăi, mormăi eu în cafeaua mea.

- La naiba! zice Emilia

amuzată. Şi eu care credeam că toţi sunt

agasaţi de cât
de lungă este
coada ca să

sune acasă de Ziua Tatălui.

Mi se lasă

umerii
instantaneu;
este duminică.

Aurora arată de parcă s-a spus să facă

iar echipă cu Clay, şi eu mă simt la fel.

Este o zi. Ştiu
că-i doar o zi,
dar este o zi

care mi se pare prea zgomotoasă şi

prea stridentă când n-ai o relaţie bună

cu tatăl tău.

Una dintre activităţile de

la începutul săptămânii a fost să facem

felicitări cu copiii pentru Ziua Tatălui, ca aceştia să le trimită acasă, dar,

chiar dacă ştiam la ce să mă aştept, tot mă simt luat pe nepregătite.

Xander începe să râdă.

- Cel mai uşor mod în care să-ţi

dai seama cine are probleme cu tatăl.

Spune-le că este Ziua Tatălui. Ce

moment de conexiune pentru noi

toţi!

- Vor

beşte în

numele tău, ciripeşte Emilia. Tatăl

meu este cel mai grozav tip pe care-l

cunosc.

- Şi eu am decis fix

în secunda
asta să nu-mi
pierd controlul

astăzi, aşa că împărtăşeşte-ţi suferinţa cu

altcineva,
mersi frumos,
adaugă Rory,

zâmbindu-i dulce. O să-mi pierd controlul mai târziu, singură, ca o persoană

normală. Sau, dacă chiar am chef de

aventură,
adun în mine
şi las să erupă

la un moment ulterior, mult mai nepotrivit.

- Ce putem să facem astăzi

cu copiii?
întreb,
schimbând

subiectul ca să evit să fiu atras în

conversaţia asta. Ce le place cel mai

mult?
- Do
dgeball cu

vopsea, zic Xander şi Rory la unison.

Ea ridică dintr-o sprânceană

când Xander şopteşte:

- Tocmai am

devenit cei mai buni prieteni?

Aurora îşi ia micul-dejun cât stabilim ce

ne trebuie, iar
Clay şi Maya
ni se alătură,

fiind imediat de acord cu planul nostru.

Duminicile sunt, de obicei, destul

de relaxate; toată lumea este obosită

după o săptămână de activităţi

programate
unele după
altele, aşa că

planificăm
nişte zile mai
lejere, ceea ce

înseamnă că toată lumea are energie

pentru
grătarul de
duminică şi

evenimentul de seară, care, de

regulă,
înseamnă un
film sau un

spectacol.

Nimic nu pare lejer

când pui vopsea şi dodgeball în

aceeaşi
propoziţie.
Când totul

este aranjat, eu şi Xander ducem copiii

înapoi la camera lor, să facă ordine

pentru
inspecţie.
Urşii Bruni

sunt la
conducere
acum în

clasamentele din tabără, lucru pe care

colegii îl consideră meritul meu şi

al nevoii mele de a păstra ordinea.

Curăţenia
este mai mult
un obicei

decât un hobby. Când locuiam acasă,

stările tatălui meu erau deseori

imprevizibile; când pierdea la jocuri, era iritat şi deseori lăsa impresia că

doar căuta ceartă. Detestam să

am probleme,
aşa că făceam
ce puteam ca

să previn asemenea certuri.

îmi făceam temele de cum le primeam,

uneori chiar şi în pauze, la şcoală. Mereu

făceam
comisioane
ciudate prin

cartier, ca să nu trebuiască să-i cer

vreodată bani. Totul era imaculat, ca

să nu aibă motive să se plângă că era

mizerie.

Nimic nu conta

vreodată.

După ce pierdea şi bea,

tata găsea motiv de ceartă şi într-o

cameră goală,
dar obiceiurile
mi-au rămas.

Acum, o să mă
ajute să câştig
nişte pizza. Ca

să vezi!
   Dimineaţa
trece în ritmul

lent tipic zilelor de duminică.

Stabilim un meci de fotbal de cinci la

cinci pentru
copiii cu
energie şi

puzzle-uri şi lucru manual pentru ceilalţi.

Petrec mai mult uitându-mă după

Aurora, care aleargă entuziasmată,

încurajându-şi
jucătorii,
decât

încercând să
fac
porumbelul

origami la care ar trebui să lucrez.

- Tu eşti în limbă după Rory,

zice Michael, un băiat de zece ani care

aparent nu ştie să îşi ţînă gura. Te tot uiţi după ea.

- Ast

a-i nepotrivit,

răspund eu, brusc foarte concentrat la

origami. Rory este prietena mea. Mă uit la meci.

- N-ai zis că nu-ţi

place de ea.

- N-am zis nici că-mi place.

Băiatul

renunţă, şi

respir uşurat că părinţii lui Michael sunt actori şi nu avocaţi, ca ai unora dintre copiii care chiar se pricep la dezbateri.

Porumbelul meu este, în sfârşit, gata

când vine momentul să ne strângem

cu toţii în sala de mese. Maya şi Xander conduc grupul pentru prânz, dar eu rămân

în urmă să
strâng
diferitele

jocuri pe jumătate completate şi

proiectele de artă împrăştiate pe

masă.

- Dă-mi voie să te

ajut, zice o voce blândă, din spatele

meu.

- Mă descurc, nu-ţi

face griji! Ia loc, îi spun Aurorei. Cred că eşti obosită.

Se aşază in faţa unui

puzzle pe jumătate făcut, uitându-se la el înainte de a desface piesele.

- Aşa simt eu uneori în privinţa ta,

să ştii.

Mă uit la ea; pometţii îi sunt

îmbujoraţi de la tot alergatul dîn dimineaţa asta, are părul strâns la spate, scoţând

la iveală
pistruii în plus
de pe nas,

după trei săptămâni de stat zilnic în

soare.
Continuă să desfacă

puzzle-ul
bucată cu
bucată,

punându-l la loc în cutie.

- Ca

şi cum ai vrea
să mă pui într-
o cutie?

glumesc eu, nefiind sigur la ce se referă.

- Nu, ca şi cum ai fi un puzzle, şi

am toate piesele de pe margine, dar

nu mi-am dat încă seama cum se

potrivesc
piesele din
interior.

- Ţi-am făcut ceva, zic eu,

schimbând
repede
subiectul. Nu-i

cine ştie ce. Am fost distras urmărind cum ratezi de fiecare dată.

Umerii i se

zguduie de râs.

- Su

nt aşa praf. Sunt visul unui portar.

- Da.

Ridică în sfârşit ochii

când îi pun porumbelul de hârtie în faţă.

Ca portar, zic.

Ridică porumbelul,

ţinându-l în mână de parcă-i cel mai

preţios lucru din lume, deşi este

îngrozitor.

- îl

ador.

Mulţumesc,
Russ!

Regulile de

la dodgeball
cu vopsea sunt
aceleaşi ca la

un joc normal de dodgeball. Diferenţa este că mingea este, de fapt, un burete, pe

care-l bagi
într-unul
dintre

numeroasele
amestecuri de
vopsea

presărate pe iarbă înainte de a-l lansa

spre adversari.
Fiecare rundă
are o culoare,

ca să fie clar cine este eliminat şi

cine rămâne în joc.

Ţinând cont

că adversarii mei sunt în mare parte

copii, plus lungul meu istoric sportiv,

nu mi-am făcut griji că voi fi acoperit de vopsea. Dar, în timp ce buretele mă

loveşte direct în piept, împrăştiind

vopsea verde la impact, îmi dau seama că am avut degeaba încredere.

Expresia
Aurorei este
victorioasă în

timp ce scutură excesul de

vopsea verde
de pe mână.
Fata asta are

un braţ al naibii de incitant. Nu-s

pregătit să explorez cum mă excită

capacitatea ei
de a mă bate.
- Cre

deam că te pricepi la a bloca chestii,

strigă ea din partea cealaltă a liniei de centru.

- Ţi-am zis că n-am

nici un talent!
- Mi
e îmi vin în

minte câteva lucruri la care eşti talentat.

Accept in orice zi a săptămânii să

creadă că-s
bun în pat în
loc de bun la

dodgeball cu vopsea.

Ies de pe

teren, pentru că m-a eliminat, mă

aşez lângă Maya, care şi ea este

acoperită de diverse vopseluri.

- De când sunt aşa competitivi

copiii de opt ani?

Ne uităm la

restul cum continuă meciul. închid

ochii o secundă când mă întorc spre

soare, adorând căldura de pe faţa mea.

Atunci, ceva mă loveşte în picior. Deschid ochii şi o văd imediat pe Rory zâmbind.

Maya râde, dându-mi un prosop.

- O să vă dea de gol.

Mi se strânge stomacul.

- Noi nu... N-are ce să dea de gol.

- Sigur, amice.
Sigur.

Baia comună este suficient de mare

pentru mine şi Aurora – şi alţi câţiva şi, cu

toate astea,
stăm aşa
aproape unul

de celălalt, încât simt cum corpul ei

radiază
căldură.
- Nu

merge, geme ea, ştergându-şi gătul cu

cârpa udâ. O să arăt ca un dalmaţian

colorat pentru eternitate.

- Vin

o aici! O ridic
de talie, o aşez
pe tejghea şi îi

iau cârpa din mână. Deschide

genunchii,
lâsându-mă să
intru între ei,

în timp ce-i
înclin uşor
capul în sus,

primind acces la părţile vopsite în

diferite culori. Chiar te-au prins.

Imediat cum copiii şi-au dat seama de cât de bună este Aurora, a devenit ţinta

lor.
Fredonează în timp ce eu îi

curăţ
maxilarul şi,
când cobor pe

gâtul ei, se cutremură. Obrajii i se

îmbujorează, dar ignorăm amândoi asta

şi orice ar putea să însemne.

- Cum eşti astăzi? mă întreabă

ea, punând capăt tăcerii dintre noi.

- Nu-ţi place liniştea, huh?

- Nu-ţi place să răspunzi la

întrebări, huh?

- Bine, aici, m-ai

prins. Ziua de astăzi a fost mai uşoară

decât mă aşteptam.
Cred că ajută

să fii distras. La tine cum a fost?

- La fel. Cred că tot ce mi-am dorit

vreodată a fost
ca oamenii să-
şi dorească să-

şi petreacă timpul cu mine. Pentru

că tata nu o face, oricum ar îmbrăca-o

de frumos oamenii, şi mama vrea să

petreacă timp
cu mine, dar...
Îi mişc lent

faţa, înclinând-o să ajung în partea

cealaltă. Nu pot să descriu fără să sune oribil. Adică, nu ştiu. Uneori, mă

sufocă, şi este prea mult. Dar copiii mă vor în preajma lor pentru că mă cred drăguţă, şi, oricât de patetic sună, pentru mine

înseamnă
mult.
- Nu

este patetic.
- Şi
ei nu pot

pleca. Râde forţat. Deci asta-i bine.

- Meriţi să ai în viaţa ta

oameni care te
fac să te simţi
bine, Aurora.

- Tu mă faci să mă simt bine.

Se întoarce cu faţa spre mine, ochii ei

verzi frumoşi
privindu-mă
printre genele

ei lungi. Vreau să trec cu degetul mare

peste buza ei inferioară, să o sărut, să văd

dacă are
acelaşi gust
bun cum îmi

amintesc. Ea ezită, dar îi recunosc

expresia de pe faţă. Cea pe care o are

când vrea să mă întrebe ceva, dar nu

ştie cum.

- Do

ar întreabămă, draga mea! Promit că nu plec

nicăieri!

- Nu contează. Ar

trebui să ne întoarcem la grătar înainte să-şi facă cineva idei greşite. Nu

vreau sâ ai
probleme.
Aurora

alunecă
înainte până
când corpul ei

este aliniat cu al meu, şi eu fac un pas în spate, cu câteva secunde mai

târziu decât ar fi trebuit, dar merit laude

pentru că am
făcut-o.
Mâinile

noastre sunt unite când o ajut să sară,

dar o las sâ treacă spre ieşire.

- Rory, strig eu, întorcându-mă

şi sprijinindu-mă de tejgheaua pe

care tocmai a stat ea. Ea se opreşte in uşă, privindu-mă cu interes. Şi tu mă faci să mă simt bine.

CAPITOLUL 15

RUSS

Telefonul

meu sună, întrerupând lista de redare

pentru
alergare
pentru a ceea

ce pare a milioana oară în ultima oră,

şi fratele meu m-a iritat în mod oficial până în punctul în care sunt

dispus să răspund doar ca să-i spun să

înceteze să mă mai sune.

- Ce

vrei, Ethan?

Vocea mea stridentă iese

în evidenţă în
dimineaţa
tăcută de la

Honey Acres. Caii care pasc pe câmpul de lângă traseul meu de alergat se uită

la mine cu ochi speriaţi, nechezând

nemulţumiţi
inainte de a se
îndepărta

speriaţi de gard.

Partea cea

mai bună a acestui loc este semnalul

îngrozitor, dar există anumite zone unde semnalul este suficient de bun ca familia mea să-mi invadeze liniştea.

- Eşti un rahat că nu răspunzi

niciodată la apelurile nimănui. Este

un început în forţă, nu neaşteptat.

Trebuie să te maturizezi!

Oriunde mă

aflu, indiferent
de ce fac sau
de cât de bine

respect
regulile şi mă
rog să fie de

ajuns,
universul
găseşte o cale

să mă umilească.

- Ce

vrei, Ethan? întreb din nou, frustrarea de mai devreme fiind mai diluată de

usturimea
cuvintelor lui.
- Tat

a este in spital. Mama intreabă de

tine; vrea să fii acolo. Aşa că nu-ţi mai băga

capul in nisip
şi nu te mai
preface că nu

faci parte din familia asta, ca un

nemernic
egoist, şi
sprijin-o!

Te-ai aştepta ca reacţia mea când aflu că tatăl meu este în spital să fie mai

emoţională, dar primul meu gând este

să mă întreb cum a ajuns în situaţia asta.

Am mai trecut prin asta, aşa că nu-i mare surpriză: când a amanetat bijuteriile

mamei şi, din cauza vinovăţiei, a

băut aşa mult, că a trebuit să i se facă

spălături
stomacale.
Când s-a bătut

la cazino şi a
avut nevoie de
copci. Când a

avut accident
cu maşina, dar
a jurat că nu a

băut.

- Nu pot. Muncesc.

- Mazturisează-te, dracului! zice

el tăios. Dacă nu pleci la drum în

următoarea
oră, o să vin în
tabăra aia şi o

să te târăsc de păr până acasă.

- Din ce stat vii să faci asta? O

să-ţi întrerupi turneul pentru asta?

Eu şi Ethan n-am avut niciodată acea

conexiune frăţească de care vorbesc

oamenii. Diferenţa de şapte ani

dintre noi a fost prea mare, la asta

adăugându-se
şi dorinţa lui
de a nu fi

niciodată în tirul verbal al tatei. Mereu am fost supărat că m-a lăsat singur,

dar nu sunt sigur că aş fi ales diferit

dacă eu aş fi fost fratele mai mare.

- Acum, sunt în San Francisco.

Nu glumesc, Russ. De data asta, nu o să

meargă dacă-ţi ignori telefonul. Fii

acolo pentru familia ta! N-ai dreptul să te

retragi doar
pentru că
lucrurile sunt

uneori dificile.

Nu ştiu dacă să râd sau să

urlu. Vreau să-i spun că fix asta mi-a făcut

el mie când s-a
mutat în
partea cealaltă

a ţării şi m-a lăsat să mă descurc

singur. Ethan zice că sunt încăpăţânat şi încuiat. Că nu înţeleg cu adevărat cum

este să ai de a
face cu o boală
aşa corozivă şi

că el înţelege mai bine decât mine, pentru că este in industria muzicală.

O dată mi-a zis că are mai multe amintiri de când lucrurile mergeau bine

şi că de asta nu este aşa furios ca mine.

Este uşor să zici că înţelegi şi nu eşti furios când eşti în partea cealaltă a ţării

mare parte din
an.
- Eth

an, nu vreau să discut cu el. Nu înţelegi.

Este aşa imprevizibil. Poate să fie

foarte amabil
sau îngrozitor,
şi detest asta.

- Este sedat. Fă-o pentru mama,

Russ! Nu-i
vina ei.
- Bin

e, mă răstesc. Ne vedem mai târziu. O să fii

acolo, da?
- Fac
i ceea ce-i

corect. Fii atent la volan, frăţioare!

Senzaţia familiară de groază îmi

alimentează
fuga
înapoi la

cabana mea. Este devreme, deci nu-i

nimeni prin preajmă, şt copiii nu s-au

trezit încă. Xander a făcut tura de

noapte, aşa că-i în cabana Urşilor Bruni cu Maya, şi nu vreau să risc să intru şi să fiu nevoit să dau explicaţii.

După un duş

rapid, arunc câteva lucruri într-un

ghiozdan şi o iau spre clădirea

principală. îmi ia cinci minute să-mi adun curajul să bat la uşa şefei de noapte. Jenna este pe jumătate adormită când

deschide uşa, şi eu stau acolo, cu

rucsacul atârnând pe umăr.

- îmi pare rău ca te trezesc, zic eu

când nu
găsesc
cuvintele să-i

explic de ce
plec.
- Nu-

ţi face griji! Este totul în regulă? mă

întreabă ea cu precauţie.

îmi şterg

palmele
transpirate de
pantaloni şi

fac un efort să
mă
concentrez.

- Da ca-ţi spun ceva, rămâne

între noi? Pentru că eşti şefa mea?

Ea încuviinţează lent din cap,

strângându-şi
halatul în talie
şi sprijinindu-

se de cadrul uşii.

- Ră

mâne
confidenţial
dacă ai nevoie

să fie aşa. Atât timp cât nu-i o problemă de siguranţă. Ce s-a întâmplat, Russ?

- Tatăl meu este în spital, şi

trebuie să mă întorc acasă pentru una

sau două zile. Pot să recuperez

turele pierdute sau ceva de genul. Chiar îmi pare rău, Jenna. Este în regulă?

- Oh, Doamne! Normal că

este în regulă. Poţi să conduci? Stai

departe de aici? îmi pare aşa rău! Ce s-a întâmplat?

în acel moment, îmi

dau seama că
eram aşa
ocupat să mă

cert cu Ethan, că nu l-am întrebat. Când se întâmplă ceva, uneori, a întreba detalii se şterge de pe lista mea de priorităţi.

Mă simt prost, dar mi-ar putea veni în

minte câteva scenarii şi să fiu destul de aproape de motivul real.

- Nu,

părinţii meu
nu stau
departe de

Maple Hills, Dar nu-mi place să discut

despre familia mea, este în regulă dacă

asta rămâne doar între noi? Aş prefera ca echipa să nu ştie că mă duc la spital.

Ea încuviinţează din cap, şi mă

simt imediat mai bine.

- Poţ

i să le spui că a fost o urgenţă

personală sau ceva? Dar că sunt bine. Nu vreau să-şi facă cineva griji.

Nu e că n-aş vrea ca restul să ştie că mă întorc în Maple Hills, dar îmi vin în

minte o mulţime de motive care

să-l excludă pe tatăl meu ca subiect de

conversaţie.

- Sigur. Sper ca

tatăl tău să se simtă mai bine repede. Dacă durează mai mult de două zile, poţi să mă suni?

- Da, te sun, dar

clar mă întorc
repede.
Mulţumesc,

Jenna!

în clipa în care văd

semnul
„Maple Hills”
pe autostradă,

mi se strânge stomacul, şi acum, că ies

de pe autostradă, nu sunt sigur că-l

mai am în corp.

Cafeaua de

la benzinărie
din care am
băut este arsă

şi amară, reprezentarea perfectă a

modului cum mă simt eu acum. Ignor

semnele spre campus, urmându-le pe

cele spre spital.

Când văd

clădirea, mă gândesc că aş putea

întoarce, aş putea închide telefonul, m-aş putea duce înapoi la Honey Acres si

să mă prefac. Vreau să fug de asta, nu să

am
conversaţia
care urmează,

să evit oamenii
cu care mă
chinuiesc din

răsputeri să nu vorbesc – dar nu o fac.

Parchez
camioneta în
parcarea

pentru
staţionări
scurte, de

parcă asta va face ca vizita să fie scurtă şi rapidă şi mă voi putea întoarce la o

viaţă pe care chiar încep să o iubesc.

O zăresc pe mama înainte să mă observe

ea, în zona de aşteptare pentru familii.

Arată mai obosită decât ultima dată

când am văzut-o, oricând o fi

fost asta. Acum patru luni? Cinci?

Cearcănele de sub ochii ei sunt negre şi ies în evidenţă pe pielea ei albă, părul e mai grizonant, faţa – mai sfrijită. Se

agaţă de
ceaşca de
cafea din

mâini, privind în depărtare, şi din nou mă întreb dacă nu ar trebui să mă întorc şi să

plec.

Picioarele continuă să

mă poarte înainte, până mă aflu în faţa

ei. Nici o parte din mine n-a stat să se gândească pe lungul drum încoace că

trebuie să spun ceva când ajung, şi,

acum, că sunt în faţa ei, nu ştiu cum să încep.

Nu spune nimic, se

ridică şi îşi aruncă braţele în jurul meu.

îşi îngroapă chipul la pieptul meu şi

începe să plângă.

- Ce

s-a întâmplat? întreb eu, menţinândumi vocea fermă.

- S-a

dus să cumpere ceva pentru cină, şi

l-a lovit un
şofer beat,
zice mama,

ştergându-şi ochii cu o mânecă.

- A fost lovit? Şi el era beat?

- Nu

! Nu era!

Pare şocată,

de parcă-i
complet
incredibil că

aş putea suspecta vreodată că el

e de vină. îmi povesteşte cu detalii, şi-mi

dau seama că
accidentul s-a
petrecut pe

drumul spre casă. Lângă acea

intersecţie nu este un magazin

alimentar.

- într

-un minut, poţi

să intri să vorbeşti cu el, doctorul nu

mai stă mult.
mâinile de
fustă. Când

iubeşti pe cineva aşa mult, ţi-ai da

viaţa ca acea persoană să fie bine. Russ,

chiar nu cred
că spitalul este
locul potrivit

pentru conversaţia asta. Hai să

discutăm
acasă mai
târziu!

- Nu vin acasă. Nu vreau deloc să

discutăm
despre asta.
Nu vreau să

fiu aici.

Mama n-a vorbit

niciodată aşa candid despre problemele

tatei. îi simt suferinţa în cuvinte, chiar şi când le rosteşte cu calm, dar nu o

şterge pe a mea. în capul meu este o

luptă în care nimeni nu-şi poate spune

părerea, unde nimeni nu înţelege şi

unde nimeni nu câştigă. Unde în mod

logic înţeleg
că este o boală
care a preluat

conducerea.
Că niciodată
n-a avut o

şansă şi că şansele au fost împotriva lui, ceea ce, când vine vorba despre un

dependent de jocuri de noroc, este

ironic, ştiu. Pot să spun că înţeleg şi

vorbesc serios,
dar tot doare.
- Atu

nci, de ce eşti aici, dragule? Dacă nu vrei să vorbeşti despre ce se întâmplă în

familia
noastră, de ce
ai venit?

I-aş putea spune că Ethan m-a

minţit. I-aş putea explica faptul că mi se

face rău la
ideea ca el să
apară la

Honey Acres şi
să-mi facă o
scenă în faţa

noilor mei prieteni. Că Aurora s-ar

uita la mine cu milă când ar afla că, în timp ce tatăl ei prioritizeazâ industria de

miliarde din care face parte, al meu

prioritizează
un soi foarte
diferit de

curse.

- N-am vrut să fii

singura, dar n-am condus patru ore ca să mă cert cu tine, zic eu, frecându-mi

degetele de tâmple.

Ea se

întinde şi-mi ia mâna în a ei.

- Nu

m-aş fi măritat cu el dacă era un om rău.

Oamenii nu se trezesc într-o zi şi hotărăsc să devină dependenţi de ceva. Nu aleg

să-i rănească pe cei pe care-i iubesc.

ea atât de onest; nu cred că am mai

vorbit cu cineva aşa. Doctorul iese

când eu ajung
la uşa rezervei
tatei.

- Familie?

- Fiu

l.

- Tat
ăl tău este

foarte
norocos,
spune,

mângâindu-mă pe spate în timp ce trece.

Norocos.

Când intru în rezervă,

tata nu zice nimic, şi mă aşez lângă pat.

Aparatele la care este conectat piuie

ritmic, dându-mi de ştire că undeva acolo există o inimă.

Tăcerea este asurzitoare.

Mă face să mă gândesc la Aurora şi la

faptul că ea n-ar accepta-o niciodată. Ar umple tăcerea cu ceva ridicol, şi

obrajii i s-ar îmbujora, şi eu aş privi-o,

absorbind
fiecare
picătură din

lumina ei. îmi doresc să nu fi răspuns la apelul lui Ethan. îmi doresc să fi

jucat
tetherball, sau
fotbal, sau

ceva, orice, într-un loc în care să nu

trebuiască să am de-a face cu asta.

- Pare că ai ceva să-mi spui,

zice tata cu voce răguşită.

Arată ca

dracu; e plin de vânătăi şi zgârieturi, fire peste tot.

Am aşa multe de zis.

Fiecare gând urât pe care l-am avut

vreodată despre mine. Fiecare risc pe

care nu mi l-am asumat pentru că-mi

era prea frică. Fiecare conversaţie pe

care am scurtat-o, prea anxios ca

oamenii sâ mă vadă pe mine cel real.

Fiecare relaţie pentru care n-am luptat

pentru că n-am vrut să o dau în bară şi

să dezamăgesc
pe cineva.

- Ai

distrus familia noastră, şi eu nu ştiu cum să

îndreptăm
lucrurile.

Mult timp

nu spune nimic, şi omul pe care-l ştiu

ca fiind furios şi plin de amărăciune

pare mic în lumina dură a spitalului.

- Şti
u.
- Mu

lt timp, am sperat că tatăl pe care-l

iubeam era acolo undeva, captiv, dar

acolo. Nu mai cred că este. Nu

Mă doare tot corpul de la adrenalina

produsă de faptul că mă aflu aici şi

sunt epuizat.
Fiecare
sentiment,

fiecare
resentiment,
fiecare parte

de suferinţă este la suprafaţă, ca o

rană deschisă.

- Ştii că-mi cere

bani? Ştiu înainte să deschidă gura

că răspunsul este nu. Niciodată n-a

avut o faţă inexpresivă, cam ca tata,

ironic. Şi, când nu-i dau, îmi spune că sunt un ratat şi că nu sunt fiul lui.

Ochii i se umplu instantaneu de

lacrimi, dar nu le lasă să curgă.

- îmi pare aşa rău, Russ!

- Mă face să mă simt ca şi cum

nu merit lucrurile bune din viaţa mea.

Este ceva ce n-am zis niciodată cu

voce tare până acum, şi cuvintele ies

practic cu forţa din gura mea. Mă face

să mă simt ca
şi cum nimeni
n-ar putea

vreodată să
mă vrea,
pentru că,

dacă propriul tată nu mă alege în

detrimentul unei partide de poker, de

ce ar face- o altcineva?

- Aşa

vorbesc
băutura,
disperarea. Te

iubeşte aşa mult. Amândoi te iubim atât

de mult.

Ştiu că vorbele ei ar

trebui să mă
liniştească,
dar ea nu face

decât să vină cu mai multe scuze pentru

el. Nici nu cred că e conştientă de

ceea ce face.

- Eu nu ştiu să mă

prefac ca tine,
mamă. N-ar fi
trebuit să vin,

îmi pare rău!
- Sp
une-i tatălui

tău ce simţi!

- Pof
tim?

Mama se ridică, se aranjează şi îşi

aranjează şi părul, pregătindu-se

să meargă dincolo şi să se poarte de

parcă lucrurile nu ar fi un afurisit de

dezastru.

- Nu crezi că îşi va

reveni, corect? Nu vrei să ai de-a face cu el. Cu noi. Vocea i se frânge. Aşa că

du-te acolo şi spune-i ce simţi! Ce ai de pierdut?

Sunt într-o ceaţă în vreme

ce merg lent
spre rezerva
tatei, la

instrucţiunile
mamei.
Niciodată n-

am vorbit cu
eşti omul care
m-a învăţat să

patinez sau să merg cu bicicleta. Nu

te cunosc.

- Ştiu.

- Mi-e teamă să am lucrurile pe

care le vreau,
în caz că o dau
în bară, pentru

că m-ai făcut
să cred că
sunt un ratat –

şi te urăsc pentru asta. Te urăsc că

eşti peste tot şi nicăieri în acelaşi timp.

- înţ
eleg.
- Eşt

i ca o buruiană. Nu există aspect

în viaţa mea
pe care tu să
nu-l fi invadat

şi stricat. Nici măcar peste vară n-am

putut să trec fără ca tu să o corupi. Nu vorbesc cu tine. Nici măcar nu-ţi

mai citesc mesajele, şi totuşi, eşti

constant
acolo, în capul
meu.

Cuvintele ies repede şi frenetic, dar

vorbesc serios
şi sunt supărat
că le-am ţinut

atâta în mine. Pieptul mi se uşurează cu

fiecare silabă,
greutatea care
mă ţine de

atâţia ani se atenuează.

- Me

rişi mai bine, fiule.

Pare aşa

slab în pat, ascultându-mă cum îmi vărs

nervii.

- Da.

Aşa este. La

fel şi mama. Rezolvă-ţi problemele!

Tata nu strigă după mine când mă

ridic şi plec.
Corpul
îmi

funcţionează pe pilot automat,

memoria
muşchilor îşi
face treaba şi

mă duce cât mai departe posibil de el.

Ethan n-are decât să spună că-mi îngrop

capul în nisip,
dar am fost
mai onest cu

tata într-o conversaţie decât oricine a

fost cu el în ani buni. Familia

noastră este distrusă acum, şi nu ne ajută

pe nici unul să
acoperim
fisurile.

Nu sunt atent la ce se întâmplă sau

unde merg
până când
paşii mi se

opresc in faţa casei mele de pe Maple

Avenue.
Familiaritatea
este un

confort
imediat, şi
decid să fac o

pauză şi să analizez totul înainte de a

reveni pe drumul spre tabără.

Uşa nu este încuiată când o încerc, şi,

când se deschide, ultimul lucru

pe care mă aştept să-l văd este Henry în fundul gol în timp ce face sex cu cîneva pe canapeaua din camera de zi.

CAPITOLUL 16

RUSS

Se deschide

uşa de la intrare şi-l văd pe Henry

acum îmbrăcat complet. Mă dau jos din

camionetă,
evitând
contactul

vizual cât trec
pe lângă
prietenul meu

şi intru în casă.

I-am mai

văzut fundul lui Henry; este ceva oarecum

normal când
faci parte
dintr-o echipă

de hochei. Vestiarele şi camerele de

hotel la comun; nu-i nimic nou.

Asta era nou.

- Scu

ze, omule, zic,
trântindu-mă
pe fotoliu şi nu

pe canapeaua
pe care nu voi
mai sta

vreodată. Ar fi trebuit să te anunţ; nu

credeam că vei fi aici. *Musafira* ta

este bine? N-am văzut-o, dacă asta o

face să se simtă mai bine.

- De ce-ţi ceri scuze că vii în

propria ta casă? zice el, luând din

frigider câte o sticlă de apă pentru fiecare din noi. Este bine, doar un pic jenată.

Face duş, şi i-am găsit o mască facială

hidratantă, ca
să se relaxeze.
Vad ce face

după ce-mi spui ce cauţi în Maple Hills.

- Probleme de familie. Abia

azi am ajuns; de asta nu ţi-am dat un

mesaj să-ţi spun că m-am întors. Vreau

să fac un duş înainte să mă întorc în

tabără.

- Nu poţi să te

întorci astăzi,
zice Henry.
înseamnă prea

multe ore de condus pentru o zi. Rămâi în

noaptea asta,
pleci
dimineaţă.

Vrei să discuţi despre problema de

familie?

Clatin din cap, trecând

cu o mână prin păr, dându-mi seama cât de

obosit sunt,
acum, că nu
mai funcţionez

pe adrenalină.

- Ai dreptate. Plec

mâine-dimîneaţă. Dar să nu te simţi

obligat să stai
pe aici pentru
mine. Mă voi

duce în camera mea, doar să nu faci

sex pe scaunul ăsta, bine? Este

preferatul
meu.
îmi

zâmbeşte
încordat   când
se ridică şi o ia

spre scări.

- îmi pare rău

pentru tine
dacă ai
impresia că

vreo suprafaţă din casa asta este sigură. Te scutesc de descrierea a ce-i făcea Lola

lui Robbie în vreme ce el stătea acolo.

- Da, sunt sigur că pot să ghicesc.

- Era un sex oral.

Poate o să

stau pe podea.

- Fantastic.

Ascultă, sunt rupt de oboseală, mă

duc la duş. Poate trag un pui de somn.

Robbie mai este în New York?

- Da, se întoarce săptămâna

viitoare. O să încerc să nu facem zgomot.

- Eşti un prieten de treabă, zic eu

râzând.

El încuviinţează

din cap şi urcă treptele, uitându-se la

mine peste umăr.

- Şi

tu la fel.

Niciodată nu mi-a ieşit

treaba cu tras un pui de somn, nici

măcar când în cap nu-mi zumzaiau

altele. După ce fratele meu a început cu apeluri şi mesaje, mi-am pus telefonul

pe modul avion. Orice urmă de

dependenţă
faţă de
telefonul mobil

a murit când
am stat o lună
fără semnal

constant;
acum, dacă-l
aud, mă irită.

Nu ştiu de cât timp mă holbez la

tavanul din dormitorul meu, dar ştiu

că de suficient
de mult timp
încât să mă

enerveze că nu-mi vine somnul. Poate

pentru că nu-l aud pe Xander sforăînd sau fiindcă nu-i vreun câine care să

încerce să prindă stele de mare în spaţiul

meu deja
limitat.
- Dra

gule, am ajuns acasă!

La început,

cred că mi se pare, dar apoi aud un râset aşa tare şi ridicol, că ştiu că e imposibil să-mi fi imaginat asta. Henry este la

câţiva paşi în
urma mea
când cobor pe

scări spre camera de zi. Până ajung eu

la treapta de jos, Kris, Mattie şi

Bobby lasă cutiile de pizza şi sticlele de bere pe blatul din bucătărie.

- Uit

e-l! strigă entuziasmat Kris. Fiul

risipitor s-a
întors.
- Su

nt prea defazat de la diferenţa de

fus orar ca să vă explic în toate modurile pe care nu leaţi înţelege ce înseamnă asta,

zice Mattie.
- lgn
oră-l, intervine

Bobby,
lovindu-şi
palma de a

mea şi îmbrăţişându-mă. îi place să

spună că e afectat de diferenţa de

fus orar, ca oamenii să-l întrebe unde a fost.

- Te

poate afecta o

diferenţă de fus orar de trei ore?

întreabă
Henry,
deschizând

imediat una dintre cutiile de pizza.

- Cum a fost la Miami? întreb

eu, acceptând berea de la Kris.

- Tare, omule. Mattie îmi dă

telefonul lui mobil, unde ei trei sunt la

The Honeypot,
din Miami.
Data viitoare,

veniţi amândoi cu noi.

- Eu

sunt bine, zice
imediat Henry.
Bobby

împarte cutiile de pizza în timp ce ne

adunăm cu toţii în jurul insulei din

bucătărie,
deschizându-le. îmi suprim

impulsul de a
geme când
muşc dintr-o

felie cu pepperoni, dându-mi

seama că e
prima dată
când mânânc

pe ziua de azi.

- Voi ce faceţi aici?

întreb eu,
făcând pizza
să alunece cu

bere.

- He n a zis că ţi-ai

făcut apariţia şi l-ai învins fără intenţie, spune Kris.

Henry geme în semn de

protest.

- Ba nu. Este în

chatul de grup, n-ai văzut?

- Nu, scuze, scot telefonul mobil

din buzunar, activând notificările,

dîn vinovăţie. De când am plecat, n-am

prea stat pe
grup.
- Ne-

a fost dor de tine, amice, zice Mattie, şi

noi suntem
nişte
nenorociţi

curioşi. Vrem să ştim de ce te-ai întors din tabără, pentru că Turner e prea amabil să insiste ca să afle.

- Dar

chiar ne-a fost dor de tine, adaugă Bobby.

Ceea ce-i mai important decât dacă ai

fost sau nu concediat.

Henry

mormăie în şoaptă ceva ce nu prea

pricep. Ştiu că pot să am încredere în

Henry că nu ar
povesti
niciodată

despre
problemele
mele.

- Un şofer beat l-a accidentat pe

tata. E bine. Am fost să-l vizitez, dar

mâine-dimineaţă mă întorc în

tabără,
încuviinţez
din cap la

ecoul de urări, mulţumindu-le, fără să

spun mai multe despre tata. Poate că

nu ştiu exact care-i situaţia, dar ştiu că în

viaţa mea din
afara
colegiului ceva

nu este bine. Oricât de mult ţin eu la

coechipierii mei, nu cred că voi putea să le spun vreodată cât de jenat şi de

frustrat mă simt de întreaga

situaţie.

- Jen

na mai

lucrează
acolo? mă
întreabă

Bobby cu un rânjet ciudat pe faţă. Toată lumea era obsedată de Jenna.

- Tu erai obsedat de Jenna, zice

Kris cu gura plină de pizza. Era convins că va avea o şansă imediat cum va face

18 ani. Am mers doar o vară, dar trei

ani a vorbit despre ea.

- Da,

este şefa mea. Este grozavă, foarte

drăguţă. Nu prea-i place să conducă

oameni, aşa
că, atât timp
cât nu faci

ceva greşit, nu te bagă în seamă.

- Tot atrăgătoare este? Nu ştiu

de ce te
întreb, pentru
că ştiu că este,

zice Bobby. La naiba, poate la anul lucrez acolo!

- Cum este grupul

tău? mă întreabă Mattie, dându-şi ochii peste cap la Bobby.

- Sin

cer, sunt destul de grozavi. Este

un tip, Clay, cam bădăran, dar nu-i

insuportabil.
Xander, tipul cu care împart

cabana, este chiar de treabă. Maya e

grozavă, este venită cu un program din

ăla
internaţional
de tabere în

America,
împreună cu
prietenii ei.

Când nu muncim, cam stă cu ei, deci

nu o cunosc
încă bine.
Emilia şi

Aurora sunt de
treabă.
- Sta

i aşa, zice Kris.

- Aur

ora? zice şi Henry. Fata aia care te-a

părăsit în mijlocul nopţii?

îmi frec ceafa pentru a scăpa de

furnicăturile
apărute când
încuviinţez din

cap. Trebuie să găsim o metodă nouă

de a o identifica, pentru că

lucrurile s-au schimbat mult de când ea era *acea* Aurora.

Erup urale, sărituri,

îmbrăţişări, câteva bătăi de palme în

timp ce ei sărbătoresc...
iar eu chiar nu

ştiu ce sărbătoresc.

- Ce

faceţi?

Mattie este primul care se

opreşte din sărit.

- Est

e fata cu Formula 1, corect? Poţi să

ne faci rost de invitaţii în padocurile

echipei?

- Nu se poate ca voi

să fi fost împreună o lună şi să nu fi

făcut sex, zice Bobby.

- Nu

am făcut. Se opresc cu toţii din sărbătorit.

Au regula asta să nu ne încurcăm cu

careva, şi, ca să fiu sincer, am cam evitato în prima săptămână. Acum însă,

suntem bine;
suntem
prieteni.

Sunt privit de mai multe feţe confuze.

Se uită unii la alţii, nominalizând

în tăcere un lider, care se dovedeşte a fi

Kris.

- Ştii că nu o să

respecte
nimeni regula
aia, da? Nişte

tineri de 20 de ani împreună două luni şi jumătate cu o regulă care le interzice ceva?

La dracu’!

- Eu n-aş rezista o

săptămână,
mormăie
Mattie, mai

luând o gură de pizza.

Henry se

încruntă la el.

- Pentru că tu nu

respecţi
autoritatea.
- O

să mai vedem,
căpitane.
Mattie

zâmbeşte.

Henry îşi dă ochii peste

cap, ca de fiecare dată când se face

referire la noua lui titulatură.

- Russ respectă regulile.

- Dă-le dracu’ de reguli, zise

Bobby. Am putea muri cu toţii măine.

- Băieţi, am nevoie de locul ăla de

muncă. Scuze că vă dezamăgesc.

Ea e grozavă, însă ca prietenă.

Este...
grozavă.
- Par

că ai înghiţit tot dicţionarul, zice Mattie

râzând,
ferindu-se de
şerveţelul cu

care arunc în el.

Am nevoie

de un întreg dicţionar doar ca să descriu cât de grozavă este Aurora. Mintea mea

rătăceşte la tabără şi la ce se întâmplă acolo. Copiii vor fi mâncat până acum;

probabil beau ciocolată caldă lângă focul de tabără. Aurora se va plânge că are o cană care nu-i suficient de mare să

încapă
numărul
excesiv de

bezele pe care le adaugă şi Xander o va

provoca să încerce să-şi depăşească

recordul la câte poate să bage în gură.

Mă întreb dacă o va conduce

cineva înapoi la cabana ei în seara asta şi dacă o va aştepta să intre.

Kris dă pe gât restul de bere, ridicând

nonşalant din umeri în timp ce pune sticla la loc pe blat.

- Nu o să fii

singurul tip
căruia să i se
pună pata pe

un alt supervizor, amice, şi nu vă

pot concedia pe toţi.

Este o

senzaţie dulce-amăruie că plec pentru a

doua oară de acasă.

După ce

băieţii au renunţat să mai încerce să

mă convingă să încep să-mi trăiesc viaţa la maximum, au trecut la a ne povesti despre

Miami si toate tâmpeniile făcute. Eu m-

am oprit după
o bere, dar, pe
la a patra bere

a lor, Bobby şi Kris retrăiau momentul în care Mattie a fost confundat cu o vedetă

faimoasă de
film şi au
ajuns cu toţii

în zona VIP cu Tristan Harding, tipul

din filmele alea de dragoste care

le plac lui Stassie şi Lolei.

Ne-am amintit de meciurile din

sezonul trecut,
de
campionatul

câştigat şi de predicţiile pentru

următorul sezon. Când am zis că mă

retrag, ştiind că va trebui să mă trezesc devreme, au fost realmente terminaţi că

plec iarăşi, ceea ce m-a făcut să nu

mai vreau să plec deloc.

Mattie şi

Bobby au dormit în camera lui

Robbie şi, respectiv, a lui J.J., iar Kris a pierdut cinci partide consecutive de

piatră-hârtie-foarfecă şi a ajuns să

doarmă pe
canapeaua
violată de

Henry.

S-au trezit, deşi un pic

mahmuri,
înainte să
răsară soarele,

pentru a pregăti micul-dejun şi

cafeaua, ca eu
să mănânc
ceva decent

înainte de a pleca la drum. De când am

prieteni
adevăraţi, am
văzut că nu

mai trebuie să
mă pierd în
fundal în

tăcere. Faptul că i-am spus tatălui meu

exact ceea ce simt m-a eliberat de

orice mă ţinuse pe loc în tot acest

timp. Nu mă înţelegeţi greşit, nu se

schimbă
nimeni peste
noapte, dar

ajung la Honey Acres simţindu- mă

un tip nou.
   însă nu arăt
ca un tip nou.

Abia am dormit, şi se vede pe faţa

mea. O simt în corpul meu obosit când

mă mişc; sunt rigid de la atâta condus.

Semnez de întoarcere la recepţia din

faţa taberei, apoi o găsesc pe Jenna într-o şedinţă, ceea ce înseamnă că pot să o

salut prin panoul de sticlă al uşii

principale şi nu trebuie să răspund la nici una dintre întrebările ei. Este chiar

înainte de prânz, şi ştiu că ori Emilia, ori Aurora îmi ţine locul. Oricât de

obosit sunt,
vreau mai
mult decât

orice să-mi preiau tura, ca ele să se poată bucura de ziua pe care le-am furat-o.

Urşii Bruni sunt programaţi la

înot, şi lacul este chiar lângă cabana

mea, aşa că am ocazia să-mi pun tricoul

de lucru şi să-mi las ghiozdanul

înainte de a prelua tura.

În drum spre

camera mea, o
zăresc pe
Aurora venind

spre mine, privind în jos.

- Hei

, strig eu când suntem la câţiva paşi

unul de celălalt.

înalţă capul

şi măreşte ochii când mă vede. îmi dau

seama că-mi ţin respiraţia, aşteptând-o să spună ceva, să- mi arate zâmbetul pe

care m-am obişnuit să-l văd când ne

întâlnim, dar
nu apare.
- Eşt

i bine? mă întreabă ea, strângând

braţele în jurul corpului.

- Da,

sunt bine. îmi pare rău că a trebuit să-mi ţii locul. Mă îndrept acum spre lac, ca tu sau Emilia să aveţi ziua liberă înapoi.

- Emilia este, eu am fost ieri.

Nu te va lăsa
să preiei tura,
aşa că las-o!

Am mutat dansul şi înotul, pentru

că ni s-a părut că stă să plouă, dar

evident încă-i
cald şi uscat
ca în iad. Pari

a avea nevoie de somn.

- îmi

pare tare rău!
îţi fac o tură,
ca să ai o zi

liberă în plus sau ceva. Mă voi revanşa.

- Ai ratat antrenamentul

pentru spectacolul de talente, zice

ea încet. Mă doare cât de dezamăgită

pare. Fruntea i se încreţeşte când se

încruntă. Nu-mi pasă că-ţi ţin locul, Russ.

Ai dispărut. Jenna ne-a zis că ai de

rezolvat o chestiune personală şi că

nu e mare lucru. Aşa că nu pricep de

ce nu mi-ai spus că pleci. Vocea i se

frânge. M- ai părăsit. Ne-ai părăsit. Cu toţii am fost îngrijoraţi. Eu şi Jenna ne-am certat din cauza asta, pentru că îmi

tot spunea că eşti bine şi mă enerva.

- Aurora, îmi pare rău!

Fac cu precauţie un pas spre ea,

apoi încă unul, până o îmbrăţişez. Ne

potrivim perfect aşa, cu braţele ei în

jurul meu,
capul meu
îngropat în

părul ei.

- Un de ai fost? Ce

s-a întâmplat? mormăie ea la pieptul meu.

Poţi să-mi spui.

- Nu

vreau să
vorbesc
despre asta,

zic eu cu sinceritate. îmi pare rău că

am ratat antrenamentul ! îmi pare rău

că ţi-ai făcut griji! Nu o voi mai face, promit!

Ceva din ce am zis eu o

face să se desprindă de mine şi să se

dea un pas în spate!

- Nu-

i nimic.

Ba este, şi mă simt

îngrozitor să fiu cel care primeşte

zâmbetul
forţat prin
care face ea

oamenii să creadă că nu-i supărată de

ceva. Nu vreau ca între noi să fie

iarăşi un zid. Cuvintele îmi ies din gură înainte să-mi dau seama de ce.

-
une-mi
secret.

Sp
un

- Serios?

Când

încuviinţez din cap, ea inspiră adânc şi începe.

- Su
nt tristă

pentru că ai plecat fără să-mi spui. Nu că n-ai zis tuturor, ci că nu mi-ai spus

mie. Cred – credeam – că s-ar putea să

însemn un pic mai mult decât restul pentru tine. Că ai putea să ai încredere în

mine, pentru că avem un trecut sau...

mă rog!

- Avem.

- Aseară, m-am gândit sâ

flirtez cu Clay doar ca sa mă simt dorită, ceea ce e ciudat, nu? N-am făcut-o.

Am sunat-o pe mama, m-am dus la culcare

devreme şi mi-am petrecut toată ziua prin

preajma
Emiliei,
încercând să

nu intru în belele.

Ideea că

dispariţia mea ar împinge-o pe Aurora spre

Clay mă face să mă simt ca naiba.

- Nu eşti ciudată, Aurora. îmi

pare rău că ţi-am rânit sentimentele!

Iarăşi.

- Nu-i vorba despre

mine, tu eşti cel care are chestii de

rezolvat. Eu doar încerc să nu fiu

persoana care se preface din cauza altor oameni. Este ceva ce fac des, şi nu

vreau.
Probabil că-i singurul lucru

pe care-l fac
mai bine decât
că povestesc

prea multe. îşi strânge buzele,

uitându-se la mine. îmi doresc să scot

totul la iveală, cum face ea, dar, chiar şi după ultimele 24 de ore, ceva mă

oprește. Ea ridică din umeri, cu

braţele în jurul
corpului,
protejându- se.

Vreau să-ţi fiu
alături, pentru
că ţin la tine.

Simt că aş putea să fiu o prietenă mai

bună dacă ai comunica cu mine.

- Iar avem o eroare de

comunicare.

încuviinţează din cap.

- Ca
m da. Nu
înseamnă că

trebuie să-ţi expui sufletul, Russ. Ne

cunoaştem; ai
voie să ai
limite şi

lucruri pe care
să le ţii pentru
tine. Unii

oameni se pricep la a povesti despre

ei, alţii nu. Trebuie doar să găsim zona de mijloc.

- îmi pare

realmente rău că am ratat antrenamentul

. Ştiu cât de important este pentru tine spectacolul de talente, şi nu l-aş fi ratat dacă aş fi avut de ales.

Aurora îşi

desface
braţele; cu cât
stăm mai mult

unul lângă celălalt, cu atât postura ei

se relaxează.

- Nu-i nimic. Vor

mai fi zeci de antrenamente. Emilia şi

Xander au fost
foarte intenşi.
Observ

ghiozdanul de pe umărul ei.

- Ple

cai undeva?
înainte să mă
vezi?

- Voi am să merg într-o

drumeţie într-un loc care-mi place, dar nu eram sigură de vreme, aşa că voiam să-mi iau pelerina. Nici măcar nu-s sigură că o să plouă. Cred că Xander a venit cu scuza asta pentru că nu voia să înoate.

- Pot să vin şi eu? Nu mă voi

putea relaxa, aşa că n-are sens să încerc.

Nu mă deranjează să mă prindă

ploaia.

Ea zâmbeşte, şi

mă sîmt uşurat.

- Da

că ne prinde ploaia, ne bucurăm de

curcubeu.

CAPITOLUL 17

AURORA

în dimineaţa asta, m-am trezit şi mi-am

zis să uit de Russ Callaghan. Că

era doar un alt
bărbat pentru
a cărui atenţie

am făcut o fixaţie şi că nu era tipul pe care mi-l imaginam eu în mintea mea.

Emilia zice că mă ataşez prea repede

sau deloc şi că
nu ştiu să fiu
moderat

fericită, ca majoritatea oamenilor.

Trebuie să mă întreb realmente

dacă cineva
merită când
acţiunile sale

mă fac să o
sun pe mama
doar ca să o

aud spunându-mi ce dor îi e de mine.

Am făcut o alegere şi mi-o respectam,

lucru care a funcţionat până a revenit

în tabără şi s-a oprit în faţa mea. Este greu să fii supărat pe cineva când

arată ca naiba. Nu îmi dau seama dacă aş fi avut aceeaşi reacţie dacă ar fi venit zâmbind şi arătând ca de obicei, aşa

frumos cum e.

Mă îndreptam să-

mi iau
lucrurile
pentru

drumeţie când
mi-am
exprimat toate

sentimentele
În faţa unui
bărbat asupra

căruia revărs constant toate prostiile mele.

Nu ştiu ce – blândeţea feţei lui, sau felul în

care ochii lui
mă fac să mă
topesc când

îmi acordă toată atenţia lui, sau

gropiţele alea – mă face să-mi vină să vărs

toate
nesiguranţele
mele   asupra

lui.

Probabil că-i complet

epuizat să mă tot aibă în preajmă.

Dar nu suficient de epuizat cât să

mă lase să-mi car ghiozdanul.

Proaspăt
ieşit de la duş,
Russ merge în

pas cu mine pe
cărarea
abruptă şi face

să pară uşor.

- Pot să-mi car

singură
rucsacul, repet
pentru a

milioana oară,
respirând
întretăiat.

Chiar trebuie să fac mai mult sport.

Parcă ai fi unul dintre măgăruşii ăia

din Grecia.

- îmi place să ajut,

zice el, fără să gâfâie măcar. Şi sunt

obişnuit să car chestii. Dar nu-s obişnuit să mi se spună măgar; mersi pentru asta.

- Cu
m de nu
transpiri nici

un pic? Poţi să mă duci şi pe mine dacă

vrei, mă dor picioarele.

Nici măcar

n-am timp să spun că glumesc,

pentru că am
fundul în aer
şi nasul

îngropat în rucsac. Mâna lui Russ mă

prinde de
partea din
spate a

coapsei,
menţinându-
mă ferm peste

umărul lui, în vreme ce el continuă, fără ca măcar să rupă ritmul.

Nu asta

ceream.

- Aur
ora, de fiecare

datâ când te foieşti, îţi freci fundul de faţa mea, zice el la întâmplare.

Dă-mi forţă!

- Eu n-am vrut să mă cari.

Dramatizam
pentru
compasiune!

înfige degetele în coapsa mea, şi

o parte din
mine care a
fost sever

neglijată
începe să
pulseze. N-ar

trebui sa mă obsedeze acum cât de

groasă e
coapsa mea în
comparaţie cu

cât poate să acopere mâna lui.

- Asta-i versiunea mea de

compasiune,
mă
tachinează.

Oricum, aproape am ajuns în vârf.

Dar acum chiar mă simt ca un măgar.

- îmi retrag cuvintele. Eşti

Shrek şi eu sunt prinţesa Fiona.

îi simt
umerii
scuturându-se

de la râs, iar eu chicotesc.

- Păi

, verdele e culoarea mea preferată.

- Ce fel de verde? Verde

căpcăun?

- Verde ca ochii tăi.

începe să mă
coboare din
nou pe

pământ, dar picioarele mele sunt moi.

La naiba, chiar este frumos! Sunt prea

ocupată să-mi revin de la ce a zis despre

ochii mei ca
să-mi dau
seama că am

ajuns în locul meu preferat. Nu sunt sigură care-i numele oficial al sursei de apă,

dar apa este cristalină şi caldă, şi

suntem
suficient de
departe de

ceilalţi cât să nu fim vreodată

deranjaţi. Când veneam aici în

copilărie,
preferatele
mele erau

stâncile de pe margine, dar acum apreciez liniştea. Russ mă ajută să întind pătura de picnic pe iarbă lângă apă, şi scot

sticlele de apă şi batoanele energetice.

- Asta-i prima dată când suntem

complet
singuri de
când am venit

aici. Nu este nimeni să ne deranjeze, zic

eu,
descălţându-mă.

Mă priveşte, ochii lui dansând pe

pielea mea, în timp ce încep să-mi dau jos pantalonii scurţi.

Mă copiază,

dezbrăcându-se lent, privind cum trag

tricoul peste cap, în timp ce şi el face la fel.

Sunt zăpăcită de nerăbdare, ritmul inimii mi se înteţeşte şi nu-mi pot reţine

zâmbetul.

Aruncă şosetele în

grămada crescândă de haine.

- De
ci facem asta?
încuviinţez

din cap,
numărând
până la trei.

Energia nervoasă mă zguduie, şi,

când dau startul, corpul meu capătă

propria minte,
şi fug de Russ
spre stânci.

Să alerg în chiloţi este probabil cea

mai proastă
idee pe care
am avut-o

vreodată – şi am avut multe idei proaste.

Dacă mă trezesc cu o vânătaie că m-am lovit peste faţă cu propriii sâni, nu o să-mi revin niciodată după o asemenea

rușine.

Simt
stâncile

fierbinţi sub picioare când mă urc în vârf.

Nu-i mult de urcat şi nici greu, dar sunt

foarte
conştientă de
bărbatul din

urma mea, cel
care bănuiesc
că a încetinit

ca să mă lase
să câştig şi
care sigur are

fundul meu în faţa lui pentru a doua oară astăzi.

Cursa noastră a fost

pentru cine ajunge primul în apă, dar

acum, că sunt
aici, sus, mi se
pare mai înalt

decât atunci când eram mai mică. Russ nu-mi oferă ocazia să sar când ajunge

sus, ci mă ia în braţe şi sărim amândoi în apă.

Apa rece este o uşurare

după soarele fierbinte, dar nu-l face pe

Russ mai puţin atrăgător. îşi dă părul ud pe spate, bicepşii ieşindu-i din apă, şi

plutește
absorbind
soarele. Arată

cumva mai
luminos decât
era mai

devreme; mă bucur că l-am adus aici. Este cel mai liniştit loc pe care-l ştiu, şi simt că are nevoie de el.

Poate ar fi

trebuit să-l trimit singur, cu indicaţii, pentru că mă irită tăcerea, dar fac tot ce pot să nu o umplu, ca de obicei.

- Cum ai descoperit

locul ăsta? mă
întreabă Russ
cu ochii

închişi, încă întins pe spate, şi,

Doamne, ce uşurare să pot vorbi din nou.

Plutesc mai aproape de el, de parcă, dacă vorbesc prea tare, o să stric lucrurile.

- într
-un an, am
avut un

supervizor
căruia nu-i
plăceau

sporturile de echipă, aşa că organiza

drumeţiile
astea peste tot
terenul deţinut

de Oria şi de familia ei. Ăsta era locul meu

preferat.
- Est
e frumos.

- Est
e.
- Vre

o şansă de rechini?

- Sla

be.

Deschide ochii şi-mi

zâmbeşte,
făcându-mi
inima să- mi

bată puternic.

- Ce uşurare!

- Deja arăţi mai bine, zic eu cu

precauţie.

Vreau să-mi spună de ce a

trebuit să plece aşa subit, dar

încerc să nu intru ca tancul în viaţa lui şi să-l fac să se simtă jenat, după ce mi-a zis că nu vrea să vorbească despre asta.

Doamne,
este epuizant
să mă gândesc

la ce să fac înainte de a acţiona.

- Mă simt mai bine. Mulţumesc că

m-ai adus aici!

- Da că... Tu...

Grozav, Rory! Dacă te răzgândeşti şi

vrei să vorbim despre orice are legătură cu locul unde ai fost, cu mine este în

regulă. Am putea încerca să găsim acea

zonă de mijloc.

- Nu vreau să te

împovărez cu problemele mele.

- Nu ma deranjează.

Nu-i o povară. Tu mi-ai cărat bagajele şi pe mine în susul dealului. Pot să rezist la orice ai arunca spre mine, Callaghan.

- Ba este. Le ai şi tu pe ale tale,

n-ai nevoie de problemele altora.

Ma urase pentru gura mea mare. Am

zis asta în urma cu câteva

săptămâni, când am început sa

lucrăm aici, când cineva m-a întrebat de ce nu am prieten. N-am ştiu cum să le

zic într-o manieră drăguţă

oamenilor pe care abia îi cunoşteam,

inclusiv lui Russ, ca „n-am deloc

încredere în bărbaţi, mai ales când eu

sunt o epavă"
Aşa ca am zis
primul lucru

care mi-a trecut prin cap, care din

păcate s-a întâmplat să fie că nu vreau

bagajele
altora.
- Vre

au bagajele tale.

- Aur

ora, îmi zice el, mai ferm de data asta.

îţi garantez că nu le vrei.

Nu mă

ascultă, şi devin tot mai frustrată, dar ştiu că am de-a face cu rezultatul

propriilor mele cuvinte. Simt cum mă

înroşesc în timp ce mă chinuiesc să-mi exprim gândurile.

- Le

vreau. Vreau totul. Prefa-te că sunt un

aeroport! Dă-mi totul!

Ar trebui să

mi se pună călus, serios!

Sprâncenele

lui Russ sunt unite, arătând că-i la fel de

confuz ca
mine.
- De

spre ce vorbeşti?

- Aer

oporturi?
Bagaje? N-am
idee. N-am

idee ce fac sau ce spun mare parte din timp, dar am vorbit serios mai devreme,

Russ. Pot să duc.

Sunt pe un

teren aşa necunoscut şi urăsc asta.

întinde mâna şi-mi dă părul ud după

ureche; mâna îi zăboveşte un pic mai mult decât este necesar, şi întregul meu

corp vibrează fericit.

- Pro

babil ar trebui să ieşim de aici înainte să

ne stafidim.
Urlu pe
interior.

El nu spune nimic în vreme ce mă ajută să ies din apă şi ne întoarcem la pătură. Mă trântesc pe materialul moale,

simţindu-mă un pic înfrântă, şi mă

întind pe spate
ca să mă usuc.
Blochez

soarele cu
mâna,
privindu-l pe

Russ cum se foieşte jenat, încercând să

se aşeze confortabil.

- Pu

ne capul pe abdomenul meu.

- O să fiu bine, trebuie doar

să gă...
- O
să fie

confortabil,
promit!

Se aşază cu

reticenţă, lăsându-se pe spate şi

sprijinindu-se delicat pe abdomenul

meu.

- Da

că te

deranjea...

- Emilia mă

foloseşte ca pernă tot timpul. Tu eşti

mai blând decât ea. Sunt bine, pe

cuvânt.

Nu sunt sigură când, in

sfârşit, tăcerea dintre noi devine

confortabilă.
Dar, fără zgomotul făcut

de mine bătând câmpii, apuc să ascult

cum îi bate inima. Trec cincisprezece

minute de linişte inainte ca el să

vorbească.

- Tatăl meu a fost

lovit de un şofer beat.

încremenesc

când mă lovesc uşurarea şi

panica din
cauză că în
sfârşit îmi

povesteşte.

- Eu nu-i văd şi nu

vorbesc cu ai mei prea des, pentru că... Se

opreşte, şi
aştept,
mângâindu-l

cu blândeţe pe creştetul capului, ca să

ştie că-l ascult. Mă rog, pentru că tata nu mă face să mă simt foarte bine. Când

eram mic, era
eroul meu. Nu
rata un meci

de hochei, un târg la şcoală, o şedinţă cu părinţii. Când am terminat liceul, abia

mai vorbeam.

- Ce s-a schimbat?

îl întreb eu încet.

- El.

N-a fost peste noapte. Au fost chestii

mărunte, devenind tot mai frecvente

cu trecerea timpului, făcând să-mi

fie tot mai dificil să discut cu el. A

devenit tot mai rău şi mai rău, şi acum

nu suport să vorbesc cu el.

- Ast

a-i chiar naşpa. Şi-mi pare rău şi de

accident. Sunt multe lucruri de analizat de unul singur. Tatăl tău era bine când ai

ajuns acolo?

- O să-şi revină

complet. A ajuns la spital de câteva ori, şi de fiecare dată a fost vina lui. De

data asta, tehnic vorbind, n-a

fost vinovat,
dar tot simt
că-i vina lui,

ştii?

Mâna mea încă se mişcă

prin părul lui
şi mi-e teamă
că, dacă mă

opresc, şi el se opreşte.

- Ca

şi cum, dacă nu ar fi făcut ce făcea, n-ar fi fost unde se afla, şi atunci maşina nu l-ar fi lovit, continuă el.

- Da,

înţeleg.
- N-
am vrut să

merg, dar fratele meu mi-a zis că va

veni aici şi că o să mă târască înapoi

în Maple Hills dacă nu mă duc de

bunăvoie. N-am vrut să aduc aici

drama de acasă; am venit în locul

ăsta ca sa evadez. S-a dovedit că

Ethan a minţit şi el nu-i nici măcar in

partea asta a ţării. Inteligent, ce

să mai! Ştie că i-aş fi ignorat ameninţarea dacă aş fi crezut că era departe.

- Voi nu sunteţi apropiaţi?

- Eth
an este
supărat pe

lume, şi nu înţeleg de ce. Furia mea e

dată de senzaţia că nu pot să scap. El

a scăpat acum mulţi ani, deci, de ce se

plânge? Mi-e greu să mă apropii, când

mi se pare că urlă constant la mine dintr-un motiv sau altul. Uneori, îmi aminteşte de tata. Ar trebui să-i spun asta data

viitoare când ţipă la mine. Bănuiesc că

tratăm
lucrurile
diferit. El

crede că sunt egoist, şi eu cred că el este egoist şi, ei bine, nu-i o fundaţie

grozavă
pentru o bună
relaţie.

- Nici eu nu sunt apropiată de

sora mea. Noi
tratăm
lucrurile

destul de similar, nu că ar fi vreun

compliment pentru vreuna din noi, dar

trăim vieţi diferite. Deci, oarecum

înţeleg.

- Ieri am fost pentru

prima dată onest în legătură cu ce

simt. M-am simţit bine să spun, în

sfârşit, ce trebuia să spun. Mă simt

bine că-ţi zic chestiile astea, aşa că

mulţumesc că ai răbdare cu mine.

- Eşt
i chiar curajos,
Russ.

- Sunt opusul unui curajos. Mi-a

spus-o de destule ori cât să mi se

imprime în creier.

Cu fiecare

cuvânt, pentru
mine devine
tot mai clar

cine este Russ,
şi mâ simt
onorată că

omul care împărtăşeşte aşa puţine o

face cu mine.

- Eşti curajos.

Trăim într-o societate care ne spune că

părinţii noştri
sunt cel mai
grozav lucru

pe care-l vom
avea vreodată
şi pe care îl

vom pierde, şi tu... nici măcar nu ştiu.

Oricum, tu te pui pe primul loc. Asta-i

curajos.

- Am învăţat cu

mult timp în
urmă că, dacă
nu mă pun eu

pe primul loc,
nimeni
altcineva nu o

va face. Să ierţi oameni care te

dezamăgesc
constant este
ca şi cum ai

tot băga mâna
în foc şi ai
spera să nu te

tot arzi.

- Par că am fi eu şi

tata. Doar că eu simt arsă bine.

- Care-i treaba cu voi doi?

- Elsa crede că ne urăşte pentru

că amândouă conducem prost, dar eu

cred că mă urăşte pentru că semăn cu

mama, şi pe mama chiar o urăşte.

Se sprijină în coate şi se uită la mine

peste umăr.

- Sta
i un pic, pe

sora ta o cheamă Elsa? Părinţii tăi

sunt adulţi fani Disney?

Nu mai ştiu

de câte ori am fost întrebată ceva similar.

- Taci din gură! Eu am primit

numele după aurora boreală. Aş fi

putut să cred toată viaţa că am primit

numele după o prinţesă, dar mama s-a

hotărât să mă traumatizeze spunându-mi

unde am fost concepută.

Râde când

se lasă la loc pe abdomenul meu.

- Şi Elsa?

- Est

e înainte de *Frozen.* Este un nume

foarte popular în anumite părţi din

Europa. Tatei îi place să pretindă că a

umblat cu rucsacul în spate prin

Scandinavia
când era mai
tânăr, dar, de

fapt, a stat în hoteluri de lux şi a mâncat la

restaurante şi
mai luxoase în
fiecare seară –

nici urmă de hostel sau de rucsac. Mamei îi place să râdă de asta. Deţine o

echipă de Formula 1 pe nume Fenrir,

care-i din mitologia nordică, deci

există o tematică. Elsa obişnuia să le

spună oamenilor că avem un frate

pe nume Thor.

- Te-ar ajuta să ştii

că pe mine m-au botezat după un câine

pe care l-a
avut mama
când era

copil?

- Da. Mă simt prost

să-ţi spun
despre tatăl
meu, când

tatăl tău a fost aşa crud cu tine. Tata nu este crud. Nu-mi spune lucruri oribile

în faţă; doar mă face să mă simt ca şi cum

viaţa lui ar fi
mai uşoară
dacă eu n-aş fi

prin preajmă. Mereu a pus munca pe

primul loc; ceea ce înţeleg, pentru

că are multe responsabilităţi pe umerii lui, şi de asta am avut parte de oportunităţi şi am fost în locuri în care mulţi îşi

doresc să ajungă.

- Dar

lucrurile
frumoase nu
fac

acceptabile
chestiile
nasoale, zice

Russ.

- Aş renunţa la tot

doar ca să simt că mă iubeşte.

Suntem blocaţi într-un cerc în care el

mă ignoră, aşa că eu fac o prostie să-i

atrag atenţia. Când aveam zece ani, am

furat din magazin, ştiind că voi fi

prinsă. Am făcut rost de un act de

identitate fals
şi am fost în
locuri în care

nu aş fi avut ce căuta. Mi-am enervat

profesorii. Am
postat o poză
cu mine într-o

zi de cursă îmbrăcată în hainele

principalului
lui rival,
Elysium.

Paginile de Formula 1 au tot bătut apa

în piuă cu asta.

- Doa

mne, Rory!

- Şi funcţionează,

dar doar
pentru
perioade

scurte, pentru că se enervează; dar

măcar mă sună şi mă vede. Nu se

întâmplă
niciodată
nimic. Nu sunt

pedepsită, nu încearcă să înţeleagă.

Mama susţine că sunt aşa din cauza lui.

Apoi, furia lui se duce, şi el se preface iarăşi că nu exist. Şi de fiecare dată

îmi spun că de data asta îmi va dovedi că-i pasă – dar nu se întâmplă decât să-mi fie iar rânite sentimentele. Ştiu că bat

câmpii. Ştiu că spun prea multe, dar,

când mă gândesc să mă opresc, el îmi

strânge mâna
care stă pe
părul lui,

îndemnându-mă să continui.

Repet ciclul. Are o iubită pe nume Norah, şi ea are o fată, care-i de vârsta noastră;

o cheamă Isobel. Norah postează

despre tata de parcă sunt cea mai fericită familie. Dar eu nu voi fi niciodată

inclusă, şi mă întristează şi mă determină

să fac lucruri,
ca băutul de
tequila în

cantităţi excesive şi să-ţi cer să facem baie goi.

- Par că a fost acum

un milion de ani.

- De

asta mi-a
plăcut locul
ăsta aşa mult

pe când eram copil. Erau câteva luni în

care mă simţeam dorită şi

valoroasă. Nu trebuia să-mi fac griji pentru ce se întâmpla acasă. Ştiam că singurul

lucru care ar întrerupe ciclul era să

mă întorc aici. Aşa că asta-i trauma mea cu abandonul. Ce amuzant! Ce mai pereche

suntem, nu-i aşa?

- O

reclamă vie pentru problemele cu

taţii.

-          îi

urăşti? Eu nu-mi urăsc părinţii, chiar dacă ei sunt

clar rădăcina problemelor mele. El nu

spune nimic, aşa că tac şi eu. Probabil

am insistat prea mult, aşa că continui să-

i răsucesc
vârfurile
părului în jurul

degetelor şi să le presez delicat pe

scalpul lui. îmi pare rău, nu trebuie să împărtăşeşti ceva ce nu vrei. N-am

vrut să merg
aşa departe.
- N-

ai mers. Ieri i-am spus tatei că-l urăsc, dar

eram rănit.
însă nu sunt
sigur că-I

urăsc. Cred că urăsc felul în care mă face să mă simt. Dacă n-ar mai face lucrurile

pe care ştie că
n-ar trebui să
le facă şi ar

începe să se poarte ca omul care era când eram copil, atunci l-aş putea primi în

viaţa mea.

- Şi mama ta?

Murmură prelung şi încet.

- Pe mama o iubesc. Doar

că mereu am fost furios pe ea fiindcă i-a permis tatei să se comporte aşa. Ieri, după

ce am vorbit
cu ea, cred că
şi-a dat seama

că nu ştie totul. Aşa că, da, asta-i

trauma mea cu abandonul.

Faptul că

vorbeşte
despre
relaţiile

dificile cu care se confruntă mă face să-l înţeleg mult mai bine, şi sunt uimită că a avut încredere în mine cu ceva

atât de personal.

- Mu

lţumesc că ai împărtăşit asta cu mine!

- Mulţumesc că te-ai comparat cu

un aeroport!
   încerc să mă
opresc din râs

ca să nu i se facă rău de la mişcare, dar nu mă pot abţine. îmi acopăr faţa cu

mâinile, de parcă asta ar bloca jena.

- Jur că, în mod normal, nu

sunt aşa un dezastru. Cred că tu mă

emoţionezi.
Lucrurile ies,
şi nu mă pot

opri. Uneori, stau noaptea trează în pat şi mă înfior. De când am ajuns aici, Emilia n-a făcut decât să mă terorizeze cu asta.

- Mi
e imi place,
Aurora. Se

întoarce pe burtă, sprijinindu-şi

bărbia în palmă. Mă uit la el printre

degete. Mi-e mai uşor să fiu eu insumi

pentru că tu eşti... tu. Despic firul în

paisprezece cu
orice zic şi fac,
şi tu doar...

- Nu gândesc înainte să

vorbesc?

- ...

Spui ce-ţi

trece prin cap.
îmi dă mâna
laoparte de pe

faţă, aşa că nu mai am unde să mă ascund.

Este grozav. Tu eşti grozavă.

- Tu chiar ştii cum să faci o fată

să se simtă specială, Callaghan.

Cred că sunt pe cale să explodez. Data

viitoare cănd o să încep să bat câmpii, ţine minte că tu m-ai activat.

El râde,

clătinând din cap şi lăsându-se la loc,

aşezând de
data asta
obrazul pe

abdomenul
meu gol.
- Est

e bine aşa? mă
întreabă
precaut.

- Da. Pun mâna pe ceafa lui,

făcând desene şi urcând şi coborând pe

muşchii tari ai umerilor lui. Este bine aşa?

-Da.

Nu sunt sigură ce

animal
mâzgăleam pe
pielea lui când

se întâmplă, dar, undeva între un

hipopotam şi un pinguin, adoarme. Aşa

că eu continui să mâzgălesc, până când

mâna mea încetineşte, şi adorm şi eu.

CAPITOLUL 18

AURORA

- Ror

y, mirosul. Nu pot să o fac.

Emilia şi-a

acoperit gura cu mâna şi încearcă să-şi

înăbuşe senzaţia de vomă. Nu mă

pot abţine şi dau ochii peste cap în

timp ce face
cu precauţie
un pas în

spate din cauza aşternuturilor

pline de vomă pe care le adun în sacul

de rufe murdare.

- Eşt

i aşa un copil!
Nu-i aşa rău.
- Nu

poţi să mă
obligi să fac
asta în luna

Pride. Este o crimă din ură, Aurora.

Am început să luăm alcool pe furiş de la

părinţii noştri
când eram în
primul an de

liceu. I-am ţinut părul Emiliei pe

spate cât
vomita de mai
multe ori

decât vreau să-mi amintesc, dar

ideea de a
avea de-a face
cu voma

altcuiva pare să fie dezgustătoare

pentru ea.

Leg bine sacul de

spălătorie şi i-l dau.

- Poţ

i, te rog, să scapi de ăsta şi să trimiţi

asistenta?
îmi smulge
sacul din

mâini,
încuviinţează
din cap şi

iese în fugă
din cabană,
strigând peste

umăr:

- Te iubesc.

- _*Aur
oraaaaa!*

Numele meu

răsună din baia ataşată de zona de

dormit a
copiilor, dar
urmează

imediat un sunet de vomitat.

Aşa am fost alertată de problemă, cu

numele meu strigat fix aşa.

Petrecusem

ziua
sărbătorind
Pride. Am

sclipici în locuri în care nici o femeie n-ar trebui să aibă sclipici, ceea ce nu-i o surpriză, după ce Xander a fost pus la

comandă şi l-a împrăştiat pe toate

suprafeţele.
Când am făcut
instructajul de

diversitate şi incluziune, Oria ne-a

explicat că vom organiza evenimentul

pentru Pride
după 4 Iulie.
Una dintre

mamele
copiilor este
manager

pentru
cântăreţi în
devenire, şi

stabiliseră să ţină un spectacol

pentru copii, dar erau disponibili

abia astăzi.

Oricum, în locul ăsta,

pierzi şirul zilelor, aşa că ar fi putut să-

mi spună că
încă era iunie
şi i-aş fi

crezut.

Când

Jasmine mi-a

zis că nu se
simte bine şi
că vrea să se

ducă direct la culcare după cină, am

crezut că urmează o noapte

uşoara. Maya
şi Clay sunt în
tura de

noapte, dar am zis că nu mă deranjează

să petrec timp
cu Jasmine
până îi bagă ei

în pat pe ceilalţi copii.

Când i-am

verificat
temperatura,
era în regulă,

aşa că i- am zis să stea în pat până aduc

nişte
demachiant
să-i dau jos de

pe obraji sclipiciul şi curcubeul, şi

atunci am auzit-o strigându-mi

numele.

Nu ştiu cum a reuşit să se

murdărească
şi pe ea, şi
patul, dar a

reuşit. Am trimis-o la duş cât eu

strângeam
aşternuturile,
şi chiar atunci

a trecut
Emilia să vadâ
dacă vreau un

suc.

Bag capul în separeu şi o

găsesc pe
Jasmine pe
podea,

arătând groaznic. De cum mă vede,

ochii i se umplu cu lacrimi, şi

buza de jos incepe să-i tremure.

- îmi pare rău!

- N-

are de ce să-ţi pară rău, scumpo. Mă

las pe vine în
spatele ei şi îi
adun părul ud

de pe faţă
când îşi
apleacă iarăşi

capul peste toaletă. O să te simţi mai

bine după ce termini.

- Cre

d că am mâncat prea multe

bomboane,
mormăie ea.
- Şi

eu cred la fel.
- Vre
au la mama.

- Ştiu, puişor. Dar hai să te

cureţi, şi apoi o sunăm pe mama ta.

Până la urmă, corpul ei termină, şi o

ajut să se ridice de pe podea chiar

când apare Jelly, asistenta taberei, să o consulte. Aşa cum bănuiam, Jasmine nu

pare să fi făcut
altceva decât
să fi exagerat

cu mâncarea şi cu emoţiile. Când

rămânem iar doar noi două, o aşez pe

Jasmine pe tejghea şi mă duc după

geanta ei de cosmetice.

Nu-mi ia

mult să-l văd,
ţinând cont de
cât de greu

este să-l ratezi, dar tot sunt

surprinsă.

- Acum, furi

ursuleţi de pluş, Callaghan?

Russ se uită la mine din poziţia în care stă aplecat peste patul lui Jasmine, cu

cearşaful în mână.

- Da.

Arată spre un sac de rufe din spatele lui. îmi plac în mod deosebit ăia care miros a

putrefacţie.

- Nu ştiu cum o

fetiţă poate să provoace aşa multă mizerie.

Mulţumesc, nu trebuia să-i faci tu patul.

Puteam să o fac eu.

- Ai

destule pe cap. Emilia nu ne-a putut

povesti ce s-a întâmplat fără să-i vină să vomite, aşa că m-am gândit că- i mai bine să investighez.

Iau geanta de cosmetice

şi încă o pijama din sertarul de

sub patul lui Jasmine şi mă întorc repede la ea. Are aceeaşi expresie de

greaţă de mai devreme, dar culoarea îi

revine un pic în obraji. Coboară şi se

schimbă în pijamaua curată; o

pieptăn şi îi impletesc părul în timp

ce se spală pe dinţi.

La uşa băii

se aude un ciocănit, şi, când răspund,

Russ este de partea cealaltă, cu

sticla de apă a lui Jasmine.

- Pro

babil e deshidratată.

De ce eşti

aşa al naibii de drăguţ?

- Ai

dreptate,
mulţumesc.
- Am

făcut patul şi duc ursul la spălătorie. Mai aveţi nevoie de ceva? Când clatin din cap,

adaugă: Bine,
mă
dau laoparte

atunci.

- Mulţumesc!

Mă uit la el cum pleacă, înainte de a

închide uşa, apoi revin la Jasmine şi-i dau sticla de apă.

- Te porţi ciudat.

- Ba
nu.
- Ba

da. Pari sfioasă. Tu nu eşti niciodată

sfioasă, tu
mereu
vorbeşti şi

vorbeşti.
Pentru un copil care

tocmai a vomitat peste tot, este

surprinzător
de perspicace.
Leon a zis că

Russ este iubitul tău, adaugă.

Ignor
imediat panica
şi mă

concentrez, în schimb, la a- i şterge

sclipiciul de pe
faţă, pentru că
se pare că nici

cu un duş n-a scăpat de el.

- Leo

n se înşală.

- Leo

n zice că voi

doi vă uitaţi toată ziua unul la altul şi că staţi mereu unul lângă celălalt.

Leon va fi împins în noroi mâine.

- Suntem prieteni. Sunt prietenă

cu toţi supervizorii. Dacă tu stai

lângă Leon, atunci el este iubitul tău?

Nu.

- Leo

n a zis că o să

negi.

Din ce naiba este făcută

vopseaua asta pentru faţă?

- Cre

d că poate-i cazul ca Leon să petreacă

mai puţin timp bârfind şi mai mult jucându-se cu prietenii lui.

- Şti

e totul despre toată lumea. Ne-a zis că

sora mai mare
a Monei este
la Ratoni şi a

plăns pentru că îi place de Russ.

Curcubeul
se şterge, în
sfârşit, şi

aproape ca simt gustul eliberării din

această
conversaţie.
Tatăl lui Leon

deţine un
tabloid, în
care, din

păcate, am apărut, aşa că nu mă

surprinde că Leon nu ştie să-şi vadă de

treburile lui.
Oftez,
simţindu-mă

brusc vinovată
pentru toţi anii
în care am

terorizat-o pe Jenna.

- Sor

a mai mare a Monei are 14 ani şi este

mult prea
mică pentru
oricare dintre

supervizori. Ar trebui să-i placă cineva de vârsta ei.

- Eşti geloasă? Pari

geloasă.

Dă-mi forţă!

- Dra

ga mea, adulţii nu sunt geloşi pe copii. Dar bănuiesc că toate aceste întrebări

înseamnă că te simţi suficient de bine cât să fii la mai mult de doi metri distanţă de toaletă. Cred că-i momentul să te întorci în pat. Mai vrei să o suni pe mama ta?

- Nu, sunt bine.

Jasmine se

urcă în patul ei acum curat când Jenna

intră în cameră.

- Hei

, scumpete!
- Hei
, răspund eu.

- Nu tu, mormăie ea la mine,

lăsându-se pe
vine lângă pat.
Am auzit ca nu

te simţi grozav.

Jasmine face

o recapitulare pentru Jenna, complimentân d cu amabilitate abilităţile mele

de a ţine părul, şi Jenna încuviinţează

din cap până
Jasmine
termină,

declarând într-un final că va sta cu ea şi o

va verifica cu
regularitate,
dar să doarmă.

Când plec, Jenna spune pe muteşte:

- Cu plâcere.

Când ies,

petrecerea este încă în desfăşurare,

sunetul
inconfundabil
de karaoke

răsună cu putere, dar ştiu că miros

dezgustător,
aşa că mă duc
la cabana mea

să fac un duş. Am fost la evenimente

Pride în fiecare an de când Emilia

mi-a spus despre orientarea ei

sexuală, pe când aveam 15 ani, şi asta-i

prima oară
când a trebuit
să plec ca să

scap de mirosul de vomă.

Oricât aş vrea eu să mă bag în pat, mă

întorc la activitatea de seară, să-mi

ajut echipa cu copiii noştri. Sunt la

jumătatea
drumului,
cănd Clay

strigă spre
mine din
partea cealaltă

a aleii:

- Cu
m se simte

Jas?

- E

bine, prea

multe
bomboane şi
prea mult

entuziasm.

îşi bagă mâinile în

buzunarele
pantalonilor şi
face semn din

cap spre
direcţia
clădirii

principale.

- Poţi să mă ajuţi să

găsesc bezelele? Le-am terminat

pe cele fără gelatină.

Mă lupt cu

impulsul de a ofta, pentru că nu-i vina lui, e vorba despre mine şi despre dorinţa mea

de a sta în faţa focului cu un câine sau trei, înconjurată de biscuiţi. Dar, dacă nu le

găseşte, nu voi
mânca, aşa că
încuviinţez din

cap şi
traversez
iarba ca să

ajung lângă el.

- Cum te simţi în

tabără? Nu-mi vine să cred că suntem la

jumătate.

Zâmbesc la încercarea lui

de a face conversaţie, lucru de care

profită
imediat.
- A

fost o întrebare plictisitoare.

Scuze, nu te prind niciodată

singură.

Am evitat în mod constant

să rămân singură cu Clay de când

am avut împreună tura de noapte,

pentru că nu sunt deloc interesată de

el, nici măcar ca prieten. Nu-s naivă; ştiu că încerca să mi-o tragă. în mod normal,

aş fi fost atrasă de atenţia lui, dar

privirile lui insistente mă fac să mă simt

inconfortabil.
Cred că mă
ajută şi că

petrec timp cu
oameni care
vor să fie cu

mine pentru că mă plac. Clay se uită la

mine de parcă mă dezbracă. Russ se uită la mine de parcă-i povestesc cea mai

interesantă chestie din lume.

Este bine să simt că pot oferi ceva mai

mult. Poate că perioada mea de dezvoltare personală a început cam prost, dar sunt

pe drumul cel bun.

Am observat

că Clay s-a apropiat de unul dintre

salvamari
seara, după ce
toţi copiii sunt

în pat, deci sper că a găsit pe cineva nou după care să alerge.

- îmi

place aici. O să mă întristez când se

termină vara.
Dar tu?
Mă detaşez

imediat când începe să vorbească

despre toate lucrurile pe care le-ar fi

putut face în
vara asta în
loc să vină

aici. Când ajunge pentru a treia oară la

cariera lui
promiţătoare
de model,

parcă ar vorbi o limbă străină. Când

intru în cămară, vine după mine,

povestindu-mi
despre
excursia la

Cabo pe care o va face cu amicii lui

înainte să înceapă şcoala.

- Ai putea să vii dacă vrei, zice

el, sprijinindu-se de rafturi, fără să mă

ajute vreun pic
în vreme ce
mă uit după

cutia de bezele.

- Ce

drăguţ eşti,
dar mi-a
expirat

paşaportul.
„Nu-i
adevărat."

Mulţumesc,
oricum.
Fasole, roşii

la conservă, fasole... De ce avem aşa

multă fasole?

- Mă rog, nu

suntem fixaţi pe Cabo. Am putea merge

în Las Vegas.

Porumb, sos iute, mai

multă fasole...

- Sunt sigură că te

vei distra cu prietenii tăi, oriunde vă

duceţi. Oh! Uite-le!

Mă ridic pe

vârfuri şi mă întind să ajung la cutia de bezele ca să ies dracului de aici.

- Dă-mi voie să te ajut!

Clay îşi apropie foarte mult corpul de

al meu, dar nu mă atinge. Se întinde, ia cutia la care n-ajung şi o bagă la subraţ.

Nu dă înapoi când mă întorc, şi, când

ridic privirea, el se uită în jos. Continuă să privească în jos, coborând capul şi

închizând
ochii.

Simt

furnicături pe ceafa, şi îmi transpiră

palmele.

- Nu vreau să mă

săruţi!

Intenţia mea
este să o spun

cu calm. Chiar rece. Un „Nu, mulţumesc, nu

sunt
interesată”
lejer, ca un

adult. Dar, de fapt, urlu cuvintele cu

atâta vehemenţă, că se sperie,

indreptându-se imediat şi deschizând

ochii. Reacţia lui instantanee este de

confuzie, pentru că bănuiesc că

rareori este refuzat, dar trece repede

peste asta.

- Nu încercam să te

sărut, Aurora.

Îmi suprim impulsul de a-l

contrazice, căci, cu cât trecem mai

repede peste asta, cu atât mai bine, dar nu pot să ignor oportunitatea

de a fi meschină.

- Scu

ze, greşeala mea! Eşti un prieten grozav, Clay.

Faţa pe care
o face când zic

prieten ar putea fi folosită

pentru a
speria ciorile
de pe un

câmp.

- Sigur, mormăie

el, făcând stânga împrejur cu

bezelele şi
ieşind cu
coada între

picioare din cămară.

Nu mă

grăbesc să mă întorc la focul de tabără,

nedorind să
dau de
grozavul meu

prieten Clay pe drum, şi, când ajung la

restul, copiii beau cu toţii ciocolată caldă

şi par epuizaţi,
relaxându-se
după ziua de

distracţie.

- De ce pari aşa

mulţumită de tine? mă întreabă

Emilia când mă aşez pe scaunul de

tabără dintre ea şi Xander.

Russ

vorbeşte cu May de partea cealaltă a

focului, aşa că mă simt în siguranţă să-i spun.

- Cla
y a încercat să

mă sărute în cămară şi, când l-am

oprit, mi-a zis că nu asta încerca.

Râsetul lui Xander este mai sonor

decât al copiilor împreună, şi

îşi dă una
peste gură
când toţi copiii

întorc privirea spre el.

- Scu

ze, zice el. Ce ai spus?

- I-am zis că-i un prieten grozav. Asta-l

stârneşte iarăşi pe Xander, şi

trebuie să aştept ca el să se oprească.

Jur că n-am interpretat greşit. Era

foarte aproape, cu ochii închişi,

aplecându-se spre mine. Tocmai mă

invitase la
Cabo.
- Ce

norocoasă eşti, rânjeşte Emilia. îţi

place la nebunie la Cabo.

- I-am zis că am paşaportul

expirat.

Copiii sunt prea epuizaţi

să mai vrea ceva, aşa că restul serii mi-

l petrec
râzând cu
Xander şi cu

Emilia, în mare parte pe seama mea.

Când copiii se duc la culcare şi noi o luăm spre cabana noastră, cred că Emilia şi

Xander au discutat despre toate

prostiile făcute de mîne.

- Nu ştiu, Rory. Oftează şi

întinde mâna
să-mi dea
părul laoparte

de pe faţă. Voiam să te văd.

Mă aplec spre el; în aer pluteşte

mirosul vag de
lemn de santal
şi vanilie. Văd

cum peste faţa lui trece o licărire de

nesiguranţă
înainte să facă
un pas mai

aproape spre mine. Cobor vocea.

- Eşti gelos?

- No

rmal că sunt.
O spune aşa
candid, că mă

ia un pic prin
surprindere.
îmi cam vine

să-l pocnesc şi nu înţeleg de ce.

Am nevoie de tot autocontrolul

să nu mă arunc spre el. Mi-ar plăcea

să insist pe asta, să-l tachinez, să

văd ce face. Dar gelozia este amuzantă

doar când poţi face ceva în privinţa ei.

- N-ai de ce să fii gelos şi nu-i

nevoie să-l pocneşti. în mare, pentru

că-i o prostie, dar şi pentru că ai nevoie de locul ăsta de muncă, mai ţii minte?

- Am nevoie de locul ăsta de

muncă.
încuviinţează o
dată din cap,

apoi de două ori, de parcă poartă o

dezbatere în mintea lui, şi, la al treilea încuviinţat din cap, face un pas în spate de la verandă. Mâine vrei să mergem într-o

drumeţie?

- Trebuie să

muncesc.

- Xander a zis că

face schimb de tură cu tine, ca să avem

amândoi ziua liberă.

- Câ

nd zici drumeţie, chiar e

drumeţie pe bune? Sau te referi la mine

plângându-mă
cât urcăm
panta spre

locul nostru şi apoi stând amândoi la

soare?

îi	apar
gropiţele	când

zâmbeşte,
topindu-mă pe
interior.

- Loc
ul nostru.
- Ar

fi bine, dar numai dacă nu-l

deranjează.

- Nu-l deranjează.

Mai face un pas în spate, şi eu chiar îmi doresc să mă sărute de noapte bună.

Noapte bună, Rory! Ne vedem mâine!

-
Noapte bună,
Russ!

Aşteaptă
ca eu să mă
întorc în

cabană, ca
să nu-l văd
plecând,

cum face de
fiecare dată.
Când mă

întorc
înăuntru,
Emilia îşi

usucă părul
cu un
prosop.

Arată spre
uşă.
- Ce

am pierdut?
-
Cred că

tocmai am
avut parte
de un

moment
sublim.
- în

sfârşit, zice ea,
pornind
fohnul.

CAPITOL
UL 19

RUSS

- Ai

luat-o pe drumul tău, omule, zice J.J.

cu mândrie. Te sprijin.

Nu

intenţionasem să-mi încep ziua cu un

apel video cu J.J., dar, în acest moment, nu pot să înrăutăţesc şi mai mult

lucrurile.
Corect? N-am
vrut să-i spun

totul, dar
măcar o dată
m-am simţit

bine povestind cu entuziasm despre ceva.

- Nu ştiu ce fac, J.J., gem eu. Nu

pot să mă
prefac la
infinit că am

încredere în mine. Ar trebui să nu

intru în belele; am făcut tam-tam despre cât de mult am nevoie de acest loc de

muncă şi acum mă simt ca un ipocrit.

- Femeia asta te place, corect...

îmi masez
ceafa ca să
scap de

tensiunea
acumulată.
- Aşa

cred. S-ar putea să mă înşel.

- Nu, nu era o întrebare.

Femeia asta te place, şi mie nu mi se pare că tu te prefaci cu ceva. I-ai cerut

să petreceţi timp împreună astăzi, pentru că şi ţie îţi place de ea. Joci teatru

când sunteţi doar voi doi?

Dacă mă

gândesc,
răspunsul este
uşor.

- Nu. Cu ea pot să fiu eu însumi.

- Ascultă, amice, zice J.J.,

dregându-şi vocea. Ştiu că duci în spate

viaţa de acasă
sau ce se
întâmplă acolo

şi ştiu că-ţi place să te ţii la distanţă de belele. Dar nu rata o oportunitate

de a te distra şi de a fi realmente

fericit pentru
că eşti prea
ocupat să te

holbezi la podea, încercând să

nu te remarci. Ştii că poţi să stai aici până

începe şcoala
dacă vrei să
eviţi dramele

de acasă.

- Mulţumesc, J.J.!

- Mă enervează că a trebuit să

termin
facultatea ca
oamenii să-şi

dea seama de
cât de înţelept
sunt, mormăie

el. Gândeşte-te cât s-ar fi îmbunătăţit

viaţa tuturor dacă m-ar fi ascultat.

- Eu mereu te-am ascultat, îl

contrazic. De săptămâni întregi fac pe

încrezătorul.

- Păi

, ţine minte,

acum nu te mai prefaci. Eşti

încrezător.
Eşti un jucător
de hochei

înalt, atrăgător şi educat.

Femeile trec peste orice semnale de

pericol pentru un bărbat mai înalt de 1,80.

Aşa că nu mai aştepta să se întâmple ceva rău şi distrează-te!

- Nu

cred că am semnale de pericol...

- Oh, dragul meu copil naiv.

Râde. Eşti un bărbat alb hetero. Ăsta-i

pericolul.

- De fapt, mi se

pare corect. Mulţumesc că ai stat de

vorbă cu mine, omule. Apreciez.

- Te iubesc, frate! Vorbim.

într-o zi,
Aurora se va
dezbrăca în

faţa mea şi eu
nu mă voi mai
simţi nevoit să

recit
preşedinţii în
minte.

îşi aruncă pantalonii peste tricoul

pe care l-a dat deja jos, îşi aruncă

şosetele,
adăugându-le
în grămadă, şi

se întinde pe pătura de picnic.

Suntem mai pregătiţi decât data trecută, cu prosoape şi un prânz pe bune, ca să

rezistăm până după-amiază.

- Est

e aşa cald astăzi, zice ea, ajustându-şi costumul de baie.

Am văzut ce

este sub material, aşa că nu ştiu de

ce mă simt intimidat.

- Ma

i târziu, va fi furtună cu tunete. Mâine se răcoreşte.

- Uf, urăsc

fulgerele şi tunetele! Şi Emilia

lucrează la
noapte.
despre el.

Glumesc pe jumătate, dar ea zâmbeşte.

Aşa
funcţionează,
corect? Un

secret pentru
un secret.
- îmi

place că tu crezi că eu împărtăşesc ca

să facem lucrurile egale şi nu pentru că sunt complet incapabilă să-mi ţin

gândurile în cap când sunt în preajma ta.

Ce vrei să ştii?
Sunt o carte deschisă,

Callaghan.

- Tot

pomeneşti

despre faptul că vrei să te schimbi. Care-i treaba? Mie îmi pari perfectă, aşa

că nu înţeleg
de ce ai vrea
să te schimbi.

Ridicând capul, se uită la mine pentru

ceea ce pare o eternitate. La mine se uită

nişte lacuri din
cel mai frumos
smarald, dar

măcar o dată este complet tăcută.

- Ani în şir, mi-am spus cât de

conştientă
sunt de
propria

persoană şi că
sunt
independentă,

dar nu sunt, zice într-un final. Este

foarte greu să recunoşti că eşti persoana care stă în calea propriei fericiri, dar de

ceva vreme
mi-am dat
seama că eu

sunt problema. Doar că nu ştiam de unde

să încep. Ai simţit vreodată că ai

făcut ca personalitatea ta să fie doar

un lucru? Aşa mult, că nu ştii cum să te

desprinzi de
acel lucru?
- La

ce te referi?
îşi sprijină
capul pe

genunchi, micşorându-se lent în faţa

mea.

- Şti

u că-s dată

peste cap,
bine? Şi este
ca şi cum,

dacă eu o spun prima, atunci oamenii nu se pot folosi de asta ca să mă rănească.

Dacă sunt prima care spune ce bagaj

emoţional
greu am,
atunci oamenii

nu se pot
folosi de asta
ca să mă

îndepărteze,
pentru că eu
ştiu că acest

bagaj exista.
Are sens?
-Da.

- Şi ştiu că am probleme cu

respingerea,
aşa că nu le
dau oamenilor

ocazia să mă respingă. Sunt în căutarea

conexiunii
fizice cu
oamenii, ca să

mă simt validată, pentru că am

nevoie ca altcineva să-mi dovedească

faptul că sunt dorită. Aşa că eu zic despre

mine că-s
conştientă
pentru că ştiu

lucrurile astea despre mine, dar, în

realitate, nu ştiu nimic. Zic că sunt

independentă, dar fiecare alegere pe

care o fac este
în urma a ceva
ce a făcut

altcineva. Asta nu înseamnă că sunt

independentă.
- Eşt
i dorită,

Aurora. Eşti incredibilă şi poţi fi

independentă.
- Honey Acres are

ceva ce mă
face să mă
simt bine, zice

încet. Acum, pare aşa de fragil, dar

încep să-mi amintesc ce-mi place la mine.

Vreau să fac alegeri care mă fac

fericită. Şi mi-e teamă că, atunci când

mă voi întoarce în Maple Hills,

nu-mi voi dori
să încerc aşa
mult. Că voi fi

înconjurată de atâta zgomot toxic, ca voi uita această senzaţie.

- N-

am să te las să uiţi, nu-ţi face griji!

Cuvintele
mele plutesc
În aer între

noi ca nişte semne de întrebare,

pentru că nici unul din noi n-a menţionat că, atunci când vara se va termina, ne

vom întoarce în acelaşi loc. Am petrecut doi ani la colegiu înainte să o cunosc,

aşa că nu-i absurd să mă gândesc că

mai pot să fac doi ani fără să o văd, căci colegiul este aşa mare.

Aurora se

întoarce pe burtă, cu braţele sub

cap, şoldul lipit de al meu. Atingerea ei mă face să mă simt liniştit, o senzaţie cu care nu pot să spun că-s obişnuit. Este

un sentiment de familiaritate şi

siguranţă, de parcă, în timp ce pielea ei este lipită de a mea, între noi există o

înţelegere
nerostită.
Continuăm

într-o tăcere naturală, ceva devenit comun între noi, în care eu nu pun întrebări şi ea nu umple tăcerea şi, pentru a doua

oară, adorm lângă ea.

Când mă

trezesc singur, ceva mai târziu, constat că a ajuns la mine umbra copacilor.

Sunt singur.
Mi se
strânge inima,

şi sîmt nişte
înţepături
incomode

când mă uit la locul gol de lângă mîne.

Vreau să fiu surprins, dar, în adâncul

meu, m-am pregătit pentru acest

moment de săptămâni. Momentul în

care merg
prea departe,
spun prea

multe şi sunt prea multe de gestionat. Nu pot să mă supăr pe ea că a fugit, când

ştiam că se va întâmpla dacă mă voi

deschide faţă de cineva.

Mă ridic de

pe pătură şi, în clipa în care înalţ capul, o

văd, plutind pe
spate în apă, şi
inima mea nu

ştie ce să facă. Cred că va plesni la cât

de repede trec
de la disperare
la fericire.

Sunt un dobitoc.

Sunt la doi

metri distanţă
când unduirea
apei îi dă de

veste că sunt acolo, şi nu mai pluteşte.

- Hei, somnorosule, zice ea încet,

privindu-mă.

O apuc delicat de

talie, o trag mai aproape, simţindu- mă

mai bine când ea îşi petrece imediat

braţele şi picioarele în jurul meu, aşa

cum vreau eu să o facă.

- Par

i trist. Ce s-a întâmplat?

îmi îngrop

faţa în gâtul ei, cuprinzând-o în braţe, inspirând mirosul de piersică şi de

cremă de protecţie.

- Am

crezut că ai plecat.

Ea mă

strânge mai tare.

- îmi

pare rău, trebuia să mă răcoresc. Eşti

bine?

încuviinţez din cap,

slăbind
strânsoarea,
ca ea să se

poată da înapoi şi să se uite la mine.

Mâna ei îmi dă laoparte părul de pe faţă şi privirea mea cade pe buzele ei.

- Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Am

crezut că, în sfârşit, te-am speriat. Am

exagerat; sunt
bine.
- Poa

te că nu avem
aceleaşi
circumstanţe,

dar mă regăsesc în sentimentele

tale, Russ, zice ea cu precauţie,

trecând cu degetele peste tâmpla mea şi

coborând pe maxilar. Ştiu cum e să te

aştepţi la mai mult din partea cuiva

care te dezamăgeşte. Nu o să mă

sperii cu sentimentele sau

experienţele tale, promit! Ştiu că nu va

repara
celelalte
chestii, dar

aleg să fiu aici,
şi nimic din
ce-mi vei

spune nu mă va face să mă răzgândesc.

înghit când
degetele ei
alunecă pe

gâtul meu şi de-a lungul claviculei.

- Mulţumesc!

Momentul

de panică şi uşurare a trecut, dar tot

nu vreau să-i dau drumul. Lucrăm aşa,

doar noi doi departe de restul. Unde

ea vrea să fie
dorită şi eu
vreau să fiu

pus pe primul loc. Unde amândoi

ignorăm
realitatea că
apropierea ei

de mine este datorată proximităţii

obligatorii şi
că, în
circumstanţe

normale, asta nu s-ar întâmpla.

Abdomenul ei îl atinge pe al meu când

oftează
profund,
înfigând dinţii

în buză în timp
ce se gândeşte
la ce să spună.

- Este înspăimântăto

r să fii vulnerabil. Este

înspăimântător să povesteşti lucrurile pe

care nu crezi
că altcineva le
va înţelege.

Dar, dacă mă pricep la ceva, acela este să ignor toate semnalele de a nu mai vorbi.

Pot să te învăţ, dar, trebuie să fiu sinceră, este mult mai uşor când eşti beat.

- Nu cred că-i o idee bună să

fim amândoi beţi. Mie, de fapt, nu-mi

place sâ beau. Petrecerea a fost o

excepţie, încercam să fiu încrezător

şi am crezut că mă va ajuta.

Ea se cutremură când degetele

mele îi ating şira spinării; strânge

coapsele în jurul meu. Strânge

buzele, şi aştept să izbucnească în

râsul pe care-l reprimă.

- N-

am părut prea încrezător, nu-i aşa?

Ea clatină din cap în timp ce chicoteşte.

- Şti ai că-ţi freci ceafa când ai

emoţii? O faci tot timpul. Şi ţi se înroşesc şi vârfurile urechilor; este adorabil.

   încerc să mă
îndepărtez
plutind,

simţind valul de ruşine pe faţă; dar ea

nu-mi dă drumul şi râde,

trăgându-mă mai aproape.

- Scu

ze, scuze,
scuze!
-

Adorabil,
repet eu, iar
faţa ei este la

câţiva
centimetri de
mine. Ca un

căţel.

Ochii ei coboară, apoi

revin rapid la
ai mei.
-

Adorabil ca un
tip care nu-i
un dobitoc ca

să şi-o tragă
cu cineva la o
petrecere.

Faţa mea se apropie mai mult.

-

Nimeni n-a
mai rostit

vreodată
cuvintele astea
într-o frază.

-
Sunt fericită
că sunt prima,

şopteşte ea. Le susţin.

Nici unul din

noi nu observă
că cerul s-a
înnegurat sau

că norii au acoperit soarele, şi, din

nou, am senzaţia că universul

intervine când
ploaia începe
să cadă peste

apa din jurul nostru – şi, cumva, nici

unul din noi
nu anulează
acei câţiva

ultimi
centimetri.

CAPITOL

UL 20

AURORA

- Ce trebuie să facă o fată ca să fie

sărutată aici? mormăi eu, ajutând-o pe

Emilia să pună
ciocolată
fierbinte pe o

tavă.

De când a început, în

după-amiaza asta, ploaia a tot căzut cu

întreruperi,
lucru
neobişnuit

pentru perioada asta a anului în

California şi un real inconvenient

pentru mine, pentru că ne-a obligat pe

mine şi pe
Russ să ne
întoarcem în

tabără. După spusele lui Alexander

Ştiu-Tot Smith, are de-a face cu

rămăşiţele
unei furtuni
tropicale

dinspre nord, şi vom avea o vreme

groaznica în următoarele 12 ore. Urăsc

tunetele şi fulgerele, aşa că sunt

îngrozită ştiind că Emilia va

supraveghea
copiii în
noaptea asta şi

că eu voi fi singură în cabana

noastră. Prin urmare, mi-am petrecut

ultimele 24 de
minute
plângându-mă

prietenei mele
complet
nederanjate.

- Ce s-a întâmplat cu respectatul

regulilor, ca să poţi dormi liniştit noaptea ştiind că n-ai contribuit la concedierea cuiva?

- Nu cred că am zis

asta.

Mijeşte ochii incercând să

mă intimideze să fac o confesiune.

- Ştiu sigur că nu-ţi aminteşti

toate chestiile
despre care
baţi câmpii,

dar eu, da. în mod clar ai zis-o de cel

puţin cinci ori. Cred că te preferam când erai sălbatică. Auzeam mai rar despre

asta.

îi dau una peste frunte

cu o mână şi
cu cealaltă îmi
arunc o bezea

în gură. Emilia n-are decât să se plângă cât vrea. Pe durata întregii noastre

prietenii, mi-a plăcut de un singur tip; ea a fost necuplată cam patru zile

adunat în tot atâţia ani, şi am trecut prin

toate etapele
fiecărei relaţii.
îmi este

datoare după ce am avut de a face cu o

fată obsedată care s-a dovedit a fi

traficantă de droguri, cu prieteni

înspăimântători.

- Nu

ştiu cum să-mi trăiesc sentimentele.

Este ca opusul senzaţiei de teamă. Ce fac?

- îţi place de el pe bune? Nu-ţi

place doar că-ţi oferă atenţie? Şi

pentru că ştii că şi el te place şi aşa nu te va respinge?

- Chi

ar îmi place de el. Cred câ-i un tip de

treabă, şi mă face să râd. Mă face să mă simt văzută. Şi nu vreau să o dau în bară pentru ca nu ştiu cum să fiu un adult

funcţional. De ce nu m-ai obligat să

merg la terapie? Nu eşti o prietena

bună.

- Ce s-a întâmplat

cu „n-am nevoie sa plătesc un

terapeut ca sa ştiu că am probleme cu

tata"? zice ea, dându-şi ochii peste cap.

Bine, vrei sfatul meu? Nu o să-ţi

placa...
- Su
nt pregătită.

Spune-mi-1!

- Trebuie să aştepţi

până ne întoarcem în Maple Hills.

Să vezi ce simţi când îţi recapeţi

libertatea şi
nu mai ai
ochelarii de

tabără.

- Uf, gem eu. Ce

sfat prost! De ce nu mă ajuţi?

- Pentru că te iubesc. Acum,

dă-te, îmi ordonă ea, ridicând tava

cu ciocolata fierbinte şi arătând spre

cealaltă. Dacă tot eşti enervantă, fii

şi utilă!

încerc să fiu de ajutor, dar

mintea mea lucrează suplimentar în

seara asta.
între furtună
şi Russ, am

prea multă energie nervoasă. Jur

că timpul curge mai lent decât normal,

aşa că decid
să fac singurul
lucru care mă

secătuieşte de energie ca nimic altceva.

Mă sprijin de perete, lângă telefonul

public din clădirea principală, ca

să nu trebuiască să ies în ploaie şi

să-mi iau telefonul din cabană,

numărând de
câte ori sună
cât aştept ca

mama să răspundă. Am încercat să-mi

amintesc să o
sun
săptămânal,

dar zilele sunt
aşa pline aici
şi o săptămână

trece cât ai bate din palme, aşa că

nu prea mi-am amintit.

Este

supărată din cauza asta. îmi arată clar că-i supărată că nu reprezintă o prioritate

pentru mine
de fiecare dată
când îmi

amintesc să o sun. Ştiu că va intra imediat

mesageria
vocală, pentru
că aşa face ea.

Crede că aşa demonstrează ceva, dar în

realitate, nu-mi pasă dacă nu-mi

răspunde,
pentru că pot
măcar să spun

că am încercat.

-Alo?

Răspunde pe un ton de parcă a salvat

toate
numerele
acestei   tabere

în telefonul ei.

- Bună! Eu sunt.

Mă forţez să am cât mai mult

entuziasm în voce. Voiam sâ văd ce faci.

- Oh, zice ea nepâsătoare.

Bună.

- Ce mai faci?

- Sunt bine. Acum, nu-i un

moment
potrivit,
Aurora. Sunt

foarte
ocupată.
Este joi

seară şi e furtună. Cu ce să fie ocupată?

Ea nu iese când plouă; nu-i place să

rişte să-şi strice coafura.

- Ce

faci?

- Oh,
acum te

interesează să vorbeşti cu mine, nu-i aşa?

Simt cum toată energia nervoasă de

mai devreme se scurge. Ca şi cum această

interacţiune
previzibilă m-a
recalibrat. Nu

pot să las totul baltă, pentru că, brusc, tu ai timp să vorbeşti cu mine.

- înţeleg, mamă. Putem să stăm

de vorbă altă dată. La capătul

celălalt al liniei se aude un zgomot de

foială şi
ceva torcând.
Stai, aia e o

pisică?

Mai multă foială.

- Da, este o pisică.

Simt că mi

se face o farsă.
Mă uit prin
camera goală,

să văd dacă Emilia este undeva în

umbră,
aşteptând să
sară.

- A
cui este?
- A

mea.

- Tu nu ai pisică.

Măcar îţi plac pisicile?

- îmi

place pisica asta pentru că-i a mea. Am

salvat-o.

îmi vine în minte o

imagine cu
mama
devenind o

doamnă cu
pisici şi
umplând casa

ei imensă cu
ele.
- De

unde?

-                         într

-o   zi,   mi   s-a

alăturat la micul-dejun pe punte. l- am

dat nişte somon afumat, pentru că

părea
înfometată, şi
a tot venit, aşa

că am lăsat-o să intre în casă. Am

hotărât s-o păstrez.

îmi sprijin

fruntea de perete, cu telefonul lipit

de ureche.

- Ave
a zgardă?

- Da, dar nu era prea drăguţă.

I-am luat una nouă de la Louis Vuitton.

Poţi s-o cunoşti dacă te hotărăşti să

faci drumul ăla lung şi greu de care-ţi

place să te plângi.

îmi rezerv

dreptul de a
mă plânge
mereu de

traficul din L.A., şi nu poate să mă

învinovăţească
pentru asta.
- Ma

mă! Ai furat animalul de companie al

cuiva!
- L-
am salvat,

Aurora. Este perfect fericit aici, cu mine.

Torsul din partea cealaltă a telefonului se intensifică, şi o parte din mine se

gândeşte că
mă păcăleşte
ca să o vizitez,

doar ca să văd
dacă chiar a
furat pisica

altcuiva.

- Trebuie să te uiţi

la zgarda veche după un număr! Ştiu că

nu ascultţi
decât oceanul
şi calomniile

lui Chuck Roberts, dar undeva, acolo,

în Malibu, dacă asculţi cu atenţie, există un copil care plânge după animalul de

companie iubit al familiei sale.

furtună. O să supravieţuieşti. Ştii la ce nu o

să
supravieţuiesc
eu? Să împart

patul ăla minuscul cu tine.

- Poţi să dormi în cel mai mic

pat din lume
cu mine, Ror,
mă tachinează

Xander. Mă ofer voluntar, pentru că sunt un prieten aşa bun.

îmi dau ochii

peste cap,
ştiind că, dacă
i-aş accepta

oferta, ar lua-o
la goană peste
dealuri.

- Mi-e greu să refuz, dar nu,

mersi.

Frica mea de furtuni a

început aici, în timpul unei furtuni

deosebit de puternice. Fulgerele pe

uscat
provocat
incendiu

au
un
nu

departe de terenul Oriei, şi aproape că

a trebuit să fim evacuaţi. Din fericire, pompierii au controlat incendiul.

Eram aşa mică, şi, de atunci, mereu

m-au speriat.

O ajut pe Freya să-şi ia

pelerina de ploaie, însă se deschide uşa şi Russ intră în pantaloni de trening şi un hanorac cu Urşii Bruni. îşi scutură ploaia din par şi cercetează cameră, ochii

lui aterizând într-un final asupra mea.

Zâmbeşte de cum mă vede, şi nu-mi pot

opri zâmbetul larg de pe faţă. Doamne,

trebuie să mă controlez.

Freya tuşeşte

zgomotos,
atrăgându-mi
atenţia la ea.

- Russ este iubitul tău?

Dacă astea-s tot tâmpeniile lui Leon, jur că îl încui pe dinafară data viitoare când

sunt de serviciu noaptea.

- Nu. Este un băiat care mi-e

prieten. Nu este iubitul meu.

- Atunci, de ce vă petreceţi

mereu zilele împreună?

- Ţie

îţi place să-ţi petreci timpul cu prietenii tăi? o întreb eu, trăgându-i gluga peste

buclele
brunete.
Pentru că mie

da şi de aia îmi petrec zilele cu el.

- Nu sunt un bebeluş, să

ştii, zice ea. Pot să păstrez un secret.

- Nu există nici un secret aici,

prostuţo.
Acum, treci la rând, te rog!

- Bine, zice ea cu un iz de

înfrângere în voce. Dar Russ se uită la tine

cum se uită
tata la tati
când el nu e

atent, deci cred că te iubeşte.

- Noapte bună, Freya! suspin.

Este o regulă nescrisă a

taberei că vei fi terorizat de copii cu

privire la potenţialele interese

amoroase. Ştiu asta pentru că, la un moment dat, am fost şi eu cea care teroriza.

Lucrul inteligent de făcut este să

uiţi despre asta, pentru că cine ar avea încredere în părerea unui copil? Şi, cu

toate astea,
iată-mă
întrebându-mă

cum, mai exact, se uită părinţii Freyei

unul la celălalt.

Din fericire,

nici un alt
copil nu şi-a
mai băgat

nasul în viaţa mea, şi Russ este suficient de departe de mine încât să nu-i ofere lui

Leon şi morii lui de zvonuri mai mult

material. Nu l-am văzut pe Russ de când

aproape ne-am
sărutat, fugind
apoi repede de

ploaia de mai devreme.

Chiar

credeam că de data asta avea să o facă.

Eram aşa aproape şi-i simţeam

mâinile pe mine, dar presupun că,

spre deosebire de mine, el ştie cum să se abţină. Nu mă aşteptam să am o vară

nebună, plină de combinaţii, din motivele evidente, dar sigur nimeni n-ar muri daca neam săruta.

Dacă vrea să mi-o tragă

fiind sprijiniţi de un copac, aş putea fi convinsă să fiu de acord.

Doamne, îmi

doresc să-mi fi
adus
vibratorul.

- Arăţi de parcă te gândeşti

intens la ceva, zice Russ amuzat,

umplând locul gol din spatele meu. Ce s-a întâmplat?

- Mi-am uitat

vibratorul.
încremenesc şi
fac alegerea

inteligentă de
a nu mă uita la
el, riscând să

văd efectul cuvintelor mele. Urechile

lui sunt clar
roz; nici măcar
n- am nevoie

să mă uit ca să verific. Pur şi simplu, ştiu. N-am vrut să zic asta cu voce tare.

- Vrei să te conduc până la

cabana ta? zice el, ignorând, din

fericire,
comentariul
meu. Vremea

e oribilă.

- Nu, sunt bine,

mormăi eu, uitându-mă la cerul negru. O

să stau aici până se duce toată lumea la culcare.

- Te deranjează

dacă rămân şi eu?

- Chi

ar mi-ar plăcea dacă ai rămâne.

Tunetul este mai puternic în cabană

decât era în sala de film, şi mă gândesc să accept oferta lui Xander. Trei oameni de

serviciu
noaptea se
poate, corect?

Am încercat muzică la căşti. Am

încercat
meditaţie
relaxantă. Am

încercat să-mi distrag atenţia cu o carte, dar

vremea este
aşa proastă, că
nici măcar

miliardari sexy
cu un parc
tematic nu

sunt de ajuns să mă distreze. De

fiecare dată când tună, jur că se

zdruncină cabana. De trei ori m-am

convins
singură să nu
mă duc la

cabana lui Russ. Eram ca un personaj

dintr-un film
când se ridică,
se duce la uşă

şi pune mâna pe clanţă, înainte de a

clătina
dramatic din
cap şi de a

pleca.

N-ar ieşi nimic bun

dacă m-aş duce să-l văd – şi, cu toate

astea, ideea rămâne. Nu poate să

oprească furtuna, şi eu nu pot să mă

duc la cabana lui, aşa că n-are sens să mă

aventurez
afară în
întuneric.

Ştiind ce noroc am, o să ies şi o să mă

lovească
fulgerul.

Mă cert cu

mine pentru a
paisprezecea
oară, când la

uşă se aude un ciocănit. Care sunt şansele ca Russ să aibă aceeaşi dezbatere cu

el însuşi? Ca, în sfârşit, să facă ultimii paşi şi să mă sărute?

Deschid uşa

şi-mi dau seama că răspunsul la

intrebarea
asta este zero.
Şanse zero.

- Vai
, voi două
chiar sunteţi

dezordonate, se plânge Jenna, băgând

capul pe uşă. Se uită la hainele de pe

podea si se incruntă. Cum vă mişcaţi pe

aici?

- Pot să te ajut,

domnişoară
Murphy?
mormăi eu,

fără să încerc măcar să-mi ascund

dezamăgirea
că nu-i un
jucător de

hochei de 1,95 cu nişte ochi albaştri

frumoşi şi tendinţa de a se înroşi.

- Ua
u, azi este
ţâfhoasă. Văd

că încă nu ţi-a trecut chestia cu furtuna.

Bagă mâna în geantă şi scoate o

lanternă. în caz că va cădea

curentul.

Curentul ar putea pica.

Fantastic.

- Am inteşte-mi, de

ce am ales să
lucrez pentru
tine, în loc să

petrec timp pe un iaht sau ceva la fel de nesimţit, dar mişto?

- Pe

ntru că mă iubeşti, zice ea cu

mândrie. Şi, da, iahturile sunt mişto,

dar ai avut
vreodată de-a
face cu aşa

multă apă de
la ploaie
peste tot, că

te inundă? Nu ai asemenea experienţe în

Dubai.

- Trăiesc visul, Jen.

- Aşa te vreau, zice ea

zâmbind.
Bine, eşti ultima mea

livrare. Mă duc la culcare,

pentru că în
seara asta nu
trebuie să

muncesc, şi vremea asta este oribilă.

Nu te stresa, bine? Se va termina până

dimineaţă.

Când a ajutat

vreodată pe cineva să nu se streseze

faptul că i s-a spus să nu se streseze? Mă urc înapoi în pat, încerc din nou cu

cartea înainte de a renunţa, după cinci

minute.

Pentru prima dată în viaţa

mea, nu am chef de romane de

dragoste.

Fiind o
persoană

perpetuu singură, cred că-i mai

şocant că-mi plac. Este ca o mică

enigmă,
acum, că mă
gândesc la

asta, cum de am atâta încredere în

nişte finaluri fericite fictive, dar nu

m-am gândit
niciodată la
cum ar putea

să arate finalul meu.

Se aude un

alt ciocănit. Deschid iar uşa şi o

găsesc pe Oria la uşa mea. Acum,

ştiu clar că
universul îşi
bate joc de

mine.
Recapitulez
mental tot ce

am făcut de
când am ajuns
aici ca să fi

ajuns pe radarul Oriei, dar nu iese

nimic în evidenţă. Am fost panaramă

doar în capul meu, nu în viaţa reală, şi ea nu poate să-mi citească gândurile, aşa

că n-are idee
că tânjesc cu
disperare

după ce am ajuns la prima bază, ca o

ratată.

- Bu
nă, puişor

Cred că am greşit locul. Scoate

telefonul mobil să-şi verifice mesajele.

Aparent, există un acoperiş prin

care curge apa, şi trebuie să fac o poză, pentru dosarul de reparaţii. Jur că nu

există nici un beneficiu la a fi o doamnă în vârstă în ziua de azi. Să te trimită aşa prin ploaie şi tot felul de prostii.

îmi dă telefonul cât îşi scoate

ochelarii, şterge aburul şi apa cu

gulerul hainei
de sub
pelerina de

ploaie.

- Aic
i, zice 27, nu

22. 27 este lângă curtea principală.

Cred că-i vizavi de cabana

Aricilor. Oria îşi strânge gluga în jurul

feţei,
acceptându-şi
telefonul

înapoi şi băgându-l în buzunar.

Mulţumesc, puişor. Scuze că te-am

deranjat,
noapte bună!

Mă holbez la

telefon,
ascultând cum
cade   lent

ploaia, încercând să adorm, când

tunetul
răsună, de
parcă ar fi

chiar deasupra
cabanei mele.
- Bin

e, facem asta. Se întâmplă, mormăi eu

către mine, rostogolindu-mă din pat şi

luându-mi adidaşii.

Aprind

lumina, caut
printre
lucrurile mele

şi ale Emiliei – Jenna are dreptate,

suntem
dezordonate.
Unde naiba

îmi este pelerina?

Recunoscân

d înfrângerea, îmi iau hanoracul cu

Urşii Bruni, care, împreună cu

pantalonii mei scurţi, lasă impresia că-l imit pe Russ de mai devreme.

Probabil că-i
o idee proastă.
- Ide

ile proaste construiesc caracterul, îmi

zic eu cu voce tare, chiar când se stinge lumina în cabana mea. Fir- ar! Ăsta

nu-i un semn.
   îmi tot repet
în gând că nu-i

un semn în timp ce cotrobăi după

lanterna pe care mi-a dat-o mai devreme

Jenna şi-mi croiesc lent drum spre uşă,

prin întuneric. De cum ajung afară, văd că la alte clădiri sunt lumini. Doar şirul

nostru de cabane nu are lumină.

Normal.

În timp ce alerg pe alee

spre lac, mi se pare o greşeală că n-am căutat niciodată pe internet

şansele de a fi lovit de fulger.

Există riscul

real ca el să mă gonească înapoi.

Ce fac?
Vechea Aurora
m-ar huidui şi

ar fi îngrozită dacă m-ar vedea acum.

Sunt recunoscătoare pentru

lanternă în timp ce mă apropii de

şirul de cabane şi număr până

ajung la semnul pe care scrie 33.

Am inima în gât când urc treptele

verandei spre ușa lui Russ.

Cel mai rău

lucru pe care
mi-l poate
spune este sa

mă întorc în patul meu. Cel puţin, ăsta

cred eu că-i cel mai rău lucru. Ştiu că

n-ar trebui să fiu aici, aşa că n-am motive să fiu surprinsă dacă n-are chef de

fundul meu
disperat acum.
Fulgerul

străbate cerul, uluitor, dar înspăimântăto r, şi eu bat la uşa de lemn. Printr-o

crăpătură de la draperii se vede lumina, dar el nu răspunde la uşă. Bat din

nou şi aştept,
gândindu-mă
că ar putea să

fie la baie sau ceva, dar nu răspunde.

Abătută şi un pic jenată, îmi recunosc

înfrângerea şi ies de sub protecţia

verandei
înapoi în
ploaie. A fost

oricum o prostie, şi chiar n-ar fi

trebuit să o fac. Poate am interpretat

greşit lucrurile. Sunt sigură că mă

voi distra
grozav
despicând firul

in paişpe cu
noaptea asta
tot restul vieţii

mele. Când voi fi bătrână şi grizonantă, o

să mă trezesc
cu o
transpiraţie

rece, obsedată
de cum am
ieşit în ploaie

într-un
hanorac cu un
urs pe el şi am

fost ignorată de bărbatul la care mă

gândeam neîncetat.

Dau primul

colţ,
indepărtându-
mă de cabană,

şi mă opresc brusc când îl văd pe Russ

venind spre mine. Are capul plecat,

dar, după câţiva paşi, ridică privirea

la mine şi se oprește şi el.

- Hei

, strigă în întuneric!

Este la fel

de ud ca mine,
purtând
acelaşi

hanorac şi aceiaşi pantaloni de

mai devreme, acum mai închişi la

culoare de la ploaie.

-Hei.

- Am fost la cabana ta, zice el

încet. Am crezut că ai putea fi

speriată;
voiam să văd
că eşti bine.

Nu ştiu cum să răspund la ce a pus el în

cuvinte, aşa că
o iau spre el,
el spre mine,

şi sunt aşa fascinată de el, că nici nu

tresar când
cerul este
brăzdat de

fulgere,
pentru că în
sfârşit

parcurge cei câţiva centimetri şi

mă sărută.

CAPITOL
UL 21

AURORA

Acum,

înţeleg de ce
sunt aşa multe
melodii

despre sărutat
în ploaie.

Russ mă

lipeşte de peretele cabanei lui, cu

picioarele în jurul lui cum au mai fost de aşa multe ori, doar că de data asta

degetele lui sunt în părul meu, trăgând

pentru a-mi
ţine capul
într-o parte,

ca să mă sărute, să lingă şi sâ

sugă pe
lungimea
gâtului meu.

Este diferit faţă de data trecută; este

mai
încrezător,
mai sigur pe

ce să facă pentru a mă face să mă

arcuiesc pe perete şi să suspin. Trag

de hanoracul
lui,
nerăbdătoare

sa-i văd iarăşi corpul şi să-l simt peste al meu. Mă ajută să trag materialul ud

peste capul lui, trăgând imediat şi de

al meu. Stomacurile noastre ude se

lipesc, căldura
se întinde pe
pielea mea ca

un incendiu.
- Eşt
i aşa

frumoasă!
şopteşte el în
urechea mea.

Nu-mi vine să cred că ne-a luat atâta să o facem din nou.

Predică.

Meritam o
medalie
pentru

autoreţinerea
demonstrată,
când ştim cât

de bine puteam să ne simţim unul

cu celălalt.

- Un ora dintre noi

le place să respecte regulile,

Callaghan, îl tachinez eu.

Mâinile lui

se infig în fundul meu, şi simt că din

minut în
minut întregul
meu corp o să

explodeze în flăcări.

Ne mută pe

patul lui, coborându-mă lent pe saltea.

Materialul moale este un contrast

binevenit faţă de asprimea zidului. îşi dă jos pantalonii şi boxerii, şi trebuie să mă opresc să nu rămân cu gura căscată.

Timpul mi-a estompat amintirea a

cât de impresionant este şi, după

câteva săptămâni de lucru manual

doar la duş, mă tem că mi-am cam

pierdut
antrenamentul
.

- Ştii cum creşte egoul meu

când te uiţi aşa la mine? zice el,

îngenunchind complet gol pe pat, între

picioarele
mele.

Sunt destul

de sigură că există o regulă pe undeva că

nu-i politicos
să nu te uiţi la
cineva când

vorbeşte cu tine, dar, ca să fiu corectă, n-au văzut ce penis frumuşel are Russ.

- Analizez riscul posibilităţii ca

tu să mă rupi în două.

El pufneşte

şi se apleacă peste corpul meu, să mă

sărute lent.

- Eşt
i sigură că vrei

să faci asta?

- De săptămâni

doar la asta
mă gândesc,
recunosc eu.

Nu mi-e frică de un pic de risc.

Descheindu-mi pantalonii, Russ îi dă jos, apoi îmi scoate şi chiloţii, desfacându-mi larg picioarele în faţa lui. Fără un pic de alcool în sistem, ăsta-i momentul în

care în mod normal devin conştientă de

mine. Nu de
el.
- De

ce ai nevoie?
mă întreabă,
masându-mi

coapsele pe interior.

De tot.

- Vreau să te simt aproape.

Vine să se aşeze lângă mine,

rostogolindu-
mă pe o parte,
ca abdomenele

noastre să se atingă. îmi pune piciorul

peste şoldul lui şi un braţ sub cap.

- Aşa
-i bine?
- Per

fect.

Russ mă mângâie lent

pe curbura taliei, pe spate, până

îmi cuprinde fundul în palmă. Gura şi

limba i se mişcă peste a mea în timp ce

mâna îi
alunecă de pe
fiind între

picioarele
mele.
- La

naiba, Aurora,
suspină,
lipindu-şi

fruntea de a mea. Eşti aşa udă.

Penisul lui tresaltă pe abdomenul

meu.

- Pot să te ating?

- Poţi să-mi faci ce vrei.

Geme când îl cuprind cu mâna,

mângâindu-l în sus şi în jos. Mă penetrează cu un deget, apoi cu al doilea,

întinzându-mă. Ritmul inimii mele creşte,

respiraţia
devine
neregulată, în

timp ce mişc mâna dintre noi într- un

ritm care-i place.

- Eşt

i aşa bună,
iubito!
Este

răbdător,
privindu-mi
fiecare

reacţie, să afle ce îmi place. Piciorul meu de pe şoldul lui începe să tremure,

senzaţia care creşte în stomacul meu

o simt de parcă-i în oasele mele.

- O să termin. Degetul lui

mare îmi găseşte clitorisul, şi nu

vreau decât să-l trag mai aproape. Nu

ştiu cum mai aproape, dar îl prind de ceafa cu mâna liberă şi suspin în gura lui. Oh, la

naiba, Russ!
Oh, Doamne!
- Aşa

. Lasă-mă să-ţi văd chipul ăla frumos când termini!

Corpul meu se cabrează şi

se zvârcoleşte
pe degetele
lui, mâna mea

este încă în jurul lui. Scoate

degetele, mişcându-şi de câteva ori

şoldurile în mâna mea, apoi se

opreşte, cuprinzându-mi mâna cu a

lui.

- Eu nu vreau să

termin încă.

- Un

de sunt

prezervativele tale?

Mă uit cum

expresia lui se transformă in groază.

- La dracu'!

- Sp

une-mi, te rog,
că spui asta
pentru că eşti

supărat că
trebuie să te
desprinzi de

mine două secunde cât durează să le

iei.
- Nu
am,

recunoaşte el ruşinos. Nu te uita aşa la mine! Nu mă aşteptam să fac sex!

Se rostogoleşte pe spate,

folosindu-se de
piciorul meu
ca să mă tragă

peste el. Penisul lui este ca o

piatră, aşezat
între
picioarele

mele. îmi balansez uşor şoldurile, şi el îşi dă ochii peste cap, prinzându-mă

imediat de şolduri ca să mă ţină pe loc,

imitând
acţiunile mele
şi împingând

în sus.

Totul este umflat, doare

şi este ud, ceea ce-mi diminuează

abilităţile de a rezolva probleme. Nu

pot să dau vina pe el că n-a adus

prezervative,
când nici eu n-am adus.

- Am putea să nu folosim unul?

Când te-ai testat ultima oară? întreb

eu. Eu iau pastile anticoncepţion

ale, şi ultimele analize au ieşit bine. Unul din noi se poate duce în Meadow

Springs
săptămâna
asta să

cumpere,
- M-
am testat

acum câteva săptămâni, înainte să te

cunosc, şi au ieşit bine. Eşti singura

persoană cu care am fost de atunci, dar, hm, nu mă simt confortabil să

nu folosesc un prezervativ. Nu o să mă

simt bine gândindu- mă la statistica

eficienţei
pastilelor tale
anticoncepţion

ale.

- Nu-

i nici o

problemă,
respect asta.
Probabil ar fi

trebuit să purtăm discuţia asta

înainte sâ ne dezbrăcăm,
dar măcar o

purtăm. Pare un pic jenat, dar n-are

motiv să fie. îl trag sâ stea în fund, se sprijină pe mâini, şi-mi petrec mâinile

în jurul gâtului lui, ciugulindu-i buzele. Sunt o grămadă de alte feluri în care te pot

satisface. Hai
să le enumăr...
Oh, Doamne,

fac pariu că Xander are nişte

prezervative.

Nu cred că m-am mişcat

vreodată mai repede, îndreptându-

mă spre
partea de
cabană a lui

Xander. Russ pune picioarele pe

podea,
ridicându-se
pe marginea

patului.

- Rory, nu cred că

ar trebui să umblăm prin lucrurile lui

Xander.

Are dreptate – nu îl bag în

seamă, dar are dreptate.

- Cre

zi că, dacă Xander ar şti că ai nevoie de

un
prezervativ, s-
ar supăra?

- Bună remarcă!

Verific în

locurile
evidente, cum
ar fi noptiera,

geanta lui de cosmetice, sertarul de

şosete,
dulapul, dar
nu găsesc.

Dacă aş fi Xander, unde aş ascunde

prezervative? Mă las pe podea, verific

sub pat şi, deşi există o şansă reală să dau de ceva cu blană şi gheare, zăresc

imediat un
rucsac.
- Do

amne, Aurora,
geme Russ şi
chiar pare că

simte o durere fizică.

Am fundul în

aer, pieptul aproape de podea şi nu-i

nevoie să fii
geniu ca să-ţi
dai seama ce-i

trece acum
prin cap. Trag
sacul spre

mine şi găsesc fix ce caut. Ridic

pachetele din
folie în aer ca
pe un adevărat

premiu, încerc să nu alerg înapoi la patul lui. Niciodată nu l-am văzut pe Russ aşa rapid când rupe folia şi şi-l pune.

încă pe marginea patului, mă

prinde de partea din spate a

coapselor
pentru a-mi
pune

picioarele de o
parte şi de alta
a şoldurilor

lui. Am grijă când se aliniază şi mă

las în jos pe el.
Sunt aşa plină,
că mă

uimeşte,
întinzându-
mă, făcându-

mă să încremenesc.

- Nu

te grăbi, murmură el delicat,

sărutându-mă pe piept. Mă ţine cu mâinile de talie, ghidându-mă în timp ce mă

ridic şi cobor
timid,
primindu-l tot

mai mult de fiecare dată. Eşti o fată

grozavă. Ce bine este în tine, Aurora!

Mă faci să-mi pierd minţile.

Laudele fac

sexul mai bun,
şi nu sunt
jenată să

recunosc asta.
    Russ
Callaghan

poate să-mi
spună oricând
că-s fată

cuminte.

Ajungem la acelaşi ritm.

Mâinile lui se mută pe fundul meu,

ajutându-mă în
timp ce salt pe
el, în vreme ce

gura lui
explorează
gâtul şi pieptul

meu. Mă frec frenetic cu degetele între

picioare şi-l strâng mai tare.

- Mai am puţin, gâfâi.

Continuă să mă ghideze cu mâinile, şi

gura mea se striveşte de a lui, pielea

noastră s-a inroşit în aşa multe locuri, că simt că suntem o singură

persoană. Simt ca şi cum lumina

explodează
prin corpul
meu şi mă

agăţ strâns de el, călărind valul, pulsând în jurul lui.

- Eşti bine?

şopteşte el.
- Mă
ard coapsele.

Merită.

Russ mă ridică de pe el,

punându-mă
pe pat din nou
şi întinzându-

se în spatele meu. Braţul lui alunecă sub

capul meu,
pieptul lipit de
spatele meu,

până când îi simt erecţia împingându-mă pe la spate.

- Rid

ică un pic
piciorul,
iubito!

- Nu poţi să o bagi în fundul meu.

Mi se face pielea de găină pe corp

când el râde pe gâtul meu.

- N-

aveam de gând să fac asta, dar mersi

că mi-ai zis.

Intră din nou în mine

dintr-o
mişcare, şi
totul se simte

diferit din acel unghi. Cobor piciorul şi braţul din jurul gâtului, îmi cuprinde

pieptul, rotind degetul în jurul sfârcului meu. Cealaltă mână îi dansează

peste
abdomenul
meu, apoi

alunecă între picioarele mele.

Şoldurile lui se mişcă înainte şi

înapoi lent, în acord cu mâna lui, şi el îmi şopteşte dulcegării în ureche. Este

peste tot dintr-odată, şi ştiu că o să am iarăşi orgasm în curând. Mă simt apreciată aşa, venerată. Ca şi cum singura lui

misiune în viaţă este să mă facă să mă

simt frumoasă şi dorită. îmi forţez

şoldurile în spate, în timp ce el împinge

înainte, şi
ajungem să
avem un

şablon
nebunesc,
fugărind val

după val.

- Aşa

, arată-mi cât

de mult o vrei,
imi spune el
pe gât. Meriţi

orice risc,
Rory.

Sunetul

corpurilor
noastre
lovindu-se

unul de altul acoperă orice sunet al

furtunii. La naiba, nici măcar nu mai

ştiu dacă este
furtună. Russ
îmi preia toate

simţurile.
Eu gem, el geme. Eu

accelerez, şi el la fel. Pulsul de la gâtul meu se loveşte de gura lui, şi mişcările lui încep să devină neglijente şi

dure. îmi geme numele, şi degetele lui

mă freacă mai repede, iar eu ajung acolo odată cu el.

Sunt

epuizată şi

complet satisfăcută.

Stăm acolo

complet nemişcaţi, cu el încă în

mine. Oftează.

- Cred că sunt

obsedat de tine.

Este ca un

alt orgasm.

- Acum, vorbeşte

sexul.
- Ba
nu.

Se retrage lent, sărutându-mă

delicat cât eu tresar un pic. Se duce la baie să arunce prezervativul, şi, pentru prima dată, nu mă aştept ca tipul cu care tocmai am făcut sex să închidă uşa şi

să aştepte să plec.

Se întinde

înapoi lângă mine şi se apleacă peste

mine ca să-mi vadă faţa, dându-mi

părul laoparte şi sărutându-mă pe frunte.

- Vre
i ceva? Să bei?
Un duş? Ceva

confortabil?

- Sunt bine.

Trage cuvertura şi se bagă alături

de mine.

- Mulţumesc!

adaug.
Russ mă
sărută pe

frunte din nou
şi-mi întoarce
corpul spre el,

punând un braţ în jurul meu. N-am

mai stat
vreodată
îmbrăţişată

după sex, dar mă simt aşa în siguranţă şi fericită, că este aproape copleşitor. Ia o carte de pe noptieră şi micşorează

lumina. Vreau să-l întreb ce citeşte, dar mi se închid ochii deja. Sunt pe cale să adorm, când vocea lui mă opreşte.

- O

să fii aici când mă trezesc?

- Da,

promit!

CAPITOL
UL 22

RUSS

Nu-mi

amintesc când
am dormit
ultima oară

mai mult de câteva ore. Draperiile

trase
blochează
orice indicaţie

a orei, dar ştiu
că azi-noapte
am dormit

buştean; o simt.

M-aş întinde

după ceva, să aflu cât este ora, dar

Aurora doarme pe braţul pe care

mi l-am încolăcit de trupul ei, şi

celălalt braţ este pe pielea moale a

abdomenului ei. O sărut pe umăr, se

mişcă uşor şi se lipeşte de mine, fundul ei frecându-se de penisul meu, făcându-mă să gem.

O face din nou, de data

asta clar în mod voit, deşi se preface că

doarme.
împing
şoldurile

deliberat,
aplecându-mă
pentru a-i

şopti la ureche:

- Şti

u că eşti trează, Rory.

Ea râde, şi

este al doilea sunet preferat al meu din întreaga lume. Primul fiind, evident, să-i

suspin numele.
- Ce
mai mod de a

mă trezi, zice ea printr-un căscat.

Aş trezi-o
oricum ar vrea
dacă ar

însemna că
doarme
lângă mine

noaptea.
   întinde
mâna în spate

şi-mi atinge genunchiul, apoi coapsa,

urcând lent, oprindu-se ocazional să-mi măsoare reacţia, până când braţul ei

este îndoit la spate şi îmi atinge uşor cu

degetele
testiculele şi
trece de-a

lungul
penisului.
- Est

e în regulă? mă întreabă ea,

cuprinzându-mă cu mâna şi făcând o

mişcare de test.

- Da,

reuşesc să zic
strangulat,
mişcându-mi

şoldurile în acelaşi timp cu mâna ei, ca să-i ușurez treaba. Ce bună ești la

asta, iubito!

Se opreşte brusc, şi mă

panichez
imediat,
gândindu- mă

că am făcut ceva greşit, dar apoi se

întoarce cu faţa spre mine. încă-i

somnoroasă,
părul ud i s-a
uscat acum în

valuri, şi se uită la mine într-un fel

care-mi face inima să tresalte. Mi-aş

dori să pot
salva
momentul ăsta

şi să-l protejez de orice forţe exterioare vor încerca să-l distrugă.

Aurora se

apropie şi mă sărută, şi imediat nu-mi

mai pasă de nimic altceva decât de

acum. Se desprinde, apoi, mă

sărută pe
claviculă, pe
piept,

coborând tot mai lent, până când îmi ţin respiraţia de nerăbdare, şi expresia aia somnoroasă de pe faţa ei a fost înlocuită de una mult mai neastâmpărată

.
Mă sărută
pe interiorul

coapselor, pe osul de la şold, oriunde mai puţin unde vreau eu. îi dau părul

după ureche, ridicându-i bărbia ca să se

uite la mine.
- Vre
i să mă faci să

te implor, Aurora?

Ochii aceia

verzi se uită la mine cu aşa o inocenţă, de parcă nu are penisul meu lângă buze. îl

sărută la bază, cu ochii la mine.

- Nu.
încă un sărut
un pic mai sus.

Nu trebuie să
mă implori să
fac ceva ce

sunt disperată de săptămâni să fac.

îmi unesc degetele în creştetul

capului, mă trag de păr când

abdomenul meu se flexează şi mă

chinuiesc să
respir
controlat

- O să fie cele mai mişto şapte

secunde din viaţa mea.

- Nu

mă face să râd
când încerc să
te seduc,

geme ea printre râsete.

- Nu

trebuie să încerci, ai reuşit.

Consideră-mă
sedus.
Obsedat.

Consu... îmi cuprinde capul penisului cu buzele, şi uit să mai vorbesc.

Glumeam despre faza cu cele şapte

secunde, dar acum nu sunt sigur că era o glumă. Eşti ireală, la dracu’!

Părul îi cade in jurul feţei in timp ce

coboară şi mă înghite mai mult; îl dau

laoparte,
strângându-l
într-o coadă în

pumn. îi place
asta; îmi dă de
veste gemând

fericită,
înghiţindu-mă
până în gât

Şi mie îmi place.

Mi-e teamă

să clipesc, ca
să nu ratez
nici un

moment din asta. Cu unghiile de la

mâna liberă
mă zgârie
uşor pe

abdomen, în timp ce cu cealaltă mână

lucrează
coordonat cu
gura să mă

aducă la orgasm. Mâna mea îi strânge

părul, muşchii se tensionează şi senzaţia

fierbinte
începe să
crească.

Mă priveşte din locul dintre

picioarele
mele, cu ochii
verzi şi umezi

şi aşa concentrată la mine acum.

-                Apr
oape termin.
Cuvintele

mele o impulsionează ; încă un pic şi

termin, şi atunci se deschide uşa

cabanei, şi Xander intră după tura de

noapte cu câinii, omorând orice

şansă de a mai avea vreodată o

erecţie.

- La dracu’!

strigăm amândoi, el acoperindu-şi

ochii, eu luând o pătură să o pun peste

corpul gol al lui Rory.

- Scu

ze, scuze! strigă Xander, ieşind din

cabană mai repede decât l-am văzut

vreodată
mişcându-se.
Oamenii nu

mai pun o
şosetă la uşă
în ziua de

astăzi?
Doamne!
   Singurul

mod de a descrie cum mă simt acum

este
„îngrozit”.

Mă uit la

Aurora şi mă aştept să văd aceeaşi

expresie jenată, dar normal că nu-i

aşa, pentru că-i Aurora. Are mâna la

gură, încercând să nu

izbucnească în râs.

- îmi

pare rău! şopteşte ea. Jur că nu râd!

Eşti bine?

Pătura pe care am

aruncat-o la
întâmplare
peste ea îi

acoperă
parţial capul,
şi ea este în

genunchi,
goală între
picioarele

mele, în timp ce penisul meu clar nu

mai este erect. Trecând cu o mână

peste faţă, mă
buşeşte râsul,
ceea ce-i dă ei

permisiunea de care avea nevoie. O trag

spre mine, o sărut pe frunte, şi ea

se cuibăreşte
mai aproape.
- N-

am rezistat nici măcar şase ore fără a

fi prinşi.

- Dat
a viitoare, o să

fim mai inteligenţi, zice ea,

trecând cu degetele peste pielea mea.

Trebuie să mă întorc la cabana mea

înainte să-şi dea cineva seama că nu

sunt acolo. îmi pare rău că n-ai apucat să termini.

Aurora

spune „data

viitoare" cu atâta lejeritate, că

nu ştiu cum
să-i răspund.
Nu vreau să

fiu nevoit să renunţ la ea, dar nici nu

vreau să fiu concediat dacă suntem prinşi.

Dar *chiar* nu vreau să renunţ la ea.

Este singurul lucru din viaţa mea care n-a fost distrus în vreun fel de celelalte

lucruri. Mă face să am speranţă, şi nu

sunt pregătit să renunţ la acest

sentiment.

-　　　　Vo

m　　fi　　mai

atenţi, zic eu, sărutând-o din nou pe frunte.

Trece peste mine, începe să se îmbrace,

încruntându-se când îşi ridică de pe

podea hainele
încă umede.

- Nu

mi-ai împăturit
hainele,
Callaghan,

zice ea. Sunt aşa mândră de tine!

Trag pe mine boxerii şi pantalonii

scurţi, mă aşez pe marginea patului şi o privesc cum face o grimasă când îşi trage hanoracul încă ud peste cap. Se încalţă

când o trag spre mine, aducând-o

între
picioarele
mele. Mâinile

ei se aşază pe obrajii mei, şi-mi zâmbeşte în timp ce eu o mângâi pe dosul

coapselor.

La uşă se aude un

ciocănit,
urmat imediat
de

deschiderea
târâtă a uşii.
- Nu

că aş vrea să stric această frumoasă

uniune, dar eu sunt aici pentru că

chiar am nevoie să mă cac. Aşa că,

dacă aţi putea să încheiaţi, ca să nu

trebuiască să mă duc în pădure ca un

urs, ar fi minunat.

Aurora se

uită peste umăr la deschizătură,

fără să-şi ia mâinile de pe faţa mea.

- Ştii că mai sunt şi alte băi, da?

Următoarea ta opţiune nu-i în pădure?

- N-
are voie omul
să aibă locul

lui preferat unde să se cace în zilele

noastre? Acolo am ajuns ca societate?

- Plec, regină a dramei, strigă

ea înainte să mă sărute de rămas-bun.

Vreau să o trag la loc in pat şi să încui uşa, dar probabil e bine că am

fost deranjaţi;
habar n-aveam
ce oră este, şi

oricum mă îndoiesc că aş fi găsit

motivaţia să-mi pese.

Câinii intră

imediat cum Rory deschide uşa, şi Xander încearcă să bata palma cu ea când trece

pe lângă el,
dar se opreşte
când ea îi dă

jucăuş una în coaste.

- Am

furat de la tine, scuze! Pa!

- Mereu fetele bogate! strigă

el după ea. Rânjetul de pe faţa lui este de neratat când intră şi închide uşa, şi nu mă pot abţine să nu rânjesc şi eu ca un prost.

Mă duc să mă cac şi apoi vorbim despre

ce naiba s-a întâmplat.

Cât el este

plecat, îmi ocup timpul cu câinii şi, când revine, am acelaşi rânjet – fără îndoială tont – pe faţă. Nici eu, nici Xander nu

muncim astăzi – a doua mea zi liberă şi

prima pentru el după ce a făcut schimb

cu Aurora ieri – dar, fără să vorbim despre asta, ştiu că o ne petrecem toată ziua cu

ceilalţi,
ajutând.
Nu mă

înţelegeţi
greşit, copiii te
epuizează, dar

este o
epuizare bună.
îmi ţin mintea

ocupată şi îmi
place să-i ajut
să-şi găsească

increderea.
într-un mod
ciudat, când

eram mai mic,
puneam copiii
bogaţi pe un

piedestal
pentru că eu
credeam că n-

aş avea niciodată probleme dacă

familia mea ar fi bogată. Asta nu s-a

schimbat prea mult pe măsură ce am

înaintat în vârstă, mai ales când am

început să învăţ la un colegiu în care

am simţit că toată lumea din jur era

privilegiată
financiar.

Cred că

slujba asta aici a început să vindece acel copil interior. Văd că aceşti copii au

aceleaşi
nesiguranţe şi
- îmi

placi. Aurora. Mult. Sunt foarte fericit

pentru
noaptea
trecută.

Ea deschide şi închide gura, apoi o

deschide din nou un pic, ca un peştişor

auriu. îşi drege vocea şi încuviinţează

din cap.

- Şi eu, zice ea

răguşită. îşi drege vocea. Şi mie îmi

place de tine.

- De ci...

- Deci... ar trebui să mergem la

micul-dejun înainte să trimită potera

după noi, zice
ea,
întrerupând

tăcerea
ciudată care
pluteşte între

noi. M-am dus să explic de ce o să ratez

ridicarea
steagului şi o
să întârzii la

micul- dejun înainte să fac duş, şi Oria era acolo. A trebuit să mint şi să spun că

nu mi-a mers
alarma pentru
că ieri a picat

curentul şi nu
mi-am încărcat
telefonul şi că

o să fiu cât de rapidă pot.

Pornim din

nou spre sala
de mese, şi eu
încuviinţez din

cap.
- Int
eligent.

Ea se încruntă.

- N-a

fost. De fapt, curentul a revenit la două minute după ce am plecat eu să te caut şi n-avea nimic de-a face cu furtuna. A fost de la tipul care încerca să oprească

scurgerea din acoperiş, care a apăsat pe

butoanele
greşite.

- Păi

, nu pot dovedi
că minţi.
- Em

ilia poate, clar știe deja. S-a uitat într-un fel la mine. Oftează din greu când ne

apropiem de uşi, oprindu-se şi întorcându-

se spre mine.
îmi pare rău,
n-am mai

cunoscut pe
cineva care să-
mi spună că

mă place şi să însemne mai mult decât că îi place să facă sex cu mine. M-a luat un

pic pe nepregătite.
Nu vreau să

mă întorc la
colegiu şi să
nu te văd

zilnic, Russ. Cea mai bună parte din zi

este când te văd. Şi, dacă eşti mulţumit

să aştepţi şi
- Secretul tău este
în siguranţă cu

mine, omule.

După ce termin cu

duşul şi mă duc la micul-dejun, ploaia

de azi-noapte a trecut. Sunt la jumătatea drumului spre sala de mese, când aud un

„aşteaptă” în urma mea.

Abia ieşită

de la duş şi cu
tricoul cu Urşii
Bruni, Aurora

zâmbeşte
alergând să
mă prindă din

urmă. Mâna ei o atinge uşor pe a mea, fără să zăbovească prea mult cât să devină

suspect pentru oricine ne-ar zări, dar

suficient cât să
simt cum mi
se face pielea

de găină pe braţ.

- Bu

nă.

- Bu

nă, repetă ea

ciudat. Eu doar voiam să zic... Ei bine,

m-am gândit şi
ştiu că te-am
făcut să încâlci

regulile azi-noapte, şi ţi-am promis...

- Rory, zic eu încet, întrerupând-o.

Mă opresc, mutându-mă din lateralul ei

în faţa ei. Nu sunt obişnuit cu expresia de îndoială de pe faţa ei sau cu lipsa de

încredere din voce. Chiar şi când bate

câmpii ca să umple tăcerea, are un aer de încredere, dar acum pare o femeie care se luptă cu nesiguranţa. Nu m-ai

obligat să fac nimic. Şi eu am venit la

cabana ta, ţii minte?

- Şti

u, dar locul
ăsta de muncă
este important

pentru tine şi
este important
şi pentru

mine, îmi place aici, însă îmi şi

controlez impulsurile ca un raton

înfometat. Nu vreau să crezi că ce este

important
pentru tine nu
este pentru

mine, când ştiu că sunt importante

pentru tine.
Are sens?
- Cre

d că da. Eu nu regret. La naiba, îmi vine să o sărut. Te asigur. încerc să mă relaxez un pic, să nu-mi mai fac atâtea griji.

- Ar fi bine pentru tine dacă ai

reuşi asta. Cred că ai fi mai fericit.

- De
ci...
Cum zic

asta?

- De ci..., repetă ea.

ai răbdare cât descifrez ce înseamnă asta, atunci, poate putem avea ceva special.

Acum, eu sunt cel luat pe

nepregătite.
Mi se pare prea uşor,

prea natural, să ai o viaţă reală, dar este viaţa mea reală.

- Te-aş

aştepta pentru
totdeauna,
Aurora.

CAPITOL
UL 23

AURORA

De zile

întregi simt fluturaşi.

La început,

am crezut că
sunt bolnavă,
dar nu era

chiar greaţă, ci mai mult ca nişte

furnicături în abdomen. Se calmau

noaptea când
eu şi Emilia
eram în pat,

aşa că am crezut că s-a terminat, dar

începeau din nou în ziua următoare. M-

am întrebat
dacă nu-i o
alergie, dar

nu-mi era rău de fapt, ci era doar diferit.

Mi-a luat trei zile de întrebări să-mi

dau seama, în sfârşit, că sunt fluturaşi.

- De ci nu mori? orăcăie Emilie,

punând ultima vestă de salvare în

cufărul de depozitare.

Şi-a pierdut

iarăşi vocea
după turneul
deosebit de

competitiv de ieri. Este normal să-ţi

pierzi vocea
după ce ai
urlat toată

ziua, dar nu este ceva ce eu am păţit.

Coardele mele
vocale refuză
să fie reduse

la tăcere, spre dezamăgirea Emiliei.

în după-
amiaza asta
am ieşit cu

caiacele şi am
fost un pic
singure – mă

rog, cât poţi să
fii de singur în
tabără şi m-a

ajutat să-mi
dau seama că
am sentimente

şi că
sentimentele
alea plutesc

prin stomacul
meu, făcându-
mă să mă simt

ciudat.

-                Nu

mor. Confirm.

- Do ar funcţionezi defectuos din

cauza unui bărbat, am înţeles. Nu se

uită la mine,
aşa că nu vede
degetul

mijlociu pe care i-l arăt, dar, ca orice cel mai bun prieten, amândoi

problema. Dar
apoi, m-a tras
într-un hol gol

şi m-a sărutat pasional, şi ştiu că n-am de ce să-mi fac griji.

în principiu,

nu-mi vine să
cred că există
un tip care-i

realmente
interesat să
petreacă timp

cu mine şi să aibă o conexiune

dincolo de ce
se întâmplă
când suntem

goi. Ştiu că am
ştacheta
foarte jos când

vine vorba despre bărbaţi, ceea

ce mă face ca
frecvent să nu
am încredere

în propria judecată, dar pot să am

încredere în judecata mea în privinţa lui

Russ.
Russ
împinge cutia

cu piciorul, privind cum se mişcă doi

centimetri. O ridică, şi bicepşii i se

încordează cu greutatea.

- Pot

să fac asta singur, nu-i nevoie să mă

ajuţi.

Oh,
Doamne! Sunt

o femeie slabă,
slabă.
- Vre

au să ajut.

Magazia nu este departe,

magazie care-i
mai puţin
magazie şi mai

mult un depozit, şi într-un minut

sunt agitată
mergând în
urma lui,

privind cum i se flexează muşchii

spatelui şi ţinându-i uşa deschisă. Lasă

cutia pe podea
în camera
întunecată, şi

din fericire nu
mai este
nevoie de noi

să facem altceva. N-ar trebui să intru

şi eu şi să las uşa să se închidă în

urma mea – dar o fac.

Undeva pe

aici este o lumină, dar n-am nici o

dorinţă să o găsesc. Prin nişte ferestre

superioare
intră mici raze
de lumină, şi

nu spunem
nimic când
mâinile lui îmi

găsesc umerii şi urcă pe gâtul meu. îmi

aşez mâinile pe talia lui şi le ridic pentru a le împreuna în spatele gâtului lui.

Gura lui o găseşte pe a mea, dulce şi

lent, de parcă încearcă să memoreze

momentul
când limba lui
se mişcă pe a

mea. Mă apropii cu corpul de el,

îmi cufund degetele în părul lui,

ridicându-mă
pe vârfuri ca
să încerc să fiu

şi mai
aproape.

Tocmai

vreau să mă
plâng de
mâinile lui pe

care le ia de
pe gâtul meu,
dar mă prinde

de spatele coapselor, mutându-mi

picioarele în jurul lui, aşezându-mă

pe cea ştie. Doamne, este aşa uşor să te fac să-ţi ieşi din fire. îmi place de

această nouă tu; pluteşti ca o creatură

animată a pădurii; este tare drăguţ!

- Scuze, ziceai ceva? Nu te

ud. Mă uit spre mal, la bărbatul în

chestiune,
cum ridică
caiacele şi le

pune cu uşurinţă la loc pe suport.

„Creatură a pădurii” nu-i cel mai urât

apelativ, mai ales de la Emilia. Mi-e

dor de Poppy.
Ea
echilibrează

cât de enervantă eşti.

- Oh,

crede-mă, o să adore să audă despre asta, micul meu iepuraş de desene

animate. îşi drege vocea agresiv şi

începe să-şi fluture braţele. Hei,

Russ! Poţi să ne ajuţi, te rog?

Sună ciudat, dar vorbeşte suficient de

tare cât să-i atragă atenţia. Deşi fac pariu că el habar n-are ce a zis ea. Pune ultimul caiac la loc, flutură dintr-o mână peste copii, în timp ce Clay îi conduce să se

spele pentru cină.

- Ce

faci? mormăi eu, ca el să nu audă când se apropie.

- Ce faceţi?

întreabă el, oprindu-se în faţa noastră.

Doamne, ce frumuşel este!

Emilia arată

dramatic spre
cutie.
- Eu

chiar trebuie să merg la baie. Poţi să o

ajuţi pe Rory
să pună cutia
la loc în

magazie, te rog?

- Eşt

i bine? mă întreabă el, clar în numele

amândurora.
Te porţi ciudat.

- Nu ştii niciodată cine ascultă.

Cu plăcere!

- N-ar putea să te

audă nici dacă ar încerca, zic eu.

Este rândul ei să-mi arate degetul

mijlociu, apoi fuge după Clay, şi

acum, că a plecat, fluturaşii sunt

prezenţi în forţă.

Clar nu-i o

alergie.

Ultimele zile au fost un

amestec de
priviri cu
subînţeles şi

atingeri de mâini, voci şoptite şi

zâmbete
cunoscătoare.
Mi-am făcut

griji că, după ce timp de săptămâni ne-am apropiat, entuziasmul se va duce după ce ne-am rezolvat mai apropiată

suprafaţă
solidă. Fiecare
atingere este

perfectă, dar nu-i de ajuns, şi vreau mai mult. Mă simt îmbătată de el; îmbătată de dorinţă, de secrete şi de interdicţie.

Gura lui alunecă de-a lungul

maxilarului şi
în jos pe gât.
- Te

doresc aşa tare.

- Poţ

i să mă ai.

Ezită să continue, pe

bună dreptate,
dar asta nu
înseamnă că

eu nu vreau să
mi-o tragă pe
orice o fi

cocoţat fundul meu. Ăsta nu-i locul în care să vreau să fiu găsită cu chiloţii în vine.

Copiii nu au voie în clădirile astea,

şi i-am văzut pe toţi luând-o spre cabana lor. Nici unul din noi n-ar risca asta.

Riscul, în cazul ăsta, îl reprezintă toţi ceilalţi angajaţi.

Ceea ce în

mod enervant face să fie de zece ori mai

fierbinte,
pentru că am
putea fi prinşi,

şi încep să revină senzaţiile alea

familiare pe care sunt obişnuită să le

urmăresc.
Cele care îţi
inundă

sistemul cu endorfine şi te fac să-ţi simţi nervii ca nişte cabluri vii. Creează

dependenţă şi este ceva problematic,

dar, chiar şi cu toate alarmele pornite în capul meu, tot vreau ca el să probeze

stabilitatea a orice ar fi sub mine.

- N-ar trebui, şopteşte el.

- Cla

r n-ar trebui,

zic şi eu. Dar,

dacă vrei, să ştii că pot să fiu

supertăcută.

Râsul lui Russ este jos

şi gutural, mai pervers ca de obicei, şi încep să pulsez. Acolo am ajuns: pulsez

la râsete perverse.

- Eşt

i aşa inteligentă, mă tachinează el,

şi jur că omul ăsta încearcă să mă termine.

Dar îmi place când eşti zgomotoasă.

Gura lui revine peste a mea, şi-mi

folosesc
picioarele să-l
trag mai

aproape de mine, gemând când erecţia

lui apasă între coapsele mele. Sunt gata să nu-mi mai pese şi să mă pun în

genunchi, dar atunci cade ceva,

speriindu-ne pe amândoi.

Mă sărută

din nou, lent şi blând de data asta,

frecându-şi palmele pe spatele

coapselor
mele, şi apoi
clar ceva se

mişcă.

- Ce dracu' este

asta? întreb
eu,
desprinzând

cu reticenţă picioarele şi punându-le

înapoi pe podea.

Mă ajută să

cobor, iar eu pipăi peretele pentru a găsi întrerupătorul . Aprind lumina, şi

întreaga încăpere se luminează, cu

cutii şi rafturi pline de echipament.

- Nu văd nimic..., zice el la fel

de confuz ca mine.

- Nu

cred...

Atunci, cel mai mare

oposum pe care l-am văzut

vreodată în viaţa mea iese în faţa mea, şi urlu aşa tare, că sunt surprinsă că

nu cade clădirea.

Russ este

convins că universul a trimis un

oposum
pentru a ne
opri din a ne

purta ca nişte panarame şi pentru a ne

face să revenim la muncă.

Este, de asemenea, jenat că

sistemul
şcolar sau
multiplele veri

petrecute de mine în această tabără

nu m-au învăţat că oposumii nu

sunt
periculoşi.
Dacă nu sunt

periculoşi, de ce au nişte dinţi aşa

ascuţiţi? Şi nu, n-a folosit cuvântul

panarame,
dar, orice a zis
mi-a intrat pe

o ureche şi a ieşit pe cealaltă,

pentru că mâna lui se afla pe spatele

meu, şi eu încă eram inconfortabil

de udă şi de excitată.

Să-i ia

dracu’ de oposumi!

în seara

asta mă ţin ocupată fiind supervizoarea

impecabilă a taberei; fără dansat

excesiv, fără prea multe ciocolate

calde. Orice
să mă ţină
ocupată şi

departe de jucătorul de hochei care

mă face să gândesc iraţional.

Gânditul
iraţional nu-i
ceva

nefamiliar
pentru mine.
Să fiu

iraţională din cauza unei pasiuni – asta nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

O ajut pe Jade să-şi facă buclele când

Emilia se aşază lângă mine.

- Trebuie să mă duc la culcare. îmi

vine
menstruaţia, şi
simt că vreau

să plâng, să vărs şi să mă bat în acelaşi timp. Băieţii au zis că îmi ţin ei locul în

noaptea asta,
este în regulă?
îmi pare rău!

- Normal că este. Ai nevoie să

fac ceva pentru tine?

Jade se uită

peste umăr la noi.

- Ma

ma le pune pe
toate surorile
mele să bea

ceai de mentă.

- Bună idee,

puişor. Emilia, du-te la culcare! O să-ţi aduc nişte ceai când termin aici.

Vrei ciocolată? încuviinţează din cap. Nu întârzii mult.

După ce termin cu

părul lui Jade, Clay promite să ajute cu

culcarea
tuturor, cât eu
iau cele

necesare pentru a o ajuta pe Emilia

să se simtă mai bine. Ceva mai târziu,

când mă apropii de cabana

copiilor, este alarmant de linişte.

Deschid uşa, şi mă întâmpină

Clay, Russ, Xander şi Maya, uitându-se toţi la mine, cu panică în ochi. Toţi copiii se aşază cuminţi, doar unul din ei

încă
învârtindu- se
ca să se

pregătească
de somn. Mă
uit la ei patru.

- Ce aţi făcut?

- Eu

am plecat! exclamă Xander, cu

capul plecat, dându-i una lui Russ peste braţ.

- Te iubesc,

Aurora, dar nu sunt suficient de puternică

pentru asta,
adaugă Maya.
- Dr

um bun, frate! zice Clay, urmându-i pe

ceilalţi doi afară pe uşă, fără să se uite în ochii mei.

Russ trece cu mâna peste

faţă şi oftează încordat.

- Ce

am ratat? întreb eu cu precauţie.

- Bună, Ror, zice el fericit, total

forţat şi fals. îi ţin locul Emiliei, şi am crezut că ar fi drăguţ pentru noi, ştii.

Aveam un plan drăguţ. Cu gustări şi...

- Russ, ai pierdut vreun copil

sau ceva? De ce te porţi aşa ciudat?

Oftează din nou şi mă pregătesc

sincer să-mi spună ceva îngrozitor – şi

o cam face.

- Astăzi arăţi foarte

drăguţă.

- Ce nu-mi spui?

întreb eu, pierzându-mi treptat

răbdarea.

- Ke
vin a făcut cel

mai mare rahat pe care l-am văzut în

viaţa mea şi a blocat tot sistemul

sanitar. Glumeşte un pic. Şi, când

încerci să tragi apa, toate celelalte

toalete se umplu şi, îmi pare rău, dar

este oribil. Ştiu că ar trebui să

chemăm
mentenanţa
pentru ceea ce

nu putem repara, dar nu ştiu dacă

cineva poate repara asta.

- Oh,

Doamne! Nu mă pot abţine şi îmi dau

ochii peste cap. Bine, haide, regina

dramelor!
Condu-mă!
Sigur eşti

obişnuit cu asta? N-ai locuit într-o

casă de frăţie?

- Nu ştiu vreun

adult în stare să facă aşa ceva, zice el

complet
serios.

Nu-i aşa că-i

romantic?
Nimic nu ajută
oamenii să se

cunoască mai bine decât să se aplece

peste
marginea
toaletei. Miros

problema
înainte să
ajungem în

baia foarte mare. Pentru a caza atâţia

copii, băile ataşate au mai multe toalete şi cabine de duş private, şi cumva Kevin a reuşit să înfunde canalizarea.

Cu o mână în şold, fac semn din cap

spre separeul
ofensator, şi
pe faţa lui

Russ se vede panica atunci când îşi dă

seama că-i cer să facă ceva.

- Tu

eşti inginerul,
Callaghan.
Scoate la

înaintare o soluţie.

- Bar

icadează uşa,
şi nu ne mai
întoarcem

vreodată.
Asta-i soluţia
mea.

- O
să trag apa şi
o să sper că va

fi bine.

- Am încercat deja

asta..., zice el, apucându-mă de şolduri pentru a mă opri din a intra în cabană. Mă

trage până
când corpul
meu este lipit

de pieptul lui, mâinile i se opresc pe

şoldurile mele şi stomacul meu tresaltă.

Ai naibii fluturi! Poate ar trebui să-i

chemăm pe cei de la mentenanţă

acum.

Ies din strânsoarea

lui, pentru că nu avem acest moment al

naibii de drăguţ ca să rezolvăm o

problemă de căcare.

- Să

suni la
mentenanţă
înseamnă să

recunoşti că eşti învins.

- Eu

mă recunosc învins. Ridică mâinile în

semn de predare şi se duce lângă

tejghea. Am fost învins înainte să

ajungi tu aici. Hai să sunăm la

mentenanţă!
  - O
să trag apa o

dată, să vedem ce se întâmplă.

- Aurora, nu...

- O

să mă ajute să-mi dau seama care e

problema, zic eu, acoperindu-mi

nasul când intru în separeu.

- Ror
, o să se
inunde peste

tot.

- Ba

nu. Probabil o

să se ducă.

Apăs maneta în jos, şi

instalaţia scoate un sunet pe care

nu l-am mai auzit vreodată.

Simt ochii

lui Russ
asupra mea
din partea

cealaltă a blatului din bucătărie, dar

nu-i dau satisfacţia de a mă uita la el.

- Ţi-am spus, zice el îngâmfat.

- Taci din gură! Nu vreau să aud.

După ce am inundat baia şi a trebuit să

evacuăm copiii, i-am adus într-un

final în clădirea principală. Din

fericire,
pentru că aici
facem serile

de film,
existau deja
saltele, şi

Cooper, seniorul care lucra în seara

asta, a putut să ne ghideze la sacii de

dormit.

îmi place să cred că micuţii

au simţit stresul care radia din

mine, pentru că nici unul dintre ei nu m-a testat şi toţi s-au întins imediat în

noile paturi.
Lângă
încăperea

principală este o bucătărie unde pregătim băuturile şi gustările seara, şi acolo

mi-am
petrecut
următoarele

cincisprezece
minute,
mâncând

frișcă direct
din tub.
Russ

ocoleşte masa
până când
ajunge lângă

mine. Mă împunge cu şoldul lui, aşa

că-l împung şi eu şi, înainte să- mi dau

seama, sunt pe
blat cu un
bărbat imens

între
picioarele
mele.

- Ce pot face ca să te simţi mai

bine? mă întreabă el, dându-mi

părul după ambele urechi.

- Co

nstruieşte o maşină a timpului şi dune înapoi înainte să fi tras apa la

toaleta aia.

- Aş putea face

asta. Dar e posibil să-mi ia ceva timp.

îndrept
tubul spre el,
şi deschide

gura, lăsându-
mă să-i
pun frişcă pe

limbă.

- Da că te-ai putea

întoarce în timp să schimbi ceva,

ce ai schimba?
Este o
întrebare la

care mă gândesc mult, ceea ce-i o

prostie, pentru că nu se va întâmpla

niciodată, dar,
din cine ştie ce
motiv, îmi

place să mă chinuiesc gândindu- mă

la cum aş fi făcut lucrurile diferit.

Mâinile lui urcă şi coboară

delicat pe coapsele mele, şi el se

concentrează
să se uite la
asta în loc să

se uite la mine, până când ridică din

umeri.
- Ni
mic.

-	Ni
mic?	N-ai
schimba	

greşeli pe care
le-ai făcut sau
chiar examene

la care ai fi putut să te descurci mai

bine sau ceva? Clatină din cap. Serios,

nimic?

- Ai auzit de

efectul
fluturelui?
- Su

nt
familiarizată
cu fluturii, da.

„în acest moment, în abdomenul

meu trăiesc o
sută şi toţi
prind viaţă

când tu eşti lângă mine.” Dar cred că se

referă la film.
Ce efect au ei
asupra maşinii

timpului?

- Nu fluturii, ci

efectul
fluturelui.
Dacă aş

schimba un lucru în trecut, ar provoca o

reacţie în lanţ,
şi n-aş vrea să
risc să nu te

cunosc.

Acum, sunt două sute de

fluturi, fâlfâie toţi deodată.

Mi s-a uscat

gâtul, dar scot cuvintele cu forţa oricum.

- Ştii că nu trebuie să mă iei cu

dulcegării ca să intri între picioarele

mele, da? Ai făcut deja asta.

- Nu te iau cu dulcegării, dar

nu o să mă
satur niciodată
să văd cum te

inroşeşti în obraji.

Este o

senzaţie
copleşitoare
să-l văd pe

Russ devenind
tipul care clar
este ascuns În

adâncul lui
atunci când
scapă de

nesiguranţă.
Mă simt aşa al naibii de

norocoasă că
eu sunt cea
care vede

asta.

Sărutul meu îl ia prin

surprindere, dar se adaptează

repede, şi eu sper că nimeni nu va călca pe vreun fluture.

CAPITOL
UL 24

RUSS

Aurora îmi

dă a treia cafea din această zi în

timp ce ne uităm la Xander şi la

Emilia cum se ceartă.

în urmă cu

câteva
săptămâni, au
fost

menţionate în
aceeaşi
propoziţie

cuvintele
talent şi
spectacol în

ceea ce speram să fie o glumă. Apoi,

Aurora mi-a spus cât de important este

pentru ea – şantaj emoţional ar

spune unii –,
şi, pentru că
nu mă pot

abţine şi fac ce vrea ea fiindcă sunt

obsedat, acum aştept să fiu învăţat să

dansez.

Ştiam că, dacă o voi

dezamăgi după ce am ratat primul

antrenament,
nu va mai
învăţa

niciodată să aibă încredere în mine, aşa că am ajuns la locul nostru desemnat de

repetiţie
înaintea
tuturor, gata

de
antrenament.

Ce nu mi-a

zis Aurora când ne-a anunţat că

trebuie să fim suficient de pregătiţi ca să facem o treabă bună este că va trebui să

decidem
talentul ca
grup.

Eu ştiu care-i talentul meu şi al Aurorei, dar n-ar fi potrivit să facem asta pe

o scenă şi cu public.

Ea stă lângă

mine, împungându-mă ocazional

cu şoldul, în timp ce Maya şi Clay stau de

partea
cealaltă, şi toţi
patru ne uităm

la ceilalţi doi supervizori cum se ceartă.

Din nou.

- Este un concurs

de talente, Xan! se răsteşte

Emilia.

- Şi eu mustesc de

talent natural, răspunde el.

- Su

nt o
dansatoare
profesionistă.

- Nu poţi să mă înveţi ce ştiu.

Maya îşi încrucişează braţele peste

piept,
înclinând
capul.

- Ar trebui să intervenim?

- Nu, zic eu, luând o gură de cafea.

O să obosească el până la urmă.

- Emilia nu va obosi, zice

Aurora,
luându-mi
cana din mână

şi sorbind o gură.

Niciodată nu o

să bată în retragere în faţa unui

bărbat.

Copiii
începeau să fie

neliniştiţi că nu au suficient timp să

exerseze pentru că-i ţinem ocupaţi

toată ziua, aşa că am schimbat un

pic programul,
ca să avem toţi
dimineaţa

liberă înainte de a reveni la programul

obişnuit.

Am crezut că Aurora

exagera când
a zis că-i
important, dar

nu. Toată lumea o ia foarte în

serios, ceea ce
mă face să mă
îngrijorez şi

mai mult.

Rory vine mai aproape

de mine,
părând
absentă;

braţul ei se sprijină de al meu în timp ce ea continuă să se uite cum prietenii noştri se ceartă ca nişte fraţi. Doamne, sunt

patetic că mă
bucur de ceva
aşa simplu cu

ea gravitând spre mine.

- Hei

! strigă ea la Xander şi Emilia,

făcându-i pe ambii să se uite la noi toţi.

Ce ziceţi să veniţi cu ceva şi să ne

învăţaţi când ştiţi? Dacă voiam să văd

doi oameni certându-se fără sens, mi-aş fi petrecut timpul cu părinţii mei.

- Bine! se răstesc amândoi,

reluându-şi
imediat
cearta.

- Duceţi-vă să vă bucuraţi de

ziua liberă, le zice Aurora lui Clay şi Mayei.

N-au cum să cadă de acord în următoarele două ore.

- Eşt

i super,

Roberts, zice Maya, căscând şi fluturând

din mână în
timp ce
dispare în

direcţia
cabanelor.
- Pe

mine nu mă
deranjează să
mai stau pe

aici un pic să ajut, zice Clay, băgându-şi mâinile în buzunare şi ridicând leneş

din umeri.

Zâmbetul lui e straniu

astăzi. Este forţat şi ciudat şi mă face să

vreau să stau
în faţa Aurorei
şi să-l gonesc.

Evident că nu pot, pentru că aş fi bădăran, ca să nu mai zic un pic dezaxat.

- N-ai cu ce să ajuţi, zice ea

pe un ton mai tăios decât l-am auzit

vreodată. Meriţi o pauză, aşa că

bucură-te de ea.

Clay se uită

la mine, şi îmi dau seama instantaneu

că- mi lipseşte o piesă din puzzle. îmi

dreg vocea şi afişez cel mai fals zâmbet,

să-l egaleze pe
al lui.

- Bu

cură-te de ziua liberă, omule! Nu se

întâmplă nimic interesant aici.

Până la

urmă cedează, părând jenat în timp ce o ia spre cabane, după Maya.

- De

ce se poartă ciudat? o întreb încet pe

Aurora în timp ce el se îndepărtează

de noi.

- Nu ştiu. Poţi să te

asiguri că nu-i
nimeni mâncat
de o pumă

timp de cinci minute? Ia cana goală din

mâna mea şi
sticlele de apă
de pe masa de

picnic. Mă duc după apă şi nişte

şezlonguri, ca să stăm şi sâ ne uităm la toată lumea, bine? Sâ aduc şi nişte hârtie pentru origami? Da, ar trebui.

Găseşte un loc strategic!

Dispare spre

clădirea
principală
înainte să am

ocazia să-i răspund. Mă uit cum

pleacă, apoi mă îndrept spre Emilia şi

Xander, care, deloc surprinzător,

se uită unul la celălalt.

- De

ce se poartă Clay ciudat astăzi?

Emilia ridică imediat din sprâncene.

- De ce zici „astăzi” de parcă nu-i

aşa în fiecare zi?

- Ror

y s-a răstit la el, şi el a părut jenat.

- Aşa se poartă de când a

încercat să o sărute, zice nepăsător

Xander. Tu n-ai observat, pentru că nu

mai eşti atent
la noi fiindcă
n-avem păr

blond şi nu-ţi sugem scula.

- Par

i gelos, pufneşte Emilia.

- Sunt. Aş arăta grozav blond,

zice el. Dar nu-mi place scula, scuze,

omule! Am încercat o dată, nu-i de

mine.

- Sta i aşa! Degetele

mele îmi ating tâmplele, în încercarea de a procesa ultimele zece secunde. A

încercat să o sărute?

- Da,

ţi-am zis! susţine Xander. Tu te-ai dus la cabana ei să vezi că-i bine

şi m-ai oferit
pe mine
voluntar

pentru muncă.

- Mi-ai zis că o

enerva şi că a invitat-o într-o vacanţă, dar n-ai zis că a încercat să o sărute!

- Oh, greşeala mea, zice lejer

Xander, de parcă mintea mea nu-i plină

acum de imaginea cu Clay sărutând-o pe Aurora.

- Cine încearcă să

sărute pe cine? întreabă Jenna,

apărând din spatele meu, prinzând

finalul din ce am spus.

Ultimele zile

au fost excepţional de fierbinţi, aşa

că Jenna a ţinut câinii la ea, ca să se

asigure că stau la răcoare. Peşte

îmi dă roată, entuziasmată, în timp ce

Păstrăv
încearcă
imediat să-mi

roadă
şireturile şi
Somon se urcă

cu labele pe mine, ca să fie luat în braţe.

- Domnilor, nu mai trataţi căţeii

ca pe copii. încetaţi cu căratul!

- Mi
se pare
absurd, dar

fie, mormăie Xander, bosumflându-

se.
- Est
e pentru

spectacolul de talente, Jen, zice imediat

Emilia,
minţind, în
timp ce eu mă

las pe mine la nivelul câinilor, să mă

joc cu ei. Punem la punct planul.

Jenna se uită la noi trei.

- Un

de-i beleaua?

- S-a dus după nişte

şezlonguri să stăm şi să-i supraveghem

pe toţi, zic eu, concentrat la câini.

Sunt foarte agitat când sunt în

preajma
Jennei, fiindcă
ştiu că fac

ceva ce n-ar trebui. Nu înţeleg

adrenalina
despre care
vorbeşte toată

lumea când pomeneşte despre a se

ascunde. Eu nu o simt deloc; nu simt

decât
vinovăţie. Dar
nu-i suficientă

vinovăţie încât să mă opresc.

- Mă

îndoiesc sincer
că va putea să
ajungă la ele,

sunt pe raftul de sus în dulapul cu

echipament.
Mă duc să o aj...

- Mă duc eu, zic repede.

Jenna se uită la mine de parcă vrea să

mă mustre, dar, înainte să apuce, Emilia intervine:

- Jen

, ne ajuţi să

încheiem o ceartă, te rog? Nu putem să

cădem de
acord
începe să

turuie
opţiunile, ceea
ce-mi oferă

ocazia să o tulesc.
Aproape cad,

pentru că Păstrăv nu-mi dă drumul la

şireturi, dar mă eliberez într-un final şi alerg spre clădirea principală.

Locul ăsta este plin de spaţii de depozitare, aşa că le verific pe primele două

înainte de a o găsi pe Rory în a treia,

ţinându-şi echilibrul pe vârfuri pe un

scăunel,
întinzându-se
după

şezlonguri.

- Doamne, Rory!

Mă grăbesc spre ea, prinzând-o de

şolduri ca să nu cadă şi să-şi rupă ceva.

De ce n-ai venit sâ mă iei sâ te ajut?

- N-am vrut să fiu enervantă. Pot

să le iau, dacă ajuuu...

O prind bine

de şolduri şi o ridic până când poate să ia confortabil cele două scaune, apoi o

pun la loc pe scăunel, în siguranţă. Ţin

o mână pe ea
când îmi
pasează

scaunele să le pun pe jos. Se întoarce cu grijă, îmi zâmbeşte dulce, dar

poznaş,
punându-şi
mâinile pe

umerii mei, şi eu mă uit la ea.

- Ţi-am zis că pot să ajung.

- Te rog, nu face lucruri care te-ar putea răni.

Ea sare, aterizând

lângă mine.

- N-ai de ce să-ţi

faci griji. Supravieţuiesc alegerilor

mele
îndoielnice de
douăzeci de

ani.

Modul în care mă

complimentea
ză are ceva ce
mă face să mă

simt de neatins. Nu-i timidă,

spunându-mi cât sunt de atrăgător

chiar şi când fac cele mai banale sarcini, îmi oferă încrederea că-i atrasă de mine

cum eu sunt
de ea şi mă
face să vreau

să risc orice ca să o văd rostindu- mi

numele în timp ce îşi dă ochii peste cap.

Nu-i greu de mulţumit aşa. Sărutări,

presiune,
consecvenţă
şi, cel mai

important lucru, să-i spun că este

incredibilă.
Sunt
dependent de

modul în care
se agaţă de
mine când

corpul ei se freacă de mâna mea şi

când o simt
cum se
încordează şi

pulsează în jurul degetelor mele, îi

strivesc gura cu a mea, sorbind

sunetul
numelui   meu
pe buzele ei.

Asta-i partea mea preferată, când este

satisfăcută şi lipicioasă, când încearcă să aibă cât mai mult posibil din pielea ei pe mine. îmi retrag cu grijă mâna,

trăgând-o mai aproape, în timp ce ea se

lasă pe corpul meu.

- O

să mă pun în pericol mai des, râde ea.

- Nu pot să mint, am fost

motivat de gelozie, nu de cavalerism. De ce nu mi-ai spus despre Clay că a

încercat să te sărute?

- Pe

ntru că am crezut că ţi-a zis Xander. Ai

venit la
cabana mea
zicând că erai

gelos, spune ea încruntată.

- Da.

.. aia a fost pe
ceva mult mai
neînsemnat

decât un sărut.

- Nu

te-am văzut niciodată ca fiind genul

posesiv. Tonul ei nu are nimic trist sau rânit.

Sunt mereu cei pe care-i bănuieşti mai

puţin.

- De vii aşa când

ştii cât de special este cineva. Cum

naiba să nu aibă habar că îţi face totul mai luminos? Eşti ca lumina soarelui, Rory.

Vreau să mă scald în tot ce ai. Şi nu vreau sub nici o formă să împart asta cu

Clay. Nici măcar un minut.

Corpul ei devine rigid când se dă

înapoi, punând distanţă între noi.

- Eu nu sunt aşa.

Urăsc că nu

vede asta.

- Ba

eşti.

- Nu vreau să fiu lumina

soarelui, Russ. Clatină din cap cu

hotărâre. Dacă stai prea mult în soare, te arzi. Nu vreau să fiu încă o persoană care te arde. Lasă-mă să fiu lumina lunii!

Mi se taie respiraţia când văd

expresia de vulnerabilitate de pe faţa ei.

- Şi dacă ne prinde ploaia?

Noaptea nu vezi curcubeie.

- N-ai nevoie de curcubeie

când ai aurora, zice ea moale. Şi,

ultima dată
când ne-a
prins ploaia,

ne-am descurcat. Ba chiar a fost

incredibil.

Vreau să spun ceva

drăguţ şi amuzant, dar mi se

amestecă
toate
gândurile în

cap când mă uit la ea. Nimic nu pare

suficient de bun. Nimic nu exprimă cât de fascinat sunt de ea.

- Da

că tu eşti lumina lunii, atunci eu sunt

marea?
Mă înfior
când ea se

apropie şi mă sărută. Lent, delicat, cu

sens. Nu râde la încercarea mea teribilă de a fi dulce.

- Tu vrei să vorbesc

iarăşi despre rechini, nu-i aşa?

Şi aşa
momentul
tandru se duce

când începem amândoi să râdem, dar nu

mă
deranjează.
- Pro

babil ar trebui să ne întoarcem

înainte să vină să ne caute cineva.

Iau scaunele sub braţ şi ne îndreptăm

ţinându-ne de mână spre uşă. Rory

stinge lumina când eu deschid uşa, şi

atunci apare Jenna.

N-am mai

avut vocea spartă de când aveam 15 ani,

dar acum aşa sună.

- Jen

na, bună! îmi dreg vocea de câteva ori.

Scuze, e praf aici.

- Voi

am să văd că nu v-aţi pierdut, v-a

luat enorm.
Unde-i,
Aurora?

Este o fracţiune de secundă în

care trebuie să
decidem
telepatic în ce

direcţie o luăm.

Sau, mai

precis, ce minciună să spunem.

Din fericire, Aurora iese de după uşă şi pufneşte.

- Poate dacă

depozitarea
din locul ăsta
ar fi etichetată

şi ar avea vreun sens, n-ar trebui să

verificăm
peste tot
pentru nişte

scaune.

- Bine, atitudine! se

răsteşte Jenna, amintindu-mi ce mult

seamănă ele cu două surori. Scuze

că-mi pasă de tine! Ce şefa îngrozitoare sunt!

Dacă Jenna bănuieşte

ceva, nu o arată în vreme ce o luăm cu

toţii spre copii. După ce mai iau un

scaun pentru ea şi nişte hârtie pentru

Rory, le aşez în linie într-un loc umbrit,

unde putem să
urmărim
diferitele

grupuri
exersând.
N-ar trebui

să mă simt aşa nervos, ţinând cont că n-am fost prinşi făcând nimic şi nu-i ilegal să stăm împreună. Dar mi se pare

cam ilegal, pentru că simt mirosul

Aurorei pe
mâna pe care
mă sprijin cât

Jenna mă întreabă despre

colegiu.

CAPITOL
UL 25

RUSS

Ştii când ai

senzaţia că toată lumea se holbează la

tine cât faci ceva, dar îţi spui că e în capul tău?

Aşa. Doar că eu ridic

privirea din farfuria cu micul- dejun,

şi toată lumea se uită la mine.

- Ce
? mormăi eu
cu gura plină

de omletă.

Aurora pare gata să

înceapă o ceartă, dar era perfect

mulţumită
acum o oră,
când am reuşit

să găsesc un
loc intim
pentru noi

pentru două
minute şi am
lipit-o de un

copac foarte mare şi discret pentru a ne săruta.

Emilia este, ca de obicei,

perfect normală, dar Xander pare la

fel de supărat ca Aurora.

- Ai

ceva să spui acestui grup? întreabă

dramatic
Aurora,
sprijinindu-se

de scaunul ei şi încrucişânduşi brațele peste piept.

Toată viața

mea am detestat să intru în belele,

dar modul în care se uită ea la mine este oarecum sexy.

- Nu

? Ar trebui să

am ceva de spus grupului?

Locul ăsta

are aşa multe tradiţii, că-i perfect

plauzibil să fi uitat ceva ridicol.

- Russ, mâine este ziua ta! se

răsteşte
Aurora.
Mă

concentrez la omleta mea, dar Aurora mă

loveşte pe sub masă, aşa că ridic privirea.

Dacă mă uit prea mult la ea, se va

bosumfla sau
va zâmbi şi eu
voi fi de acord

cu ceva ce mă va face să fiu în centrul

atenţiei, când eu nu vreau asta.

- Est

e?

- L-

ai întrebat?
întreabă Jenna
pe nimeni în

mod deosebit,
venind la masa
noastră.

- Oh, Doamne, ce să mă întrebe?

gem eu.

- Ce fel de tort vrei

pentru ziua ta,
zice Jenna.
- N-

am nevoie de tort. Mie nu-mi plac zilele

de naştere,
aşa că vă rog
să nu vă

simţiţi obligaţi
să faceţi ceva.
Jenna stă

lăngă Aurora şi fură o bucată din

pâinea prăjită de pe farfuria ei. Aurora este

prea ocupată
să se uite urât
la mine ca să

observe. Jenna ia o gură şi îşi îndreaptă atenţia înapoi la mine.

- Hai

, nu fi aşa
când
împlineşti 21

de ani!

- 21?

strigă Aurora.

Şi vrei să-ţi petreci ziua aici fără tort şi

fără
petrecere?
Iubesc locul

ăsta, dar este naşpa, Russ.

Jenna se

încruntă la ea.

- Uh, moştenire de

familie?
Nepoliticos.
- Eşt

i echivalentul agricol al nepotismului,

calmează-te! mormăie Aurora. Ne dai

liber tuturor să mergem la Las Vegas?

- N-ai vârsta să te bucuri de Las

Vegas, îi zice
Emilia
Aurorei, doar

ca să fie
întâmpinată
de o privire

neimpresionată.

- Eu

nu vreau să merg la Las Vegas, adaug,

deşi nu cred
că îi pasă
cuiva din

conversaţia asta de ce vreau eu.

Aurora pare oripilată.

- De

ce nu? Putem
să luăm banii
supervizorilor

din tabără şi să-i punem toţi pe roşu.

Mă întorc la studiatul omletei,

întrebându-mă cum pot să spun că eu nu

joc fără să provoc mai multe

întrebări la care aş prefera să nu

răspund.

Din fericire, mă salvează

Jenna.

- Poate să-mi spună

cineva ce fel de tort cumpăr? Ideal

ar fi chiar sărbătoritul.

Xander

răspunde
primul:
- Cu

ciocolată.

Urmează Emilia.

- Cu lămâie.

Şi, în sfârşit,

Aurora.

- Cu îngheţată.

Se uită cu toţii din nou la mine.

- Fără tort.

- Eşt

i imposibil, suspină Jenna şi se ridică de la masa noastră. în douăzeci de

minute, vin la cabană în inspecţie. Cine nu lucrează astăzi?

- Eu

şi Russ, zice nepăsătoare Aurora.

- Aşa mă bucur că lucrez din

greu la programele voastre, ca voi

să faceţi
schimburi
când aveţi voi

chef, zice Jenna, dându-şi ochii peste

cap.

Jenna a fost amabilă cu

schimbările,
chiar dacă
asta-i strică

tabelul şi trebuie să-l printeze din

nou. Aurora i-a zis că suntem singurii cărora le place să meargă în drumeţii şi de

aia petrecem aşa mult timp împreună.

- O să vă pun să aveţi aceleaşi

zile libere de acum înainte. Irosesc aşa multă hârtie.

Nu ştiu cum reuşesc să se

ascundă
oamenii din
alte tabere,

ţinând cont că multe tabere nu prea oferă timp liber. Eu şi Aurora ne chinuim să

avem
intimitate, dar
avem noroc că

Emilia şi Xander sunt flexibili şi se

plac suficient
cât să facă
schimb cu noi

ca să fim singuri.

Simt că

transpir din cauza presiunii de a

fi lângă Jenna, dar Aurora arată perfect calmă când schimbă subiectul.

- Vre i ceva de la magazinul cu

îngheţată din Meadow Springs?

- Credeam că plecaţi în

drumeţie, zice Jenna, şi eu clar transpir.

- Jen
, ce zici dacă
în seara asta

avem o bătaie imensă cu mâncare, în

loc de o petrecere in pijamale?

întreabă
Xander,
schimbând

repede
subiectul.
- Nu-

mi place, răspunde ea, îndreptându-şi

imediat
atenţia asupra
colegului meu

de cameră.

Profit de atenţia

îndreptată în altă parte ca să-mi înghit restul de mic-dejun, în timp ce Aurora s-a

extras rapid,
spunând că
trebuie să facă

ceva.

- Sunt supărată pe

tine, zice ea când ne apropiem de

camioneta
mea.

- Şti

u, draga mea.
îi deschid portiera,

ţinând-o de mână cât urcă. Rochia de vară pe care o poartă se ridică, iar

dantela
chiloţilor abia
se vede cănd

se apleacă să urce. Când se uită la mine,

îmi dau seama
că ar trebui să
fie o pedeapsă.

- Foarte supărată pe tine.

- Accept şi te încurajez să

continui să-mi aminteşti cât de supărată eşti, zic eu, închizând portiera.

Meadow Springs este un orăşel nu

departe de Honey Acres care-i

frecventat de angajaţi.

De când am

ajuns, tot zic
că-l vizitez,
dar ziua are

doar un anumit număr de ore, şi

prefer să mi le
petrec
umblând după

Aurora.

Multora dintre

supervizori le place singurul bar de acolo şi merg să bea când nu lucrează, dar

umblatul prin baruri – adică, prin unul, în cazul ăsta – nu-i pe agenda noastră.

în ciuda declaraţiilor ei repetate că

este supărată pe mine cu ziua mea, în

clipa în care
deschid
portiera să o

ajut să
coboare,
Aurora îşi

petrece
braţele în jurul
gâtului meu şi

mă sărută. Este ridicol efortul de

autocontrol şi
concentrare
pe care

trebuie să îl
fac pentru a
nu o atinge în

faţa altor oameni. Se afundă în mine

cu corpul ei neted, moale şi cald.

- Eşti entuziasmat? mă întreabă

ea,
strângându-
mă de mâini

când coboară
din camionetă.
îşi îndreaptă

rochia şi bretelele şi arată aşa bine,

că mă întreb dacă să ne mai întoarcem la

Honey Acres.
- De
pinde,

mergem la
faimosul
muzeu intim

de ceai? Singurul de acest fel şi

premiat ca atracţia turistică a

anului 1973 de
către *Meadow Springs*

Gazette?

Ea lasă capul pe spate

când râde şi eu absorb totul.

- Nu cred că te vei descurca cu

toată agitaţia.

îmi petrec
degetele

printre ale ei
şi-mi dau
seama că aici

nu trebuie să ne prefacem, pot să o ţin de mână şi să o sărut fără să-mi fac griji. îşi dă seama de asta în acelaşi moment ca

mine,
strângându-
mă bine de

mână şi uitându-se la mine cu o

expresie
blândă pe faţă.
Nici măcar

n-am ieşit din parcare, că deja o trag

spre mine. îi cuprind faţa cu mâna,

înclinând-o în sus ca să o pot săruta din

nou.

- Eşt

i aşa frumoasă

astăzi!
Pufăie
jucăuş,

punându-şi mâinile pe tricoul meu,

ţinându-mi
corpul
aproape de al

ei.

- Ai zis asta în

fiecare zi.

- Pentru că am

vorbit serios în
fiecare zi.
îmi dă

drumul,
luându-mă iar
de mână şi

trăgându-mă
spre
magazine.

- Ţie doar îţi place de mine în

rochia asta.

Vedem
unitatea de

pompieri, şi e
cât casa mea.
- îmi

place de tine în orice, zic eu sincer. Şi goală.

Ea icneşte dramatic,

oprindu-se
brusc chiar
înainte să dam

colţul.

- Nu poţi să spui

asta aici, Russ! O să scandalizezi

orăşenii.

Scoate un ţâţâit, şi îmi

dau seama că glumeşte.

- Ac

um, nu-i nimeni să mă audă.

- Oa
menii vor şti.
Undeva există

o bătrânică băgăcioasă cu simţurile ei de

păianjen
activate
pentru că ştie

că vrei să rupi rochia asta şi să-mi faci

lucruri
dezgustătoare
şi deviante.

- Fix asta vreau să-ţi fac.

- Şi o vei face, mai târziu. Dar

acum – dăm colţul –, bine ai venit în

zona de magazine din Meadow

Springs!

La prima vedere, pare

că zona de magazine este formată din

două rânduri de magazine deţinute de

familii,
paralele cu
unitatea de

pompieri şi secţia de poliţie. Ştiu că

sunt deţinute de familii pentru că în

fiecare
magazin sunt
măcar câte

trei afişe care spun asta.

- Ua

u, este exact
ca şi cum ai fi
pe Rodeo

Drive, zic eu, uitându-mă la trei magazine diferite de bile de bowling. Cum de au

trei locuri diferite de unde să

cumperi bile de bowling, dar nu au o

farmacie? Şi cum poate să fie asta viabil economic?

- Ooh, strigă ea.

Dramă mare. Deci a fost afacerea unei

familii...

- Surprinzător.

- ...
Şi, când tatăl a murit, cei

trei băieţi nu au căzut de acord cum să

o conducă, aşa că au făcut trei

magazine şi îşi
fac
concurenţă.

Este o mare sursă de stres pentru

oamenii care vor doar să respecte

sanctitatea bowlingului şi nu vor să se

implice în certurile de familie.

- Sanctitatea bowlingului?

Sunt uimit şi confuz – şi nefiresc de

implicat. De unde ştii toate astea?

Se oprește în fața unei librării, şi-mi

dau seama că am parcurs jumătate de

stradă în două minute.

- Jen

na mă ţine la curent. Ea participă la

întrunirile
Comitetului
Meadow

Springs
pentru
Angajamente

de
îmbunătăţire a
Oraşului şi

Alte Anunţuri Importante.
Noi îi spunem

CMSAlOAAl
pe scurt.
îl rosteşte

pe litere, dar
zici că se aude
un strănut.

- Sincer, am impresia că te

joci cu mine.

Afişează cel mai luminos

zâmbet şi mă trage în librărie.

- Chestia mea preferată este

că chiar nu e
doar o joacă.
tenteze”

merită să fie aruncat de pe cal într-o

baltă, nu să obţină fata.

Aurora se

intoarce să se uite la mine, şi chiar şi în lumina asta groaznică este fascinantă.

- Eu n-aş putea să spun niciodată

asta despre tine, draga mea.

Niciodată
nu o să mă
satur să mă

pot apleca şi să o sărut liber. Această

senzaţie de uşurare instantanee

îmi aduce aminte de cât de repede va

începe
facultatea şi
de faptul că

ne vom
întoarce în
acelaşi loc

când se va termina tabăra. O

mângâi pe
obraz cu
degetul mare

şi savurez senzaţia pulsului ei pe

palma mea aflată pe gâtul ei.

- De ce? Pentru că sunt aşa

frumoasă?

Clatin din cap, trecând

cu degetul mare peste buza de jos, în

timp ce ea se bosumflă la mine.

- Nu, pentru că niciodată n-aş

putea să te descriu ca tolerabilă.

Rămâne imediat cu gura căscată,

întinde mâna spre cea mai apropiată

carte, să-mi dea una în timp ce eu

râd, luptându-
mă să o trag
mai aproape

de mine.

- Nu, dă-te

laoparte! se răsteşte ea în timp ce-mi

îngrop capul în părul ei şi o sărut pe gât.

Iar sunt supărată.

Am uitat

complet că
cineva
gestionează

acest magazin – până când aud cum un

bărbat îşi
dregе vocea.
Eu şi Aurora

ne întoarcem, ea cu parul ciufulit şi

îmbujorată de
la lupta
noastră în

joacă.

- Scu

ze că vă

întrerup, zice el, pot să vă ajut cu ceva?

Tocmai
vreau să spun
că nu, când

Aurora mi-o ia
înainte.
- Bu

nă, da, desigur. Eu şi soţul meu

vrem să deschidem un club de

striptease aici, în Meadow Springs.

Găsim vreo carte despre afaceri?

- Nu doresc să fiu faimos şi nu

iubesc
hocheiul atât
de mult cât să

renunţ la intimitatea mea.

- Dar de ce? mă întreabă ea cu

o faţă mai serioasă.

Nu pot să-i

spun că motivul este că-mi voi face

mereu griji că
cineva va afla
despre familia

mea sau că
banii pe care-i
voi avea îl vor

face pe tata mai neobosit. Ridic din

umeri, dar îmi
dau seama că
aşteaptă un

răspuns de la mine.

- Nu

ştiu, Ror. Bănuiesc că-mi place viaţa

discretă. îmi iubesc coechipierii şi

iubesc hocheiul, dar nu sunt sigur

că aş fi încercat să joc la nivel de

colegiu dacă n-ar fi fost bursa. Ea

învârte
linguriţa în
bolul cu

îngheţată, şi imediat îmi dau seama că

am zis ceva greşit. Ce? De ce te uiţi aşa?

- Familia mea este foarte

cunoscută,
Russ. Adică,
faimoasă de-a

dreptul. Elsa este o celebritate,

apare tot timpul în tabloide, şi

tatăl meu este cunoscut în toată lumea

datorită asocierii cu Fenrir, aşa că

sunt destui oameni care ştiu cine sunt.

în plus, părinţii mei au avut un divorţ

foarte urât şi public.

Când am

cunoscut-o pe Aurora, nu mi-am dat seama că avea vreo legătură cu ea, dar îmi

amintesc vag
că mama
urmărea

procesul în urmă cu mulţi ani.

- Oh. Niciodată nu m-am gândit

din
perspectiva
asta.

- Da.
.. oh. Nu zic că
am paparazzi

în calea mea
tot timpul. în
mare, mă lasă

în pace, doar dacă nu cumva atrag eu

atenţia cu intenţie, dar niciodată n-aş

putea garanta
intimitate
persoanei cu

care mă văd. Nici măcar prietenilor mei

nu le-o pot garanta.

La cât

despic firul în paişpe, nu-mi vine să cred că nu m-am gândit niciodată la

asta. Mintea mea caută un răspuns şi nu

găseşte imul, dar, din fericire, sunt

salvat când proprietarul magazinului

de îngheţată
care ne-a
servit mai

devreme se apropie de masa noastră.

- Voi deschideţi un club de

striptease?
- Cre
d că mi-ar

plăcea să am o librărie cândva, zice

Aurora în timp ce ia o altă gură mare de îngheţată cu fulgi de ciocolată.

Poate asta o să fac după ce termin

colegiul.

După ce l-am îngrozit pe

proprietarul
librăriei cu
planurile

elaborate
pentru un club
de striptease

ale Aurorei, planuri aşa bine gândite,

că nu-s convins că au fost

improvizate,
ne-am
aventurat de

partea cealaltă a străzii, la

Little Moo, un magazin drăguţ cu

îngheţată.

- Mutătă-te aici,

deschide o librărie rivală, alătură-te

comitetului de
angajamente
şi prostii sau

cum i se zice, vinde romane de dragoste

porcoase şi scandalizează orăşenii.

- Ad or să scandalizez

oamenii, zice ea cu mândrie. Şi tu

ce o să faci cât eu am o librărie şi

corup masele?

- Eu voi deschide

un magazin rival pentru bile de

bowling, să rivalizeze cu magazinele de

bowling,
evident.
Aurora

pufneşte
zgomotos,
ducându-şi o

mână peste
gura şi nas.
- O

să ne dea pe amândoi afară din

CMSAIOAAI.
- Por
nim un

comitet rival.

Ridic din umeri.

- Ne-a înnebunit puterea. Aşa

mă bucur că te-ai gândit serios la asta, pentru că nu cred că Meadow

Springs este
pe lista NHL.
Iau ultima

linguriţă de
îngheţată,
uitându-mă

imediat la a
ei.
- Ori

cum nu vreau să trec la profesionişti.

Sprâncenele îi sar practic în păr.

- Poftim, de ce? Credeam că-i

visul oricărui
sportiv să
joace la

profesionişti.
Răspunsul
Aurorei nu mă

deranjează,
pentru că este
răspunsul pe

care-l primesc de fiecare dată când

subiectul
apare în
conversaţia cu

cineva.

CAPITOL UL 26

RUSS

-                Nic

iodată n-am cunoscut pe cineva care

urmează să aibă parte de sex oral şi să

arate aşa trist.

Nu-mi dau seama că m-

am izolat până
când îl aud pe
Xander rostind

cuvintele *sex oral* şi *aşa trist.*

- Cla
r n-am parte
de sex oral

mai târziu, dar
o să încerc să
mă înveselesc.

Scuze, omule!

După ce toată sala mi-a

cântat „La mulţi ani” în dimineaţa

asta, Xander a anunţat că ne vom petrece ziua liberă văzând ce are de oferit

Meadow Springs. I-am spus că ştiu

deja răspunsul şi că nu sunt multe, dar el a

insistat,
spunând că,
acum că el şi

Rory au custodie comună

asupra mea,
nu puteam să
nu merg cu el,

când ieri am fost cu ea.

Este un

sentiment
plăcut, dar cât
minigolf pot să

joace doi tipi?
în mod
normal, mi-aş

fi petrecut ziua prin preajmă

urmărind să o văd pe Rory, dar, după

conversaţia
noastră despre
faimă şi

intimitate de
ieri, un pic de
distanţă vreme

de câteva ore
îmi permite să
gândesc

limpede. Când sunt în preajma ei, nu

pot să gândesc ca lumea, şi trebuie să

încep să-mi folosesc creierul din

nou, ceea ce nu s-a întâmplat în

ultima vreme.

Eu şi Xander ne-am oprit la

Drunk Duck, singurul bar disponibil, şi

am hotărât să mâncâm nişte burgeri înainte de a ne întoarce în tabără. Mi-am

petrecut
timpul
ascultând pe

jumătate şi pe
jumătate
captiv în

mintea mea.

- Sunt destul de

sigur că sexul oral de ziua de naştere este trecut în Constituţie, glumeşte el,

făcându-mă să mă înec cu sucul. Ha, te-am făcut să râzi, tristule. Ce se

întâmplă?
Spune-i
unchiului Xan.

- Tu tocmai te-ai numit „unchiul

Xan”?

- Nu pot să-mi spun

„tati Xan”, nu-i aşa? Ştiu să citesc printre rânduri. Aşa că dă-i drumul, ce ai

păţit?

Reacţia mea iniţială este să

îndrept conversaţia în altă direcţie şi

să fie despre Xander, dar cred că ar fi

bine să ştiu şi părerea lui. De săptămâni împărţim acelaşi spaţiu, şi chiar este

un tip de treabă, aşa că mă hotărăsc

să risc.

- Mă întreb dacă ar

trebui să o termin cu Aurora.

- Minţi, zice el, privindu-mi

reacţia. Spune-mi că glumeşti

acum!

- Să ptămâna asta,

aproape că am fost prinşi. Am deschis uşa chiar când venea Jenna. Dacă ar fi

ajuns cu două minute mai devreme, m-ar

fi prins... Mă rog, nu contează, dar

m-ar fi prins făcând ceva pentru care m-ar trimite acasă.

- Doi

oameni care se ascund sunt aproape

prinşi. Da, cam aşa merg lucrurile,

frate. E parte din distracţie. Şi îţi pasă măcar dacă eşti trimis acasă?

Oricum,
aproape am
terminat, şi

prietenul tău a zis că poţi oricând să stai la el dacă ai nevoie. Eşti prea inteligent să crezi că aş înghiţi găluşca asta cu

prinsul. Care-i adevăratul motiv?

Trebuie să recunosc că Xander are

dreptate. Clar am fost mai relaxat după

ce prietenii
mei m-au
încurajat să

risc să fiu concediat şi J.J. mi-a oferit un loc unde să stau dacă am nevoie până

când voi deveni indisponibil

folosind scuza cu temele de la colegiu şi cu hocheiul.

- Ţi-am spus

vreodată că nu vreau să trec la

profesionişti?
Lasă
burgerul jos,

îşi şterge mâinile şi gura cu şerveţelul şi se sprijină de separeu, concentrându-

se asupra
mea.

- Nu,

nu mi-ai spus. De ce nu? Ce legătură are asta cu Rory?

- Nu vreau să fiu

faimos. Nu vreau ca nişte străini să-şi

bage nasul în viaţa mea sau să ajung în

atenţia
publicului.
Este cel mai

mare coşmar al meu, şi nu iubesc

hocheiul
suficient de
mult încât să

renunţ aşa la intimitatea mea.

- Bine şi...

- Şi

ea este deja faimoasă. Aseară, am

căutat-o pe internet, şi sunt aşa multe

informaţii
despre familia
ei, ba chiar şi

poze cu Emilia. Sunt prea multe.

Ştiam despre tatăl ei, dar nu simt că ştiam totul, dacă are sens. Pentru ca ea este

Rory şi este cum este, şi uit că dincolo de tabără are o cu totul altă viaţă.

- O cu totul altă viaţă de care a

vrut să scape venind aici. Xander ia o

înghiţitură prelungă de bere, şi nu l-am mai văzut aşa serios. Trebuie să ştiu

dacă pricepi
că ce spui este
o nebunie şi

doar ai nevoie
de asigurarea
mea sau daca

chiar crezi asta. Pentru că pot să fac faţă la un pic dintr-o criză de genul „devine prea real”, dar, dacă tu chiar crezi că

trebuie să te desparţi de ea, nu ştiu cum să te ajute, frate.

- Crezi ca sunt un

idiot, nu-i aşa?

Xander

ridică din

umeri, şi este „da”-ul pe care vrea să-l spună, dar nu o face, pentru că-i un bun

prieten.
Probabil sunt un idiot, dar

ştiu şi că pentru mine lucrurile nu

merg bine în viaţă. Este greu să nu te

laşi prins de lucrurile bune, pentru că se petrec aşa rar.

Xander

oftează, şi îi

simt oftatul în
oasele mele.
- Cre

d că ai găsit o
problemă
acolo unde nu

este nevoie să existe una. Gândeşte-te la orice persoană faimoasă cu o iubită, iubit, cel mai bun prieten nefaimos, mă

rog! Spune-mi ceva scandalos despre acea persoană! Gândeşte-te la cel mai

profund şi întunecat secret al lor,

singurul lucru
din lume pe
care n-ar vrea

să-l ştie lumea,
dar oricum s-a
aflat! Nu poţi,

pentru că pe
oameni îi
doare în cur.

Te-ai gândit să renunţi la prietenii tăi care tocmai au trecut la profesionişti?

Prietenii tăi care-s faimoşi acum?

N-aş
renunţa
niciodată la

Nate sau la J.J.
- Nu
mi-a trecut

niciodată prin cap.

- Fra

tele tău nu-i şi
el într-o trupă?
Ce se întâmplă

dacă devine foarte faimos? Vei fi fără

Aurora şi în aceeaşi situaţie. Este

clar că o placi,
şi ea se uită la
tine de parcă-i

dai luna de pe cer. Aşa că fiţi împreună şi nu te mai agita!

Parcă am făcut un duş

cu apă rece. Niciodată n-aş vrea să renunţ la cum se uită ea la mine.

- Ai

dreptate, omule. Nu ştiu. Cred că

astea sunt sentimentele mele.

- Ast
a-i bine.
Sentimentele

sunt bune.
Scoate
telefonul

mobil,
uitându-se
scurt la ecran

şi punându-l imediat la loc în buzunar. Nu iese nimic bun din a reprima rahatul.

Apropo, cred că eşti un prost, pentru

că chimia dintre voi este incredibilă.

Este grozavă.
Tu eşti grozav.
Fac pariu că

se...

-Ai grijă...

- Ce

protector,
Doamne! Dar
părerea mea

rămâne. Ce ai putea face sau să fi făcut aşa rău cât să renunţi la cineva care te

face fericit? Nu este ca şi cum vă

căsătoriţi, dar, înţeleg, nu-i ceva ce va dispărea în viitor. însă când a încetat

să nu mai merite riscul?

- N-

am zis
niciodată că
nu merită

riscul. O vreau. îmi place aşa mult

de ea şi nu-mi dau seama cum naiba s-a

întâmplat asta. Dar faptul că o vreau nu înseamnă că merit să o am. Eu sunt doar...

Nu ştiu. Nu ştiu ce să zic.

Xander dă

pe gât restul de bere, şi eu îmi beau

sucul,
simţindu-mă
iritat pe mine.

- Te crezi suficient de bun pentru

ea?
- Pof
tim?

- M-ai auzit, zice el, punând

cotul pe masă şi sprijinindu-se în mână.

Ceva te-a adus în starea asta, pentru că tocmai ai zis *merit.* De asta îţi faci griji?

Că voi doi veţi avea o relaţie serioasă şi că va exista o dezbatere internaţională

pentru a decide dacă o meriţi?

- Păi
, nici măcar nu
mă gândeam

la asta până acum,
Hristoase!

încă un lucru de care să-mi fac griji.

Xander îşi dă ochii peste cap.

- Răspunde-mi la întrebare,

frate! Crezi că nu eşti suficient de

bun pentru Aurora?

Să o doresc,

să o am şi să
simt că o merit
sunt trei

lucruri
complet
diferite.

- Nu, nu sunt. Sunt un ratat.

- Asta-i problema ta; eşti aşa un

pesimist. Ţi-o spun de acum, Callaghan,

fără prostii,
fără să-ţi
menajez

sentimentele – eşti suficient de bun. Cu cât începi mai repede să crezi asta, cu

atât mai repede putem începe să ne

prefacem ca această mică criză prin care treci n-a existat vreodată.

Trebuie să ai încredere că universul vrea să fii fericit, omule. Dar, dacă nu crezi şi o vei dezamăgi pe Aurora când

lucrurile vor deveni prea înspăimântăto

are pentru tine, atunci, da, ar trebui

să te retragi acum, căt sunteţi la

început. Nu merită să i se întâmple asta.

- Şi dacă o dau de gard înainte?

Iar îşi dă ochii peste cap.

- Jur că ţie îţi face plăcere să te

pedepseşti,
frate. Nu eşti
un ratat. Ai 21

de ani şi eşti
unul dintre cei
mai de treabă

şi cu capul pe umeri tipi pe care-i cunosc.

Suntem prieteni, aşa că n-ai decât

să despici firul
în paişpe acum
şi nu mă supăr

pe tîne, dar ea
se va supăra
dacă pui capăt

şi te răzgândeşti când îţi dai

seama că ai dat cu bâta în baltă.

La dracu'! îmi frec nervos maxilarul,

simţindu-mă
mai mult ca un
idiot decât mă

simţeam
înainte să
înceapă

conversaţia.
- în
Constituţie au

pus şi o predică pentru zilele de

naştere?

- Nu te mai purta

ca un dobitoc, şi nu te mai lovesc cu

înţelepciunea mea. Haide, sărbătoritule, bea! Femeia care-i obsedată de

tine mi-a
trimis un
mesaj să-mi

spună să ne întoarcem în tabără.

Dau pe gât restul de băutură.

- Nu cred că Peşte ştie să trimită

mesaje.

Pe drum înapoi spre

Honey Acres, cuget la cuvintele lui

Xander.
Radioul este suficient de

tare cât să nu trebuiască să stăm de vorbă.

După ce semnăm la recepţie,

Xander începe
să-mi
povestească

despre unul dintre salvamari –

despre care este 75% sigur că se uită

după el când
scoatem copiii
pe lac în timp

ce ne îndreptăm spre zona de

distracţie
unde au loc
activităţile de

seară. O ţine într-un ritm constant de

anecdote, ceea ce nu-i neapărat

neobişnuit
pentru
Xander, dar de

data asta este
diferit şi mă
face să mă

opresc brusc.

- O să fie tort, nu-i

aşa?

Xander se opreşte şi el,

cu o expresie timidă pe faţă, şi ridica din umeri.

- De ce ar fi tort?

Poate este tort, poate nu. Nu ştiu! Eu

sunt aici doar
ca să fie copiii
în siguranţă;

nu ştiu ce se întâmplă la bucătărie.

Oftează,
punând
mâinile în

şolduri. S-ar putea să fie un tort. Aproape am ajuns, când pune un braţ peste umerii mei. Se uită la tine cu ochi de căţel. Nu ştii cât de înspăimântătoare poate să

fie cu noi, restul, când vrea.

Pot să suport un tort de ziua mea

dacă asta o face fericită pe Aurora. Faptul că am ziua de naştere în timpul verii a

însemnat
mereu că
oamenii erau

ocupaţi si încercările mamei de a-mi

serba ziua se transformau mereu într-un

fel de dramă, aşa că am incetat să mai

depun vreun
efort.

N-am

verificat dacă cineva a încercat astăzi

să-mi ureze
„La mulţi ani”,
dar azi-noapte,

când am folosit telefonul să

caut informaţii despre familia Roberts –

lucru pe care mi-e jenă să-l recunosc

acum –, n-am avut apeluri pierdute sau

mesaje de la familia mea. N-am mai

primit veşti de la nici unul dintre ei de când tata a fost în spital şi, chiar dacă am zis clar că nu vreau să mă

contacteze,
sunt surprins
că m-au

ascultat. Nici măcar solicitări de

bani de la tata
nu am, ceea ce
este mai mult

suspect decât surprinzător.

Xander îşi

drege vocea, scoţându-mă din gândurile

mele.

- Ascultă, trebuie

să te leg la
ochi şi chiar
am nevoie să

nu mă pocneşti.

- Te

rog, spune-mi
că glumeşti!
De ce ar trebui

să fiu legat la ochi?

- Ţi

se pare genul de chestie cu care aş glumi?

Poate o să iasă
Clay din tortul
tău şi o să facă

striptease, nu ştiu. Scoate din buzunar o eşarfa pe care o folosim în jocurile cu

copiii. Nu sunt suficient de puternic să mă bat cu tine, uriaşule. Nu-mi îngreuna

lucrurile. A fost foarte clară că

trebuie să fii legat la ochi.

îmi pune

materialul
peste ochi în
timp ce eu

pufnesc.

- Ştiai că urmează

asta şi tot m-ai lăsat să vorbesc

despre
sentimentele
mele?

- Ţi-am zis, eşti un prost.

Noul meu iad personal este să mă las

condus de Xander cât sunt legat la

ochi. Este o tăcere totală când ne oprim, şi o parte din mine îşi face griji că mă va împinge in lac sau ceva de genul.

- îţi scot legătura de la ochi.

Ţine minte să faci pe surprinsul cu

privire la tortul tău, şopteşte el

când
dezleagă
materialul în

spatele
capului meu.
Mijesc ochii

în lumina
soarelui în
vreme ce

privirea mea
se obişnuieşte
şi toată lumea

strigă „La mulţi ani” în acelaşi timp.

Mai multe corpuri se îngrămădesc

pe mine, şi, abia când mă eliberează din

ghearele lor şi
fac un pas în
spate, observ

cine este în faţa mea.

Henry îl

împinge pe Nate laoparte din spaţiul

meu personal, în vreme ce Robbie se dă

din calea lui Kris şi a lui Bobby. Braţul lui J.J. aterizează pe umărul meu, şi

simt că am rămas cu gura căscată.

- La mulţi ani, copile!

- Fetele şi Joe îţi transmit

iubirea lor, zice Robbie. Am vrut să

facem un apel video cu ei, dar n-ai glumit cu semnalul aici.

- Ce

dracu' se
întâmplă
acum?

Doi dintre
copiii mei,
Sadia şi Leon,

îşi fac loc printre prietenii mei şi

îmi întind o felicitare imensă cu „La

mulţi ani”. Sadia se încruntă.

- Nu poţi să înjuri de faţă cu noi.

Mă las pe
vine şi încerc
să-mi iau

atitudinea de muncă în timp ce accept cu

recunoştinţă
felicitarea.
- Ai

dreptate. îmi
pare rău, doar
ca sunt foarte,

foarte surprins. Pe prima foaie

este un desen, dar nu-mi dau seama ce

reprezintă.
Pare o luptă pierdută cu un

pistol de vopsea. Daţi-mi un indiciu,

băieţi, cer eu.

Leon arată spre petele

albastre.

- Eşti tu plângând

de rahatul lui Kevin.

- Pri

etenii tăi sunt
foarte
zgomotoşi,

zice Sadia, privind în jur la ei.

Sunt
zgomotoşi,
aclamă şi ţipă

în timp ce încearcă să-şi controleze

entuziasmul. Fiecare dintre ei are un şnur galben în jurul gâtului cu cuvântul

„Vizitator” pe
el.
- Cal

omniat de un copil de opt ani, îi zice

încet Mattie
lui Robbie.
- Eu

te calomniez tot timpul, Liu, pufneşte Nate.

Nu sunt
suficient de
silenţioşi,

pentru că Sadia aude tot.

- Nu-i calomnie dacă-i

adevărat – mama mea este avocat.

- Bine, vulturul legii, zice

Jenna,
făcându-şi loc
printre

oamenii adunaţi în jurul meu. L-am avut pe Russ pentru noi multe

săptămâni. Să-l mai lăsăm un minut cu

prietenii lui de la colegiu, apoi putem să

începem
petrecerea
pentru el.

- Petrecere? repet eu, înghiţind

în sec.

- Tu chiar ai crezut că o să

te lase să
scapi fără
să

sărbătoreşti?
zice Jenna.
Tonul ei are

ceva. Ceva ce-mi spune că poate ştie ceea

ce eu nu vreau
ca ea să ştie,
şi, în mod

ciudat, mă simt mai bine, pentru că nu

m-a dat afară. Slabe şanse la asta, adaugă.

Aurora i-a adus pe toţi aici în mai

puţin de 24 de ore. Se dă peste cap

pentru
oamenii la
care ţine.

Privind peste umerii prietenilor

mei, o zăresc vorbind cu Emilia lângă

scenă. Nu ştiu de ce stă acolo, în

spate, când tot ce vreau este să o iau în braţe.

- Mă întorc într-un minut,

le zic băieţilor,

luând-o

imediat spre

ea.

Chipul ei se luminează

când mă apropii, şi am nevoie de

toată reţinerea
să o
îmbrăţişez pe

Emilia întâi, ca să nu pară suspect. îi dau drumul Emiliei şi întind braţele spre

Rory, până când ea își petrece

braţele în jurul taliei mele şi-mi îngrop capul în părul ei.

Când se lasă

pe spate şi-mi
zâmbeşte,
Aurora

străluceşte.

- La mulţi ani,

Callaghan!
- Eşt
i incredibilă.

- La mulţi ani, Russ! zice

Emilia,
bătându-mă pe
braţ in timp ce

ne lasă singuri.

Nu vreau să-i dau drumul, dar ştiu că trebuie. Şi ea ştie, de asta face un pas în spate.

- Nu mi-ai oferit deloc timp să-ţi iau un cadou de ziua ta. Ia o punguţă din spatele ei! Aşa că nu-i cine ştie ce, dar te

rog să ştii că
mi-a provocat
mult stres şi

mi-a luat enorm de mult să-l fac, pentru că nu mai am antrenament.

Bag mâna în

pungă şi-mi scot cadoul: un origami

reprezentând un câine galben.

- Oh, Doamne, este Peşte?

Ea se apleacă şi se uită în pungă,

băgând mâna
şi scoţând doi
câini galbeni

mai mici, punându-i şi pe ei în palma

mea.

- Su
nt incredibili,

adaug.

- Am încercat să fac

oposumi, dar nu s-a prins nimeni ce

sunt. îi dau
câinii cât scot
altceva din

pungă. Bine,
nu pot să mint,
pe asta am

furat-o din biblioteca veche pe care

nu o foloseşte nimeni – şi este mai veche decât noi doi adunaţi.

Citesc de pe

copertă.

- „în

vaţă toţi cei 37

de preşedinţi: de la şase la zece ani.”

- Ştiu cât îţi place să numeşti

preşedinţii. Se uită la mine cu o expresie care mă face să dau naibii petrecerea.

Mai este un cadou, probabil e la

fund.

Caut în pungă şi scot

ultimul cadou. Este un carton roz de

mărimea unui bilet de hochei. Când îl

învârt, deloc surprinzător, nu are nimic de-a face cu hocheiul.

Un cupon

pentru o
dorinţă
aniversară

Eligibil pentru
a fi oricând
revendicat de

Russ
Callaghan De
la Aurora

Roberts

- Nu
trebuie să

hotărăşti acum ce vrei, zice ea moale. Sunt sigură că eşti copleşit. Ştiu că am

exagerat un pic...

Mă uit la

steagurile,
baloanele,
fanioanele pe

care nici nu le observasem înainte.

- Dar meriţi să ai parte de

lucruri
drăguţe,
completează

ea.

- îmi doresc să te

pot săruta.

- Dă-mi cuponul, şi

putem
îndeplini
dorinţa asta.

Adică, vor fi cu toţii scandalizaţi,

ceea ce nu-i
prea bine
pentru o

petrecere de zi de naştere, dar

înţelegerea
este
înţelegere.

îmi doresc
să mă întorc
un pic în timp

şi să-i dau o palmă acelui Russ. Nu mi-aş fi petrecut ziua făcându-mi griji dacă

noi suntem o
idee bună.
Aurora

Roberts va fi mereu o idee bună.

îi întind cuponul şi văd cum măreşte

ochii
surprinsă.
- Vre

au să ieşim la o întâlnire. Asta-i dorinţa de ziua mea.

- O întâlnire? zice

ea.
- Da.
O întâlnire

reală.

- Cu mine?

- Cu
tine.
- Chi

ar dacă ţi-am
dat origami în
formă de câini

şi o carte veche mâncată de molii cu

preşedinţi de ziua ta de naştere?

- Ma
i ales pentru
lucrurile

astea.

Cel mai greu lucru când eşti

pe radarul tuturor este că în seara asta nu vom avea nici o şansă să ne strecurăm.

Ia cuponul din mâna mea, cu ochii verzi

scânteind, şi încuviinţează din cap.

- Consideraţi dorinţa

îndeplinită!

Este epuizant să fii

centrul
atenţiei, şi
sunt pregătit

să se termine.

Iau glazura de pe a doua

felie de tort, absorbind liniştea, acum

că toţi copiii au fost duşi la culcare. Mă rog, cât se poate de linişte poate

să fie cu prietenii mei prin preajmă.

De cum s-a tăiat tortul, au fost înmânate cadourile şi s-a cântat „La mulţi ani”, mi

s-a făcut
rezumatul
felului cum s-a

materializat
petrecerea
pentru ziua

mea de naştere.

înainte să

mergem ieri în
Meadow
Springs,

Aurora a făcut rost de numărul lui J.J.

de la Emilia, şi între ei au coordonat

această surpriză de ultim minut.

Au plecat în această dimineaţă,

ajungând la timp pentru a realiza

brăţările de
prietenie pe
care le port

acum.

Henry a zis că la Honey

Acres este mai rău decât credea el că va fi şi Bobby este foarte supărat că

Jenna este neinteresată şi nu-şi

aminteşte de el, în timp ce J.J. este doar fericit că ne-am reunit

Oria a fost

de acord ca băieţii să ne viziteze, cu

condiţia să poarte şnururile de

vizitatori şi să nu fie lăsaţi nesupraveghe aţi nicăieri prin tabără.

- Ar

trebui să mă aştept să se mute cu tine?

zice Robbie, stând lângă foc cu mine şi

Nate. Camera aia alterează chimia

creierului, dar.

- De ce te porţi ca

şi cum Lola nu
ar dormi în
patul tău cinci

nopţi pe săptămână? zice Nate.

- încearcă tu să-i spui Lolei ce

să facă, răspunde Robbie. Să

vezi ce se întâmplă.

în seara

asta, Aurora s-a făcut nevăzută,

făcându-şi de lucru şi asigurându-se

că toată lumea
se distrează.
îmi doresc să

stea lângă
mine şi să-i
lase pe băieţi

să o cunoască, dar ar arăta suspect, şi

cred că, dacă ar fi vrut să facă asta, ar fi făcut-o. Câţiva dintre ei au stat de vorbă

individual cu
ea, dar n-am
idee ce i-au

spus.

- Nu se mută, nu-ţi

face griji! N-am pus o etichetă, deci

bănuiesc că,
tehnic
vorbind,

suntem
prieteni care
se plac.

Cuvintele sună ciudat ieşind din gura mea, dar cum ar trebui să mă refer la ea?

însă este grozavă. Chiar îmi place de

ea.

Amândoi încep să râdă

în acelaşi timp. Nate zâmbeşte când

se lasă pe spate în scaun.

î

mi

aduc
aminte
când o
credea

m şi eu
pe Stas
prieten
a mea.

- *Ei* nu-i plăcea *clar de*

tine, şi apoi a avut sindro

mul
Stockh
olm,
pufneşt

e
Robbie.
N-a
fost

niciodată prietena ta.

-
Dar tot
am pus

mâna
pe fată,
nu-i

aşa?
Nate
ridică

din
umeri.
Ştii,

Aurora
s-a
oferit

să ne
plăteas
că

tuturor
biletele
dacă

veneam
cu
avionul

. Era
gata *să*
angajez

e un
şofer
privat.

Ori va
ii cel
mai

bun
prieten
pe

care-l
vei
avea

vreodat
ă, ori
veţi

avea
relaţia
de care

sa se
plângă
Henry

fiindcă
stă
lângă

voi.

Alu
ngân

*d_*
toate
senti

ment
ele
nesig

ure
de
mai

devre
me,
răspu

nd cu
since
ritate

:

- Eu vreau ambele.

Am
bii râd,
şi

niciodată n-am

observ
at câit
de

similar
i sunt,
ca un

cuplu
în
vârstă

în care
unul
reflect

ă
gesturi
le

celuilal
t
Robbie

soarbe
din
ciocola

ta lui
fierbint
e ___ şi

Nate
face Ia
fel şi

amând
oi îmi
zâmbe

sc la
fel de
îngâmf

at.

- Iubire tânără.

CAPITOL
UL 27

AURORA

-                    Ţi-

am zis că-i un tip de treabă.

Henry nu

mai zice altceva, aşezându-se

pe locul de lângă mine cu mic-dejunul

lui. Prietenii lui Russ au stat la o

pensiune în Meadow Springs azi-noapte, dar Oria a zis că ne pot vizita

înainte să plece, atât timp când încă

au şnururile
de vizitatori şi
vin pe durata

inspecţiei
matinale a
cabanelor,

astfel încât copiii să fie ocupaţi.

Mă concentrez la pâinea mea

prăjită,
simţindu-mă
brusc

emoţionată că am timp personal cu

cel mai bun prieten al lui Russ. Adică,

tehnic
vorbind, am
mai fost faţă în

faţă, dar asta pe când renunţam fără

să ştiu la Russ
după sex.

- Şti

u că mi-ai zis. N-am crezut niciodată că nu ar fi.

Ne uităm amândoi la

Russ, aflat la masa de vizavi de a

noastră, cât mâncâm în tăcere. Râde

cu Robbie şi cu Mattie, doi dintre băieţii care şi-au asumat misiunea de a

mă cunoaşte mai bine azi-noapte. Am

încercat să păstrez o distanţă

sigură, pentru
că nu voiam
să-l copleşesc

sau să-l
asfixiez când
prietenii lui

erau aici, dar este greu când instinctiv vreau să fiu în preajma lui.

Tăcerea este

umplută de zumzăiala sonoră a mai

multor
conversaţii,
până când

Henry
întrerupe
tăcerea,

luându-mă pe nepregătite.

- Ca

mera mea este
lângă camera
lui Russ în

casa noastră. Nu este izolată fonic, aşa că te

rog să nu o tratezi
ca şi cum ar fi.

Aproape că mă înec cu şunca mea

vegetală.

- Pof
tim?

- îmi imaginez că ne vei vizita

destul de mult. Aş prefera să nu te aud când termini, scuze!

Mă aştept să înceapă să

râdă sau să-mi dea un indiciu că glumeşte,

dar el este
foarte serios.
- Eu,

um... Nu-s o fată care să se bâlbâie. Eu bat câmpii. Eu povestesc prea multe. Dar acum, mi-am pierdut cuvintele.

Promit să încerc cât pot de mult să nu

te fac să treci prin asta!

- Mi-

a zis că ştii cât de urât se poartă tatăl lui cu el.

-Da.

- Ai

aflat mai multe în şase săptămâni

decât au aflat unii dintre prietenii noştri în doi ani.

Când o zice aşa, mă face

să preţuiesc şi mai mult câtă încredere a avut Russ în mine.

- Nu

ştie cât de mult îl iubeşte lumea,

continuă el. Crede mereu ce-i mai rău şi sare la cele mai proaste concluzii.

Uneori, va fi nevoie să-i explici

lucrurile.

Nu i-o spun lui Henry, dar

ştiu exact Ia ce se referă. Eu şi Russ am fi pornit într-o notă mai prietenoasă

dacă el n-ar fi
crezut câ eu
mă simt

inconfortabil
în preajma lui.
- Eşt

i un prieten de
nădejde,
Henry.

- Ru
ss merită
astfel de

prieteni.

Ne-am petrecut restul

micului-dejun
discutând
despre niște

poze cu pensiunea şi peisajul

înconjurător, pe care Henry le-a făcut

pentru a încerca nişte tehnici noi de

pictură când ajunge acasă. Când toată

lumea pleacă,
simt că Henry
îşi va aminti

de mine ca de fata care-l place pe

prietenul lui şi nu ca de fata de care s-a ciocnit într-o noapte.

Chiar şi la

ore bune după ce băieţii au plecat, ordinea normală a lucrurilor a fost tulburată

de efectele prezenţei a şapte străini

dureros de atrăgători.

Toţi angajaţii

sunt stârniţi şi un pic haotici după ce au văzut atâtea feţe noi. Eu însă sunt bine,

pentru că sunt
stârnită şi
haotică zilnic

din cauza unui bărbat dureros de atrăgător, aşa că sunt obişnuită.

Eu şi Maya

muncim din greu să ţinem copiii ocupaţi

şi să-şi consume tot excesul de

energie. Am schimbat programul de

dimineaţă,
înlocuind ora
de lucru

manual cu o vânătoare de comori – dar

Russ şi Clay au pierdut harta cu

locaţiile comorilor, şi toată chestia

ne ia de trei ori mai mult.

Vânătoarea

ne rezolvă problema cu energia şi,

când ajungem la pauza de odihnă de

după prânz, toată lumea este mult mai

relaxată decât cu câteva ore în urmă. Maya

şi-a pierdut
vocea de la cât
a urlat toată

dimineaţa.
Vocea mea
rămâne

neînfrântă.

îmi petrec timpul cu alţi

supervizori la umbră, pe bancheta de

picnic, lângă cabana Urşilor Bruni, când

Xander îşi drege vocea.

- Am

de făcut un anunţ. Cred că se aştepta la o

reacţie
dramatică, dar
nimeni nu zice

nimic. Eu şi Emilia am hotărât sa ne

despărţim din
cauza
diferenţelor

creatoare
dintre noi.
- Da-

mi un indiciu, zice Maya, mijind ochii,

pe care şi-i protejează cu o mână de

soare.

- Eşt
i aşa dramatic,

suspină
Emilia.
Spectacolul de

talente.
Xander o să
facă ce vrea

el, pentru că nu putem cădea de

acord.

- Ast

a-i pentru că

ea a zis că nu
poţi să câştigi
American

Idol? întreabă Clay. Nimeni nu cântă bine cântece de tabără, frate. Nu o lua

personal.

Rămân cu gura căscată.

- Nu. Sub nici o formă. Suntem

o echipă.

Toţi ceilalţi supervizori din

grup au zis că vor lucra la reprezentaţie cu o zi înainte, pentru că nu-i aşa grav. La

naiba cu asta,
vreau ca
grupul meu să

fie cel mai bun.
Nu-i vina mea

că nu sunt suficient de creativă cât să

vin cu o idee.

- Nu poţi să mergi

pe cont propriu, Xan. Asta-i foarte

trist şi singuratic. Ai nevoie de noi.

- Ba nu. îl am pe Russ.

îl bate pe
Russ pe spate,
şi Russ ridică

privirea, brusc alertat.

- Scu

ze, despre ce-i
vorba?

- Dif

erenţe
creatoare.
Spectacolul de

talente. Trucuri cu câinii. Haide,

omule, am vorbit despre asta acum o

oră, zice Xander, blocând-o pe

Emilia cu
mâna când ea
începe să râdă

de trucurile cu câinii.

- Nu

mi-am dat
seama că voiai
să fac numărul

cu tine! Dacă Xander poate să iasă din

grup, eu pot sa nu particip?

- Nu

! ne răstim eu şi Xander în acelaşi timp.

El îşi dă ochii peste cap.

- A meritat să încerc.

Din cabana copiilor se aud câteva ţipete stridente, iar Maya şi Clay sar în picioare.

- fur
pe Dumnezeu,
dacă Michael

a adus altă broască, îl pun să doarmă

lângă lac, mormăie Maya.

De cum pleacă, Russ vine mai

aproape de mine, sprijinindu-se

într-un braţ astfel încât să îi ţină

deoparte de conversaţia noastră pe

Emilia şi Xander.

- Nu

mă duc cu Xander dacă nu vrei. Ştiu

cât de important este asta pentru

tine.

Vreau să-l sărut. Mereu

vreau să-l sărut. Oftez melodramatic

şi-mi pun mâna pe masă lângă cotul lui,

ca să-i pot
atinge uşor
braţul cu

degetele.

- Nu-i o problemă.

Nu vreau ca
Xander să fie
singur şi nu

vreau ca tu să fii nefericit. Nu-i mare

chestie. Acum, că Emilia n-are nici o

obiecţie, clar vom dansa.

- Aş

fi fericit dacă aş dansa cu tine, zice el încet. Ai face să merite.

Fluturaşii

din corpul meu tresaltă toţi deodată.

- Du-te cu Xander!

- Eşt

i cea mai bună, zice el, înghiontindumă cu genunchiul. După ce

terminăm în seara asta, faci ceva?

Clatin din cap, dar prin minte îmi trec

imediat mii de posibilităţi.

- Să

nu-ţi faci planuri, adaugă. Ieşim

la o întâlnire.

Seara trece dureros de

lent în comparaţie cu după- amiaza,

şi-mi petrec întreaga seară uitându-mă la

ceas,
aşteptând să
văd cum va

decurge prima mea întâlnire.

La scurt

timp după ce copiii sunt trimişi la

culcare, Russ apare îngrijorat,

ceea ce mă neliniştește imediat. Sunt

în haine comode, cum mi-a zis când a

plecat mai devreme, dar sâ nu ştiu ce

se întâmplă nu-i distractiv pentru mine.

- Avem o mică problemă, zice

el apropiindu-se, dar oprindu-se

suficient de departe cât să nu părem prea apropiaţi.

- Ce anume?

- Trebuie sâ semnăm la

recepţie, şi va
părea suspect
dacă semnăm

amândoi.

- Am mai făcut-o,

zic eu.

- Nu noaptea.

Trebuie sâ recunoşti că pare suspect.

Are dreptate, oricât nu aş

vrea eu să recunosc. Nici măcar nu ştiu

ce a pus la cale, dar sunt emoţionată şi

excitată şi nu
vreau să
spună că nu

putem să mergem.

- în

spatele
bucătăriei este
o cărare care

duce la un drum de ţară lung de câteva

minute cu maşina. Aş putea să mă

strecor, dar trebuie să promiţi că nu

mă torni, pentru că, spre deosebire

de tine, care încâlci regulile la tot pasul, eu incerc să-mi repar imaginea.

El îşi dă ochii peste cap, şi-i apar

gropiţele cât se chinuie să nu zâmbească.

- Este sigur?

- Da,

este un drum
de evacuare
făcut acum

zeci de ani. O să am nevoie de o lanternă.

îmi aruncă cheile de la camioneta lui.

- Nu vreau să mergi pe întuneric.

Nu deschide portbagajul, pentru că vei

strica
surpriza.

Entuziasmul

şi emoţiile mă
rod cât
semnez cu o

faţă inexpresivă la recepţie. Când

sunt în
siguranţă în
camioneta lui

Russ, renunţ la luptă. Ţin farurile

aprinse cât aştept cele cinci minute

până mă
găseşte şi
încerc să nu

salivez în vreme ce el aleargă spre

gard şi sare cu uşurinţă peste.

Tot ce face

el este sexy
sau sunt eu
uşor de

impresionat?
Una dintre
întrebările

grele ale vieţii.

Deschid portiera

şoferului, iar el alunecă lângă mine şi

se aşază la volan.

- Nic

i măcar nu vreau să ştiu de unde ştii că

drumul ăla
duce aici,
belea ce eşti!

- Eu
sunt o belea
sau o

exploratoare?

Pune un braţ pe

speteaza
scaunului cât
se uită peste

umăr, sâ dea cu spatele pe drumul de

ţară, spre drumul normal. Din

nou, sexy sau
sunt eu uşor
de

impresionat?
Mâna lui îmi răsuceşte

vârfurile părului, şi răspunsul este

clar sexy. Clar,
clar sexy.
- Bel

ea. Sută la sută.

Nu este

nimeni pe drum aşa târziu

noaptea, dar Russ se concentrează

în timp ce conduce, cu o mână pe

coapsa mea, bătând în ritmul

melodiei de la
radio.
Următoarea

melodie este a
unei formaţii
in plină

ascensiune
care-i place lui
Poppy şi care

începe să fie difuzată la radio. Am

cumpărat
bilete pentru
Emilia şi

Poppy la spectacolul lor din L.A. peste

câteva luni, dar, înainte să apuc să-i spun lui Russ, el schimbă postul.

- Nu-ţi plac cei de la Take Back

December?

- Nu prea. Ridică

mâna de pe coapsa mea şi îşi freacă

maxilarul.
Este formaţia
fratelui meu.

Oh,
Doamne!
- Fra

tele tău este Ethan, adică Ethan

Callaghan?
Cum de n-am
făcut legătura

până acum? Iubita Emiliei adoră TBD.

- Md

a.

Nu pare

prea încântat de acest lucru, şi nu sunt

surprinsă
după ce am
aflat despre

relaţia pe care o are cu familia lui.

Face
dreapta pe un
vechi drum de

ţară, uitându-se la mine pentru o

fracţiune de secundă, înainte de a

pune mâna pe coapsa mea.

- Fra

tele tău este faimos, dar tu nu vrei să

treci la
profesionişti
pentru că nu

vrei să fii faimos? Ca om cu o familie

care apare mereu în presă, ştiu că

uneori n-ai de
ales.
- în

mod straniu,
nu eşti singura
persoană care-

mi spune despre asta în ultima vreme.

Dar Ethan nu este chiar faimos. Mă

strânge de coapsă, ceea ce bănuiesc că

ar trebui să fie
o alinare, dar
eu o simt

peste tot. Ar trebui să le spunem

tuturor că noi suntem doar copii?

- Clar, dar îmi fac un pic griji că

nu va conta,
din moment ce
pare că mă

duci undeva să mă omori şi să-mi îngropi cadavrul într-un câmp... Maşina ne

zgâlţâie un pic
când trecem
peste un teren

denivelat,
înspre o
clădire veche,

abandonată. Unde naiba suntem? Eu nu

fac sex cu tine
în casa aia
bântuită, dacă

asta aveai de gând.

El pufneşte

în timp ce parchează.

- Cre

deam că ştii fiecare centimetru din

Honey Acres,
Domnişoara
Explorator, mă

tachinează el, scoţând cheile din contact.

Coborâm amândoi, şi vin lângă el,

încă total confuză în legătură cu

motivul pentru
care ne aflăm
aici. De cum

sunt suficient de aproape, se apleacă şi mă

sărută,
reînviind
fluturaşii   care

acum sunt o
adiţie
permanentă la

corpul meu.

- Am crezut că va fi

entuziasmant
pentru tine să
încălcăm

proprietatea.

- Să

încâlci

proprietatea
pătrunzând
într-un hotel

pentru a deveni o gustare la

miezul nopţii, da. Să încâlci proprietatea luând-o pe un câmp, aşa te trezeşti

împuşcat.

- Su
ntem pe

pământul
Oriei, pe
cuvânt! Am

descoperit
locul ăsta
înainte şi am

verificat
atunci când
m-am întors în

tabără. Nu suntem aşa departe, doar

ne ia mai mult
să ajungem
aici cu maşina

pentru că nu pot să trec prin garduri.

Râde şi mă ia de mână, mergând spre

spatele
maşinii lui.
Mi-am dat

seama că oamenii nu se sărută la

începutul unei
prime
întâlniri.

- Poţi să treci prin garduri... dar

oamenii ţipă la tine când te duci să-ţi ceri scuze şi-ţi pun părinţii să plătească

daunele.
Ridică din sprâncene, pe

bună dreptate. Oricum... eu n-am mai avut o primă întâlnire, aşa că nu ştiu

regulile. Ceea ce probabil pentru tine

este un semnal de alarmă,

pentru că de
ce aş fi rămas
neîntâlnită

până la 20 de
ani, doar dacă
nu cumva sunt

chiar
enervantă, şi
sunt, şi, ei

bine, am putea fi atacaţi de vaci

noaptea sau mâncaţi de lupi sau ceva,

aşa că prefer
să mă sărut la
început decât

deloc. Trebuie să mă opresc din vorbit. Fac

chestia asta
pe care tu mă
faci să o fac

când...

Se opreşte în spatele

maşinii şi îmi ridică bărbia cu degetele ca să-mi închidă gura.

- Şti

u că studiezi engleza, dar „neîntâlnită” sună aiurea în contextul ăla, iubito.

- Mie mi se pare în regulă.

Mă ignoră şi deschide portbagajul,

scoţând un cearceaf alb, perne şi

pături, un coş cu gheaţă şi un proiector pe baterii pe care-l folosim uneori pentru serile de filme afară.

- Oh,

Doamne!

Mă ridică pe hayon, se

apleacă şi mă sărută din nou. Lent,

delicat,
perfect.
- Nic

i eu n-am mai avut o primă întâlnire.

Sunt uluită şi tac în vreme ce Russ mă

ajută să mă aşez comod pe patul

improvizat, dându-mi un termos cu

eticheta de ciocolată caldă şi o pungă cu floricele. Pune proiectorul pe maşină,

îndreptat spre
peretele
lateral al casei

sinistre, şi atunci îmi dau seama de cât efort a depus pentru asta.

Nu sunt o

plângăcioasă,
dar s-ar putea
ca acest

bărbat să-mi stoarcă vreo câteva lacrimi.

Mai pune o pătură pe mine şi se

aşază în sfârşit, băgându-se şi

el sub pături.

- Stai bine? Ţi-e

suficient de cald? mă întreabă.

- Tot
ul este perfect.
Peretele se

face albastru, şi apare castelul

Disney, urmat de lampa de la Pixar, şi, de cum apare restaurantul lui Gusteau pe

micul
televizor,
inima mea stă

să explodeze. S-a gândit la tot.

RatatouiUe!
Russ, eşti perfect! Ca

prinţul din poveste. Eşti prea bun să fii adevărat!

Onestitatea mea îl ia pe

nepregătite, şi văd în lumina lunii toate emoţiile care-i trec pe faţă. Mereu am

ştiut că am nevoie de validare ca de

aer şi, deşi nu
cred că el este
la fel, suntem

foarte asemănători.

Oamenii neau făcut să simţim că nu suntem

suficient de buni, şi opiniile alea

sunt adânc
îngropate în
noi amândoi,

ca buruienile. Fiecare picătură de

îndoială udă terenul, şi, odată ce încep să crească, ţi se pare greu de crezut că se vor opri. Dar nu-i imposibil, ci doar este nevoie de cineva care să le tot smulgă

din rădăcină, de câte ori e nevoie.

Suntem aşa
diferiţi şi
totuşi aşa

similari, şi o parte din mine începe să

creadă că
suntem
amestecul

perfect.

Se întinde spre mine,

dându-mi o şuviţă de păr laoparte de pe

faţă.

-    Sp
une-mi   un

secret!

- Luna viitoare nu

vreau să mă întorc la realitate.

Vreau să stau aici cu tine şi cu câinii şi să ne aruncăm telefoanele mobile în foc.

În timp ce eu bat câmpii, el râde încet, masându-mi ceafa. O să deschid o

librărie, şi tu poţi să-ţi deschizi

magazinul de bowling sau să construieşti roboţi sau ce fac inginerii – bănuiesc că ne pot proteja de oposumi şi de lupi. Dar mă

vei alege pe
mine şi eu te
voi alege pe

tine şi vom fi fericiţi fără ca altcineva să strice asta.

- Eşt
i cel mai

luminos lucru din viaţa mea, Aurora, zice el. Şi eşti un memento viu al lucrurilor bune care se pot întâmpla când îmi

permit să fiu fericit.

O parte din

mine se întreabă dacă, în cazul când

aş fi primit pe
cineva în viaţa
mea înainte,

oare aş fi putut evita mare parte din

nefericirea cu care am avut de-a face, dar cred că răspunsul este nu. Aş fi făcut

aceleaşi
lucruri
nesăbuite,

sărind de la o încărcătură emoţională la următoarea, căutând cu disperare ceva

mai mult. N-aş fi făcut niciodată pe

cineva fericit,
şi erau şanse
ca, după ce s-

ar fi dus de la
început pentru
ei, să fi fost

iarăşi
pierdută.
Russ mă

face să mă simt mulţumită,

singurul lucru
de care nu am
ştiut că aveam

nevoie.

Ne aşezăm mai aproape,

cuibărindu-ne mai bine în pături, unul cu

faţa la celălalt,
ignorând
complet

şobolanul din desene proiectat pe

perete.

-	Sp
une-mi	un

secret, şoptesc eu.

- Nu-

i un secret,
pentru că
mulţi ştiu

despre asta, dar pot să-ţi spun despre

ceva rău ce mi s-a întâmplat? Ceva despre care urăsc să vorbesc?

- Sig

ur.

Am răbdare cât el îşi

ronţăie
interiorul
obrazului,

întârziind
lucrurile.
Piciorul lui

alunecă între
ale mele,
mâna i se

odihneşte pe curbura taliei şi, chiar când cred că va începe să vorbească, se

apleacă şi mă sărută. Mă desprind şi-mi

lipesc fruntea
de a lui.
- Tot

aici voi fi, să te sărut, când vei termina de povestit, zic eu încet.

- Ai

auzit când patinoarul de hochei a fost

distrus, la începutul anului?

- Cred că da, poate? N-aţi

împărţit
celălalt
patinoar sau

ceva de genul?

- Da.

Păi, a fost vina

mea.

Aproape-mi cade faţa.

- Ai distrus un patinoar

pentru hochei?

- Nu! Normal că

nu. Eu, hmm, am cunoscut o fată, Leah, la o petrecere, şi s-a purtat frumos cu

mine. M-am dus cu nişte băieţi cu care

stăteam. Leah m-a sărutat, neam distrat

un pic, nu până la capăt.

Să-mi spună

cineva de ce
sunt geloasă.

- Ap

oi, la fiecare petrecere la care mă

duceam, Leah era acolo, şi am ajuns să

facem sex de câteva ori. îmi plăcea de ea şi am crezut că poate, doar poate, primul

an nu va fi mizerabil şi că voi avea parte de ceva fericire. Şi m-am trezit că

iubitul ei îmi
trimite mesaje
în privat cu

ameninţări. Se certaseră sau, mă rog, ea se folosise de mine ca să-l recucerească.

- îmi pare aşa rău că ţi-a făcut

asta.

- Oh, lucrurile devin

mai rele. Râde, dar fără urmă de

amuzament. Chestia asta dintre ea şi

iubitul ei era foarte toxică, o relaţie din aia pe care toata lumea o condamnă.

Aşa că, atunci când a aflat că este

însărcinată, i-a
spus fratelui ei
mai mare,

care e jucător de hochei la UCLA, că a

fost părăsită. Eu am blocat-o când am aflat despre iubitul ei. Ea n-a vrut să le spună numele meu, doar că a fost cineva din

echipa mea,
crezând că aşa
se va termina

totul. Dar n-a fost aşa. Au făcut praf

patinoarul.

- Oh,
Russ.

iubesc.
Eu doar
Ja asta

mă
gândesc
când te

am în minte. Cât de

uşor este
să fii iu...
plăcut.

- Nu ştiu de ce deschid

subiectul
acum. îmi
pare rău,

am
distrus
deja

prima
noastră
întâlnire?

închide ochii şi oftează,

afundând
u-se mai
mult în

perne.

Uneori,
îmi vine să-

l scutur pe omul ăsta, pentru că

nu-şi dă seama de cât de

fericită mă
face când
îmi oferă

părţi din el pe care altfel le

ţine aşa
ascunse.

-

Este cea mai bună întâlnire,

pentru că împărtăşeşti de

bunăvoie
ceva
personal,

Russ, pe cuvânt! Mulţumes

c că ai avut încredere

să-mi
povesteşti
totul!

Deschide ochii lent.

-

Acum, pot
să primesc
acel sărut

de după
împărtăşit
pe care mi

l-ai promis,
te rog?
   Nu mă pot

abţine şi
zâmbesc când
mă apropii.

- -

Sigur.

CAPITOLUL 28

RUSS

Când am

ajuns aici, nu avusesem de gând să-i

povestesc
Aurorei despre
Leah şi, dacă

mă gândesc, probabil nu-i cel mai

potrivit subiect de discuţie la o

primă
întâlnire, chiar
dacă ea a zis

că este.

Dar cu Aurora totul

este mai uşor.

Câteva fraze despre ceva ce

mă sâcâie de aproape un an, şi mă simt mai bine. N-a făcut decât să mă asculte şi să-

mi spună că,
dacă toatâ
lumea ar fi

vorbit despre asta, ea ar fi ştiut şi un pic

mai
dramaticul „nu
e ca şi cum a

murit cineva”.

Nu ştiu de ce am decis

să-i spun chiar acum. Poate pentru că mi-a

zis că sunt
prea bun
pentru a fi

real, şi ştiu că nu sunt. Asta-i una dintre poveştile care dovedeşte că nu sunt şi,

pentru că i-am povestit, nu o induc în

eroare despre
cine sunt.
Este

epuizant să împărtăşeşti lucruri pe care

le-ai ţinut doar
pentru tine.
- Ac

um, pot să primesc acel sărut de după

împărtăşit pe care mi l-ai promis, te

rog?

- Sigur, zice ea

încet,
apropimdu-se.
îi cuprind

obrazul cu mâna, atingându-i

delicat cu degetul mare pielea, în timp

ce buzele noastre se întâlnesc. Are

gust de ciocolată caldă, şi, când

îi trag corpul
mai aproape
de al meu, ea

se supune imediat.

- îmi

place asta, şoptesc pe gura ei.

- Să ne sărutăm? îi ghidez

piciorul peste
al meu până
ajunge călare

peste şoldurile mele. Trage pătura în jurul umerilor ei, apoi îşi petrece

mâinile în jurul gâtului meu,

acoperindu-ne pe amândoi. Mâinile mele

alunecă sub
hanoracul ei,
trecând cu

degetele de-a lungul coloanei şi

trăgând-o mai aproape cu cealaltă mână.

- Să te am pentru mine.

Aurora îşi freacă nasul de al meu,

sărutându-mă
uşor în diferite
zone ale feţei:

pe colţul gurii,
pe tâmplă, pe
vârful nasului.

- Având în vedere de câte ori pe

zi le aminteşti copiilor să împartă

lucruri, este destul de amuzant cât

de nepriceput
eşti tu.
îşi sprijină

fruntea de a mea, şi o cuprind de

talie, ţinând-o strâns.

- îm

part fericit totul, dar cu tine.

Sunt forţat să-i dau drumul când

ea se trage
mai în spate
şi-mi aşez, în

schimb, mâinile pe şoldurile ei. Se

uită la mine cu
o incertitudine
pe care nu

sunt obişnuit
să o văd la ea.
- Su

nt cuvinte frumoase, dar vorbeşti

serios?

Oricât de disperat sună,

urăsc mica distanţă dintre corpurile

noastre acum, dar urăsc mai mult cât de

nesigură pare în acest moment. De

obicei, sunt anxios când sunt aşa

candid cu cineva. Tocmai i-am povestit

ceva
important, de
bunăvoie aş

adăuga, aşa că pentru mine este mult să

continui să-mi
expun
gândurile şi

sentimentele. Nu-i un secret că nu mă

pricep cu femeile şi, în circumstanţe

normale, sunt destul de sigur că aş sta

speriat,
aşteptând să
fiu călcat în

picioare de către ele.

Cu ea nu mă

simt aşa; vreau să fiu aproape de ea.

- Atenţia ta este un dar, Aurora.

N-am de gând
să nu apreciez
timpul

petrecut cu tine.

- Do

amne,
Callaghan! De
ce trebuie să

fii aşa al naibii de dulce? mormăie ea,

privindu-şi
mâinile care
se joacă cu

tivul
hanoracului
meu.

- Sunt aşa doar cu tine. Eşti

singura
persoană care
m-a făcut să

vreau să fiu aşa, Aurora. Nu va trebui

niciodată să te întrebi dacă eşti dorită. Nu va trebui niciodată să te întrebi dacă

eşti prima mea opţiune. Inima-mi

bubuie în piept în timp ce cuvintele

ies din mine. Pătura este încă în jurul

umerilor ei, făcându-mi să-mi fie mai

uşor să trag de fiecare parte, trăgând

astfel din nou
corpul ei în jos
peste al meu.

Eşti.
Orice
altceva mai

voiam să spun
nu o mai fac,
pentru că

gura ei o strivește pe a mea, mâinile

ei se aşază de o parte şi de alta a feţei mele şi şoldurile ei se unduiesc spre

mine,
transmiţând o
undă electrică

prin coloana
mea în timp
ce gem şi-mi

flexez şoldurile în ea. Ard sub

atingerea ei
şi, cum tot
sângele din

corpul meu se grăbeşte la sud, sunt

fericit că i-am
spus ce simt
cât încă mă

puteam
concentra la
vorbit.

- Nici eu nu vreau să te împart,

zice ea,
călătorind cu
gura pe

maxilarul
meu.
   Mă ciupeşte

cu dinţii de lobul urechii, în timp ce îmi gâdilă gatul cu respiraţia ei caldă. Mă

rostogolesc cu ea până ajunge sub

mine, cu picioarele încrucişate la

baza spatelui meu.

Mă frec de

ea, savurând modul în care îşi dă ochii

peste cap şi cum respiră cu dificultate.

Amândoi
suntem
complet

îmbrăcaţi, dar bumbacul subţire care

ne separă nu
face decât să
demonstreze

cât de perfect
mă potrivesc
între coapsele

ei. Limba ei se mişcă peste a mea, ea îşi arcuieşte spatele şi îşi împinge sânii

în mine.

- Fat

a mea

perfectă, gem
eu, coborând
cu sărutările

pe gâtul ei.
Aurora
coboară cu

mâinile,
trăgând
neîndemânatic

cu o mână de
betelia
pantalonilor

mei şi făcând
aceeaşi
acţiune cu

colanţii ei.

- Vre
au să te simt,

şopteşte ea.

Am nevoie de toată forţa

mentală ca să mă ridic de pe ea suficient cât să-i dau jos colanţii şi mica bucată de

dantelă despre
care pretinde
că sunt chiloţi,

dar merită, îmi cobor pantalonii şi

boxerii pe şolduri, dându-i jos într-un

mod care să nu zgâlţâie camioneta.

Frecându-mi penisul întărit, o las pe

Aurora să mă tragă peste ea, amândoi goi acum de la talie în jos. O sărut,

suspinând în
gura ei când
mâna ei intră

între noi şi mă apucă delicat. Şoldurile mele

au propria
minte când
încep să se

mişte lent în mâna ei.

- Nu

o bag, bine?
 -   Bin
e.

Mă ghidează
mai aproape,
şi planez la

distanţa
potrivită,
aşteptând,

ţinându-mi respiraţia să văd ce va face.

îşi desface picioarele un pic mai mult şi îmi alunecă delicat cu vârful

penisului peste clitorisul ei. Este

perfect. Este delicată, dar hotărâtă,

avansează,
schimbă
presiunea şi,

când începe să piardă ritmul, preiau

controlul,
făcând ce
făcea ea.

Mie mi-e
mai uşor să
mă frec de ea,

iar asta-mi permite să o şi sărut. înfige

degetele în
umerii mei în
timp ce limba

ei se
ondulează
peste a mea.

- Ce
bine este,
geme ea,

arcuindu-şi spatele. Şoldurile ei se

freacă de ale mele, sunetul umed fiind ca

o muzică
pentru
urechile mele.

Prezervativ?

- Nu încă. Asta-i

atrage atenţia,
dar ignor
expresia ei

confuză şi-i dau jos hanoracul,

scoţând la iveală ceea ce ar trebui să fie un sutien, dar este tot o bucată de

dantelă. Pe ăsta l-ai luat pentru mine?

Dau jos materialul cu atenţie,

cuprinzând
unul din
sfârcuri, deja

tare. Ea devine instant mai

zgomotoasă în
timp ce încerc
să fiu atent la

fiecare centimetru din ea.

Penisul meu pulsează; sunt disperat să fiu în ea, dar merită aşteptarea, ca

să o văd că termină aşa.

- Te-am întrebat ceva, Aurora.

- Am

nevoie de tine
în mine, miaună
ea, încordându-

şi picioarele în jurul meu.

Trec la

celălalt sân.

- Ai luat sutienul

pentru mine? Când ea încuviinţează

frenetic din cap, închizând ochii şi

relaxând
maxilarul,
continui: De

ce?

Unghiile i se înfig în pielea

mea şi respiraţia i se schimbă.

- Pentru că vreau să mi-o tragi.

O să ter...

Aurora îşi îngroapă capul

în gâtul meu
în timp ce
suspină un

sunet pe care-l
voi putea auzi
tot restul vieţii

mele. Corpul ei lucrează perfect cu al

meu; creează dependenţă. Scotocesc în

răcitorul de lângă patul nostru

improvizat şi scot cutia de prezervative

cumpărată mai
devreme.

Am

cumpărat
prezervativele
înainte să

procur orice altceva pentru această

întâlnire. Ceea ce în mod normal n-ar fi un semn grozav, dar nu voiam să am

parte de aceeaşi privire dezamăgită pe

care am
primit-o de
câteva ori

când am fost nepregătit.

Rup folia cu

dinţii, mă las pe călcâie şi mi-l pun

repede.

- Ai un penis chiar

frumuşel, ştii, zice ea, împingânduse în antebraţe. Vizual este

perfect.

Tocmai m-am frecat de

femeia asta
până a
terminat şi

simt că mă
înroşesc
pentru că a zis

că am un penis frumuşel.
Chiar trebuie

să mă debarasez de asta la un

moment dat.

- Nu ştiu cum să

răspund la asta. Mulţumesc?

- Cu plăcere! O să fii delicat cu

mine, te rog?
Se
rostogoleşte

pe abdomen,
cu picioarele
doar un pic

desfăcute. Şi te întinzi peste mine?

- Sigur. Mă aşez în spatele ei, cu

picioarele
peste ale ei,
ghidându-mă

între coapsele
ei desfăcute
până simt că

intru în ea. Nu există senzaţie mai plăcută ca asta. Nici una. Eşti cea mai bună senzaţie din lume, iubito.

Pătrund cu

adevărat
adânc aşa.
Sunt întins, cu

faţa pe spatele ei, încercând să-i ofer

apropierea de care clar are nevoie fără a o strivi. O sărut pe umeri, în sus pe gât;

ajung şi la faţa ei din poziţia asta. Acopăr

fiecare parte
din ea la care
pot să ajung

cu sărutări, în tot acest timp mişcându-mă

într-un ritm
constant în ea.
îmi

împletesc
degetele cu
ale ei şi le

ţintuiesc pe pat de o parte şi de alta a capului ei.

- Ma

i tare, şopteşte

ea, şi mă străduiesc să nu termin, mai

ales când îi aud micile gemete.

Mâinile ei se strâng peste ale mele, şi fac ce-mi cere.

Sunetul
şoldurilor

mele lovindu-se de fundul ei mă fac să-mi pierd minţile, şi, când ea începe să se

împingă spre mine, ştiu că amândoi ne

apropiem.

- Ai pătruns aşa

adânc. Te simt peste tot.

- Int

ră aşa bine, iubito. Eşti o fată aşa bună.

Laudele sunt cheia ca femeia asta să

termine, şi, după ce ies pe gura mea *bună* şi *fată*, e doar o chestiune de timp. Sunt aproape, simt ca o senzaţie de tragere şi

încerc cu
disperare ca
ea să ajungă

prima acolo. Dau drumul mâinii ei

drepte şi alunec cu a mea în faţa

corpului ei
până găsesc
locul dintre

picioarele ei
care o face să
dea capul pe

spate.

- Oh, Doamne!

- Aşa, iubito. Arată-mi ce

frumoasă eşti când termini pentru mine!

Corpul ei începe să se zbată, dar are

puţine opţiuni, pentru că trupul meu îl

acoperă pe al
ei.
- Ru

ss, geme ea în timp ce mă strânge aşa

tare, încât termin chiar atunci cu ea.

Durează aşa mult că, atunci când ies lent din ea, încă continui.

Mă

prăbuşesc lângă ea, sunt rupt. Ea se

cuibăreşte
aproape,
sărutându-mă

din nou lent.

- O

să mă judeci

că am făcut sex de la prima

întâlnire?

Pufnesc, încă o dată

neştiind ce va ieşi din gura ei.

- Tehnic vorbind, ai făcut sex

înainte de prima întâlnire. O

chichiţă.

- Slavă Domnului,

virtutea mea nu va fi compromisă,

în acest caz.

Mă întorc pe spate, scap de

prezervativ în cel mai practic mod şi mă întind la loc, trăgând-o sub braţul meu ca să ne putem uita la stele. Filmul s-a

terminat de mult, dar eu prefer să o

ascult cum respiră încet.

- Sla

vă   Domnului!
Ce ai face fără
virtutea ta?

CAPITOL
UL 29

AURORA

- Aur

ora, stai jos, te rog!

Mă încrunt

confuză în
timp ce mă uit
pieziş la

Emilia, care n-a primit instrucţiuni

stricte să ia loc de la Xander. Mă

aşez pe bancheta de picnic din faţa

lui,
sprijinindu-
mă în mâini, în

timp ce el se plimbă dramatic prin

faţa mea.

- Gata!

- Mulţumesc,
Aurora.

- Cu plăcere, Alexander.

Dorinţa ta este ordin pentru mine, clar.

Se opreşte din mers.

- Ast

a-i o glumă pentru tine?

- Ast

a? Ce se întâmplă chiar acum? El

încuviinţează din cap. Da, este o glumă

pentru mine. N-am idee ce se petrece.

Poţi să te dai câţiva centimetri mai

la dreapta, apoi câţiva centimetri

înainte, te rog? îmi intră soarele în

ochi.

Noi trei ar fi trebuit să

umplem
sticlele de apă
pentru copii

înainte de escaladarea stâncii, şi eu

cumva am ajuns cu un Xander cu cea

mai serioasă expresie pe chip. Mi s-a

părut ciudat când el a insistat să

ajute şi ar fi trebuit să- mi dau seama că punea ceva la cale.

Trage aer

printre dinţi şi îşi pune mâinile în

şolduri cât se uită la mine.

- E

ceva serios.

- Sunt sigură că

orice se întâmplă acum este foarte

serios pentru tine, Xan. Dar eu tot nu ştiu ce se petrece.

Mă uit la Emilia, care

ridică din umeri, privindu-l cu interes pe

prietenul
nostru.
- Mă

bucur că nu ies cu bărbaţi, la cum te porţi uneori, zice Emilia.

- O

să mă prefac că nu mi-ai spus asta. Am

două cuvinte...

- *Atenție* și

cerşetor? zice Emilia în acelaşi timp în care eu zic.

- _*Dra*

ma_şi Uzezi?

- Turneu de baschet. Mă

săgetează cu privirea. *Dramatizezi*

este un singur cuvânt. Concentrează-

te, Roberts!
Eşti studentă
la engleză.

Chiar mă chinui să nu râd. Mi-a atras

atenţia acum,
şi sunt
entuziasmată

să văd unde o să ajungă cu toată treaba

asta.

- Joc
ul este de

pronunţie sau de baschet? Pentru că sunt

confuză.
- Tur
neu de

baschet, repetă el, un pic mai tare de

data asta. N-avem cum să pierdem.

Mă uit iar la Emilia, căutând în

principal
confirmarea că
amândouă

trăim acelaşi lucru şi nu am nişte

halucinaţii
ciudate.
Sprâncenele ei

perfect
sculptate
aproape că se

ating, la cât de
încruntată
este.

Hotărăsc să
fiu purtătoare
de cuvânt

pentru
amândouă. îmi
dreg vocea şi

mă uit la Xander.

- Uh,

bine?

- Nu ştiu ce

vrăjitorie
sexuală
sordidă şi

creativă ţi-a promis Callaghan ca

să renunţi, dar am nevoie să uiţi de asta. în joc este reputaţia mea, şi trebuie să fii un jucător cu spirit de echipă.

- Xan, Rory este foarte

populară in
echipa de
baschet a

Titanilor. N-ai de ce să-ţi faci griji, zice

Emilia, indepărtându-se de mine

când încerc să-i dau una în braţ. Adoră să fie parte din echipă.

- Tac

i din gură! mă răstesc eu la ea. Xander, nu pot să mint. Habar nu am despre ce

vorbeşti. Nu renunţ la nimic, nu

există
promisiuni de
vrăji sau

vrăjitorii de care să ştiu şi, dragule, chiar nu cred că-i aşa serios. Concursul ar

trebui să fie pentru distracţie.

Cumva, în seara asta ne-am trezit

implicaţi într-un turneu de baschet între angajaţi – şi cred că de la Xander a

pornit, cel mai probabil. Echipele au

fost alese la întâmplare folosind bucăţi de hârtie colorată puse într-o pălărie,

şi, spre încântarea lui absolută, Russ

este în echipă cu Clay, în timp ce eu şi

Emilia suntem cu Xander şi nişte

salvamari.
Biata Maya n-a jucat în

viaţa ei
baschet, dar
spune că nu-i

pasă, pentru
că toţi
oamenii din

echipa ei sunt înalţi, şi în capul ei asta îi face automat priceputţi.

- Ru

ss mi-a zis că ai fost de acord să-i

ajuţi să trişeze.

Ce şarpe!

- Russ îţi intră pe sub piele,

amice. Asta faceţi voi când jucaţi, corect?

Vă vorbiţi de rău unul pe celălalt. Nici măcar n-am vorbit cu el de azi-dimineaţă.

Chestia mea preferată este când Russ se

oprește pe la
cabana mea în
drumul înapoi

după alergarea de dimineaţă,

înainte ca lumea să se trezească.

Stau pe genunchiul lui sau lângă el,

în funcţie de
cât de
transpirat şi

de scârbos este, şi ne uităm la

răsărit. Mereu sunt pe jumătate

adormită, dar clar mi-aş aminti dacă

am face un plan diabolic să-l trădăm pe

Xander.

- Ştii că ai fi putut

să spui doar „Nu trişaţi”, da? zice

Emilia, uitându-se la ceas. Ne-ai fi

scutit o grămadă de timp.

- Da că se oferă vrăjitorii

sexuale, eu s-ar putea să trişez, Xander.

Sunt onestă cu tine; este foarte

probabil să fiu influenţată. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă, dar ştiu

El nu-i răspunde, alegând, în

schimb, să ne
explice
regulile

baschetului în timp ce ne îndreptăm

spre dozatoarele de apă şi înapoi.

Când ne întoarcem la grupul nostru,

sunt surprinsă că dragii de copii n-au

leşinat din cauza deshidratării.

îi dau sticla lui Russ în timp ce el

ridică din sprâncene.

- Ce

v-a luat atâta?

Duce sticla la buze, luând

o înghiţitură mare. Când are gura plină, îi spun noile mele cuvinte preferate:

vrăjitorie
sexuală.
împroaşcă cu

nişte apă, iar cu restul se îneacă. Se

lovește cu palma peste piept,

acoperindu-şi
gura cu
antebraţul

până nu mai tuşeşte.

- Ai

nevoie să te pun în poziţia de siguranţă,

Callaghan?

Are ochii înlăcrimaţi şi

faţa roz, dar asta nu-l opreşte din a

râde.

- Nu m-am putut

abţine.

- Eu cred că

evident te puteai abţine.

- Dra

ga mea, nu înţelegi, zice el încet. Era

aşa enervant. M-a întrebat dacă eram

entuziasmat să joc un sport adevărat. De obicei, este aşa relaxat, dar competiţia

îl face feroce,
şi eu trebuie
să trăiesc cu

el.

- Oh, nu! Mă

bosumflu în
glumă.
Bărbatul

răutăcios care
urmăreşte
bărbaţi pentru

o minge te-a insultat? Pe tine, un bărbat

care urmăreşti
bărbaţi pentru
o minge, dar

pe gheaţă?

- Ştiu că acum mă

iei peste picior, dar dă-mi voie să-ţi

spun că eşti
chiar drăguţă
când te

bosumfli aşa la mine. Dar am nevoie să-mi

confirmi că ştii
că în hochei
nu există o

minge. Adică, sunt portarul, deci tehnic nu urmăresc pe nimeni, dar ar fi grozav dacă am putea să începem cu chestia despre

minge.

Se uită fix la mine, şi este

destul de intens, pentru că faţa lui nu

şi-a revenit după ce s-a înecat. în

spatele lui văd
cum unii
dintre băieţi

au început să-
şi ia hamurile
pentru

căţărare, şi clar nu sunt cele corecte.

- Băieţi, strig eu, privind peste

Russ. Nu alea! Staţi să vă ajut!

Ocolind un Russ încă perplex, mă

îndrept spre copii, ajungând doar

la jumătate înainte să-l aud pe Russ

strigând la mine:

- Ror

! Am nevoie să
te aud zicând
că ştii că nu-i

o minge! Doar
o dată!
- îmi

pare rău, Callaghan! Eu nu-mi

negociez
competiţiile!
strig peste

umăr,
zâmbindu-mi
când îl văd pe

Xander
pornind
imediat spre

Russ.

Există un motiv pentru

care mereu
mi-au plăcut
jucătorii de

baschet, dar rareori am participat la

meciurile de baschet: sunt plictisitoare.

Cineva – probabil Xander – a

organizat
orarul
turneului, şi în

acest moment
nu-mi
amintesc câte

meciuri am jucat. Habar nu am dacă

suntem în avantaj sau nu şi, deşi mă dor picioarele, mă dor în mare parte de la

alergat în sus
şi în jos pe
teren în timp

ce Xander joacă singur şi marchează

toate punctele noastre.

Copiii se

distrează, scandând şi ţipând cu

entuziasm la fiecare meci, dar eu clar mi-am pierdut interesul. Vreau o

ciocolată caldă. Vreau să văd un film.

Vreau să ţin un câine, în vreme ce

mâna lui Russ stă pe coapsa mea, sub o

pătură.

Adică, sunt pregătită să

revin la programul meu regulat

de seară.

- Da că am refuza

să jucăm?
întreabă
Emilia,

intinzându-se lângă mine.

- Nu

are, de fapt, nevoie de noi, deci nu cred că ar funcţiona.

- Pro

test?
   -                 N-
are sens.

- Incendiu?
- Pre

a extrem, oftez eu. M-am gândit deja la

asta.

- Ştii

, dacă plecam

în vacanţă, cum am sugerat eu, am

fi putut evita asta, zice ea.

- Şti

u, spun, oftând şi mai dramatic decât

ultima dată. M-am gândit şi eu la asta.

Singurul
avantaj în tot
acest circ este

că Russ se pricepe destul de bine la

baschet, şi, de fiecare dată când

demonstrează asta, Clay şi Xander sunt

cu adevărat confuzi, şi este foarte

satisfăcător
să-i văd. Când
jucăm baschet

cu Urşii Bruni – normal că spun cu

uşurinţă *noi,*
din moment ce
eu nu fac

nimic Russ se
concentrează
la a se asigura

că toţi copiii se distrează.

Acum, că

joacă pentru el, nu mai trebuie să se

reţină, şi eu nu trebuie să mă prefac că nu mă holbez la el, pentru că şi ceilalţi o fac.

Xander stă în locul gol de

lângă mine, şi o aud pe Emilia gemând

înainte ca el să deschidă gura. Se uită pe după mine la prietena mea cea mai bună,

încruntat.

- Dat

a viitoare când

ai nevoie să iei
ceva de pe un
raft de sus, nu

te deranja să-mi ceri ajutorul.

încearcă să creşti.

Emilia râde.

- Oh, cineva se simte arţăgos.

El o ignoră, întorcându-se, în schimb, iar

spre mine.
- Ro
berts, ce

părere ai
despre
expunerea

indecentă?

- Să văd eu? în

mare nu. Nu sunt deloc fan. Să o fac eu? în

mod normal,
n-aş fi
împotrivă,

dacă-i pentru
ceva
important,

cum ar fi un turneu de baschet între

amatori într-o tabără de vară, unde nu-i

nici un premiu
sau vreo
motivaţie

reală, dar nu-i posibil cu minori în jur.

îmi pare rău!

Oftează.

- Ad

evărat. Ai naibii copii! Dacă ar fi avut

Clay o mascotă pe care să o poţi

fura...

- Fur
un porc la un

milion de ani
şi brusc sunt
un risc pentru

mascote. îmi dau ochii peste cap. în

ceea ce priveşte diversele mele

reputaţii de-a lungul anilor, asta probabil că-i cea mai enervantă. Te-ar ajuta dacă

ţi-aş spune că
nu contează să
câştigi, ci să

participi?

Xander mă ţintuieşte cu o

privire aşa glacială, că-mi aminteşte de mama uitându-se la tata.

- Ma

turizează-te,
Aurora!

După vreo

douăsprezece meciuri, ne vine, în sfârşit, rândul să jucâm contra lui Russ. L-am

evitat
intenţionat din
această după-

amiază,
trimiţându-i, în
schimb, priviri

intimidante, trăgând cu degetul peste

gât când îl surprindeam privindu-mă.

Se apropie de mine imediat cum

intrăm pe teren, întinzând

mâna ca să o strângă pe a mea.

- Nu acum este momentul

când îmi propui ceva depravat şi

scandalos ca
să te ajut să
trişezi? zic eu

încet,
încercând să
par dezinvoltă,

ţinând cont de publicul imens.

- îmi pare rău, Roberts! Nu-

mi negociez
competiţiile.
îmi dă

drumul la mână, trecând să strângă

mâinile
tuturor
celorlalţi, ca

să nu pară
ciudat.

Xander este

imediat lângă mine.

- Ce

a zis?

- A

zis că va

organiza o partidă în trei cu cineva din echipa de hochei dacă-l ajut să trişeze.

Am refuzat. I-am spus că sunt devotată

echipei mele.

- Bine, ai fi putut să

alegi ceva credibil, dacă tot voiai să mă minţi. Xander pufneşte, şi este cel mai

mult Xander din toată ziua, ceea ce-mi

oferă speranţa că această versiune

foarte intensă a lui va dispărea.

Băiatul ăla nu te împarte cu nimeni,

niciodată.
Mintea ta este
la meci?

-                Me
reu la meci.
începe

meciul şi, într-un mod cu totul

predictibil,
este un
spectacol

Xander *versus* Clay. Eu şi Emilia

alergăm în sus şi în jos pe teren

încercând să ţinem pasul, dar au toţi

nişte picioare lungi şi totul se mişcă aşa repede. Se luptă pentru puncte, ceea

ce-i bine, până când Clay şi Russ îşi găsesc

ritmul,
îngreunând
lucrurile

pentru Xander
şi ceilalţi
oameni din

echipa noastră
care ţin pasul.
Mai greu, dar

nu imposibil.

Suntem la egalitate, şi,

sincer, sunt mai mult decât pregătită să se termine.

- Roberts, şuieră

Xander, alergând pe lângă mine.

Distrage-l!

N-am nevoie să-mi explice

la cine se referă. Dându-mi ochii peste

cap, trec de partea cealaltă a terenului, partea pe care Russ pare să o prefere.

Singurele metode bune de distragere

pe care le am
implică
nuditatea şi,

cum am stabilit deja, nu pot să fac

asta aici. Se uită peste umăr la mine

în timp ce mă apropii, şi mă simt chiar

prostesc,
pentru că n-
am cum să fac

ce vrea Xander.

Mă uit la

Clay cum se luptă cu Xander, apoi

mă întorc, privindu-l pe Russ, şi-mi

dau seama că acum este şansa mea.

Mingea vine direct spre el, şi mă apropii cât de mult pot.

- Put

em să facem
un sex în trei?
Russ

întoarce capul instantaneu spre mine, şi

mingea de
baschet îl
loveşte direct

în stomac. Geme, făcându-mă să

mă simt cam prost.

Chiar şi în

starea asta, plonjează spre minge, dar eu

sunt mai
rapidă şi, de
cum am

mingea în
mâini,
încremenesc.

La dracu, nu m-am gândit mai departe

de distragerea atenţiei.

- *Hai*

de! urlă vreo cincizeci de oameni la

mine în acelaşi timp.

Să bat

mingea şi să-mi mişc picioarele în

acelaşi timp nu este la fel de uşor cum

pare, şi undeva la distanţă îl aud

pe Xander cum urlă să-i pasez mingea,

dar este prea târziu, pentru că peste

corpul meu este un alt corp. Mi se

pare scandalos ca Russ să fie aşa aproape de mine de faţă cu atâţia oameni, dar,

chiar şi cu respiraţia lui grea pe gâtul meu întărindu-mi sfârcurile, el este foarte hotărât să ia mingea.

- Am

ândoi putem să jucăm murdar,

iubito, pufăie el.

Sunt

surprinsă că pot să-l aud, la cât de

zgomotoşi
sunt
copiii de pe

margine. Se aude fluierul, însă Russ nu

se grăbeşte să se desprindă de mine.

Plescăi la el, bătând mingea cât

coechipierii
mei se ceartă
Dumnezeu ştie

pe ce în fundal. Pot doar să

presupun că ceea ce am făcut încalcă

vreo regulă, dar aş minţi dacă aş zice că mă interesează să aflu care

regulă.

- Am o propunere

pentru tine.

- Da

că-i o altă

ofertă de sex în trei, refuz cu respect.

Nu mă pot abţine şi pufnesc.

- Da
că mă prefac
că mă

accidentez,
vrei să
mergem să

găsim câinii şi să bem ciocolată

caldă?

- Normal că vreau.

Baschetul este naşpa.

- Nu

toate mingile sunt create egale. Xander

gesticulează
sa-i pasez
mingea cât

continuă să se ciorovăiască cu Clay. Ai

voie să-i favorizezi pe ai tăi.

Russ se uită la mine cu mâinile în

şolduri. Are părul ciufulit, dat pe spate, în felul în care-mi place mie. Este o

adevărată
luptă să nu-i
spun in fiecare

minut al zilei ce frumos este.

- Eu ştiu că noi am cam râs

despre asta,
dar am nevoie
să te aud că

ştii cum arată
un puc şi că
ştii că nu-i o

minge.

- Normal că ştiu,

zic, iar el oftează uşurat. Ca un mic

cauciuc.

- Pof

tim? Nu...

Mă întorc să mă îndepărtez de el,

prefacându-mă
că mă
împiedic în

propriile picioare şi cad la pământ

înainte ca el să mai spună ceva.

- *Au!* urlu din toţi rărunchii.

Russ se lasă pe vine lângă mîne,

prefacându-se
că-mi verifică
genunchiul, să

nu fie rănit.

- Să ştii că ai fi o

actriţă
îngrozitoare.
- Mă

doare aşa tare, zic eu nepăsătoare.

Du-mă, te rog, la infirmerie, eroul meu!

Restul echipei aleargă spre

noi, uitându-se la mine.

- Ce

s-a întâmplat?

- S-a împiedicat în

propriile
picioare, zice
Russ,

întinzând mâinile ca să mă ajute să

mă ridic. Ar trebui să o duc la infirmerie, ca să fim siguri. Continuaţi

fără noi!

Clay dă imediat să

protesteze,
dar Xander i-o
ia înainte:

- Da, aşa-i corect, aşa ambele

echipe au un om în minus. Să te simţi mai bine, Roberts! Bravo pentru efort etc.

îmi zice pe muteşte „Bine jucat!” cât eu mă aplec şchiopătând cu Russ, şi îmi

place că
Xander crede
că am făcut

asta pentru el, nu pentru mine.

Când suntem suficient de

departe de terenul de baschet încât

copiii care scandează sunt doar un

zumzăit slab, Russ mă scoate de pe

alee şi mă lipeşte de un copac. Ritmul

inimii mele se
înteţeşte
imediat,

excitarea creşte când el se lipeşte de

mine, cuprinzându-mă în braţe.

Ştiu că toată lumea este pe terenul de

baschet, dar asta-i curajos, mai ales de la

el.

- Da

că aş fi ştiut că

voiai să mă ai lipită de un copac, aş fi căzut mai devreme.

- Să

te am? repetă el. Nu, am nevoie de

atenţia ta deplină cât vorbim despre

pucurile de hochei.

- Te

iubesc şi o iubesc pe Pops, dar nu

mă dezbrac
după un copac
nici pentru

tine, nici pentru ea. Este o

uniformă şi are un urs pe ea; de ce am

vrea să
purtăm
vreodată

altceva?

Nu zic că aş fi expertă în

fotografii
instantanee,
dar sunt. Ne

instalăm
tabăra la masa
de picnic, nu

prea departe de cabana noastră, şi îmi

dau silinţa pentru Emilia schimbândumi stilul părului, ca pozele să pară

din zile diferite. Cât mă prefac eu

că râd la Xander, care, din fericire,

este cu spatele, ne dăm seama că

nu o să fie ușor.

Câinii sunt

mai fotogenici decât băieţii, ceea ce nu-i o exagerare.

- Russ, nu te mai

strâmba!
strigă Emilia
la el.

Emilia vine tropăind, arătându-mi

aparatul foto,
şi el arată de
parcă ar sta pe

un cuib de viespi.

- Eşt

i prea frumos
ca să fii aşa
stingher când

eşti
fotografiat, zic
eu uitându-mă

la poze.
îi dau
aparatul

înapoi Emiliei
şi îi cer să se
întoarcă unde

era, ca să încerc ceva.

- Şi

eu? mă întreabă Xander,

ridicând-o pe Somon în braţe.

- Lasă jos câinele! zicem toţi în

acelaşi timp,
lucru
întâmpinat cu

un mormăit şi cu ochi daţi peste cap.

- Eşti drăguţ, Xan, zice Russ,

tresărind când eu încerc cu mâinile să-i forţez faţa într-o poziţie mai relaxată.

Ce faci?

- Te relaxez.

- Asta nu este relaxare,

Aurora.

Privind în jur, verific să

nu fie nimeni prin apropiere înainte de a mă apleca şi de a-l săruta pe Russ. Nu

mă aşteptam să răspundă atât de

entuziasmat,
dar mă apucă
de ceafa,

ţinându-mă pe loc.

Xander

oftează zgomotos, şi atunci Russ

îmi dă drumul.

CAPITOL
UL 30

AURORA

Care-i

cuvântul
pentru când te
afli exact unde

trebuie să fii?
Mă simt pentru prima

dată împăcată cu mine şi cu viaţa mea, şi nu există nimic care să deturneze

asta. Astăzi, este, în sfârşit, zi de vizită.

Multe familii pleacă din tabără pe

timpul zilei şi se întorc doar pentru

grătarul de seară şi jocuri; unele familii nu vin deloc în vizită.

Când eram

copil,
detestam ziua
de vizită. în

unii ani, părinţii mei nu veneau pentru

că Elsa voia să îi viziteze pe bunici, aşa că se foloseau de faptul că rămâneau fără

copii pentru a
pleca într-o
vacanţă şi a

încerca să-şi salveze căsnicia de

nesalvat. în alţi ani, venea doar mama.

Cel mai rău an a fost când au venit mama, tata şi Elsa şi m-au întristat aşa tare, că

Jenna mi-a dat un castron în plus de

îngheţată când au plecat cu toţii.

Astăzi, toţi copiii noştri urmează să fie luaţi din tabără, ceea ce înseamnă

că avem cea mai uşoară zi. Emilia a uitat de aparatul foto cumpărat de Poppy

pentru a documenta vara, aşa că n-a documentat nimic, deci astăzi avem a

doua şansă.

- Crezi că trebuie să ne

schimbăm de haine? mă întreabă

Emilia în timp ce eu arunc tot felul de

accesorii de păr într-o geantă cu

telefonul meu mobil, căşti şi o carte despre o prinţesă şi bodyguardul ei sexy.

- Este cam egoist din partea

voastră să
faceţi asta
când eu n-am

făcut sex de două luni. Zic şi eu.

Mi-aş dori să
pot îmbutelia
modul cum mă

simt după ce mă sărută Russ. îmi iau

ochii de la Russ cu reticenţă, ca

să mă încrunt la prietenul nostru.

- L-ai văzut gol pe Clay, sigur

contează şi
asta, nu?
- Su

nteţi
dezgustători,
zice Emilia

apropiindu-se
şi dându-mi
din nou

aparatul. Mi-e dor de iubita mea.

Mă aplec ca să vadă şi Russ pozele,

începând cu cele în care el apare

strâmbându-se, trecând peste cele în

care ne
sărutăm la
cele de acum

câteva
secunde.
Niciodată n-

am înţeles expresia „Inima mea o

ia razna" până acum, când văd cum se

uită Russ la mine când crede că eu nu

mă uit.
Russ mă
sărută pe

umăr, şi mi se face pielea de găină pe braţ.

- Eşti aşa frumoasă,

şopteşte el.

Asta înseamnă să fii

dorită şi preţuită.

Asta-i

senzaţia pe care o vreau pentru

totdeauna.

Emilia le face poze

băieţilor
jucându-se cu
mingea de

fotbal, lucru la care amândoi au protestat,

dar a fost spre
încântarea
câinilor.

Emilia s-a răstit că ea n-are cum să

combine
baschetul şi
hocheiul într-

un sport pe care să-l poată fotografia şi să treacă peste.

Frunzăresc cartea, când

începe să-mi vibreze telefonul în

geantă. La început, nu ştiu de unde

vine zgomotul.
L- am adus ca
recuzită

pentru poze şi
am cam uitat
că există după

atâtea
săptămâni în
care abia l-am

atins.

îl caut în geantă şi

aproape îl scap când văd că mă sună

Omul care
Plăteşte
Chiria.

- Bună, tată, zic eu, anticipând

că m-a apelat din greşeală.

- De

mai bine de 24 de ore încerc să dau de tine.

Iată acel farmec Roberts care-

mi place
nespus.
- Scu

ze, tata! Sunt în tabără, semnalul este

groaznic aici.

Pufneşte, de parcă îl

deranjează
incapacitatea
mea de a

controla
treaba asta cu
semnalul.

- Trebuie să-ţi spun ceva. Am

cerut-o pe Norah în acest weekend şi a

acceptat.
- Ast
a-i... „Nu este

o surpriză.” E
incredibil,
tată! Felicitări

amândurora!

Poate de asta este aşa

frustrat că n-a reuşit să dea de mine. îşi făcea griji că aş putea să aflu din altă parte. Tata a avut o grămadă de

iubite de-a lungul anilor, dar, de cum i-a permis lui Norah să posteze online

despre el, mi-am dat seama că nu va mai

dura mult până la o nuntă.

Nu sunt cel mai mare fan al lui Norah,

din principiu. Dar, dacă el tot se însoară cu cineva, măcar mă bucur că ales

pe cineva mai aproape de vârsta lui şi nu

iese cu femei
de vârsta mea
şi a Elsei, cum

a făcut o vreme.

Mama a zis

că-i criza vârstei mijlocii.

- Pentru că eşti în tabără, a fost

cam greu cu organizarea pentru rochia

de domnişoară de onoare. Mama ta mi-a

zis că te întorci acasă pe

cincisprezece,
corect?

Nu ştiu la ce

să fiu mai întâi atentă. La faptul că sunt dorită ca domnişoară de onoare sau la

faptul că mama şi tata au vorbit.

Norah are propriii copii, aşa câ nu mă

aşteptam să fiu inclusă în petrecerea de

nuntă şi nu-mi
pot imagina că
tata a insistat

ca eu să fiu implicată.

- Da,

tată, pe cincisprezece.

- O

să-i cer Brendei să-ţi schimbe

zborul de
întoarcere;
trimite-i

detaliile pe e-mail împreună cu măsurile tale. Va trebui să zbori direct la Palm

Springs ca să iasă lucrurile.

Palm

Springs?
- Ce
să iasă?

îl aud cum oftează.

- Nu

nta, Aurora. Tu mă asculţi? Ne dorim o

lună de miere
scurtă inainte
să se termine

vacanţa de vară, şi eu trebuie să

merg în Europa pentru Grand Prix-ul

din Olanda.

îmi rămân cuvintele în

gât.

- Aşa repede te

însori?

- Da, Aurora. Şi am

nevoie de tine în Palm Springs.

înţelegi?

Tonul lui răstit ar trebui

să mă rănească mai mult decât o

face, dar creierul meu se agită când

îmi dau seama
că a aşteptat
ca eu să fiu

disponibilă, în loc să o facă fără mine.

Dumnezeule,
ştacheta chiar
este pe podea.

- înţeleg, tată. Abia aştept să

văd ce rochie alege Norah pentru mine.

Mersi, hmm, mulţumesc că mă laşi să iau

parte la asta.

- No

rmal că iei

parte din asta, Aurora. Eşti fiica mea.

Tac uimită. Este o afirmaţie aşa

banală de la un părinte. Nici măcar nu-i ceva deosebit de amabil, dar venind de la tata este mare lucru. în mod ciudat, simt că fericirea mea recentă a cauzat asta.

Oferi energie pozitivă universului şi

o primeşti înapoi. Prostesc, dar

liniştitor în acelaşi timp.

Vreau să-i

spun ce mult înseamnă pentru mine

acea mică afirmaţie. Că este tot ce am

avut vreodată nevoie şi că vreau cu

disperare să am o relaţie bună cu el, dar nu apuc, pentru că începe să

vorbească din nou:

- Şi

ar arăta ciudat în poze dacă n-ai fi acolo. Nu

vreau ca
momentul lui
Norah să fie

furat de obsesia presei de a vă acorda

ţie şi surorii tale atenţie.

Inima mi se

strânge.

- De ci vrei să fiu

acolo doar
pentru
fotografi?

- Ai păţit ceva astăzi? Ce nu

pricepi? se răsteşte el nerăbdător.

Norah a aranjat un interviu în

exclusivitate
cu o revistă.
Da, trebuie să

fii acolo pentru fotografii. Nu

vreau ca ziua noastră să fie umbrită de

zvonuri că familia este divizată din

cauza ta.

Mă simt amorţită.

- Bine. Pot să aduc pe cineva?

- Ai nevoie să aduci pe

cineva? Cine-i?
Emily?
- Em

ilia, îl corectez. Dar nu, nu pe ea.

Am cunoscut pe cineva. îl cheam...

- Ai cunoscut pe cineva unde,

mai exact?

Nu ştiu de ce-mi

transpiră
mâinile, dar
transpiră.

- în
tabără. îl
chea...

- Nu fi ridicolă, Aurora! Nu te

las să aduci un străin la un eveniment

privat de familie. Mă întrerupe din

nou, şi simt cum îmi bate puternic inima în timp ce-mi crește frustrarea.

Nici măcar n-o
să-ţi aminteşti
cine este după

ce termini joaca la ferma aia. Măcar o

dată fii
realistă,
pentru

Dumnezeu!
Este nunta mea, nu o

petrecere de copii.

Am gâtul

complet uscat,
dar scot
oricum cu

forţa
cuvintele:
- Est

e important pentru mine, tată. Mi-ar

plăcea să-l aduc. Mergem la acelaşi

colegiu, e ceva real, ne plăcem.

Oftează, şi îi simt oftatul până în oase.

Este ca un acid.

- Su

nt sigur că idila ta este importantă şi

specială, dar
am zis nu. Pot
sâ am

încredere câ vei veni singură,

Aurora? Da
sau nu?
Idilă.

-Da.

- Bu

n. Ne vedem

în câteva săptămâni! Pa.

Apelul se

întrerupe înainte că-i spun şi eu pa,

şi stau încremenită în acelaşi loc,

încercând să procesez cum ziua mea a

fost spulberată de un apel de trei minute.

Nu ştiu ce credeam că se va întâmpla

când am răspuns. Aş fi putut să mă

opresc la „eşti fata mea” şi aş fi rămas fericită în neştiinţă. Mi-aş fi petrecut restul zilei plutind, simţindu-mă

de neatins.
Dar am mers
prea departe,

am cerut prea mult

Dacă nu aş fi

aşa disperată
după ceva ce
clar nu voi

primi vreodată
sau dacă m-aş
maturiza şi n-

aş mai fi aşa
patetică în
legătură cu

faptul că lui nu-i pasă, poate nu m-aş

simţi călcată
in picioare
când vorbesc

cu el.

Trebuie să plec de aici, şi-

mi tot repet
asta, în vreme
ce merg de la

masa de picnic spre cabana mea. Mă aşez

pe patul meu
şi mă sprijin
de perete în

timp ce rememorez conversaţia.

Mă gândesc
la ce am spus
şi la cum a

răspuns el, apoi la ce altceva aş fi

putut să spun şi cum ar fi putut să

răspundă la asta. Continui şi continui,

până când un
vârtej
interminabil

de dialog mi se învârte prin cap şi nu pot să fac nimic să ajung la rezultatul

dorit de mine.

Rezultatul în care el se

schimbă şi eu
simt că mă
vrea în viaţa

lui pentru mai mult decât interese

mediatice.
îmi tremură
mâinile în timp

ce scot valiza din dulap şi o deschid pe patul meu. Iubesc Honey Acres, dar este

o prostie să
mă prefac că-i
casa mea,

când nu este. Tata are dreptate, este

o iluzie. Sunt doar oameni care au fost

plătiţi să aibă grijă de mine şi cărora

probabil le-a fost milă de mine.

Nu ştiu de ce am adus aşa multe

lucruri cu mine, ştiind că nu voi purta

multe dintre ele. Doar îmi îngreunează

plecarea cât mai rapidă de aici. Nu ştiu

de ce am
crezut că voi
rezista o vară.

Pantalonii mei scurţi nu se împachetează.

Jenna a ştiut în adâncul ei că nu voi

rezista.
Indiferent de
unghiul în

care îmi îndoi hainele, par aruncate

haotic în valiză. Mă întreb dacă şi

Emilia s-a gândit ca voi eşua. Russ se

pricepe să îmi împacheteze hainele.

Aş putea să mă duc în Bora Bora şi

să-mi închid telefonul.

Nici măcar

n-am nevoie de un telefon mobil. La

dracu’, aş
putea să-l
arunc la

gunoi.

De ce naiba nu pot să

împachetez
pantalonii
ăştia?

Trebuie să spun cuiva să se asigure că

Freya îşi aminteşte să se dea cu

spray-ul
pentru ţânţari
şi că

Michael nu mănâncă nimic cu zahăr

după ora 18.00. O să ratez

spectacolul de talente, dar Emilia se

descurcă şi fără mine. Toată lumea o

să fie bine. Deschid sertarul de la

noptieră ca să-l golesc şi văd porumbelul din origami pe care Russ l-a făcut pentru

mine lângă
colecţia de
brăţări ale

prieteniei de la copii.

Mă las pe

podea lângă patul meu în vreme ce mi

se strânge
pieptul şi anii
de suferinţă

pe care i-am
îngropat sub
acţiunile mele

nesăbuite, iar glumele autocritice ies,

în sfârşit, la suprafaţă sub forma unui

suspin. Las lacrimile să cadă, pentru

că n-am nimic altceva de făcut şi nimeni altcineva nu poate să îndrepte asta.

Nu sunt sigură cât stau aşa până să

aud paşii lui.

- Ror

?

Uşa de la cabană se deschide, şi

pot doar să-mi
imaginez
haosul de aici.

Dar bănuiesc că mi se potriveşte.

Russ se lasă pe podea în faţa mea,

întinzându-se
imediat spre
faţa mea

pentru a-mi şterge lacrimile.

- Pleci undeva, Roberts? mă

întreabă el delicat.

- Tre

buie să plec. Am nevoie să plec.

- Bine, lasă-mâ să împachetez şi

eu. Vin cu tine.

Respiraţia

mea este inegală, şi ochii încep să

mă
usture.
- Nu

poţi. Tu trebuie să stai aici. Ai nevoie de locul ăsta de muncă. Şi trebuie să te asiguri că trec la inspecţia cabanei şi că verifici patul Sadiei de păianjeni.

Xander nu o face cum trebuie. Nu m-am schimbat; doar o să te dezamăgesc,

Russ. Nu vreau să te dezamăgesc.

îşi
încrucişează
picioarele şi

mă ridică, cuibărindu-mă în poala lui.

Când simt că mă atinge, mă simt mai bine.

După ce-mi sărută ambele pleoape, apoi

fiecare obraz,
îmi sărută
ambele urechi,

încep să respir
în ritm cu el.
- Aur

ora, n-ai putea niciodată să mă

dezamăgeşti şi nu trebuie decât să fii tu însăţi. Ştiu că suferi şi vreau să te fac să te

simţi mai bine,
dar, dacă vrei
să rămân şi să

mă uit după păianjeni, şi tu trebuie să

rămâi, pentru că, dacă pleci, plec şi eu. Cu toţii avem nevoie de tine şi cu toţii te dorim aici.

- Tat

a se

căsătoreşte,
şoptesc eu,
aproape

înecându-mă
cu cuvintele.
Şi vrea să fiu

acolo doar pentru un articol de

revistă în exclusivitate, ca să nu pară

că familia este în război.

- Să-l ia dracu pe tatăl tău! îmi cuprinde faţa şi se dă în spate ca să se uite la mine.

Nu trebuie să-i permiţi să te tot ardă,

iubito.
   îmi   tremură
buza de jos.

- Eu vreau doar să fiu dorită.

- Eşti. Hai să rămânem

amândoi! Să-ţi arăt cât de dorită eşti!

- îmi
place cine
sunt când sunt

cu tine, dar dacă pleci şi tu? Atunci,

cine voi fi?

- Ai încredere în

mine? mă întreabă el, încă ţinăndumi delicat faţa.

Chiar şi cu lacrimile

alunecându-mi pe obraji, încuviinţez din cap. Am încredere în el. Dar îmi

este şi teamă.

- Eu nu plec

nicăieri, dar
nu ai nevoie
de mine,

Aurora. Eşti puternică, şi dulce, şi

amuzantă. Eşti
inteligentă, şi
afectuoasă, şi

eşti în toate felurile astea fără mine. N-ai nevoie decât de tine, dar poţi să mă ai

oricum. Şi eu îmi fac griji că o s-o dau în bară cu asta, dar trebuie să avem

încredere în noi înşine la fel de mult

cum avem încredere unul în celălalt.

- Nu pot să-mi împachetez

pantalonii
scurţi cum
poţi

tu.

- Exact, zice el,

sprijinindu-şi fruntea de a mea. Aşa că

nu pleca! Nu fugi din locul unde te simţi acasă. De familia pe care tu ai ales-o.

Buzele lui Russ se întâlnesc cu

ale mele. Este moale şi delicat, de

parcă m-aş
putea sparge
dacă ar fi prea

dur cu mine. Degetele lui dansează pe

coloana mea,
şi, bucată cu
bucată, corpul

meu se detensionează. îmi petrec

braţele în jurul
lui,
cufundându-

mă în el, unduindu-mi şoldurile unde

suntem uniţi.

- Te rog, arată-mi

cât de mult mă
dorești!
şoptesc eu.

Am nevoie să înlocuiesc toate

sentimentele
alea urâte. Tu
mă faci să mă

simt bine.

Dacă n-aş fi aşa distrasă de

viaţa mea în ruine, aş avea mai mult timp să fiu impresionată de cât de uşor

se ridică Russ
de pe podea
cu mine

încolăcită în jurul lui. Valiza mea

cade pe podea
când el o dă
laoparte de pe

pat, lăsându-mă cu grijă pe saltea şi

venind
deasupra mea.
   Greutatea

corpului lui pe mine reuşeşte să ucidă

anxietatea ce
trece prin
mine în valuri

mai bine decât orice altceva. îşi dă jos

tricoul şi
aşteaptă cât
eu cobor cu

mâna pe pieptul lui, simţindu-i

bătăile inimii sub palme. Urmează

tricoul meu, apoi pantalonii mei şi ai lui.

între noi sunt straturi de material, dar mi se face pielea de găină pe tot

corpul de la apăsarea lui între

picioarele
mele.
Mă sărută

pe frunte.

- Vre

au tot ce are

legătură cu tine, Aurora. Urmează nasul

meu. îţi vreau
zâmbetele.
Apoi,

maxilarul.
Râsetele.
Clavicula.

Vreau felul în care baţi câmpii când

eşti nervoasă.
Vârful sânului.
îţi vreau

reacţiile mari
şi pe cele mici.
Centrul

abdomenului. Vreau să văd cum te

frustrezi la origami, dar cum continui,

pentru că te face aşa fericită.

Buricul. Vreau să te protejez de oposumi şi de rechini şi uneori, când ai nevoie, de tine însăţi. Şoldul, într-un final. Şi te vreau pentru că meriţi, iubito. Şi mă faci să

mă simt bîne.

Se ridică odată cu mine,

dându-mi voie
să-mi zdrobesc
gura de a lui,

investind la fel de mult cât pot eu. Mâinile lui mi-au cuprins gâtul, ţinându-mă pe

loc.

Şi atunci, de afară se aude

Jenna strigându-mi numele.

CAPITOL
UL 31

AURORA

De multe ori

în viaţa mea
am fost prinsă
făcând ceva ce

nu trebuia.

Când aveam şapte ani,

eram la bunici
şi am împins-o
pe Elsa în

piscină pentru
că mi-a spus
că am fost

uitată de extratereştri.

Când aveam

12 ani şi trebuia să stau pedepsită în

camera mea pentru că l-am lovit pe copilul

care-i bătea pe
alţii, dar m-am
dus la mall,

fiindcă mi s-a părut o pedeapsă

nedreaptă. Aia a fost dublă, pentru că nici la mall nu aveam încă voie.

Când aveam
15 ani şi m-am
drogat pentru

prima dată în casa de la piscină, o

alegere foarte proastă ca locaţie, mai

ales că mama era acasă şi m-a găsit

imediat.

Când aveam 17 ani, şi

paparazzi mi-au făcut poze ieşind

împleticindu-mă dintr-un club pentru

care nu aveam
vârsta legală,
complet beată,

cu Connor James, fiul rivalului de la

muncă al tatei.

Practic,
orice am făcut

cu Connor James n-ar fi trebuit să fac.

Cu excepţia accidentului de iaht, pentru că încă susţin că acolo n-a fost vina mea.

Oricât de rele au fost acele

momente, nu s-a întâmplat, de fapt, nimic.

S-au dat ochi peste cap, s-au aruncat priviri dezaprobatoare şi poate s-a ţinut o mică

predică despre
siguranţa
personală, dar

ştiam că nu urma să se întâmple nimic

şi de aia o
faceam şi am
continuat să o

fac.

Jenna măreşte ochii

în timp ce rămâne în cadrul uşii.

- Oh, la dracu' este tot ce reuşeşte

să spună Russ,
întinzându-se
după ceva să

mă acopere.

Când, de fapt, el ar

trebui să fie mai preocupat de erecţia

imensă din boxerii lui.

Jenna încă

ţine clanţa, ceea ce-i uşurează

acţiunea de a închide uşa. Sunt aşa multe de luat în calcul în timp ce mintea mea

goneşte între panică şi confuzie.

-	La
dracu,	la
dracu’,	la

dracu! repetă Russ căutând hainele

noastre. O să fie bine. Nu te panica!

- Nu mă panichez, îl liniştesc eu,

trăgându-mi pantalonii pe mine.

- Vorbeam cu mine.

Îi tremură

mâinile cât încearcă să se încalţe, şi-l conduc să se aşeze pe pat. Eu ar trebui să mă grăbesc; momentan, am reuşit să-mi

iau doar pantalonii pe mine, dar

Jenna n-are decât să fiarbă în furia ei

afară dacă pot să-l liniştesc pe Russ.

Ştiu că detestă să aibă probleme din

cauza tatălui lui şi că a încercat să

evite situaţia asta din prima zi. Ţinând cont că acum cinci minute eu aveam o

cădere nervoasă, mi se pare că tot

ce era nevoie
ca să-mi revin
era să-l văd pe

Russ uitându-se la mine de parcă vine

sfârşitul lumii.

- Nu-i chiar aşa rău.

Suntem doi adulţi care au consimţit, nu

sunt copii în grija noastră acum şi noi am făcut sex înainte să ajungem în

tabără, lucru de care Jenna ştie. Russ,

ascultă-mă! în cel mai rău caz, plecăm cu

câteva zile mai
devreme.
împreună. Nu

se întâmplă nimic, nici măcar nu

spunem cuiva, putem să ne ascundem

oriunde în lume. Nu eşti un ratat că

faci ceva greşit. Tatăl tău este un

mincinos; nu eşti cum zice el.

Mi se pare ciudat să fiu cea care dă

sfaturi despre
taţi, dar asta-l
face pe Russ

aşa important
pentru mine.
Amândoi

suntem un pic
frânţi,
amândoi

încercăm să devenim mai buni şi

amândoi
căutăm cu
disperare să

ne vrea cineva pentru cine suntem.

- De ce-i aici?

- Sin

cer, nu ştiu.

O să mă stresez cu

această
problemă când
voi fi complet

îmbrăcată.

Când, în sfârşit, ieşim

din cabană, Jenna stă pe verandă,

mângâind-o pe Peşte. Nu zice nimic când se

ridică,
scuturând
pârul de câine

de pe
pantaloni. Este
ca o

înfruntare, să vedem cine începe primul, şi tocmai vreau să spun ceva, când

Jenna mă întrece.

- Păr

inţii sunt aici,
zice ea.

Eu şi Russ

ne uităm unul la celălalt, confuzi. El îşi drege vocea.

- Ai cui părinţi?

Jenna îşi încrucişează braţele, şi,

frate, ce supărată este!

- Ai

ambilor. Russ, tatăl tău este aici şi la fel şi mama ta, Aurora. Vă aşteaptă

amândoi la recepţie.

Confuzia nu

este suficientă pentru a exprima cum

mă simt eu acum, în timp ce noi trei ne

îndreptăm în tăcere spre părinţii noştri.

Russ s-a albit la faţă, şi-mi doresc să-l liniştesc, dar nu-mi vine să înrăutăţesc lucrurile cu Jenna.

Când

ajungem acolo, mama este deja afară

din clădire. Nu apuc să-l văd pe tatăl lui

Russ. Jenna şi Russ îşi continuă

drumul, şi simt că sunt trasă între ei.

- Russ! strig eu, făcându-l să se

oprească şi să se întoarcă.

Alerg la el, îl

iau în braţe şi-l strâng puternic.

- Da că se poartă oribil chiar şi

o secundă, pleacă! O să te aştept când te întorci.

Mă sărută pe creştet şi

nu zice nimic. îşi continuă drumul după

Jenna, iar eu mă întorc spre mama mea.

- Discutăm despre motivul pentru

care ai venit neanunţată?

Mama

urăşte să fie în aer liber şi este îmbrăcată ca pentru a se duce la cumpărături în

Saint-Tropez,
nu pentru ce o
plănui să facă

aici.

-　Est

e　zi　de

vizitare. M-am gândit că am putea să

mergem la o plimbare, zice ea

nepăsătoare.

Devin
imediat

bănuitoare.

- Ai venit pană aici

din Malibu neanunţată pentru că ai

vrut să ieşi la o plimbare cu mine?

- Ast a am spus, Aurora.

Ce se poate întâmpla cel mai rău?

- Bine, atunci.

Posibilităţile

de plimbare sunt limitate, pentru că

mama a decis
să se încalţe
cu pantofi

Louboutin în loc de adidaşi, aşa că o duc la lac, unde putem să ne plimbăm

desculţe prin nisip. în primele 25 de

minute, mama
conversează
despre

nimicuri cu mine, şi încep să fiu tot mai obosită şi mai frustrată. Mama nu-i

genul de mamă care să se plimbe prin

pădure; este genul de mamă „hai să-ţi cumpărăm prima poşetă Birkin" Trece

minutul treizeci, şi am ajuns la

capacitate
maximă cu
bănuiala şi

confuzia. Mă opresc la două şezlonguri

lăsate afară şi mă aşez.

- Tre

buie să ştiu de ce eşti aici, pentru că mă

stresează să
văd cum te
prefaci că te

plimbi.

- îmi place să mă

plimb pe plajă. Este unul dintre

lucrurile mele preferate, zice ea defensivă.

- Da, acasă. Sau poate în

Caraibe. Nu
când te fereşti
de beţe şi

Dumnezeu mai
ştie ce.

- Tu

mereu eşti aşa bănuitoare cu intenţiile

oamenilor. Clar ai moştenit asta

de la tatăl tău. El era mereu aşa.

Becul se aprinde practic

deasupra
capului meu.
- Ştii

, nu-i aşa? zic eu când ea se aşază lângă mine, uitându-se la lac. De aia eşti aici.

Când a
întrebat când
mă întorc

acasă, ţi-a zis
că s-a logodit,
nu-i aşa?

în vârtejul
dîn ultima oră,
am uitat de ce

mă supărasem
aşa tare. Ea îşi
petrece

degetele
printre ale
mele.

- M-am gândit că s-ar putea să

te superi. Am vrut să fiu aici pentru tine. N-am vrut să las lucrurile în seama Emiliei.

- Şti ai ce urma să-mi spună?

- Nu, dar am presupus că va

fi ceva. îmi freacă delicat mâna cu

degetul mare. Aurora, tatăl tău este un

tâmpit – şi este un titlu bine meritat.

Şansele ca el să-ţi spună ceva crud erau

mai mari decât
cele ca eu să
te găsesc cu

capul în nori
când
ajungeam.

Tata mereu a fost un ghimpe în

relaţia noastră, Mă întreb dacă

pentru mama nu este frustrant să

mă vadă cum
mă lupt pentru
atenţia cuiva

pe care ea îl antipatizează aşa mult. N-am vorbit niciodată pe îndelete

despre el, şi, spre meritul ei, încearcă să fie oribilă doar în faţa lui.

- De

ce nu mă place, mamă? Nu mă

tratează ca pe fiica lui.

- Tat

ăl tău este... nu ştiu, draga mea. Când te căsătoreşti cu cineva, crezi că ştii totul despre acea persoană, dar oamenii se

schimbă. Tatăl tău s-a schimbat. La

început,
lucruri
mărunte – cum

vorbea despre anumite subiecte, cum

vorbea cu alţi oameni. Apoi, am născut-o pe Elsa, şi a redevenit omul cu care

m-am căsătorit. Se purta minunat

cu ea, şi ea îl
idolatriza
pentru asta.

Iar îmi vine să-mi fac valiza.

- Probabil era frumos.

- Nu a durat mult şi a redevenit

omul care era bădăran cu toată lumea,

certându-se
din nimicuri şi
venind seara

târziu acasă fără vreun motiv.

Căsnicia noastră era sens pentru

mine, ceva cu care să pot lucra, când

realitatea era că tot timpul problema a

fost el. Ne-am tot certat pe tema asta. Nu puteam să suport că am întemeiat

0 familie cu un bărbat care-şi

putea trata copiii de parcă erau un

inconvenient pentru el. Simţeam ca şi

cum jeleam pierderea soţului meu,

dar el nu murise. Doar că nu mai era

bărbatul pe care-l ştiam. Tu ai

observat;
chiar şi când
erai foarte

mică, ştiai că lucrurile nu mergeau bine.

Elsa a început să se dea în stambă ca să-i

atragă atenţia,
ceea ce
funcţiona, aşa

că tu ai copiat-o. Am crezut că

lucrurile se vor îmbunătăţi când am

călătorit împreună, dar parcă pentru

amândouă a fost mai rău.

Stau în

tăcere,
speriată să zic
ceva şi să

întrerup toate răspunsurile pe care, în

sfârşit, le primesc.

- La

început, era ceva inofensiv.

„Tati, uită-te la mine cum fac asta”, şi tu aşteptai cu speranţă, dar, cu cât

funcţiona mai
puţin, cu atât
tu făceai mai

multe. Şi nu puteam nici măcar să vă

cert, să vă sperii ca să vă purtaţi

frumos,
pentru că nu
era vina

voastră. Eraţi nişte fetiţe care nu ştiau ce făceau greşit. Care nu

înţelegeau...
Vocea
1 se

frânge. îmi
pare aşa rău,
Aurora! îmi

pare aşa rău
că ai impresia
pe care o ai

despre tine pentru că n-am fost părinţi

mai buni. L-am părăsit când mi-am

dat seama că nu se va schimba

niciodată, dar era prea târziu. Răul

era făcut.

- De
ci răspunsul la

întrebările
mele este
ceva ce ştiam

deja? Că nu-i un om bun.

- Eu

n-am pretins
niciodată că
sunt o mamă

perfectă. Ştiu că avem diferendele

noastre, dar te iubesc cât pentru mine şi

Chuck. Se ridică, scuturând

praful invizibil de pe pantaloni, cu

pantofii în
mână şi
părând

stânjenită. Aurora, eşti un adult. Nu-ţi pot spune ce să faci, şi nu m- ai asculta dacă aş face-o, dar, legal, tatăl tău

trebuie să-ţi plătească educaţia şi

traiul până
când ai acces
la fondul

tensionată, şi eu obosisem să simt că

sunt mereu la război.

Se foieşte pe

şezlongul ei, şi o strâng de mână pentru a o îndemna să continue. Niciodată n-a

fost aşa sinceră despre relaţia ei cu

tata, şi sunt disperată să aud totul.

- Ştii partea asta, dar am lăsat-o

pe Elsa cu bunica ta şi am plecat în

călătoria noastră să vedem aurora,

deconectându-ne, În sfârşit, de lumea

exterioară, şi am fost iarăşi fericiţi. Câteva săptămâni mai târziu, am aflat că eram

însărcinată cu tine, şi a fost aşa fericit.

- Oh, deci a existat o vreme când a

fost fericit că exist, înainte să mă nasc.

- Când te-am născut, erai ca

o păpuşică.
Erai perfectă.
Nu plângeai

niciodată,
dormeai
constant şi

iubeai să fii ţinută în braţe. Eram obsedată de tine. Dar Fenrir îi ocupa tot timpul

tatălui tău, şi eu nu voiam să călătoresc când erai atât de mică, aşa că stăteam

mult timp despărţiţi. Pe măsură ce

creşteai, nu
semănai cu
nimeni din

familia Roberts, şi tatăl tău a

devenit tot mai distant.

- Dis

tant? De ce?

- La început, era

subtil.
Comenta
despre cât de

blond era
părul tău,
când al Elsei

era brunet-închis, ochii tăi începeau să

devină verzi.
în familia aia,
toată lumea

seamănă, şi tu erai excepţia. Arătai exact ca

mine.

Mi se face rău, şi totul

începe să aibă sens.

- Cre

de că nu sunt copilul lui.

- N-a

zis-o direct,
dar, o vreme,
am fost

convinsă că asta era explicaţia. La

început, n-am băgat în seamă, pentru

că am crezut că, atunci când vei fi mai

mare, veţi putea avea o relaţie şi veţi

trece peste golul creat de el. Mama îşi

ştерge obrazul cu dosul palmei. îmi

doresc ca asta să fi fost problema. Aş

fi putut rezolva totul cu un test de

ADN şi câteva şedinţe de consiliere

pentru cupluri. Dar apoi, a început să o trateze şi pe sora ta la fel, şi mi-am dat seama că eu căutam explicaţii care

să aibă tău. Nu înseamnă că trebuie să-l vezi. Fă ce vrei cu această informaţie!

Simt că am primit informaţii cât

pentru o viaţă
într-un timp
aşa scurt şi

sunt epuizată.

La fel ca mama, căutam

un motiv. Căutam cu disperare

răspunsuri care ar putea să explice

lucrurile, să-mi ofere ceva de care să mă agăţ şi să repar. Nu cred că pot să repar un defect de caracter.

Mă ridic şi

eu, urmând-o pe mama spre aleea

principală,
ajutând-o să se
încalţe când

ajungem la pietriş.

- Ma

i stai un pic? Emilia este pe undeva pe

aici.

- Nu pot, draga

mea. Trebuie să mă întorc acasă pentru

Pisic. S-o întreba pe unde sunt.

Am uitat de blestematul de motan.

- Pisi ca asta este reală? Sau

este un complot ca sa mă faci să vin?

Ea îşi dă ochii peste cap cât caută În

geantă şi
scoate
telefonul

mobil. Şi acolo, pe fundalul

telefonului,
este o poză cu
un motan

negru
neîngrijit
întins pe o

mare de perne.

- De

ce-i în patul meu?

- Aur

ora, ai locul tău. Nu poţi să pretinzi ca

fiind al tău
pentru
totdeauna

orice pat În
care dormi.
- Glu

meşti? Acum două minute îmi cereai să

vin înapoi!

Pufăie cât bagă telefonul

la loc în geantă.

- Su

nt sigură că, dacă aduci nişte somon

afumat la următoarea vizită, va lua

în calcul să împartă patul cu tine.

Am lăsat-o pe mama cu Emilia, şi

Xander are instrucţiuni precise că n-are voie să se dea la ea. Xander a

glumit că vrea să devină tatăl meu vitreg

imediat cum
şi- a dat seama
că mama este

doar o
versiune mai
în vârstă a

mea, şi nu-mi asum nici un risc. I-am dat

Emiliei voie să- 1 bată pe Clay şi dacă

doar se uită spre mama.

Pe măsură

ce mă apropii de biroul Jennei, ştiu ca

voi detesta fiecare secundă din

conversaţia
asta.

Honey Acres

a făcut parte
din viaţa mea
mai mult timp

decât nu a făcut, şi ştiu că, dacă sunt

concediată, nu voi mai fi primită

niciodată aici. Serios, ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să încep povestea cu Russ. Nu pot să mint, n-am crezut

niciodată că regula aia cu combinatul

chiar era aplicată, dar, după ce mai

devreme m-a
tratat distant,
nu mai sunt

aşa
încrezătoare.

Dar unele

riscuri merită,
şi, dacă ar fi
să o iau de la

capăt, nu aş schimba. Russ mi-a zis că nu

ar schimba
nimic în trecut
pentru că n-ar

putea risca să nu mă mai cunoască, aşa

că, dacă o să fiu concediată din locul pe

care-l iubesc
cel mai mult
din lume,

măcar pot să păstrez fluturaşii.

Bat la uşă şi-mi dau seama după muzica

din *Mamma mia* că Jenna este înăuntru.

Niciodată n-am mai bătut la uşa biroului

Jennei înainte
să intru, aşa
că nu ştiu de

ce încep astăzi. Poate pentru că ştiu

că, dacă nu o enervez şi mai mult, mă va ajuta. Mai bat o dată mai puternic, şi îmi

strigă în
sfârşit să
intru.

Expresia ei când îşi dă seama că sunt

eu mă sfâşie. Observ că nu-i supărată, ci dezamăgită.

- Jenna, îmi pare

rău!

- Nu-mi spune că-ţi

pare rău când nu-i aşa, Rory. Ştiai exact ce făceai când ai încălcat regulile şi m-ai pus cu bună ştiinţă într-o situaţie

dificilă.

- Jen

, te rog nu-l

concedia, zic eu cu disperare,

aşezându-mă de partea cealaltă a

biroului. Nu merită să piardă locul de

muncă doar pentru că eu l-am convins să

încalce
regulile.
- Am

ândoi sunteţi adulţi şi amândoi

sunteţi
răspunzători
pentru

acţiunile voastre. La dracu'! Când a

început?

Vreau să mint. Ca şi

cum, dacă-i spun că a fost astăzi, pentru că eram tristă, ei îi va fi mai uşor să

proceseze şi nu va mai fi aşa dură. Dar

Jenna
înseamnă mult
pentru mine,

şi nu vreau să
o trădez mai
mult decât am

făcut-o.

- Când a fost

furtună.

Clatină din cap,

sprijinindu-se
în mâini.
- Voi

aşa-zişii adulţi în călduri mă înnebuniţi.

Abia aştept să vă întoarceţi la colegiu şi să fiţi problema altcuiva. Aşa m-ai enervat,

Aurora.
- îmi
pare rău,

Jenna. O să plec fără drame, jur!

Dar te rog nu-l concedia pe Russ! O să fie distrus dacă-şi pierde locul ăsta de

muncă. Nu merită, pe cuvânt.

- Poţi să încetezi cu milogeala, te

rog? Mă doare capul, şi mă doare încă de

când am văzut
un bărbat pe
jumătate gol

urcat pe tine astăzi şi apoi a trebuit să mă uit în ochii mamei tale.

- îmi

pa...
-　　　　　înc
etează　　　cu

scuzele şi du-te să-ţi faci treaba, te rog!

Nu, adu-mi o limonadă!
Apoi, du-te la

treabă!

Ridic

surprinsă din

sprâncene.
Pufneşte,
încrucişându-

şi brațele peste piept şi sprijinindu-se

de scaunul ei.
- Ce
? Te crezi

specială? Dacă ar trebui să concediez toţi angajaţii care şi-au tras-o, n-aş mai avea angajaţi.

- Dar credeam...

- L-am văzut în noaptea cu

furtuna, Aurora. Ştiam că vei fi

speriată, aşa ca m-am întors la cabana ta.

L-am văzut umblând în jurul treptelor

cabanei tale în
ploaie,
probabil

discutând cu el însuşi, până când, în

sfârşit, a bătut la uşă. Atunci, mi-am dat seama.

- Ţi-ai dat seama

de ce?

- Că ţine la tine.

Oftează. Şi mi-am dat seama că nu o făceai doar ca să-mi arăţi că încâlci regulile.

- Şi eu ţin la el.

- Ror

y, noi suntem familia ta. Mereu vei

avea o casă
aici, chiar
dacă faci

lucruri de-mi vine să te strâng de gât.

Nu voi raporta aşa cum ar trebui, dar

asta nu-ţi dă voie să faci ce vrei până

pleci, bine? Continuaţi să vă ascundeţi

până plecaţi de aici. Nu vreau să aud

nici un piuit de
la nici unul.
Familie.

- Te iubesc, Jen!

- Şi

eu te iubesc! Oamenii nu te lasă mereu să

scapi
nepedepsită
doar pentru că

nu le pasă. Eu îţi permit multe pentru

că meriţi să fii fericită. Meriţi să simţi şi să crezi că eşti dorită şi să te bucuri că eşti

iubită, pentru
că te iubesc
aşa mulţi

oameni, Ror.
- Ast
ăzi am avut o

discuţie
grozav de
sinceră cu

mama. Acum, multe lucruri au sens, mai

ales despre tata.

Ea se ridică

şi vine la mine, luându-mă în braţe.

-Tata este doar un cuvânt. Nu

înseamnă
nimic decât
dacă sunt şi

acţiuni şi intenţii în spatele

cuvântului. Este doar un nesimţit cu

care ai acelaşi ADN. Atât. N-avem nevoie de el. Nu te descurci bine fără el, te

descurci mai bine.

Jenna mă

sărută pe creştet, întorcându-se

la locul ei de la birou.

- Bin

e, discuţia sinceră s-a terminat. Du-te! Şi, ca să ştii, faci curat la cai tot

restul
săptămânii. Ia-
l şi pe amorez!

Amândoi sunteţi un ghimpe în

coastele mele.

Nu aşa anticipasem

eu că vor decurge lucrurile, şi ies

de aici simţindu-mă complet

confuză, dar nici eu, nici Russ nu

plecăm. Clar fac faţă dacă trebuie să am

de-a face cu
un pic de
balegă de cal,

dar Jenna nu-i realmente supărată pe

mine.
Deschizând
uşa biroului,

mai am o
întrebare
înainte să ies

şi să mă pregătesc pentru finalul

zilei de vizită.

- Sta
i, cine şi-o mai

trage?

Ea trece cu degetele peste

buze, semn că
a tras
fermoarul.

- Ţi-ai pierdut privilegiul la

bârfe. Trebuia
să-ţi fi ţinut
chiloţii pe tine.

Oricâtă dreptate are, mă bucur că n-am făcut-o.

CAPITOL
UL 32

RUSS

Stăm pe

banca mesei de picnic de cinci minute,

şi nici unul din
noi nu a vorbit
încă.

Arată mai bine decât ultima dată

când l-am văzut, dar aşa arăţi când nu

eşti într-un pat de spital plin de fire. Ştiam că era prea bine ca să fie adevărat.

Ştiam că tăcerea nu avea să dureze

mult, dar, trebuie să recunosc, nu

mă aşteptam niciodată să vină aici.

- Nu ştiu de unde să încep, Russ,

zice el.

Nu-mi amintesc

ultima dată când am stat împreună într-un cadru normal. îmi doresc să ştiu

câte minute mai are până pleacă, pentru

a le putea număra.

- De

ce nu începi
spunându-mi
de ce eşti aici?

zic eu tăios.

Nu mă supăr des, dar devin

nervos când sunt în preajma

tatălui meu. Este ca şi cum trebuie să

devin o altă persoană ca să rezist să fiu pe lângă el.

- De când ne-am

văzut ultima data, s-au întâmplat

multe. Mama ta mi-a verificat

telefonul şi a văzut ce multe ascundeam de ea. Acum, înţelege cât de rău stau

lucrurile, cât de urât m-am purtat cu

oamenii, cu tine. M-a dat afară.

Sunt uluit.

- Eu de ce nu ştiu

despre asta?

- Pentru că a zis

că ar trebui să
te lăsăm să te
bucuri de vară

fără să ţi-o stricăm. Fără să ţi-o stric eu.

Am vrut să te sun de ziua ta, să-mi cer

scuze pentru tot ce am făcut, dar mi-a

zis să nu o fac. Mi-a zis că meriţi timp şi spaţiu ca să te vindeci de răul pe care eu l-am provocat familiei noastre.

La început, nu spun nimic. Nu ştiu dacă

este pentru că m-a luat aşa rău prin

surprindere,
că nu ştiu ce
să zic, sau

pentru că instinctul îmi spune să

aştept până la capăt, ca el să-şi dezvăluie

adevăratele
intenţii.
- De

ci de ce eşti aici acum? N-am bani

pentru tine şi
nu poţi să stai
cu mine. N-am

ce să-ţi dau.

- Nu vreau nimic,

Russ, zice el. Sunt aici doar ca să vorbim.

Cred că putem să fim de acord că am

luat destul de la tine deja. Am făcut

multe greşeli
în viaţa mea,
am ars multe

punţi. Regret multe lucruri, dar nimic nu regret mai mult decât suferinţa

provocată ţie, mamei tale şi fratelui tău.

Ştiu că toţi oamenii au defecte, şi

tatăl meu
trăieşte
fiecare zi

ştiind că şi-a arătat toate defectele.

Ştiu că experienţa mea nu-i un

model. Nu-i versiunea-şablon a

felului cum evoluează lucrurile. Am

ascultat persoanele ai căror părinţi

erau aşa atenţi, iubitori şi afectaţi de

vinovăţia
acţiunilor lor,
că nu ştiau că

era ceva în neregulă.
Furia mea nu

este împotriva oamenilor cu dependenţe.

Am analizat statisticile, am citit studii de caz, am ascultat poveşti

personale
dureroase şi
sfâşietoare şi

am simţit empatie.
Vedeţi, e logic,

nu?

Inima mi-a zis mereu să

nu iau logica
în seama. Tata
n-ar fi trebuit

să-i dea voie să-l învingă; ar fi trebuit să

lupte mai
mult. Nu
pentru că-i

mai bun decât
oricine
altcineva în

lupta cu demonii ăştia invizibili, ci

pentru că- i
tatăl meu. Al
meu, şi eu

aveam nevoie
de el, şi el n-a
încercat şi nici

măcar nu i-a
păsat. S-a
servit pe el,

dorinţele lui şi impulsurile lui şi a continuat să se servească până când

furia, regretul,
resentimentele
au venit ca un

tsunami – şi, când s-a lăsat înghiţit de valuri, ne-a târât pe toţi cu el.

îmi dreg vocea, uitându-mă direct în

ochii lui. Nu mai sunt un copil speriat-

Nu mai trebuie să mă fac mic în faţa lui.

- Eu tot nu înţeleg de ce eşti aici,

tată.

- Ultima dată când

m-ai văzut, mi-ai zis să-mi fac ordine în viaţă. Voiam să te văd personal şi să-ţi spun că asta voi face. Ştiu că probabil nu

mă crezi sau
că poate
lucrurile s-au

deteriorat aşa mult, că nu-ţi pasă. Dar voi îndrepta situaţia. Nu mai vreau să

trăiesc aşa.
îmi vreau
familia înapoi.

îmi vreau viaţa înapoi. Vreau să fiu un om pe care să îl admiri iarăşi.

Ar trebui să

fiu
entuziasmat
că în sfârşit

spune
lucrurile pe
care am vrut

să le aud de atâta vreme. Că vrea să se

schimbe. Că
ştie că
lucrurile stau

prost Că ştie că a rănit oameni. Dar

nu mă pot gândi decât că sunt multe

cuvinte, spuse în ordinea corectă, într-un fel care le face să pară reale, dar că mereu s-a priceput la asta. De asta

mamei i-a luat atâta să vadă adevărul.

Uneori, este un balans foarte fin între

dedicare şi disperare, şi de asta ştiu că

tata este pe
fundul
prăpastiei,

cum se zice în
cărţi.
Dependenţa

este o boală, un meci pierdut. Toată

lumea ştie că mereu casa e cea care

câştigă. Poate nu mâna asta şi nici

următoarea. S-ar putea să fie nevoie de o cursă de cai sau de douăzeci. S-ar

putea să fie acea ultimă aruncare de

zaruri, dar, într-un final, casa va veni să colecteze şi, când va retrage banii,

nu va mai rămâne nimic.

Nu cred că

tata mai are ceva, şi această

conştientizare îmi mai potoleşte un

pic furia.

- Sp

er să o

recapeţi, tată. Sincer, sper. Dar nu poţi doar să declari că te vei schimba;

trebuie să acţionezi. Trebuie să faci

un efort conştient să cauţi ajutor şi

să elimini tentaţiile din viaţa ta.

- Aşa voi face, zice el hotărât.

- Cu
m?
- Nu

ştiu.

îmi frec tâmplele şi

încerc să nu oftez, pentru ca nu vreau să

creadă că-l
resping.
- Exi

stă programe
pentru oameni
ca tine; am

citit despre ele. Sunt anonime şi

gratuite. Ar trebui să cauţi; există

mereu
anunţuri prin
oraş.

- Aşa o să fac. Verific imediat

ce mă întorc.
Uite, Russ,
ştiu că n-am

fost persoana pe care o meriţi. A

trebuit să munceşti mai mult, să

sacrifici mai mult, să te lupţi singur

doar pentru că
eu n-am putut
lupta cu

demonii mei. Nu pot schimba

trecutul, dar
pot să mă
asigur că nu

se va repeta. Dacă există ajutor, îl voi găsi.

Cred că aşteaptă ca eu

să fac o mare declaraţie despre cum

totul va fi bine şi că am încredere şi

cred că el se va face bine, dar nu pot

crede până când nu văd cu ochii mei.

Sper din tot sufletul că vorbeşte

serios, dar acum mi se pare prea

frumos ca să fie adevărat. O parte din mine

îşi face griji că
m-am
înstrăinat prea

mult cât să-l pot ierta, că toată lumea îşi va vedea de viaţă, şi eu voi rămâne blocat în trecut, încă suferind dincolo de

suprafaţă.

Oare o persoană chiar

poate să treacă peste orice vrea? Am

petrecut ani buni luptând singur şi m-am schimbat aşa mult într-o perioadă atât

de scurtă.
în vara asta,
a mers când

mi-am
împărtăşit
sentimentele,

ceea ce mă încurajează să fiu sincer cu

tata.

- Ar fi frumos să

fim iarăşi o familie. Dacă te-ai face bine, n-ar fi aşa dificil să fiu în preajma ta.

Stările tale
imprevizibile
mă fac anxios.

încuviinţează dîn cap, cu ochii umezi.

Pare că vrea să mai spună ceva, dar, în

schimb, bate de două ori cu pumnul în

masă şi se ridică.

- Te

las acum. Locul ăsta-i frumos. îţi

place să
lucrezi aici?
încuviinţez

din cap.

- Foarte mult.

- Sunt mândru de tine, Russ! îţi

construieşti o viaţă grozavă, în ciuda

situaţiilor prin care ai trecut din cauza mea.

Pare că vrea
să se apropie
şi să mă

îmbrăţişeze,
dar nu o face;
îmi întinde, în

schimb, mâna să i-o strâng. Ne vedem în

curând, fiule!

- Pa, tată!

Mai stau singur la masa de picnic

douăzeci de minute. Gândind,

procesând,
întrebându-mă
dacă ăsta

chiar poate fi
începutul
schimbării

după care am fost disperat.

Până la

urmă, îmi revin şi mă duc să o caut

pe Jenna. Astăzi, am impresia că a

fost mai multa dramă decât întreaga varâ la un loc.

Ştiu că am dat-o în bară şi

ştiu că Jenna are tot dreptul să mă dea

afara pentru ce a văzut, dar sper că nu o va face. Mai devreme, credeam că să

fiu prins era cel mai rău lucru care mi

se putea întâmpla în tabără. Dar

apoi, tata a făcut o vizită neplanificată

şi, brusc, ăsta
a devenit cel
mai rău lucru

ce mi se putea întâmpla în tabără. Să dau

ochii cu Jenna
mi se pare
mult mai puţin

înspăimântător acum.

în timp ce

bat la uşa biroului ei, îmi dau seama că un om inteligent ar fi rămas la

distanţă şi ar fi sperat să treacă. Nu

prea mai pare că sunt o persoană

inteligentă.
Dar nu voi putea

funcţiona dacă
aştept,
întrebându-mă

dacă mi se va spune să-mi strâng

lucrurile şi să plec.

- Mă

bucur să te văd cu hainele pe tine, zice ea când intru în biroul ei.

Obrajii şi

urechile mi se încing imediat.

- Am

tot încercat să găsesc ceva care să explice

de ce am
ignorat cu
bună ştiinţă

regulile, dar n-am o scuză suficient de

bună si nu vreau să-ti irosesc timpul.

Ea îşi încrucişează braţele peste

piept şi se lasă pe speteaza scaunului,

uitându-se sfidător la mine.

- Nu m-am aşteptat niciodată ca o

fată ca Aurora să se uite la mine, dar a făcut-o, şi o să mă agăţ de asta cu ambele mâini. Ştiu că o iubeşti, Jenna. Nu

vreau decât să o fac fericită.

- Nu

poţi să o faci
fericită şi să-ţi
ţii pantalonii

pe tine? mă întreabă ea. Aici, suntem la serviciu.

- Mi-am petrecut

viaţa
încercând să
respect

regulile. Am ţinut capul plecat, mi-am

ascuns
poveştile şi
secretele şi am

făcut tot ce am
putut să-mi
car singur

poverile. Ea mă face să nu mai vreau să

fiu singur. îmi
pare rău că
am încălcat

regulile, dar nu regret şi aş face-o din nou

dacă înseamnă
că aş fi cu ea.
Sunt

recunoscător
pentru
oportunitatea

primită de la familia ta, dar sunt mai

recunoscător
pentru ea.
- Aşa

mă stresaţi toţi, jur! Jenna îşi freacă

tâmplele şi
geme
zgomotos.

Vreau să te gândeşti în fiecare zi la

lucrurile
pentru care
eşti

recunoscător
în viaţă. în
fiecare zi.

Dacă vreodată ea nu este pe lista ta, vreau să te gândeşti de ce şi să repari asta.

Dacă nu o tratezi de parcă-i cel mai

bun lucru din viaţa ta vreodată, nu o

meriţi.
înţelegi?
-Da.

- Are o inimă mare, dar este

rănită. Când îţi petreci mult timp

autodistrugându-te, uneori, bucăţile nu se

mai potrivesc
aşa bine la loc.
O să aibă

nevoie de timp
şi de răbdare.
- înţ

eleg.
- Bîne. Acum, ieşi

de aici! Du-te să-ţi faci treaba, ca să

pot să uit de asta!

- Nu

sunt
concediat?
- Mo

mentan, nu. Mă expediază fluturând o

mână. Şi, Russ, am un milion de

locuri unde pot îngropa un cadavru dacă-i frângi inima. Avem hectare întregi de care nici nu ştii. Nu te vor găsi niciodată.

Jenna este
cam
înspăimântăto

are, şi o cred
fără rezerve.

- Am

priceput.

CAPITOL
UL 33

RUSS

în fiecare zi, mă gândesc la lucrurile

pentru care sunt recunoscător,

cum mi-a zis
Jenna.
în

majoritatea
zilelor, sunt
chestii

mărunte, cum ar fi copiii care se

distrează sau că am dormit bine. Sunt

recunoscător
când verific
grupul de chat

cu prietenii
mei şi constat
că se bucură

că ne vom vedea în curând sau

când văd că
mai trece o zi
şi nu primesc

o solicitare de
bani de la tata.
în fiecare zi,

sunt
recunoscător
pentru Aurora,

pentru că o
văd ce fericită
este în vreme

ce îi lasă pe copii să o împingă în lac

pentru a milioana oară sau fiindcă

aud de
motanul pe
care mama ei

se poate sau
nu să-l fi furat
de la un vecin.

Sunt
recunoscător
pentru

zâmbetul pe care îl afişează când mă vede

dimineaţa
când trec pe la
ea, la finalul

alergării mele, sau pentru sărutul pe

care reuşim să-l avem departe de

grup.
îi sunt
recunoscător

Jennei că nu ne-a trimis acasă şi le

sunt
recunoscător
lui Xander şi

Emiliei că fac tot ce pot să ne ajute să continuăm să ne ascundem cu succes.

Faptul că-mi acord timp să-mi analizez

ziua şi să
apreciez ce am
şi cu ce voi

pleca de aici
mă ajută să nu
fiu trist că se

apropie
momentul
plecării.

Dar astăzi, pe scenă, în faţa tuturor

din Honey Acres, sunt recunoscător

că spectacolul de talente aproape s-a

terminat.
Sunt
obişnuit să

aud oamenii că aclamă şi aplaudă, dar,

de obicei, sunt
pe gheaţă,
înconjurat de

coechipierii
mei, şi este
uşor să ignori

zgomotul. Dar nu-i aşa simplu când

suntem doar eu, Xander şi câinii pe o

scenă de unde
Xander nu dă
semne că are

de gând să se dea mai repede jos.

Ştiu că am faţa roşie când sar jos,

fluierând
câinii să mă
urmeze,

sperând că asta-l va obliga şi pe

Xander să coboare. Fără determinarea

Aurorei de a face o treabă bună, eu şi

Xander abia ieri am gândit un plan.

Acum, că am terminat şi pot să nu-mi mai fac griji, sunt recunoscător că Peşte,

Somon şi Păstrăv ar face orice

pentru bacon.

Spre meritul lor, au

executat
perfect toate
trucurile, şi

sunt convins
că nimeni nu
va şti cât de

lipsită de organizare şi de haotică a

fost chestia asta toată vara.

- Ne-a ieşit, zice Xander când

ne aşezăm pe locurile noastre din

ultimul rând. Ţi-am zis că ne va ieşi.

Spune-mi că am avut dreptate.

- Ai avut dreptate, mormăi eu cu

reticenţă.

Toţii copiii din grupa

Urşilor Bruni au fost grozavi, şi

acum, că nu mai sunt eu artistul, pot să apreciez cât este de amuzant şi că

e un mod bun de a încheia vara.

Uralele
încep iarăşi
când restul

grupului nostru ocupă scena, să-şi

facă
reprezentaţia.
Aurora poartă

rochia de vară
care-mi place
mie: cea

galbenă cu flori mici şi bretele

înguste ușor de dat jos. Are părul ondulat şi prins la spate cu o fundă şi este

frumoasă.

Maya se aşază în

spatele
Emiliei şi-şi
pune mâinile

în talie şi, când Clay se plasează în

spatele Aurorei şi-şi pune mâinile

pe talia ei, muzica începe, dar eu

nu-l pot auzi decât pe Xander

râzând.

- Mi-aş dori să-ţi

pot poza
mutra acum.
încearcă să

se oprească, acoperindu-şi gura, dar,

când îi arunc
cea mai
criminală

privire pe care o reuşesc, lucrurile se

înrăutăţesc. îi
încurajăm,
dar, de fiecare

dată când mâinile lui Clay sunt pe

ea, Xander începe să râdă,

enervându-mă
şi mai mult.
- îmi

pare rău, frate! Dar este prea amuzant. Nu ţi-a zis?

- Tu mi-ai fi spus

dacă ai fi fost
în locul ei?

Am întrebato de câteva ori cum merge antrenamentul

, dar ea doar mi-a zis „încetează să

mai încerci să copiezi, Callaghan!” şi

am trecut peste. Dacă ar fi fost oricine altcineva în afară de Clay, n-aş fi fost gelos. Păstrăv se urca în poala mea şi în

sus pe corpul
meu,
aşezându-se

pe pieptul meu
ca să doarmă.
întins este aşa

mare şi greu acum, că-mi acoperă o

mare parte din trunchi. Un alt lucru pentru care sunt recunoscător, pentru că mă

oprește din a o târî pe Aurora de pe scenă, ca un om al cavernelor.

Pare că se

distrează, şi pot să mă concentrez la

asta şi la cât de frumuşică este încercând să ţină pasul cu Emilia, care clar este

singura
persoană de
pe scena aia

cu un minim de antrenament

profesionist
sau de ritm.
Melodia se

terminǎ, şi
restul
publicului

aplaudă şi scandează, dar Xander se

apropie de mine, cu un rânjet

îngâmfat.

- Pe

ntru noi

uralele au fost mai tari.

Ştiu că nu

există un motiv real să fiu gelos –

pentru
atingeri, nu
pentru aplauze

dar dansul se termină cu Aurora în

braţele lui Clay, şi eu oficial sunt

ţâfnos. Ea zâmbeşte larg, coborând de

pe scenă şi îndreptându-se direct spre

mine. Mă forţez să zâmbesc când

se apropie, dar ea încearcă imediat să-şi înăbuşe un râs când mă vede.

- Eşt

i bine?

- Ăla

-i cel mai fals

zămbet pe care l-am văzut

vreodată,
Callaghan,
zice Emilia,

luându-ne
sticlele de apă.
Maya şi Clay

vin în spatele ei. Clay pare mulţumit de el însuşi. Emilia încearcă să nu râdă.

- Mergem să luăm ceva de băut.

Vrea cineva ceva?

- Nu,

mulţumesc, zic eu, iar ei dispar spre clădirea principală.

Aurora se aşază pe locul

gol de lângă mine.

- Eşt

i gelos?

- Nu, zic eu,

concentrându-mă la următorul

număr de pe scenă. Dar să ştii că ţi-o iei data viitoare când suntem singuri.

- Mă duc la baie, zice Aurora pe

un ton ciudat, ridicându-se şi ajungând

direct în faţa mea.

- Bin

e, zic, dar ea nu se mişcă.

- Chi

ar trebuie să merg la baie, spune ea din nou, în acelaşi mod nefiresc.

Oficial, sunt

confuz. Repet ce am zis mai devreme.

- Oh
h... bine?
- Su

nt disperată, zice ea cu ochii mari.

-Oh...

- Dumnezeule,

omule!
izbucneşte
Xander,

coborându-şi vocea, ca oamenii din

jur să nu ne audă. încearcă să-ţi spună să o urmezi la baie. Probabil pentru sex, nu ştiu. Se uită la ea. Sex?

Ea

încuviinţează
din cap.
- Pro

babil.
- Fa
ntastic, geme

el. Aşa fericit sunt că fac parte din

conversaţia
asta. O să stau
aici şi o să mor

singur.

Ea îşi strânge

buzele, clătinând din cap la mine şi

încercând să nu râdă. Xander mă

săgetează cu
privirea în
timp ce ea o ia

spre lac, unde este cabana noastră.

- Nu te mai holba la mine! Tu crezi

că eu nu ştiu ce faci aici?

- Inc

redibil! Du-te atunci, pleacă la relaţia ta de iubire. Iubirea mea de vară unde este?

încerc să fiu discret când mă ridic şi o iau nepăsător în aceeaşi direcţie ca

Aurora. Vreau să o iau la goană, dar nu

doar că ar fi
jenant, ci e
vorba şi că

încerc să nu fiu iarăşi prins.

Când intru, ea stă pe patul meu,

frunzărind o carte de pe noptiera mea.

Chipul i se
luminează
când mă vede,

şi într-o secundă este în picioare şi

pe vârfuri, ca să mă sărute. O ridic, şi picioarele ei îmi cuprind talia, ceva ce am exersat bine de fiecare dată când am

rămas singuri. O lipesc de peretele de

lângă patul meu, îmi mut mâinile sub

rochia ei de vară şi pe şolduri,

pocnind
elasticul
chiloţilor ei pe

piele înainte de a urca spre talia ei.

Ea întrerupe sărutul şi îşi sprijină capul de perete, cu un zâmbet îngâmfat pe

faţă.

- Ai bot de ţâfnos.

O ignor, sărutând-o în jos pe gât, în

timp ce
mâinile mele
urcă spre

curbura sânilor ei. Mi-e uşor să dau

materialul
sutienului
laoparte şi

răsucesc
sfârcurile ei
tari între

degete. Corpul
ei
reacţionează

cum o face mereu când o ating,

frecându-se de mine.

- O

să mi-o tragi aici, pe peretele ăsta,

pentru că eşti gelos?

- Nu.

O să ţi-o trag pe peretele ăsta pentru că

a fi în tine este
cel mai
aproape de a fi

în rai, murmur eu în timp ce respiraţia ei devine lentă şi superficială.

Dinţii ei se

înfig în buza mea de jos şi trag.

- Şi eşti gelos.

- Ba

nu. îmi strecor degetele sub banda

chiloţilor ei,
dându-i
laoparte, şi

deja este udă. Ador cât de rapid

răspunzi.

- Pentru că-mi

place când mă atingi. Mai ales când eşti gelos.

Zâmbeşte triumfătoare,

pentru că ştie
că m-a prins.
Aşa că îi frec

clitorisul cu degetul mare şi o văd cum

îşi dă ochii peste cap. Nu o fac din nou, şi ea se freacă de palma mea.

- Nu

fi meschin pentru că eşti gelos!

Penisul meu pulsează în pantaloni, şi

abia de am făcut ceva. Nu pot să neg că

strecuratul a fost excitant. Sărutările

furate,
atingerile
secrete, pe

care doar noi le înţelegem. Dar, când tot

ce vreau să fac
este să încui
uşa şi să o ţin

până când singurul nume pe care şi-l

aminteşte este
al meu, a fi
înapoi în casa

mea începe să pară chiar bine.

- N-am nevoie să fiu gelos când

sunt singurul care te udă aşa.

- Eşti singurul, zice ea. Nimeni

altcineva nu contează pentru mine.

Pune-mă jos şi lasă-mă să-ţi arăt!

Mă îndrept spre pat şi o cobor. Se pune

în genunchi şi se aşază în faţa mea,

uitându-se în sus la mine în timp ce- mi

desface
cureaua şi-mi
dă jos

pantalonii. Urmează boxerii, şi mă

cuprinde imediat la baza penisului

cu una din mâini şi scoate limba ca să

lingă vârful.

Mâna ei liberă se

strecoară între picioarele ei, pe sub rochie,

în timp ce
buzele ei
alunecă peste

vârf.

- La dracu’,

Aurora, gem eu, cufundându-mi

o mână în părul ei. Este aşa bine.

Ochii verzi
se uită în sus
la mine prin

gene dese. O memorez, pentru că nu-i

nimic mai frumos decât să o văd în

genunchi în faţa mea. Dându-i părul

laoparte de pe faţa, îl adun în pumn,

ţinându-l strâns, cum îi place ei. Mă

străduiesc aşa
mult să nu
termin pe loc,

dar ea geme în timp ce mâna ei lucrează

laolaltă cu gura să-mi satisfacă

fiecare centimetru, şi-i văd mâna

cum se mişcă frenetic între coapse.

Limba ei se învârte în jurul meu înainte ca ea sa mă înghită până în gât din nou, şi îmi dau ochii peste cap. Mâna mea se

încordează cu cât mă apropii mai mult,

abdomenul mi
se încordează
odată cu

testiculele şi, chiar când sunt aproape

gata, mă scoate din gură şi-mi

zâmbeşte larg.
Disperarea
e cel mai bun

mod de a descrie cum mă simt până

când, fără a spune nimic, se întoarce şi îşi coboară pieptul pe pat, ca fundul ei să fie în aer în faţa mea.

Nu cred că

am apreciat vreodată până acum ce

magnifice sunt rochiile de vară. Iau

repede un prezervativ din sertar, îl

pun şi îi ridic rochia peste fund. Mă

priveşte peste umăr cât îi dau din nou

chiloţii

laoparte.

- Su

nt obsedat de tine, gem, intrând lent în ea. Obsedat.

- Arată-mi!

Este rapid şi tare. Intru în ea, şi ea se

împinge
înapoi.
Mâinile mele

sunt pe partea de jos a spatelui ei,

materialul galben al rochiei care-mi place aşa mult este şi el prins în

strânsoarea mea. Mă uit cum i se

citeşte
plăcerea pe
faţă în timp

ce-mi geme
numele tare.
- Ma

i tare.

- Rez

işti?

- Da, te rog, Russ! Mai tare.

O strâng mai tare, şi ea îşi înfige

unghiile în palma mea şi îşi arcuieşte

spatele şi mai mult ca să mă primească.

Are gura deschisă, închide ochii

şi o simt cum începe să se strângă.

- Nu te opri, te rog! imploră ea.

- La dracu’, Rory! Câştigătorii

Cupei Stanley.
Numeşte nişte
câştigători ai

Cupei Stanley.
O să...
Ţipătul

Aurorei mă întrerupe, şi intregul ei

corp se strânge şi tremură, ceea

ce mă face să termin şi eu. Termin aşa

intens, incât
mă chinuiesc
să rămân în

picioare, dar ea e prea ocupată să se

zvârcolească
sub mâinile
mele ca să

observe.
îi dau drumul la

mâini, mă aplec uşor să o sărut între

umeri, apoi sub ureche şi în final pe

obraz.
Deschide din
nou ochii.

- Ţi-am zis că rezist.

Este ireală.

- Bravo, campioano!

O tachinez, dar întinde o mână

tremurândă, dându-mi de înţeles să

batem palma.
- Chi
ar ne

pricepem la asta, nu-i aşa?

- Aş

zice că suntem
cei mai buni,
spun eu,

ieşind încet.

Ea fredonează

gânditoare.

- Şi eu aş zice

asta.

Când mă întorc la locul

meu, ştiu că am un zâmbet arogant pe

faţă. S-ar putea să fie o prezenţă

permanentă,
pentru că nu-
mi pot imagina

să nu fiu vreodată la fel de mulţumit

de mine.

- Si

mt că nu-ţi

spun suficient
că te urăsc,
îmi zice

Xander când
mă aşez.
- Şi

mie o să-mi fie dor de tine, amice.

Este ultima noastră noapte împreună, şi

nu-mi vine să cred cât de repede a

trecut timpul. Mâine vom ajuta copiii să plece, apoi ne vom petrece restul zilei

punând tot echipamentul şi mobilierul la loc, înainte ca noi, restul, să plecăm

duminică.
După
îndelungi

deliberări, Aurora se va duce totuşi la

nunta tatălui ei când pleacă de aici. Am

ascultat-o
oscilând în
mod repetat,

dar zice că s-a hotărât, în sfârşit.

Când mi-a povestit tot ce i-a spus mama

ei, totul era încă aşa crud pentru ea, şi-mi spunea cât de uşoară se simte că în

sfârşit înţelege
că nu-i ceva ce
a făcut ea

greşit. Era aşa
sentimentală,
uşurarea şi

anii de
suferinţă
adunaţi

laolaltă, că n-am reuşit să-i răspund

complet la întrebări când m-a întrebat

despre tata.
   încă mă simt
vinovat pentru

că am
minimalizat de
ce a venit tata

în tabără. Ea este mereu ca o carte

deschisă
despre toate
gândurile şi

sentimentele ei, şi eu nu i-am spus tot

adevărul, l-am spus că s-a certat cu

mama şi că încerca să mă convingă să-l

ajut, ceea ce-i
doar vârful
unui aisberg

foarte mare.

Mi-a cerut în repetate

rânduri să-i spun totul. Mereu în

acelaşi fel, agitată, cu promisiunea

răbdării şi a înţelegerii. Când m-a

întrebat în ziua vizitei tatei, adevărul mi-a stat pe vârful limbii, dar, după ce am auzit tot ce a avut ea de suportat, de la telefonul tatălui ei la vizita

inopinată a mamei ei, n-am putut să-i

pun în cârcă şi problemele mele.

Ştiam că, dacă i-aş fi spus totul, şi-ar fi consumat toată energia încercând să

mă ajute să-mi
gestionez
sentimentele,

în loc să se concentreze să aibă de-a face cu ale ei. îi voi spune până la urmă, dar, cu

cât trece mai
mult timp de
la vizita tatei,

cu atât disponibilitate a mea de a

povesti scade. Cu fiecare zi în care nu

primesc o solicitare de bani, mi se

pare mai puţin
urgent şi, când
sunt sincer cu

mine însumi,
tot nu cred că
sunt complet

pregătit.

Aurorei îi place când

povestesc. Mie îmi place să o fac fericită pe

Aurora. Dar a vrea să-i ofer tot ce îşi

doreşte pentru că i-aş oferi totul dacă aş

putea nu-i
acelaşi lucru
cu a fi

pregătit.

Ştiu că într-o zi mă voi

simţi suficient de confortabil să vorbesc cu ea despre toate problemele

tatălui meu. Acum, ca am avut timp să-i

procesez
vizita, exista o
fărâmă de

speranţă care creşte în mine, că el ar putea să îndrepte lucrurile. Sunt multe de

înfruntat, mai ales ca străin, şi prefer să

vorbesc cu ea
când voi şti ce
se va

întâmpla. Dacă nu se va schimba nimic,

vreau să ştiu
asta în loc să
fiu jenat

fiindcă îi spun
despre
speranţa mea

şi el mă dezamăgeşte.

Familia mea

este o povară emoţională imensă, şi

vreau doar să o scutesc de asta, mai ales după ce a muncit aşa mult în

ultimele luni.

Ea spune că pentru ea vara

asta a fost despre a lua decizii pentru

motivele
corecte şi că a
alege să

meargă la nuntă pentru că vrea să ia

parte la un eveniment de familie

important este motivul corect. Nu este o reacţie din impuls, nu derivă dintr-un

sentiment de suferinţa sau dintr-o alegere proastă – vrea să meargă.

Dacă

hotărăşte că nu vrea să meargă, nu

trebuie să se ducă, pentru că ea deţine

controlul.

Nu îmi vine să îi aduc

aminte că o singură conversaţie cu

el a făcut-o să-şi piardă controlul, fiind gata să împacheteze şi să plece.

Vreau să facă ce o face fericită, şi este un adult care-şi poate lua propriile

decizii. Dar cred că se duce fiindcă se

teme să închidă uşa în nasul relaţiei

lor şi nu pentru că chiar crede că

relaţia lor se poate salva.

Dar aş fi un

ipocrit dacă aş spune toate lucrurile

astea, aşa că-i spun ca sunt mândru de ea şi că îi voi fi alături, orice va face.

O să fie ciudat să fiu aşa departe de

ea cât va fi la
nuntă. Mă duc
la J.J. în San

Jose pentru petrecerea lui oficială de

casă nouă şi,
oricât aş vrea
eu ca ea să

vină cu mine,
sunt
entuziasmat să

petrec timp cu toată lumea.

Aurora a

aflat mai multe despre mine în aceste

câteva luni decât au aflat prietenii mei în ani şi, cu fiecare zi, mă simt mai bine doar pentru că o am pe ea. Chiar daca

tata va fi mai
bine şi nu va
mai juca – şi

sper să nici nu mai bea –, o să am nevoie de timp să trec peste anii de ruşine.

Şi sunt recunoscător că nu voi fi

singur când încep acea călătorie.

CAPITOL
UL 34

AURORA

în aer este o atmosferă tristă când

copiii trec de
fereastră
înspre

autobuzul
taberei.
Oria se

ocupă de ziua plecării ca o maşinărie bine unsă, cu plecări programate,

ca să se asigure că totul este cât

se poate de organizat.
Este

emoţionant săţi iei rămasbun de la

oamenii cu
care ai stat
mai bine de

două luni. Când veneam aici copil fiind, ultima zi o petreceam în lacrimi,

agăţată, de obicei, de Jenna.

Din fericire, copiii noştri par un pic mai maturi decât eram eu şi, deşi sunt trişti,

majoritatea
dintre ei se
bucură să-şi

vadă familiile.
în dimineaţa
asta a fost un

circ cât ne-am asigurat că totul a fost

împachetat în genţile potrivite şi că

valizele erau gata. Mă bucur să fiu

ocupată,
pentru că,
poate că ei

sunt gata să
plece, dar eu
nu sunt gata

să-mi iau rămas-bun de la gaşca mea,

pe care am ţinut-o cu succes în viaţă

şi în mare parte fără răni.

Daca mă gândesc că în seara asta nu

vor mai fi pe aici, s-ar putea să încep să plâng.

Freya şi Sadia îmi fac

picioarele să îmi amorţească,

amândouă
căţărate pe
coapsele mele,

foindu-se ca sâ vadă bine ecranul

telefonului Emiliei cât aşteptăm să le

vină rândul Urşilor Bruni să fie luaţi.

Poppy ne arată Big Benul şi

Palatul
Parlamentului,
şi fetele sunt

fascinate.
Ambele ştiu că
iubita Emiliei

are o surpriză
pentru ea, dar
nu ştiu ce şi

sunt foarte entuziasmate. Să ai

încredere în
doi copii mici
cu un secret

este ca şi cum ai avea încredere în

băieţi să fie prin preajmă când îi este

rău cuiva sau
când o toaletă
este înfundată

– o idee proastă.

Restul

copiilor sunt afară şi se joacă fotbal cu stegulețe cu băieții, dar eu și Emilia

suntem
obosite după
tura de noapte

cu douăzeci de
copii
suprastimulaţi.

De
săptămâni
sunt

entuziasmată de această dezvăluire,

pentru că eu am organizat-o. Ştiu cât de

dor i-a fost
Emiliei de
Poppy în vara

asta şi sunt sigură că au fost momente

când s-a jucat a milioana oară

tetherball,
având grijă de
copii cărora le

era dor de casă şi încercând să-şi

dea seama dacă-i vreun animal în

cabana
copiilor, când
şi-ar fi dorit şi

ea să fi mers în Europa.

M-a sprijinit

aşa mult în povestea cu Russ, ceea ce

ne-a uşurat
mult
strecuratul.

Din fericire, chiar îi place să petreacă timp cu Xander. Are de gând să-l

invite să ne viziteze când ne întoarcem

la colegiu.

La Londra cerul este

complet gri, în ciuda faptului că este august, ceea ce înseamnă că nu-i cel mai

grozav fundal pentru veştile lui Poppy.

Zâmbetul îi acoperă toată faţa când îşi

anunţă
surpriza.
- Vii

la Londra!

- Ce ? strigă

Emilia. Când?

- Mâine! strigă şi

Poppy.

Emilia pare gata să

izbucnească în lacrimi, aşa că pun fetele pe

picioarele lor,
luându-le
afară, ca să le

oferim Emiliei şi lui Poppy nişte

intimitate.

Fetele se aşază lângă

mine pe
banchetă cât
ne uităm la

meciul de fotbal. Russ il încurajează pe

Billy, un băiat mai introvertit care acum

nouă
săptămâni
detesta

sporturile de echipă, în timp ce înscrie un eseu. Bate palma cu el, lăudându-l în

timp ce copiii,
care presupun
că-s din echipa

lui Billy, sar pe el.

Cineva să-mi

facă ovarele să tacă.

- Tu

şi Russ mergeţi la Londra? mă

întreabă
Freya,
împletindu-mi

vârfurile
părului.

- Nu,

drăguţo. Russ se duce să-l viziteze pe J.J., prietenul lui, în noua lui casă, iar eu

mă duc într-un
loc numit Palm
Springs,

pentru că tatăl meu se căsătoreşte.

- Deci când o să vă vedeţi din

nou?

Sadia este următoarea

care începe să se joace cu mine.

Fetiţele sunt ca nişte maimuţe când

vine vorba despre păr.

- Me

rgem la acelaşi colegiu, aşa că

o să ne vedem când începem şcoala.

Nu-i o minciună. Eu şi Russ n-am

discutat încă despre ce se va întâmpla

când ne întoarcem amândoi la

UCMH. N-am discutat încă despre ce

suntem, ceea ce-i patetic, ţinând cont că

zece
săptămâni am
petrecut 16

ore pe zi împreună.
Ştim amândoi

că vom fi acolo
şi că nu
suntem

pregătiţi să ne luăm rămas-bun de la toată povestea asta.

- De ce nu vă

duceţi să-l întrebaţi un secret?

Fetiţele aleargă spre Russ,

agăţându-se
de el în timp
ce încearcă el

să arbitreze meciul. Russ se lasă pe vine la nivelul lor, şi ele se apropie şi-i

şoptesc mesajul. El se uită direct la

mine prin spaţiul dintre ele, zâmbind,

şi, chiar dacă nu văd mult din faţa lui, ştiu că i-aş putea vedea gropiţele dacă

aş fi suficient de aproape.

Doamne, n-ar fi trebuit să fiu atât de obsedată.

Mă uit la el cum le şopteşte

răspunsul şi ele chicotesc înainte de a

veni fuga Ia mîne. Sadia ajunge prima.

- A zis că abia aşteaptă să te

vadă la colegiu şi să te întrebăm şi pe

tine un secret.

- Hmm. Bat cu un

deget peste
buze şi mă
prefac a mă

gândi.

Secretul meu este că sunt

îndrăgostită
de Russ.

Mă aştept ca

amândouă să ţipe, să râdă şi să se

entuziasmeze,
cum fac de
obicei cam

pentru orice. Freya îşi pune mâinile în

şolduri.
- Ăst
a nu-i un

secret. Toată lumea ştie asta.

- Da, zice şi Sadia. îl iubeşti. Spunene un secret real!

Nu mă

aşteptam ca astăzi să fiu pusă la punct

de copii.

- Bine, bine.

Secretul meu este că vreau să fac asta din nou la anul.

Ele aleargă înapoi, şi mă

uit cum aproape se lovesc de el. El

zâmbeşte,
uitându-se
scurt la mine,

apoi spune ceva. Fetele vin fuga

înapoi, gâfâind după toată alergătura.

Freya se aşază lângă mine.

- A

zis că „unde te duci tu vin şi eu”. Astea nu

sunt secrete,
voi doi ar
trebui să staţi

de vorbă.

Are dreptate.

- Urşii Bruni, strigă Jenna,

apărând cu mapa ei. Voi urmaţi!

Cât aş putea
să o lungesc,
refuzând să le

dau drumul?

- Lu
aţi-vă

jachetele şi rucsacul, fetelor, zice

Emilia ieşind din clădirea principală. Le privim cum aleargă spre restul

grupului;
Emilia pune un braţ în

jurul meu. Eşti bine?

- Ce

ar fi dacă i-am păstra pe toţi?

- Cre

d că părinţii lor ar avea o problemă cu

asta, zice ea cu blândeţe. Trei dintre ei

m-au întrebat
dacă ai să te
întorci la anul.

Chiar te iubesc, Ror. Le-a fost frică

să te întrebe,
ca nu cumva
să zici nu.

- Şi eu îi iubesc. Până şi pe

Leon. Chiar dacă-i un măgar.

Supervizorii de aici au avut un imens

impact asupra
copilăriei
mele, aşa că şi

asupra mea are un impact imens sa aud

că mă plac copiii şi că vor să mă întorc.

Aveam nevoie să mă întorc pentru a

vindeca o
parte din mine
care era doar

un pic frântă. Mă întorc în L.A. simţindu-mă o persoană nouă şi chiar nu cred că aş

fi realizat asta
în altă parte.
- Po

ppy mi-a zis ce ai făcut.

Nu mă pot

abţine să nu îmi dau ochii peste cap. Am avut o discuţie foarte serioasă cu Poppy, în care am avertizat-o că, dacă-i spune

Emiliei că eu am plătit şi am aranjat

călătoria ei în Europa, o să-i pun păianjeni în pat până terminăm şcoala.

- Te rog, spune-i lui Poppy că şi-a

făcut-o cu mâna ei.

- Nu

trebuia să faci asta, Ror.

Cadourile

sunt o chestie
ciudată în
jurul căreia

dansăm eu şi Emilia. De obicei, eu

merg prea departe, şi ea trebuie să-mi

ţină o predică cum că nu e nevoie să-i

cumpăr
iubirea şi că
nu îmi e

permis să fac
ce vreau doar
pentru că

susţin că aşa îmi arăt eu iubirea.

- Dar mulţumesc foarte mult.

- Vara asta ai fost foarte

înţelegătoare cât eu am fost...

preocupată.

- Mă scuzi, trebuie

să trecem în revistă toate situaţiile în

care tu mi-ai
fost alături?
Faptul că ai

venit după mine în miez de noapte? Că

nu m-ai
judecat când
m-am împăcat

cu Sawyer – pentru a treia oară?

- Nu avem suficient timp să le

trecem în revistă; tu ai de prins un

zbor spre Londra mâine-dimineaţă.

Mă loveşte
jucăuş în braţ.
- Me

riţi pe cineva care să se uite la tine de

parcă eşti
singurul lucru
de pe toată

planeta asta. Aveai nevoie de cineva să-ţi

demonstreze
că meriţi şi,
dacă are vreo

importanţă,
mă bucur că
este Russ.

Chiar dacă-i bărbat.

- Do

amne, Emilia. Ştii că tristeţea mă

excită.

- Un
eori, eşti aşa

ciudată.
Haide,
buburuza

mea! Este momentul să ne luăm

rămas-bun de la Honey Acres pentru

un an.

Lucrurile sunt straniu

de tăcute în timp ce stăm cu toţii în jurul

focului de
lângă lac,
sătui după

pizza pe care Oria a cumpărat-o

pentru noi ca să ne mulţumească

pentru toată munca depusă. Bucătarii din tabără sunt excelenţi, dar pizza

vegetariană de
la Pizzeria lui
Dom din

Meadow
Springs are
ceva ce nu

poate fi depăşit.

După ce ne-am luat rămas-bun de la copii, ne-am

apucat să punem la loc diferitele

echipamente
de prin
tabără, pentru

vara
următoare. Eu
şi Emilia a

trebuit să muncim dublu, pentru

că Russ şi Xander şi-au petrecut o oră

de rămas-bun emoţional cu Peşte, Somon

şi Păstrăv. Cred că s-a ajuns la

punctul în care până şi câinii au

trecut peste
moment
înaintea

băieţilor.

După

şedinţa de

închidere a Oriei de mai devreme,

oficial nu mai suntem angajaţi, şi ea

a încheiat spunând că nu vrea ca mâine-dimineaţă să găsească vreo sticlă de bere.

Am ridicat din sprâncene, şi Jenna şi-a dat ochii peste cap imediat, înainte de a

rosti pe muteşte „cale liberă”.

Drumul la bere se face în timp-record,

şi, deşi în mod normal aş fi prima care să ia o băutură şi să înceapă un joc de băut, sunt perfect fericită cuibărită în

poala lui Russ în scaunul nostru de

camping,
încercând să
mâncăm

ultimele
bezele fără
gelatină fără

să ne umplem de biscuiţi graham.

- Acum, eşti plictisitoare?

mă întreabă Emilia, bând din berea ei,

pe scaunul de lângă noi.

Ştiu că

glumeşte, dar asta nu mă opreşte să-i

arăt degetul mijlociu.

- Iart

ă-mă că nu vreau să fiu mahmură

când dau ochii cu tata mâine, mormăi eu

dându-mi ochii peste cap. Şi ce s-a

întâmplat cu „nu te lăsa presată de

prietenii tăi”? Nu mă mai presa să fiu

iresponsabilă
cu tine!
Russ må

sărută pe umăr şi continuă să-mi

mângâie tibia cu palma. Nu trebuie să

spună ceva, dar ştiu că-i mândru de

mine, pentru că astăzi erau şanse

cincizeci la sută să deraiez.

Nimeni n-a clipit când eu m-am urcat

mai devreme
în poala lui
Russ şi el m-a

sărutat pe frunte. M-am simţit un pic

ofensată de lipsa de surprindere

din partea lor, înainte ca Emilia să

sublinieze că
eu sunt la fel
de discretă

precum o alarmă de incendiu

pornită. Dar apoi, l-am văzut pe Clay

– cineva care timp de săptămâni şi-a

petrecut
majoritatea
zilelor cu noi –

cum rămâne cu gura căscată, şi

orgoliul meu s-a simţit mai bine.

Alarmă de incendiu pe dracu’

în seara asta
a stat departe
de noi,

alegând să se îmbete cu Maya şi

prietenii din oraşul ei. Nu pot să zic că mă supără asta, pentru că eu îmi iubesc

micul trio şi
înseamnă că
nu trebuie să

mai refuz vreo invitaţie la Cabo.

- Ar trebui să mă transfer la

Maple Hills pentru distracţie?

zice Xander, bându-şi berea. Nu mi

se pare corect
să plec din
echipa de vis.

Cum o să vă descurcaţi?

- A

cui echipă de vis? îl tachinează

Emilia.

- Noi suntem echipa

de vis, Emilia. Ştii asta, las-o baltă! O să

rămân la
Stanford.
Ling

ciocolata şi bezeaua de pe degete, şi

Russ îşi îngroapă capul în gâtul meu,

şoptind un „încetează”. îl ignor, foindumâ un pic şi prefacându-mă că mă aşez

mai bine, doar ca sâ-i simt degetele

înfigându-se în coastele mele, făcându-mă să mă agit şi să chicotesc. Xander se

încruntă la noi.

- Voi

doi ascultaţi
măcar?
Dezgustător!

Slavă
Domnului
pentru regula

care interzice combinările. M-aş fi

aruncat într-o fosă septică dacă ar fi

trebuit să văd asta în fiecare seară.

- Ascult, zice Russ, dregându-şi

vocea şi cuprinzându-mă în braţe.

Tatăl tău nu lucrează la UCMH? Nu

mi-ai zis asta când ne-am cunoscut? Nu

vrei să joci baschet cu fratele tău,

corect?

- Oh,
deci mă

asculţi. Mai întâi, este tatăl meu vitreg –

să nu-l jignim pe Marele Phil făcându-l să aibă acelaşi statut cu cretinul ăla.

Dave are o titulatură insuportabilă;

nu-mi amintesc cum îi zice. Xander

pocneşte din degete de câteva ori cât

încearcă să-şi amintească. Este şeful

departamentul
ui de sport,
dar nu-i spun

aşa.

Russ se îndreaptă aşa

repede, că aproape mă aruncă în foc.

- Tatăl tău vitreg este Skinner?

Tu glumeşti? Noi doi am împărţit o

cameră timp de zece săptămâni, şi

tu abia acum îmi spui că tatăl tău...

- Tat
ăl vitreg.
- ...

Controlează
întreaga mea
carieră la

colegiu?

- Skinner? zic şi eu.

De ce-mi sună cuno... Oh, Doamne! Sunt

moartă. Să nu mă învie nimeni. S-a

terminat.
Aproape cad
de pe

genunchiul lui Russ. Eşti fratele lui

Mason
Wright?
- Fra

tele vitreg.
Bea din bere
fără vreo grijă

pe lume. Voi doi v-aţi animat brusc.

Vă spun şi eu o mică informaţie, şi

din senin vă interesează şi altceva în

afară de a vă pipăi reciproc. Interesant!

- Eşti înrudit cu duşmanii mei

de moarte! exclam eu, incapabilă să

procesez asta. Mă simt violată!

- Prin alianţa, zice Xander.

Russ mă trage mai aproape,

cuprinzându-mi talia cu braţele lui.

Xander ridică din umeri la amândoi.

- Nu avem acelaşi ADN, aşa că

nu sunt răspunzător de greşelile

lor.

Emilia nu se poate opri din

râs lângă noi, pentru câ ştie cât îl detest pe

Mason.
- Nu-
mi vine sa

cred că asta a fost marea dezvăluire a

serii şi nu voi
doi revoltător
de fericiţi

împreună.

- Ce mai răsturnare

de situaţie, mormăi eu, sprijinindu-mă

de Russ, care-mi pune capul sub bărbia lui.

N-am mai făcut niciodată chestia asta cu

cuibăritul
înainte de
Russ.

Niciodată n-am rămas suficient de

mult timp pentru aşa ceva, dar am

aflat în vara asta că sunt mare fan.

Mă arunc pe pat, dându-mi jos adidaşii şi întinzându-mă.

-Da.

Mă ridică şi-mi trage tricoul peste

cap.

- Ma

i devreme, mi-

ai zis să te
trimit la duş
înainte de

culcare,
pentru că
dimineaţă nu

vei avea timp să-ţi speli părul. Nici

măcar nu ştiu ce înseamnă asta, dar ştiu că ar trebui să faci duş.

încă un

căscat imens.

- Ignoră-mă!

Versiunea mea de mai devreme nu

ştia ce obosiţi suntem. Era optimistă şi proastă.

- Hai de, Roberts!

La duş!
   îmi
încrucişez

sfidătoare
braţele peste
piept,

bosumflându-
mă, până casc
din nou.

- Obligă-mă!
Căscatul meu

se transformă
într-un sughiţ
de surpriză

când mă aruncă peste umăr şi o ia

spre baie. Eşti crud.

îmi dă una

peste fund, şi asta mă trezeşte un

pic.

- Şşş

ttt!

Russ ne
dezbracă
metodic pe

amândoi, şi acum cinci minute aş fi zis

că sunt prea obosită pentru sex, dar palma peste fund şi atitudinea de şef s-ar putea să-mi fi schimbat părerea. Duşul

începe să umple baia cu abur, şi Russ

verifică
temperatura
înainte de a

intra amândoi.

Stă în spatele meu;

nu mi-e ruşine
să zic că
aştept să fiu

aplecată. Dar nu o face, doar îmi ia

şamponul şi
toarnă în
palmă,

întinzându-l apoi între palmele lui.

N-am nevoie să fiu aplecată. Clar

pot să am
orgasm doar
fiindcă mă

spală pe păr.

- Eşt

i perfect,

suspin eu în timp ce degetele lui

îmi masează scalpul. De ce nu m-ai spălat pe păr tot timpul ăsta?

El

chicotește,
începând să
clătească

spuma.
   -            Pro
mit   că   o   voi

face de fiecare dată când vei avea nevoie când suntem acasă.

Acasă. încă

n-am discutat despre ce înseamnă asta

pentru noi. Am aşteptat ocazia să

deschid subiectul într-un mod firesc

şi detaşat.
într-un mod
care să nu

exercite
presiune, în
cazul în care

dulcegăriile pe care mi le-a spus au fost doar de moment.

- Ru

ss, spune-mi un secret!

- Est

e un efort fizic
şi emoţional să
nu mă holbez

toată ziua la fundul tău.

Mă întorc să

mă uit la el;
pieptul lui ud
este lipit de al

meu în timp ce el continuă să mă spele

delicat pe păr,

- Un secret

adevărat.

Se opreşte şi se gândeşte,

frecându-şi ceafa. Mă bucur că are

emoţii, pentru că şi eu am.

- Cre

d că-mi cunoşti aproape toate

secretele.

- Pot să te întreb

ceva? Când el încuviinţează din cap, îmi

dreg vocea în
timp ce caut
un mod uşor

de a întreba ce vreau să aflu. Ce se va

întâmpla când ne întoarcem la şcoală? Ce

suntem?
El îmi cuprinde faţa

în palme şi, când ridic ochii la el,

pare la fel de emoţionat cum mă simt eu.

- Suntem ce vrei tu să fim,

Aurora. Eu sunt un pic îngrijorat că o

să te sperii, dar cred că am fost destul de clar că nu vreau să te las să pleci.

Ce vreau eu este următoarea

mare
întrebare. De
cum sunt cu

el, uit orice am zis despre bagajele

altora, relaţii, bărbaţi. Dar gândurile încă sunt acolo când rămân singură; nu mă

pot abţine. Emilia are dreptate când

zice că am o ştachetă aşa coborâtă, că

sunt
impresionată
de

mediocritate şi mă ataşez uşor de cineva care-mi oferă atenţia şi validarea după

care tânjesc.

Russ nu are nimic

mediocru.

- Vre

au să fim

împreună, zic eu încet, simţindu-mă

brusc de zece
ori mai expusă
decât am fost

când m-a dezbrăcat. Eu n-am avut nici

o relaţie
înainte, dar
vreau să văd

unde poate duce asta. Vreau să fiu

iubita ta.

Se apleacă să mă sărute

şi, chiar şi sub duşul fierbinte, mi

se face pielea de găină pe tot corpul.

- Bun, murmură el pe buzele

mele. Pentru că eu vreau să fiu iubitul tău.

Până ne uscăin şi mă urc în pat,

sunt epuizată.

- De ce nu dormi

aici în noaptea asta?

- N-

am terminat
cu
împachetatul,

draga mea. Am fost distras cât mi-am luat rămas-bun de la câini.

- Dar

tu eşti grozav la a împacheta chestii. O vei face imediat.

- Du-te la culcare,

Ror! zice el încet. Plec după ce

adormi.

Îl trag să se întindă lângă

mine peste cuvertură şi, cu greutatea

braţului lui în jurul meu, adorm

imediat.

Aşa mă bucur că Russ

m-a convins să fac duş azinoapte, pentru că şi eu, şi Emilia am dormit prea

mult în dimineaţa asta.

Nu ştiu la ce oră a venit ea la culcare, pentru că dormeam deja, dar se pare că

nici una din
noi nu s-a
gândit să

verifice dacă cealaltă a pus o alarmă.

Mi-am luat râmas-bun de la Jenna, chiar

dacă nu-i chiar un rămas-bun, pentru că ne va vizita în septembrie, şi acum îi

aşteptăm pe băieţi lângă bagaje.

Xander apare primul cu lucrurile lui, şi mă simt nerăbdătoare.

- Un

de-i Russ?

Xander lasă bagajele la

picioarele
noastre.
- Nic

i măcar două minute nu te prefaci că te

bucuri că mă vezi, Roberts? Mă iei imediat cu „Unde-i Russ”? Mă simt

neapreciat în
prietenia asta.
îl iau în

braţe.

- Mi-e deja dor de

tîne, Xan!

- Aşa mai merge.

Bărbatul tău făcea duş când am plecat eu.

Eu şi Emilia trebuie să plecăin pentru

a nu rata avionul.

- Mă duc să-l

grăbesc.

Alerg – lucru cu care nu

sunt deloc de acord – la cabana lui şi

intru.
Lucrurile lui sunt toate

aliniate
ordonat pe
pat, cheile şi

telefonul mobil în vârful valizei, încă

aud duşul curgând şi, când vreau să

mă duc să-l
zoresc,
telefonul mobil

îi e luminat de un apel de la un număr

necunoscut. Apelul se termină după

ce telefonul sună de câteva ori, şi văd că

are douăzeci
de apeluri
pierdute în

ultimele
câteva minute.

Telefonul se

aprinde din nou în mâna mea, acelaşi

număr ca mai înainte. Apăs pe butonul de acceptare şi ridic telefonul la ureche.

-Alo?

CAPITOLUL 35

RUSS

Aproape că

îmi sare inima
din piept când
deschid uşa de

la baie, şi Aurora stă în dormitor.

Când aude uşa deschizându-se, se întoarce spre mine, şi atunci îmi văd telefonul în mâna ei. Mi se strânge

stomacul,
pentru că
expresia de pe

faţa ei îmi
spune tot ce
trebuie să ştiu

despre cine a sunat.

Ar trebui să-i iau telefonul din mână, să închid apelul, ceva. Dar, în schimb, rămân încremenit în uşă, uitându-mă la el.

- îi

spun, zice ea
încet
persoanei de

la capătul celălalt. La revedere!

Trebuie să spun ceva, dar prin cap îmi

trec toate posibilităţile groaznice în

acelaşi timp.

- N-ar fi trebuit să

răspund la telefonul tău, zice ea. îmi

pare rău! Nu m-am gândit. Era fratele

tău. A zis că a încercat să dea de tine

pentru că tatăl tău a intrat într-un

program
pentru
persoanele cu

dependenţe.
Vor să te
întorci acasă,

pentru a îndrepta lucrurile.

Mă simt lovit de câteva emoţii în

acelaşi timp:
surpriză,
suferinţă,

optimism, furie. Ştiam că trebuia să-i

spun la un moment dat, dar nu eram

pregătit să-i
povestesc
acum.

Se uită la mine cu milă, cum ştiam că

avea să facă, şi frustrarea creşte.

- N-ar fi trebuit să răspunzi la

telefonul meu.

- Ai dreptul să te

superi pe mine, dar nu să mă alungi,

zice ea. îi tremură vocea cu fiecare

cuvânt şi, când ridic privirea la ea, pare devastată. Eu am provocat asta. Eu sunt

cea care strică asta. Am să aştept să-ţi suni fratele, adaugă ea. Să o auzi de la el.

Pot să te ţin de mână şi nu voi asculta dacă nu vrei să fac asta, dar voi fi aici pentru

tine.

Ultimul lucru pe care

vreau să-l fac
este să-l sun
pe Ethan. O

parte din mine
se întreabă
dacă-i

adevărat sau
dacă-i doar
una dintre

tacticile lui ca
să mă
păcălească să

mă întorc acasă şi el să nu fie acolo.

încă o zi în care sunt lăsat să adun

bucăţile din familia noastră şi să rup

câteva din mine în acest proces.

- Nu vreau să faci asta.

Credeam că voi fi mai fericit să aud

că tata a făcut paşi să obţină ajutor real,

dar acum, nu
mă pot gândi
decât la asta:

Ce o crede ea despre mine?

- Ru

ss, te rog, nu mă alunga! Eu ţi-am spus

totul despre familia mea, şi ştii că înţeleg.

- Nu înţelegi! mă răstesc. Nu-i

acelaşi lucru.

Capul îmi cade în mâini;

stomacul îmi e agitat, în timp ce gândurile îmi scapă de sub control.

Nu aşa

trebuia să se termine vara asta.

Este incredibil cum ruşinea umple

crăpăturile create de alţi oameni.

Pentru fiecare fractură provocată de

acţiunile tatei,
umilinţa a lipit
totul la loc.

Telefonul de la Ethan a lovit ca un

târnăcop în tot.

- Cre

d că eşti mai supărat pe mine decât

merit, zice ea,
lăsându-se pe
vine în faţa

mea. Urlă la mine, Russ! Hai să ne

certăm pe cât
de supărat eşti
pe mine, şi eu

pot să ţip la
tine că mi-ai
ascuns lucrul

ăsta imens timp de luni întregi, şi

putem să ţipăm unul la celălalt până

îţi dai seama
că nu mă
sperie ideea

de a te ajuta să îţi duci poverile. Şi ne vom împăca. Şi te pot sprijini aşa

cum şi tu mă sprijini.

- Şti

u, îmi pare rău! Nu m-am gândit! A tot

sunat, şi numărul nu era salvat în

agendă... Ştii cum este semnalul aici,

poate, dacă n-
aş fi răspuns,
s-ar fi pierdut

din nou. Nu ştiu, Russ. Am crezut că s-a

întâmplat
ceva, dar n-ar
fi trebuit să

răspund. Chiar îmi pare rău.

Trec cu

mâna peste faţă şi oftez. îmi vine să

urlu.

- Bai
a este chiar

aici. Ai fi putut
să mă chemi,
să strigi după

mine, ai fi putut să faci orice.

- îmi pare rău, Russ, zice ea

cu voce tensionată. Am crezut că era

urgent. Nu m-am gândit.

- Ţi-

am mai spus, o
face ca să mă
oblige să

răspund. Sună
de
nenumărate

ori, până mă enervez suficient şi

răspund.

- Am uitat. Numărul

nu era salvat, şi nu m-am gândit. A fost o greşeală, şi îmi pare rău.

Sunt prea

multe de procesat deodată. Nu

pot să gândesc corect când sunt în

preajma ei.

- Ar trebui să pleci.

- Am zis că-mi pare rău, subliniază

ea, venind spre mine. Chiar îmi pare

foarte rău. Ştiu că probabil e

mult pentru tine. De ce nu mi-ai spus că tatăl tău are probleme cu dependenţa?

Am crezut că ne-am spus toate

secretele...
- Pe
ntru că nu

voiam să te
uiţi la mine
cum o faci

acum, Aurora, zic eu direct. Ruşinea

ustură. Pentru că nu eram pregătit să-ţi

spun, şi acum
n-am de ales
în privinţa

asta.

Cuvintele
sunt aşa

tăioase, că
abia mă
recunosc eu

însumi când le aud. îl aud pe el în felul în

care vorbesc
cu ea; cel mai
mare coşmar

în faţa ochilor mei. A găsit o cale să o distrugă şi nici măcar nu ştie că ea există.

Mă aşez pe patul lui Xander,

suficient de departe de ea încât să simt că încă pot să gândesc, chiar dacă în capul

meu înoată
gânduri şi nici
unul nu are

sens.

Nu vreau să ţip la ea. Nu

vreau ca ea să
poarte povara
asta, mai ales

ştiind că astăzi trebuie să-şi înfrunte

familia.

- Do
ar du-te, zic.

Nu vrei să-ţi pierzi zborul.

- Nu

voi putea să
nu mă gândesc
la asta până o

să ştiu că suntem bine. îi tremură

mâinile în timp
ce le sprijină
pe genunchii

mei. Te rog nu mă alunga! zice ea cu

voce abia şoptită.

Mă sărută

pe frunte când se ridică, şi-i simt lacrimile cum îi cad pe pielea mea. Vreau să o

prind şi să o
ţin lângă mine,
dar nu merit

asta. Inspiră adânc, însă nu mă pot uita la

ea.

- Ca să ştii, chiar

sper că tatăl tău va fi bine şi că tu te vei vindeca de asta. îmi pare rău că am aflat

înainte ca tu
să fii pregătit
să-mi spui.

Simt ca şi cum ia jumătate din

mine cu ea când, în sfârşit, înalţ

capul să o văd
cum pleacă şi
primesc

răspunsul la
întrebarea
care m-a

sâcâit toată vara.

Este mai

greu să o văd
cum pleacă
decât să mă

trezesc şi să nu o mai găsesc acolo.

Ştiu că am dat-o în bară înainte să ies

din cabană cu valizele mele şi mă urăsc.

în camera mea n-am avut semnal cât să-l

sun înapoi pe Ethan, aşa că am hotărât să o fac de pe drum. O să-l sun şi pe J.J-, să-i spun că nu mai vin. Deşi nu vreau, ştiu

că trebuie să
mă duc acasă
şi să înfrunt

orice mă aşteaptă. Mi-e dor de Aurora,

şi asta n-are sens, pentru că eu sunt

motivul pentru care ea nu-i aici, şi mă

urăsc şi
pentru asta. O
voi suna de pe

drum, o să-i cer iertare, o să mă rog să nu o fi rânit prea tare.

Am trimis-o

să-şi vadă tatăl
crezând că
sunt supărat

pe ea şi că a făcut ceva greşit, când e

vina mea,
pentru că nu
ştiu cum să

procesez
situaţia fără să
mă închid ca

un dobitoc. Nu pot nici măcar să mă bucur de drumul prin tabără spre camioneta

mea, în ciuda faptul că în ultimele zece săptămâni am fost mai fericit decât în toată viaţa.

Mă tot gândesc la

acelaşi lucru: normal că a răspuns la

telefon. Este iubita mea, şi n-ar fi o

problemă
pentru o
persoană

normală. Dar eu nu sunt normal. Am

permis rușinii
și umilinței să
mă roadă ani

întregi, speriat
că, dacă las pe
cineva

înăuntru, lucrurile vor merge rău. Nu

am lăsat-o să intre, nu complet, şi am

reuşit oricum să stric ce era între noi.

Ţin capul plecat când trec pe lângă

oamenii cu care am lucrat,

sperând că nu
mă observă
sau că nu vor

să-şi ia rămas-bun. Din fericire, nu mă

opreşte nimeni; am cheile în mână

şi sunt gata să
plec de aici cât
de repede pot.

Mă uit la picioarele mele, care

scrâşnesc în parcarea prăfuită, când

o aud cum îşi drege vocea, obligându-mă

să ridic privirea. Este înconjurată de

valizele ei şi-şi
roade
unghiile,

bătând nervos din picior.

- Eu

n-am implorat niciodată un bărbat, zice

ea, şi, deşi vocea îi pare încrezătoare, nu arată aşa.

Ştiu ce important este

asta pentru ea. Ştiu de ce fel de curaj este nevoie.

- Dar eşti primul

pentru mine din multe puncte de

vedere,

adaugă.

- Ror

y.

- Nu vreau să fii

prima mea inimă frântă. O altă parte

din mine se rupe. Ori urcăm

amândoi în camionetă şi în următoarele

patru ore stăm de vorbă, ori nu zicem

nimic şi, când ajungem la Maple Hills,

ne vedem de drumurile noastre. Poţi

să-mi spui cât
de puţin sau
de mult vrei

despre tatăl tău. Tu controlezi cât

eşti pregătit
să-mi zici. îşi
ridică

bagajele. Dar poţi să-mi spui totul legat de cum te simţi. Vrei să fim împreună? Aşa

o facem. Fără erori de comunicare,

Russ. Ne spunem secretele.

- îmi
pare aşa rău,
Ror. Ea îşi lasă

bagajele în timp ce eu mă grăbesc spre

ea, strivind-o
într-o
îmbrăţişare.

Mă simt mai bine când o am în braţele

mele din nou. Voiam să te sun şi să îmi

cer scuze de cum porneam la drum. Nu te

merit.

- Ba da, zice ea

tăios. Ba mă meriţi. N-am nevoie să îţi

ceri scuze. Nu-i nevoie să te pedepseşti că ai fost copleşit. Am nevoie doar să

nu mă alungi.

Simt cum ma lipeşte la

loc cu fiecare cuvânt.

- Şi

nunta?

- Tu eşti prima mea

opţiune, Russ,
şopteşte,
îngropându-şi

capul în gâtul meu. Unde mergi tu merg

şi eu. Nu trebuie să înfrunţi asta

singur.

- Dar tatăl tău...

- ...
Va
supravieţui.

Cred că ştim amândoi deja că oricum nu-i pasă de fapt. Pot să încerc să întorc

lucrurile în diverse moduri cât să simt că

deţin
controlul, dar
hai să fim

sinceri,
probabil nu aş
fi invitată dacă

n-ar fi presa acolo. Ridică din umeri.

Dacă voia să-i ascult solicitările,

poate ar fi trebuit să mă tragă la

răspundere în toate dăţile în care am

încălcat
regulile.
- îmi

pare aşa rău pentru cum m-am purtat mai

devreme. Sunt tare norocos să te am.

Gura ei o strivește pe a mea, cu

frenezie şi
disperare, şi
nu egalez tot

ce-mi oferă ea.
încă mă sperie
spre ce ne

îndreptăm, dar
ştiu că-mi va fi
alături.

Nu-mi ia mult să-i pun lucrurile în

portbagaj şi să pornim la drum. Ştiu că

trebuie să încep să vorbesc. Să o

luăm pe căi separate nu este o opţiune

pentru mine,
şi, dacă ea
pleacă,

singurul vinovat sunt eu. Eu voi fi

cel care a îndepărtat-o, când ea

încerca să ne apropiem.

Stă tăcută

lângă mine cât
il sun pe J.J.
să-i spun că

nu-l voi vizita. Bineînţeles că este

dezamăgit,
dar, de cum
rostesc

„dramă de familie”, îmi zice să nu-mi

fac griji şi că ne vedem data viitoare când

vine în L.A.
- Est
e un pic ca un

frate, nu-i aşa? zice Rory încet când închei apelul.

- Da, este ca fratele

mai mare pe
care l-am vrut,
dar nu l-am

avut.

încuviinţează din cap.

- Cum este Jenna pentru mine.

în vieţile noastre avem aşa multe

lucruri care se oglindesc, şi trebuie să am încredere că, dacă cineva mă va înţelege

şi mă va ajuta,
ea va fi aceea.
Mi-a întors

lumea cu fundul în sus, şi nu există

motiv să nu o facă acum.

- Tat

a are o dependenţă de jocurile de

noroc, zic eu,
fără să-mi iau
ochii de la

drum. în mare parte, curse de cai, pentru

că-i uşor, dar
îi plac şi
cazinourile şi

pokerul. Când eram mai mic, o dată m-a

lăsat cu orele în maşină în faţa unui

cazinou.

Atunci şi-a dat mama seama

că el avea o problemă. Consumă şi

alcool, dar mereu a fost din cauza

pariurilor. Că
sărbătorea sau
îşi plângea de

milă, ştii?

-Da.

- Mi-

e ruşine, şi de asta nu am vrut să-ţi spun.

Ce fel de părinte ar alege o bucată

de hârtie în locul copilului său? Ce spune asta despre mine dacă nu valorez mai

mult decât nişte cote de doi lei şi un

cal? Nu-mi pot reţine râsul. Ţi-am spus

despre
lucrurile
oribile pe care

mi le-a zis. Asta se întâmpla în

momentele
când era beat
sau când eu

nu-i trimiteam bani. Când auzi ceva de

suficient de multe ori, începi să crezi, Ror. Nu voiam să crezi despre mine

ce crede el.
- N-
aş putea

niciodată, zice ea imediat, frecându-mi

ceafa cu paîma. Pentru că nu sunt

adevărate
acele lucruri.
- Nu

mi-am dorit decât să se facă bine.

Când a venit aici în ziua aia când am fost prinşi şi ţi-am zis că s-a certat cu

mama, el mi-a mărturisit că mama l-a dat afară. A zis că se va face bine, dar n-am vrut să-mi fac speranţe că aşa va fi. Când mi-ai spus ce a zis Ethan, ai dreptate, m-am simţit copleşit. Copleşit

pentru că în sfârşit ştiai. Pentru că este ce mi-am dori de ani buni. Pentru că nu

pare real. Este
ca atunci când
îţi doreşti ceva

extrem de mult, dar, când obţii acel

lucru, pare prea bun să fie adevărat. M-a dezamăgit aşa frecvent, că mi-e teamă să cred că, de data asta, lucrurile se

vor schimba.

- Mi-ai spus că a

aştepta
schimbarea
este ca şi cum

ţi- ai vârî mâna în foc în mod repetat şi te-ai aştepta să nu te arzi, zice Aurora.

Vreau să te ţin
de mână ca să
nu fii nevoit să

o bagi în foc,
Russ.
Recuperarea e

grea pentru toţi, nu doar pentru

dependenţi; şi pentru tine. Se pare că tatăl tău a făcut paşi să fie mai bine, dar nu te va forţa nimeni să-l ierţi. O să mă

lupt fizic cu fratele tău dacă încearcă.

- Şi dacă te arzi şi tu? Familia

mea este un dezastru.

Ea râde, şi

jur că
zâmbetul ei ar
putea să

repare orice.

- Focul nu poate să

ardă foc. Fac
Maple Hills
una cu

pământul
înainte să aibă
şansa să te

mai facă să te simţi prost. Şi familie

dezastru? Alo!
Copilul-model
pentru

problemele cu tatăl este chiar aici.

îi iau mâna şi o duc la gură.

- Cu mine nu trebuie să-ţi

fie niciodată ruşine, Russ. Poate că

universul nu încerca să-şi bată joc de

noi. Poate ştia că avem nevoie unul de

celălalt, căci eu am nevoie de tine. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat

şi, mai important,
vreau să-ţi fiu

alături în orice mod vrei tu să-ţi fiu.

- Nici măcar nu ştiu ce presupune

recuperarea.
Nu ştiu ce înseamnă să

îndrepte lucrurile. Cum dracului o să

facă asta? A trecut atât timp.

- De ce nu-l suni pe fratele tău ca

să auzi de la el, şi orice nu înţelegem caut pe internet? Nici măcar nu o să-i spun că este un măgar.

- Mulţumesc,

Aurora!

Ea se apropie şi mă

sărută pe obraz.

- Mu

lţumesc că nu m-ai ţinut aici în tăcere

vreme de patru ore.

Intru în

dormitorul
meu de mână
cu Rory şi am

imediat un déjà-vu.

Acel Russ,

cel care se prefăcea încrezător, n-

ar fi crezut că
asta-i situaţia
în care suntem

câteva luni mai târziu. Nefiind genul

care să
închidă ochii
când nu e

cazul, Aurora mă ocoleşte şi se aşază pe biroul meu.

- Vrei să jucăm

roluri?
   îmi dau ochii
peste cap şi

mă duc între picioarele ei, prinzând-o sub coapse şi aruncând-o pe patul meu,

făcând-o să țipe.

- Hei

, n-ai fost aşa dur cu mine!

- Da,

pentru că eram speriat, zic eu,

aruncându-mă lângă ea. Eu nu am fete ca

tine, şi-mi făceam griji că o să te văd

cum termini şi
pentru mine o
să se termine

jocul, în
pantalonii mei.
- înc

rezător că puteai, zice ea, tachinându-mă

şi
rostogolindu-
se ca să vină

deasupra mea. De unde ştii că nu mă

prefăceam?

- M-aş fi sufocat

între
picioarele tale
înainte să te

las să te prefaci.

Băieţii sunt

la J.J. pentru petrecerea de casă nouă, şi, după ziua pe care am avut-o, cred că-i o idee bună să scap de stres într-un mod

sănătos. îi
deschid
picioarele

peste şoldurile mele şi urc cu mâinile pe

coapsele ei
până ajung
sub rochia

subţire de vară, apoi îi sună telefonul

mobil.

- Suntem destinaţi

să fim întrerupţi mereu? gem

eu. Credeam că s-a terminat cu asta când am plecat de la Honey Acres.

- Ştii cine este, zice ea, dându-se

jos de pe mine şi luându-şi telefonul.

îndreaptă ecranul către mine, şi

numele
apelantului
este „Omul

care Plăteşte Chiria”.

N-am vorbit

despre faptul că Aurora ar trebui să fie acum în Palm Spring. Am fost prea

distras de propria problemă, şi

bănuiesc că ea n-a vrut să vorbească

despre asta.
N-am avut
nimic de

adăugat când ea a zis că el n-a pedepsit-o niciodată.

Apasă pe buton pentru a

accepta apelul şi-l pune pe speaker, dar, chiar şi înainte să spună „salut”, face

ceva ce n-am văzut-o făcând de săptămâni:

zâmbeşte
forţat.
- Bu

nă!

Vocea ei nu-i naturală, nu-i

vocea iubitei mele, şi urăsc asta.

- Un de dracului eşti, Aurora?

Câteva cuvinte, şi-mi fierbe sângele.

- Nu vin, tată. îşi mestecă

interiorul obrazului, şi eu o trag pe

pat, lăsând-o să stea între picioarele

mele desfăcute, cu capul sprijinit

pe umărul meu. A intervenit

ceva, scuze!

- Ast
a nu răspunde

la întrebarea mea. Te-am întrebat unde

dracului eşti?

- Sunt în Maple

Hills.
- Pu
neţi imediat

fundul în
maşină.
Vorbesc

serios, Aurora!
De data asta,
nu mă mai joc

cu tine, nu
strica asta
pentru toată

lumea.

O strâng un pic mai tare.

- Am zis că nu vin.

- Vin

să te iau.

- Nu sunt acasă.

Mă aplec pe
lângă ea şi
apăs pe

butonul de mut, ca tatăl ei să nu ne audă, în timp ce el se lansează într-o predică despre cât de egoistă şi imatură este.

- Sunt aşa mândru de tine. Eşti

atât de puternică, Rory. Să nu-l

laşi să te intimideze să faci ceva ce nu vrei. Valorezi mai mult decât nişte poze într-o revistă. Dacă trebuie să zâmbeşti

forţat, meriţi mai bine.

Ea îl scoate

de pe mut
când el
termină de

urlat.

- Nu-mi pasă că eşti

supărat pe mine, tată. Nu-mi place cine

sunt când te las să-mi dictezi cum să

mă port. O strâng şi mai mult. Am

petrecut mult timp fiind nesăbuită ca

să-ţi atrag atenţia, pentru că măcar

atunci îţi aminteai că exist. Mă faci

să mă simt ca
şi cum nu
merit să rămâi

pe lângă mine.
Nu te mai las
să mă răneşti,

pentru că am oameni în viaţa mea care

mă plac pentru mine însămi.

- Da
că ajungi în
următoarele

două ore, o sa ne prefacem că această

conversaţie n-a avut loc niciodată, zice el, fără vreun dram de emoţie în

voce.

- Sp

er să fii fericit

în căsnicie, dar eu nu voi fi acolo. Nu

mai zâmbesc fals pentru tine. La

revedere, tată!
închide, şi
mă aştept să

izbucnească în lacrimi, dar nu o face; se afundă în mine, şi eu o strâng şi mai

mult în braţe.

- O să te strivesc

dacă te strâng mai tare.

- Nu

mă
deranjează.
- Cu

m te simţi?

- Spr

ijinită, zice ea.

- Nu asta am întrebat,

iubito.

O sărut pe gât, şi, pentru

un moment,
este tăcută,
lucru cu care

încă nu sunt obişnuit.

- Mă

simt mai uşoară, de parcă am luat,

în sfârşit, decizia corectă şi ştiu

că mă va ajuta să merg mai departe, acum că i-am spus. Poate, dacă asta il face să se schimbe, putem să lucrăm la

relaţia
noastră. Poate
îl va trezi.

- Sp
er.
Stăm în

tăcere cinci minute, şi nu mă lasă să-i

dau drumul
până când îi
sună iarăşi

telefonul. O simt cum încremeneşte

in braţele mele, doar ca să se relaxeze

când il ridică şi vede că nu-i tatăl ei.

Acceptă
apelul, şi
ecranul se

umple cu imaginea unei brunete cu un

zâmbet imens, între ea şi femeia din

braţele mele
nu există nici
o asemănare

până când aceasta ridică ochelarii de

soare,
punându-i pe
creştetul

capului, şi văd aceiaşi ochi cu care sunt obişnuit.

- Oh, deci faza cu

iubitul este
adevărată,
este primul

lucru pe care-l
zice Elsa.

Aurora

coboară
camera, ca din
mine să

rămână mai puţin pe ecran.

- Mama a zis că ea are un motan

şi tu un iubit. Am crezut că iar a

amestecat medicamentele cu vinul.

Nu pot să mint, accentul britanic mă ia

pe nepregătite
în primă fază.
- Bu

nă şi ţie!
Aurora se
foieşte în

braţele mele. Ce faci? De ce mă suni? Eşti liberă să răspunzi la orice alte

întrebări pe care poate le-am ratat.

- I te
opui şi tu
dragului de

tata o dată, şi brusc ai atitudine, zice ea. Stai aşa, am ajuns la o probă de

rochie.

O auzim pe Elsa vorbind

rapid cu cineva într-o limbă pe care

nu o recunosc,
şi Aurora se
aşază un pic

mai dreaptă.

- Ei,
cu cine

vorbeşti în italiană?

- Su

nt la Milano la o probă de rochie pentru

Săptămâna
Modei de luna
viitoare.

Aurora rămâne cu gura căscată.

- Nu te duci la nuntă?

Elsa încreţeşte nasul, şi este

aceeaşi
expresie pe
care o are

Aurora când este îngrozită.

- Cu

femeia de la meteo?
Doamne, nu!

Nu mă las fotografiată în ceva ce poate

fi făcut în trei săptămâni.

- Cre

deam că mă
suni ca să mă
convingi să mă

duc.

Elsa râde, şi Aurora

respiră,
relaxându-se
un pic în

braţele mele.

- Te sun să te

felicit că, în sfârşit, ai coloană

vertebrală.
Sunt mândră de tine,

surioară!

- Uh, mulţumesc,

cred, mormăie ea. El ştie că nu mergi în

Palm Springs? O să fie realmente

supărat pe noi. Ştiu că pe mine este deja supărat.

- N-am idee şi nici

nu-mi pasă. Şi nici ţie n-ar trebui să-ţi pese. Eu i-am redirecţionat apelurile către cabinetul unui terapeut din Londra. îţi

sugerez să faci la fel. Dumnezeu mi-e martor că omul are nevoie.

Nu mă pot abţine şi pufnesc, dar

încerc să înăbuş sunetul,

ascunzându-mi faţa în părul Aurorei.

- N-am uitat de tine, iubitul

misterios şi fără faţă, zice ea, făcându-mă să încremenesc. Ai noroc că

sunt înţepată de ace, dar la un moment

dat te voi interoga.

- Ba

nu, zice Aurora. Va uita.

- Ră
mâi supărată
pe patriarhie,

Ror. ***Ciao!***
Aurora
aruncă

telefonul pe pat lângă noi şi se întoarce,

urcându-se
peste
picioarele

mele, cu capul lipit de pieptul meu şi cu braţele în jurul taliei mele. O mângâi pe păr, fără să spun altceva. Mai trec cinci

minute de tăcere, şi nu-mi amintesc

un moment în care ea să fi fost aşa

tăcută.

Într-un final, se ridică de pe

trunchiul meu, aşezându-se cu faţa spre

mine.

- De ci aceasta a

fost Elsa.

- Aceasta a fost

Elsa, repet.
Este...
- Est

e foarte Elsa.

- Cum te simţi? o

întreb din nou.

Coboară cu mâna pe

lateralul feţei mele, atingându-mi

uşor

maxilarul.

- înc

ă sprijinită.

CAPITOLUL 36

RUSS

- Chi

ar eşti
enervantă
când se

doarme lângă tine, ştii asta? zic eu, trăgând

un tricou
peste cap.
Aurora

ridică ochii la mine În timp ce se întinde

în mijlocul
patului meu,
cu părul ei

blond în toate direcţiile.

- Ai

mai dormit lângă mine.

- Cre

d că în tabără
nu ai sărit
calul pentru că

n-ai avut
camera ta.
Acum, că ai

spaţiu, eşti un junghi. La un moment dat, m-ai lovit îngrozitor; m-am simţit ca o

minge de fotbal.

- îmi

pare rău, zice ea sarcastică. Preferai să plec în timp ce dormeai?

- Câ

nd dormeam
sau când eram
la baie?

- Au
ci, prea
proaspătă

amintirea
pentru a
glumi, zice ea

jucăuş. Ştii ceva, Callaghan, mă

duc la Cabo
să-l văd pe
prietenul meu

Clay. Fac pariu că el nu va fi un tiran.

- înc
erci să mă faci
gelos? Mă

încalţ şi-mi iau cheile din sertar. Pentru că

funcţionează.

- înc

erc să te fac să mi-o tragi.

Se ridică în

fund, şi părul îi cade peste umeri. Chiar este cea mai frumoasă femeie pe care

am văzut-o vreodată. Nu-mi vine să

cred că-i a
mea.

- Glu

mesc. încerc doar să te fac să râzi, ca să fii binedispus astăzi.

Aplecându-

mă să o sărut
de la revedere,
mă forţez să

nu mă bag la loc în pat cu ea.

- Putem să facem asta mai

târziu. Trebuie să plec înainte să mă

răzgândesc.

- Eşti sigur că nu

vrei să vin? Pot să rămân în maşină.

- Sunt sigur. Vreau să te păstrez

pentru mine cât de mult pot.

- Nu-i nevoie să zici mai mult,

spune ea, aruncându-se pe perne. Voi

fi chiar aici,
aşteptându-te
când ajungi

acasă. Ţine minte că poţi să pleci

oricând, şi, daca eşti prea copleşit să

conduci,
spune-mă şi-ţi
comand un

Uber.

Niciodată până acum nu

mi-am dat seama de cât de important

este să ai pe cineva cu care să-ţi împărţi

îngrijorările.
Am crezut că
cea mai mare

uşurare a fost
că am putut
să-i povestesc

despre
chestiile care
s-au petrecut

deja, dar cel mai important este să le

trăim împreună. Să ştiu că va fi

aici,
aşteptându-
mă, indiferent

de starea în care mă întorc, este o

alinare mai mare decât ca ea să mă

aştepte în faţa
casei
părinţilor mei.

- Ce planuri ai cât sunt plecat?

- Le sun pe Emilia şi Poppy şi

apoi mă gândeam să o întreb pe

mama dacă vrea să mergem la

cafeneaua
Kiley să bem o
cafea.

Mama Aurorei i-a trimis un

mesaj azi-
noapte cu
„mândră de

tine, puişor”, aşa că Aurora presupune că

tatăl ei a sunat
la scurt timp
după ce ea i-a

spus ca s-a saturat.

- Şi

s-ar putea să-mi ascund lucrurile în

camera ta, ca sa nu poţi aduce fete

care să-ţi danseze în poală aici când

începe şcoala.

- Sta

i, ce?

- O să ascund bilete în feţele

de pernă. Chiar şi numai feţele de

pernă şi sunt suspecte; stai să vezi când le

arunci pe pat
şi ceva
foşneşte sub

capul lor.

- Eşt

i dezaxată, zic

eu chicotind,
aplecându-mă
să o mai sărut

o dată. Mulţumesc că încerci să mă

distragi!

- Da. Rânjeşte. Clar

era o
distragere...
Oftez,

pentru că trebuie să plec, dar aş

putea juca jocul ăsta cu ea toată ziua.

Este ciudat că nu sunt copii care să ne

întrerupă şi că
nu trebuie să
ne mai facem

constant griji
că părem prea
apropiaţi. Este

excitant că suntem deja aşa fericiţi

împreună şi că
adevărata
parte a relaţiei

noastre abia începe. O sărut din nou,

spunându-mi
iar că va fi
ultima oară,

pentru că plec.

- Poţ

i să fii cuminte

cât sunt plecat?

- De

obicei, cu motivaţia potrivită.

- Şi ce te-ar motiva? Eu să

cred că eşti cuminte?

Ea clatină

din cap.

- Tu deja crezi că

sunt un înger.

- Nu-i adevărat. De

cele mai multe
ori, eşti opusul
angelicului.

- Vre au o jachetă Callaghan.

Dacă devin iubită de hocheist, am

nevoie ca toate admiratoarele

să ştie că eşti al meu.

Al meu.

- S-a făcut.

- Suc

ces! Sunt mândră de tine şi te rog

ţine minte să
mă suni dacă
ai nevoie de

mine.

- Aşa fac, promit!

Pa!

După ce ieri pe drumul

spre casă am vorbit cu Ethan, mă

simt un pic mai bine pregătit

pentru situaţia care mă aşteaptă. Mi-a

promis că va fi o discuţie de familie

informală,
pentru a vorbi
despre lucruri

într-un mod sănătos, şi a zis că tata are ocazia să-şi ceară scuze pentru

acţiunile lui
din trecut.
Este o ocazie

ca noi să reconstruim şi să ne

vindecăm,
exact cum am
vrut.

Când
parchez lăngă
casa părinţilor

mei, pe alee este o maşină închiriată, deci ştiu că el este deja acolo. Formaţia lui are o mică pauză între spectacole, de

asta a insistat să ne întâlnim acum. Scot cheia din contact şi-mi cam doresc ca

Rory să fie aici, dar în acelaşi timp

mă bucur că
nu este.
Scot

telefonul, îi trimit un mesaj, rânjind

din nou la cum s-a salvat în telefonul meu.

A zis că vrea să ştiu care este ea, ţinând cont de toate fetele pe care le voi atrage cu noua mea încredere.

Rory

(blonda
sexy):
Este

ciudat
că mi-e
dor de

tine?

Cine-i?
Ce

amuzant!
Şi mie
mi-e dor

de tine.
Succes x

Ethan bate

În geamul de lângă mine, încruntându-se la mine, şi simt că mă uit într-o oglindă care mă îmbătrâneşte.

- Grăbeştete! zice el nerăbdător. Te aşteptăm.

Primul gând este că ar trebui să

pornesc motorul şi să plec. Mi-am

dorit de atâta
vreme ca tata
să se schimbe,

că mi-e teamă să fac pasul ăsta.

Anxietatea bubuie prin mine ca o

furtună, dar încerc să-mi spun că

lucrurile nu pot merge mai rău. Am vrut o schimbare, şi acum s-ar putea

întâmpla.

Ethan nu mă aşteaptă să-i

răspund
înainte de a
intra înapoi în

casă, şi cobor
lent şi-l urmez.
Nu mi-a plăcut

niciodată casa
asta şi
niciodată nu

m-am simţit acasă. Părinţii mei au vândut casa copilăriei mele ca să o cumpere pe

asta mai mică
într-o zonă mai
proastă,

spunând tuturor că au trecut la o

casă mai mică
după ce Ethan
s-a mutat şi eu

mă pregăteam
pentru
colegiu.

în realitate, au folosit diferenţa

pentru a plăti datoriile de la jocuri ale

tatei, ceea ce
l-a făcut să o
ia de la capăt

cu
împrumuturile
. Când intru,

mă simt ca un străin, chiar dacă pe pereţi este faţa mea.

Toată lumea stă în camera

de zi, şi în aer
pluteşte
tensiunea,

care nu-i ceva
neobişnuit
pentru familia

mea. Mama e prima care acţionează,

ridicându-se şi îmbrăţişându-mă strâns.

- Bună, mamă!

- Mi-

a fost aşa dor de tine, zice ea, părând că

se rupe. Ia loc!
Aşa mă bucur
că eşti aici!

- Vă lăsăm să staţi de vorbă, zice

Ethan, trecând să o scoată pe mama din

cameră cu el.

- Sta

i, ce? Inima

începe să-mi bubuie. Mi s-a zis că vom

avea o discuţie
în familie, nu
că eu şi tata

vom discuta separat. Nu asta ai zis,

Ethan.

Mă ignoră, şi primul meu

instinct este să mă ridic şi să plec. Tata arată mai bine decât în urmă cu câteva

săptămâni, când l-am văzut ultima

oară. Pungile de sub ochii lui nu mai sunt negre, faţa îi este mai puţin sfrijită, îi văd

lucrurile
împrăştiate
prin   camera

de zi.

- Te-

ai mutat

înapoi?

El încuviinţează

din cap.

- Dor
m în camera

de oaspeţi. Stăteam într-un motel,

vorbeam zilnic cu mama ta. Am vorbit

mult. Simt că, pe moment, nu fac decât să vorbesc, dar este bine. Mă bucur că

lămuresc
lucrurile şi că
lucrez la a fi

mai bine.

- Nu ştiu ce

înseamnă ***să îndrepţi greşelile***,

tată. Am citit despre asta şi am auzit, dar nu ştiu ce înseamnă pentru noi.

- Vreau să încep prin a spune

că-mi pare râu, Russ.

Nu spun

nimic. Nu pot să spun nimic pentru că mi-e

teamă să
deschid gura.
- Şi

vreau să-ţi mulţumesc, adaugă el.

Nu pot să o ascund, faza cu mulţumitul

m-a luat pe nepregătite. Nu sunt

obişnuit ca tata să-şi asume

vinovăţia în
loc să o
arunce pe

toată lumea. Mereu exista un motiv

pentru care era prostdispus

sau avea o zi proastă şi se învârtea în

jurul faptului
că nu făceam
ceva suficient

de bine.
- în
ziua aia la

spital, când
mi-ai spus
cum te făceam

să te simţi, am
crezut că ăla-i
fundul

prăpastiei, dar nu a fost, pentru că nu

m-am schimbat. Am fost umilit de

faptul că mi-am făcut propriul fiu să

creadă lucruri josnice despre el însuşi – şi de ce să nu crezi asta? Eu trăiesc cu

mine de ani buni fără să-mi pese de

nimeni sau de nimic. Dar eu tot nu m-am

schimbat.

- Dar de ce? De ce

n-a fost suficient?

- Pe

ntru că trebuia să cad mai mult. Şi

am căzut,
până când
mama ta m-a

dat afară şi chiar am atins fundul

prăpastiei. Nu voiam să admit că

aveam o problemă.
Este uşor să

ascunzi
dependenţa
de jocurile de

noroc, pentru că nu există semne fizice.

Nu-i ca drogurile sau ca alcoolul, nu

vede nimeni
ce se petrece.
Te convingi că

nu afectează pe nimeni altcineva în

afară de tine. Se sprijină pe genunchi,

mâinile
tremurându-i
în timp ce le

ţine unite. Dar ăla a fost momentul

meu de cotitură. De acolo lucrurile

au început să se îmbunătăţeasc

ă. Nu vreau să fiu cineva pe care tu îl

urăşti, Russ. Nu vreau să fiu cineva care te răneşte.

-                Eşt

i   expert   în

minciună,
tată. De ce ar
trebui să te

cred că nu ne târăşti după tine fără să te schimbi?

- Pe

ntru că

mândria m-a împiedicat să cer ajutor

înainte. Când jucam, nu ştiam să

pierd, dar am rămas optimist ca

următorul
pariu va fi cel
corect. Iau

acel optimism şi-l aplic în recuperarea

mea.

- Când jucai?

încuviinţează din cap, frecându-şi

ceafa, un obicei pe care nu l-am

observat
vreodată
înainte.

- N-am mai jucat de când te-am

văzut în tabără. Ştiu că nu-i mult, dar

este cea mai lungă perioadă în

cincisprezece ani. Am mers la întâlnirile

Jucătorilor
Anonimi şi o
să încep

consilierea, să încerc să procesez o

parte dintre lucrurile pe care trebuie să le procesez.

Sunt copleşit de

informaţii şi totul încă mi se pare prea bun ca să fie adevărat. Ştiu cât de

important este
asta şi ştiu că
ar trebui să fiu

fericit, dar am în creier un mic sentiment sâcâitor care-mi spune să nu-mi fac

speranţe şi să continui să-l ţin la distanţă.

- Ai vreo întrebare pentru mine?

zice el.

Am milioane de întrebări,

dar nu-mi vine nici una în minte.

-Nu.

- Trebuie să ai

câteva.

Stăm tăcuţi un întreg

minut, şi încerc să mă gândesc la ce

vreau să-l întreb. Mi-am petrecut aşa

mulţi ani încercând să nu

interacţionez cu el, încât nu-mi amintesc cum să fac asta acum. Este ca şi cum

încerci să
foloseşti un
muşchi pe

care nu l-ai
folosit de
foarte mult

timp.

- Nu

am.

- Păi
, dacă-ţi vine
vreo întrebare,

poţi să mă întrebi oricând. O

parte din recuperarea mea

presupune să
îndrept
lucrurile cu

oamenii pe care i-am rănit prin

dependenţa
mea şi ştiu că
te-am rânit. La

JA se spune că cea mai bună formă de a-ţi

cere scuze
este
schimbarea de

comportament
, şi sper că, cu
timpul, mă vei

vedea
devenind
cineva în

preajma
căruia să vrei
să fii.

- Şi eu sper asta.

- Fra

tele tău mi-a făcut legătura cu o

organizaţie
care mă ajută
cu datoriile şi

imi dau sfaturi despre cum să-mi

gestionez banii. Am ascuns lucruri

de mama ta foarte mult timp. Vreau

să-ţi dau înapoi banii pe care i-am luat de la tine.

- Nu-mi pasă de

bani, zic eu instantaneu.

- Aşa

o fi, dar sunt ai tăi, şi n-ar fi trebuit niciodată să- ţi cer bani. A fost greşit din

partea mea şi
faptul că eşti
generos arată

ce om bun eşti.

Mă întreb

dacă m-am lovit la cap şi am halucinaţii, înainte, mă detaşam de drama din

familia mea
când lucrurile
mergeau rău,

obişnuiam să am conversaţii imaginare cu tata în mîntea mea. Exersam ce să spun,

cum ar reacţiona el şi apoi, la final,

îmi închipuiam cum s-ar face bine.

- Vreau să fac iarăşi parte din

familia asta, Russ. Ştiu că nu fac parte

din ea din vina
mea şi ştiu că
tot din vina

mea tu nu te simţi binevenit pe aici, dar sper ca, în timp, să poţi avea suficientă

încredere în
mine cât să
vezi că îmi

doresc cu adevărat să mă fac bine.

- Mă bucur că primeşti

ajutor, tată. Chiar sper să funcţioneze.

Am prea multe gânduri în minte.

După
discuţia
noastră

sinceră, mama
a insistat să
luăm cu toţii

prânzul. Nu-mi amintesc ultima dată

când ne-am aşezat ca o familie să

luăm masa. Din fericire, conversaţia a

fost acaparata
în mare de
Ethan, care a

povestit
despre noul
contract al

formaţiei lui, aşa că eu am fost liber să ascult şi să observ.

Ethan nu

spune că a vorbit cu Aurora la

telefon, lucru pentru care îi sunt

recunoscător. Este prea preţioasă sâ

risc să o aduc în acest mediu. Ştiu că-i puternică şi rezistentă, dar vreau sâ am

grijă de ea, şi,
ţinând cont de
situaţia ei cu

propriul tată, n-are nevoie să fie obligată

să- l cunoască
pe al meu.

Dacă tatăl ei

ar face paşi să îmbunătăţească lucrurile,

cum încearcă
al meu, ar fi
prima care i-ar

mai oferi o şansă. Ieri a fost prima

dată când i-a
spus ce simte,
ca mine în

rezerva aceea
de spital,
acum câteva

săptămâni.
Sper să
trezească

acelaşi gen de reacţie ca în cazul meu.

După prânz, Ethan mă conduce în

tăcere la camioneta mea. Are ochii

roşii şi sticloşi
şi este mai
slab decât era

ultima dată
când l-am
văzut, într-un

mod
nesănătos.
Dacă ar fi să

ghicesc, as zice că-i drogat.

- Eşti bine?

- Făţi griji de tine, frăţioare, zice el,

deschizându-mi portiera camionetei.

- Par
i drogat,
Ethan. Nu l-

am văzut niciodată fumând o

ţigară,
darămite
droguri. Ce se

întâmplă cu tine?

- Ni

mic, zice el, frecându-şi maxilarul cu

mâna. N-ai
înţelege
oricum.

- încearcă-mă!

Mă ignoră,

deviind
discuţia.
- Tu

eşti bine? Ai tot ce-ţi trebuie pentru

şcoală? Urmează să primesc nişte

bani pentru contractul ăsta, deci pot

să te ajut mai mult, să ştii.

- Am

tot ce-mi trebuie, zic eu, închizând

portiera şi coborând geamul. Dar

mulţumesc!

- Pentru asta am

muncit aşa din greu, pentru contractul

ăsta. Toate spectacolele, toate

drumurile. O să reparăm totul. Banii

cumpără
resurse, Russ.
Lucrurile o să

fie iarăşi bine în curând, zice el.

- Pa, Ethan!

Mângâie

camioneta pe lateral, apoi o ia înapoi spre casă, şi eu îmi notez în minte sâ-l sun

curând să văd ce face.

Intru în casă

şi o găsesc pe Aurora în curtea din

spate, pufăind peste nişte pânză întinsă pe jos.

- Ce faci?

Ţipă şi se uita la mine peste umăr.

- Oh, Doamne, anunţă-te

înainte de a te strecura pe la spatele unei fete. Aproape am făcut infarct.

Continuă să trage de pânză în timp ce eu vin spre ea.

- Ce faci?

- Am găsit un cort în dulapul tău!

zice ea fericită, ridicând

privirea la mine. Dar nu ştiu cum

funcţionează şi nu are instrucţiuni.

M-am gândit că am putea să campăm afară, lângă groapa de foc.

- Nu

ţi-au ajuns zece săptămâni în

sălbăticie? o întreb eu, zâmbind. Mă

aşez cu picioarele încrucişate pe

iarbă şi trag materialul de cort de la ea.

Dacă-l pui aşa aproape de foc, se va topi.

- De ce ştii totul? geme ea,

mutând toate piesele pe locul nou.

- Tu de ce nu ştii că nu trebuie să

pui plastic
lângă foc?
Târându-se

spre mine, se urcă în poala mea şi îmi dă

părul pe spate,
sărutându-mă
pe frunte.

- Asta-i invitaţia mea formală

să vorbim despre cum a mers ziua ta.

- înc
ă am nevoie de
un pic de timp

să mă liniştesc înainte să discut despre asta. Este în regulă?

Ea mă

îmbrăţişează
mai strâns.
- Pot

să fac ceva pentru a te simţi mai

bine?

- Poţi să-mi explici

cum crezi tu
că fundul meu
de 1,95 intră

în cortul ăsta cu tine.

Ochii i se

luminează
când îmi
zâmbeşte.

- Noi mereu avem loc.

CAPITOL
UL 37

AURORA

Cortul n-a

fost una dintre ideile mele bune şi cândva pe la 2.00 dimineaţa aşa m-am enervat

din cauza zgomotului pe care-l făcea

când mă mişcăm, că ne-am târât pe

amândoi
înapoi în casă.
Am crezut

că dormitul în cort va fi romantic, dar, pentru prima dată, chiar ne-am chinuit să încăpem. A fost înghesuit şi enervant, şi am apreciat complet greşit cât de drăguţ va fi. A mai fost şi un păianjen

imens pe care Russ a zis că I-a dat afară,

ceea ce nu
cred că a Scut,
şi acum mă

tem că l-am înghiţit în somn.

Cât Russ e la duş, aud uşa de la intrare deschizându-se şi ştiu ca am puţin timp

sâ mă alătur lor, pentru că apa de la duş se opreşte. Trag nişte pantaloni

scurţi pe sub
tricoul
Callaghan pe

care l-am furat
din dulapul lui
Russ şi mă duc

jos spre ceea
ce sper că va fi
surpriza lui

preferată.

Mi se pare ciudat să

umblu prin casa lui Russ de parcă

locuiesc aici, când oamenii care chiar

locuiesc aici abia au ajuns. Bobby şi J.J. se

ceartă pe
afişul cu
„Petrecere de

casă nouă”
care pare să fi
fost editat cu

un marker ca să scrie „Petrecere de

revenit în
casă”.
- Re

venit în casă?
întreb eu când
ajung la ultima

treaptă.

- Atâta ne-a venit în

minte aşa din scurt, râde J.J.

Bobby ridică

afişul.

Ieri, când Russ era acasă

la părinţii lui, am fost sunată de pe un

număr
necunoscut, şi
s-a dovedit a fi

Stassie. Nu vorbise cu Russ, dar ştia

că, dacă a trebuit să rateze

petrecerea de casă nouă a lui J.J. din cauza necazurilor în familie, cel mai probabil era ceva de rău. Voia să ştie dacă ar fi în regulă ca ei să vină aici şi să organizeze

o petrecere de
bun-venit
acasă pentru

Russ.

Şi aşa a apărut

petrecerea „de revenit în casă”.

- Mă simt ca şi cum toţi copiii mei

sunt acasă, şopteşte mândru J.J.,

chiar când auzim cum se deschide uşa

dormitorului
lui Russ.
- Tu

nu locuieşti aici, şopteşte Robbie.

Inima mea este Ia fel de zgomotoasă ca

paşii lui Russ
şi, cu cât
coboară mai

mult, cu atât vedem mai mult din el

prin afiş:
glezne,
gambe,

genunchi,
coapse...
- Est

e gol? şopteşte
panicat
Mattie.

- Eu nu m-am înscris să văd

penisul
nimănui astăzi
în afară de al

meu, mormăie Kris.

Partea de

sus a coapselor... boxeri. Slavă

Domnului! Se aude un oftat colectiv şi,

când Russ coboară suficient cât să

vadă camera de zi, încremeneşte.

- Surpriză, zice Henry în cel

mai   neanimat
mod posibil.
    Russ

rămâne cu gura căscată.

- Ce

dracului?

Am auzit aşa multe despre

excursia
băieţilor la
Miami, că simt

că am fost cu ei.

- Ar

trebui să mergem toţi la anul! spune

entuziasmat
Mattie.
- Nu,

zic Henry şi Russ în acelaşi timp.

- Eu cred că anul viitor mă

întorc la Honey Acres, aşa că vă refuz

politicos,
spune Russ.
- Da

că te primesc, comentează Henry,

muşcând
dintr- o
aripioară de

pui. Ai fost prins încălcând

regula
numărul unu,
si nu este ca si

cum anul viitor voi doi o să vă pipăiţi

mai puţin. Am aflat dîn experienţa lui

Nate şi Robbie.

Russ, care

acum îşi sprijină capul pe al meu şi

are braţele în jurul umerilor mei, asigurând cât mai mult contact fizic posibil, se

încruntă.

- Nate şi Robbie se

pipăie?

Stassie

ridică din

sprâncene.

- Ca m aşa pare,

da.

Se lansează cu toţii în

poveşti
diferite,
oprindu-se să-

mi explice semnificaţia, ca să nu mă

simt exclusă,
şi braţele lui
Russ mă

strâng şi mai tare.

- Eşt

i bine? îmi şopteşte la ureche.

încuviinţez
din cap,
continuând să

ascult o poveste despre cum

Robbie şi Nate au căzut din telescaun.

Dinamica acestui grup este ceva nou

şi pentru Russ, dar îmi dau seama de ce

este aşa important pentru el. Ei

sunt mai mult
o familie decât
prieteni şi

sunt aşa de primitori, că este imposibil să nu te îndrăgosteşti de fiecare

dintre ei.

Cred că de asta avem

amândoi
nevoie cu
disperare. Să

fim înconjuraţi de oameni care ne fac să ne simţim iubiţi şi doriţi. Ne-am

petrecut vara
cu Xander,
Jenna şi

Emilia... şi cu câinii, desigur. Relaţia mea cu mama pare să se vindece, şi Russ este cu

părinţii lui pe
un drum care
sper să-i ofere

pace.

Toate piesele vieţii

noastre se
potrivesc ca
într-un puzzle

şi în sfârşit am
piesele
interioare.

Bobby termină o poveste

despre un
meci în
deplasare

unde a rămas gol în afara hotelului şi

cum
antrenorul lor
de hochei a

urlat la el. Asta-mi oferă ocazia să

întreb ceva ce voiam să aflu de săptămâni.

- De ce-i spuneţi toţi lui Russ

gogoşică?
Robbie
deschide

imediat gura
să-mi
răspundă, dar

apoi o închide şi se încruntă, uitându-se la

Kris. Acesta are aceeaşi expresie

confuză ca Mattie, şi se uită unul la

altul cu
aceeaşi
expresie

nesigură
înainte ca J.J.
să răspundă

într-un final:

- Eu habar nu am.

Mă întorc în braţele lui Russ să mă uit

la el, şi el îşi ascunde zâmbetul.

- Tu ştii?

- Da.

Ca să fac un rezumat, lucram la un

bar, şi Stassie a venit acolo într-o zi. Nişte clienţi oribili s-au luat de ea; eu la

momentul ala nu o cunoşteam,

aşa că m-am prefăcut că sunt prietenul

ei. Practic am fost într-o întâlnire falsă

cu Stassie
timp de o oră,
şi ăla-i alintul

de la ea.

- Ad
or întâlnirile

false.

-                înt

âlniri   false?

Este cel mai ridicol lucru de care am

auzit vreodată,
zice Henry.
- A

fost drăguţ. Foarte creativ sub presiune,

aş zice,
adaugă
Stassie.

- într-o noapte, le-am luat pe

Stassie şi pe Lola de la un bar, şi ea era foarte beată. Mi-a zis gogoşică în

faţa tuturor şi,
hmm,
bănuiesc că s-

a prins.

Grupul rămâne tăcut,

şi mă uit Ia feţele tuturor, pe care încă se

citeşte
confuzia.
Mattie îşi

drege vocea şi îşi ia berea.

- Da,

eu credeam altceva. Mă gândeam câ-ţi

plac gogoşile foarte mult, nu ştiu.

- Rory, a întrebat Jenna de mine

după ce am
fost în vizită?
mă întreabă

Bobby, făcându-mi cu ochiul.

Când băieţii au vizitat Honey Acres

de ziua lui Russ, ne-am dat seama că

Bobby şi Kris
au fost în
tabără chiar

când am fost şi eu, în copilărie. Nu

ne-am amintit
unii de alţii,
din fericire,

lucru pentru care sunt foarte

recunoscătoare, fiindcă probabil eram

enervantă şi dramatică. Trăsături de

caracter pe care n-aş vrea să li le

dezvălui
înainte de a
ajunge să mă

placă.

- Vre

i să te mint ca

să nu-ţi rănesc
sentimentele?
îl întreb eu cu

grijă.

- Da.

Dacă există

această opţiune, aş vrea să faci

aşa mereu, zice Bobby.

Henry mi-o

ia înainte, şi nu am ocazia să răspund.

- Eşti chiar bun la hochei.

Băieţii se ceartă în glumă, şi, cât

toată lumea
este distrasă,
Russ mă

sărută pe gât
şi-mi şopteşte
la ureche:

- Te
descurci
grozav. Te

iubesc cu toţii.

Liniştea se lasă repede, şi

Bobby se uită la mine pentru confirmare.

încuviinţez cu entuziasm din cap.

- Clar a întrebat de tine.

Când i-am povestit Jennei despre

pasiunea de
durată a lui
Bobby pentru

ea, răspunsul ei a fost mai puţin

entuziasmat.

- Fantastic. Ce-mi

place când oamenii revin ca adulţi şi vor

să mi-o tragă
de parcă n-am
avut de-a face

cu ei pe când erau copii. A râgâit sonor şi

dramatic.
Detest
bărbaţii.

- Poate chiar o să lucrez acolo

anul viitor,
zice Bobby,
spre

nemulţumirea
prietenilor lui.
- Sp

er că te pricepi mai bine ca Russ la

reparatul toaletelor, zic eu amuzată.

De când ne-am întors în Maple Hills,

descoperirea
mea preferată
a fost faptul că

am aflat cât de mult îi place lui Russ să mă atingă când nu avem reguli care să ne

interzică asta.

Creierul meu este

ameţit
încercând să
suprime

instinctul
natural de a
povesti totul,

şi, în ciuda faptului că sunt o

persoană
oarecum
încrezătoare,

presiunea de a mă asigura că oamenii pe

care-i iubeşte
Russ mă plac
este mare.

Petrecerea
de bun-venit
acasă – sau

cum i-o fi
zicând – este
mai puţin o

petrecere şi
mai mult o zi
relaxată de

petrecut timp în gaşcă. Este ceva necesar după câteva zile dramatice, şi-mi place să-l

văd pe Russ
cum mă ajută
să mă

integrez.

Iau o pauză de la acţiune

ca să fac un apel video cu Emilia şi

Poppy în curte. Ambele sunt mari

admiratoare
ale cortului
meu şi nu le

vine să creadă
că l-am
convins pe

Russ să dormim în el. Sunt destul de

sigură că Russ
ar fi cusut un
cort de la zero

dacă ar fi
crezut că
astfel m-ar

face fericită.

Se deschide uşa din spate,

şi apare J.J., zărindu-mă pe un şezlong

singură. Vine spre mine cu mâinile în

buzunare şi se aşază vizavi de mine.

- Po
ps şi Emilia îţi
transmit

salutări, zic eu.

- Am

văzut postarea Emiliei. Se pare că se

distrează.

- Mi se pare foarte

formal, zic eu
stângace,
foindu-mă.

Ferindu-mi
ochii de soare,
încerc să mă

concentrez la
expresia
foarte

serioasă a lui J.J. Ai de gând să-mi ţii o

predică? Un
discurs
motivaţional?

Sfaturi de viaţă?

Oh,

Doamne, iar bat câmpii.

- Un

mulţumesc.
De doi ani de
când îl cunosc

pe Russ, nu l-am mai văzut aşa fericit.

Fluturaşii
care trăiesc în
stomacul meu

dansează
fericiţi.
- Şi

el mă face fericită. Mulţumesc că

l-ai învăţat să se prefacă încrezător

suficient cât să vorbească cu mine în

acea seară!

- Mulţumesc că-l

laşi să se vadă aşa cum il vedem noi.

- Conversaţia asta a devenit

foarte profundă, zic eu. Cred că

prefer când mă pui să fac provocări la

Jenga.

- Da, a fost un pic

cam exagerat de emoţională, nu-i aşa?

încerc să mă
port matur, să
nu crezi că

rămân aşa. Se ridică, întinzându-mi

mâna să mă ridic şi eu. Eşti interesată

să fii
prezentată
Hipopotamilor

înfometaţi – şi beţi?

Revenind în

casă, J.J. anunţă că vrea să joace

un nou joc şi dispare să ia cele necesare.

Intrând în bucătărie, îl văd pe Russ

luând două
pahare din
dulap.

- Opreşte-te, hoţule!

Pune
paharele
pe blat,

întorcând
u-se să se
sprijine

de el, cu
braţele
încrucişat

e peste
piept.
- Eu

sunt hoţul?

- Par

i cunoscut. Ai

mai furat de
pe aici?
întinde

mâinile şi mă trage mai

aproape,
ridicându-
mi bărbia

cu o mână
şi
sărutându-

mă într-un
fel care-mi
înmoaie

genunchii.
N-am
nevoie să

caut
validare
sau

atenţie,
pentru că
am tot ce-

mi trebuie
chiar aici,
cu acest

bărbat.

-

Spune-mi un

secret,
Callaghan!
îmi dă

părul
laoparte
de pe faţă,

uitându-se
la mine de
parcă doar

pe mine
mă vede
pe lumea

asta.

Nu ezită.

- Mă

îndrăgostesc
de tine,
Aurora.

Zece milioane de fluturaşi.

- Şi eu mă îndrăgostesc

de tine.

EPILOG

RUSS

Aproximativ
nouă ani
mai târziu

- Cred că-mi vine să vomit

Aurora se ţine de abdomen,

gemând dramatic. O iau de umeri,

trăgând-o mai aproape, până pot să o sărut pe creştet. Mi-am petrecut ultimele şase

săptămâni
liniştind-o şi
acum îi ofer

afecţiune,
pentru că
oricum nu mă

ascultă.

- A fost o idee

oribilă. De ce m-ai lăsat să fac asta?

- Ce s-a întâmplat cu „Aurora

Callaghan nu are idei proaste” şi

„Când
vreodată m-am
înşelat eu?”

sau...

- Bine, bine, zice

ea. Ai dreptate. Vine în faţa mea,

lăsându-se pe pieptul meu în timp ce

amândoi ne uităm în sus la semnul pe

care scrie „Happy Ending”

deasupra uşii librăriei. Dacă nu vrea nimeni să cumpere cărţi de la mine pentru

că nu este o afacere de familie?

- Dar e o afacere de familie. O să

scriu pe geam cu un marker daca vrei.

- Nu sunt sigură că tu, eu şi

animalele ne
putem numi
afacere de

familie.

O sărut pe gât şi mă

afund în
mirosul dulce
al parfumului

ei. Urăsc ce tare-i bate pulsul. Rory

emoţionată
este versiunea
pe care o văd

cel mai rar la soţia mea, dar, de când am

cumpărat
librăria veche
din Meadow

Springs, are o grămadă de motive să fie

emoţionată.

- Si

mt că genul

ăsta de pretenţie ne va aduce în

faţa
Comitetului
pentru

Angajamente
de
îmbunătăţire a

Oraşului şi alte Anunţuri Importante.

- Doamna Brown abia aşteaptă

să ne vadă iarăşi acolo, după ce a

pierdut la votarea pentru schimbarea

numelui,
răspund eu.

Aparent,

„Happy Ending” sună ca un salon de

masaj erotic şi
ar invita doar
neadaptaţi şi

anormali în oraş. Am vrut să susţin că un neadaptat şi un anormal au cumpărat

magazinul, dar Jenna a subliniat că în

privinţa
CMSAIOAAI
nu-i loc de

glume.

Acum doi ani, când

Jenna a preluat Honey Acres de la

mama ei, comitetul de haos şi prostii

i-a cerut să facă o prezentare de

afaceri, în ciuda faptului că o ştiau de când se născuse şi ca era în comitet

de
cincisprezece
ani. Ea a făcut

câteva glume despre aşa-zisa istorie ca

să destindă atmosfera, ceea ce,

surprinzător, a avut efectul contrar.

Rory oftează din greu.

- Am

de gând să promovez păcatul; n-a

greşit în totalitate.

- Sta

i să afle despre livrarea căzii,

zic eu, împingând-o delicat în

direcţia noii ei afaceri.

N-a fost o

decizie grea să ne mutăm în Meadow

Springs;
mereu a fost
un loc special

pentru noi,
mai ales după
ce am muncit

trei veri la Honey Acres împreună. Ce

pot să zic? Chiar este ca un grozav

muzeu intim al ceaiului.

Aurora era

sătulă de jobul ei din echipa de vânzări a unei mici edituri şi disperată să

plece din oraş. Apoi, eu am fost promovat la firma de inginerie unde lucrez, şi noul

rol îmi cere să
călătoresc
doar de câteva

ori pe lună,
aşa că am
început să ne

facem
bagajele,
pentru a

începe noua noastră viaţă.

După ce

Jenna ne-a vândut terenul şi casa

bântuită unde
am avut prima
întâlnire,

ultimele
optsprezece
luni

încuviinţez din cap. Tata a lucrat

continuu
săptămâni
întregi ca să

se asigure că locul ăsta va arăta exact

cum vrea Rory. I-a desenat schiţe

peste schiţe, a
făcut mostre
peste mostre

şi la un moment dat sunt destul de

sigur că au făcut şi o machetă

digitală
împreună.

A fost ciudat

să locuiesc cu
el cât a venit
să muncească,

mai ales că n-
am mai locuit
cu el de când

eram boboc. S-a oferit să se cazeze Ia o pensiune, dar Aurora a insistat să stea

cu noi. La început, am avut emoţii,

nefiind sigur
de felul cum
vor sta

lucrurile, în ciuda faptului că relaţia

noastră este mult mai bună decât era cu

ani în urmă. Cred că cea mai ciudată

chestie pentru
mine a fost să
înceapă să-mi

fie dor de el în weekenduri, când se

întorcea în Maple Hills.

I-am zis că

nu trebuie să
plece şi că
poate veni şi

mama la noi, dar acum este sponsor la

Jucătorii Anonimi, aşa că-i place să

fie în zonă, în caz că oamenii pe care-i ajută

să treacă
peste
dependenţa

lor au nevoie de sprijinul lui.

Cred că

Rory avea şi ea nevoie de o figură paternă, ţinând cont de absenţa tatălui ei. L-am auzit pe tata liniştind-o de mai multe ori

decât pot să
număr, în
vreme ce

stătea cu noi. Părinţii mei o iubesc pe soţia

mea aşa mult,
că s-au luat
doar o singură

dată de mine
pentru nunta
noastră

spontană şi fără invitaţi. S-au bucurat că a devenit, în sfârşit, fiica lor.

Tocurile Aurorei răsună pe podeaua

din lemn în timp ce se plimbă pe

culoare
căutând ceva
pentru care să

se panicheze. O urmez, păşind încet,

cu mâinile în buzunare, ascultând-o

pufnind şi oftând printr-o librărie

perfectă.

- Draga mea...

- Nu mă lua cu draga mea,

mormăie ea, întorcându-se cu faţa la

mine. îşi pune mâinile în şolduri şi se

bosumflă. Tu ai făcut asta, Russ

Callaghan! Mi-ai zis că pot să am propria afacere. O librărie, nu mai puţin. Nu

un bar sau un club de striptease ori

ceva la care să mă pricep...

Orice mai

vrea să spună
moare când
parcurg

distanţa dintre noi, îi iau chipul in mâini şi o sărut pe gură. Corpul ei se topeşte în al meu, tensiunea se disipează cu

fiecare
secundă care
trece. îmi mut

mâinile să-i
cuprind ceafa
şi-mi sprijin

fruntea de a
ei.
- Eşt

i cea mai capabilă femeie pe care

am cunoscut-o vreodată. Aş sprijini orice sugestie ai avea. Voi fi acolo să te ţin de mână prin tot, Ror, dar n-ai nevoie de

mine.
Niciodată n-ai avut nevoie de

mine ca să fii incredibilă.
Pur şi simplu,

eşti. Şi te iubesc mai mult decât pot

exprima
cuvintele.
- Şi

eu te iubesc. Braţele ei îmi cuprind gâtul, ochii ei mari şi verzi se uită în ai mei. Este

ultima noastră
şansă să fim
singuri în

weekend.
Spune-mi un
secret,

Callaghan!

între noi nu există secrete.

Mi-am petrecut aşa mulţi ani cu

Aurora, încât abilitatea ei de a împărtăşi

fără opreliști
s-a lipit și de
mine un pic.

- Săptămâna trecută, eu ţi-am mǎncat Cheetos. Nu Neville. S-a

uitat la mine
aşa acuzator
când am dat

vina pe el,
încât m-am
simţit vinovat

timp de trei zile.

Ochii ăia pe

care-i iubesc
aşa mult se
rotesc

dramatic.

- Pe bune! Aveai

praf portocaliu
pe toată faţa.
Mai încearcă!

Mai încearcă mă nedumereşte.

De parcă se aşteaptă să recunosc ceva

anume, ceva ce ştie deja, şi nu aşa

funcţionează jocul. Prietenii şi vecinii noştri vor sosi în curând, pentru

deschidere,
dar ea încă se
uită la mine

expectativ.

Şi atunci, îmi dau

seama.

Știe.

- Oh,

la dracu! Un colţ al gurii ei se ridică într-un rânjet. Am invitat-o pe mama ta şi am uitat să-ţi spun.

- Oh, la dracu* e

corect, pentru că, da, ai făcut asta.

- De unde ştii?

- Pentru că m-a sunat să se

asigure că voi
servi şampanie
de calitate.

- Credeam că am scăpat de a

mai fi băgat cu forţa în librării cu Aurora,

oftează Henry,
cercetând
rafturile înalte

din mahon pline cu cărţi noi. Şi, cu

toate astea, iată-mă! Din nou.

Aurora a vrut ca zona pentru copii să

fie vopsită în
culorile
aurorei

boreale, aşa că a apelat la artistul ei

preferat – şi posibil singura persoană pe care o cunoaşte ea şi care poate

face asta. Cu
vopsitul i-a
ieşit. Ce l-a

enervat a fost să ajute la realizarea

sutelor de
stele din
origami care

atârnă de
tavan.
- lat

ă-ne pe amândoi! îi dau un ghiont

jucăuş în umăr. Mulţumesc că

ai adus ediţiile alea semnate, frate. Aurora apreciază că eşti aici. Amândoi

apreciem.
- Nu-
i nimic;

înseamnă mai puţine cărţi în casa mea. Ar fi venit şi ea, dar e un pic cam departe, cu bebeluşul şi...

- Şi eu?

Ne uităm amândoi la copilul de pe

şoldul lui Henry, agăţat de el de parcă-i jucăria sa preferată – ceea ce cam

este.
- Da,
Mila. Suntem

foarte fericiţi că şi tu eşti aici.

Ea zâmbeşte luminos, ceea ce-mi

aminteşte că, pe măsură ce creşte, mi se

pare tot mai
mult că
seamănă cu

Stassie.

- Un chiule Henry,

acum pot să-mi primesc îngheţata? Au

trecut cele cinci minute obligatorii.

Henry o lasă pe picioarele ei şi o

înghionteşte
să plece.
- Du-

te şi cere-i tatălui tău bani!

- Cele cinci minute obligatorii?

întreb eu, privind-o cum se ciocneşte

de picioarele lui Nate, strigându-i

solicitarea ei.

Nate se opreşte din

conversaţia cu
Emilia,
oftează, scoate

portofelul, încruntându-se la Henry

din partea cealaltă a camerei, şi

pune nişte bancnote în palma fetei lui.

- Cel
e cinci minute
obligatorii de

socializare,
zice Henry.
îmi înăbuş

râsul cu cafeaua, şi Mila vine

valvârtej spre
noi.
- A

zis că trebuie să luăm şi pentru

gemeni, dar dorm acum, deci nu cred

că au nevoie, aşa că am putea să luăm

mai multă pentru noi.

- Mi

se pare rezonabil. Hai, puştoaico!

Ea ia mâna lui Henry, şi cei doi

pornesc spre magazinul de îngheţată The

Little Moo, lăsându-mă să mă descurc

singur. Mie tot nu-mi place să fiu în centrul atenţiei, şi sunt recunoscător

că astăzi este despre Aurora. Clienţi şi

prieteni sunt
împrăştiaţi
prin încăpere,

fiecare
uitându-se la
rafturi,

discutând
între ei. îi văd
pe J.J. şi pe

Alex stând de vorbă cu părinţii mei,

Stassie leagănă un cărucior dublu

în timp ce vorbeşte cu Jenna.

Doamna
Brown
inspectează

intens
secţiunea de
dragoste. Ceea

ce acum puţin timp era o librărie veche

şi uitată acum este un loc plin de viaţă.

Ştiu că
soacra mea
este pe undeva

pe aici, aşa ca evit întâlnirea noastră

inevitabilă cât pot de mult ţinându-mă

ocupat şi
făcând
instantanee

tuturor, cum m-a învăţat Aurora. Şi ăsta e momentul în care fac cea mai bună

fotografie:
Aurora în
spatele casei

de marcat, cu cel mai mare zâmbet pe

faţă, vânzând un teanc imens de cărţi

cuiva. Lumina care intră pe geamuri o face

să
strălucească.
Sunt imediat

copleşit de frumuseţea ei şi de

sentimentul de mândrie că a făcut toate

astea de una singură.

Mă

surprinde
privind-o cât
clientul ei se

uită în jos, pipăindu-se pentru a-şi

găsi
portofelul.
Spun un „te

iubesc” pe muteşte, şi ea îmi răspunde

la fel. îi mai zic şi „Sunt aşa mândru de tine”, şi ea îmi răspunde cu ceva ce pare a fi „Sunt mândră de cât de sexy eşti”.

Este momentul în care toată mutarea, toate renovările şi toată munca în boxeri pentru că n-am putut găsi cutia cu hainele

noastre merită pe deplin. Totul ne-a

adus aici, la a fi aşa fericiţi.

După încă o

oră, îmi dau seama că nu voi putea

munci la magazin, cum aveam de

gând. Nu o să lucrez nimic dacă mă

holbez toată ziua la soţia mea. Rory

este naturală,
cum ştiam că
avea să fie, şi

fiecare client o face să se relaxeze încă un pic.

Când petrecerea de

deschidere
începe să se
liniştească şi

ea se îndepărtează de casa de

marcat,
cineva,
probabil J.J.,

strigă:

- Discurs!

Privim cu
toţii uimiţi
cum Aurora

acceptă un
pahar de
şampanie şi-l

dă repede pe gât. Sarah îşi exprimă

dezaprobarea,
dar Aurora
este expertă

la a nu asculta
plângerile
mamei ei.

- Este pentru curaj. Râde.

Um...
îmi croiesc
drum printre

oamenii care s-au adunat în jurul ei, ca să mă vadă în faţă şi în centru. Umerii

i se relaxează
şi ochii i se
opresc asupra

mea.

- Vă mulţumesc

tuturor că aţi venit astăzi. Serios, vă

mulţumesc!
Nu-mi vine să
cred. Ştiu că

mulţi aţi avut
un drum lung
de parcurs şi

că celor care
rămân la noi
le-am promis

clătite de dimineaţă – şi ăsta-i modul

meu de a vă spune că nu mă pricep

deloc să fac clătite. „Ba chiar se

pricepe.” Le mulţumesc oamenilor din

Meadow Springs că m-au primit în

comunitatea
lor. Ştiu că la
început n-a

fost uşor, dar eu şi Russ ne simţim acasă aici. Pentru toţi ceilalţi care poate nu ştiu, cu mulţi ani în urmă, am făcut o

glumă
susţinând că
deschid un

club de striptease aici. Aparent,

nimeni n-a uitat.

Toată lumea

din încăpere râde, şi o zăresc cu

coada ochiului pe doamna Brown

mormăind
ceva către
John, patronul

unuia dintre magazinele de bowling.

- Mulţumesc tuturor care

m-au ajutat să pregătesc magazinul.

Minunatului
meu socru,
care şi-a

petrecut tot timpul asigurându-se

că lucrurile sunt perfecte; prietenilor

mei, că m-au ajutat să scap de oribila

culoare de pe
pereţi şi să fac
sute de

steluţe. îi
mulţumesc
mamei mele că

mi-a trimis liste cu cărţile atent alese pe care ar trebui să le cumpăr. Doamne, se

transformă
într-un discurs
de Oscar. Voi

încheia. Nu-i un secret că iubesc cărţile.

Iubesc
poveştile
despre oameni

pe care nu-i cunosc şi despre locuri

unde n-am fost. Am trăit o mie de vieţi

printre o mie
de pagini, dar
nici o poveste,

nici o viaţă,
nici o pagină
nu m-a făcut la

fel de fericită cum mă faci tu, Russ

Callaghan.

Toată lumea ovaţionează, şi

simt cum mi se înroşesc vârfurile

urechilor.
înainte să te
cunosc, nu mă

gândisem la cum ar putea să arate finalul meu fericit. Nu eram sigură că urma

să am unul. Tu eşti finalul meu fericit, Russ. M-am îndrăgostit de tine în

Meadow Springs şi să văd cum m-ai

ajutat să ne construim viaţa aici m-a

Scut să mă îndrăgostesc de tine de un

milion de ori. Mulţumesc că mi-ai oferit o viaţă care pare prea bună ca să fie

adevărată.
Mulţumesc că
m-ai lăsat să

aduc acasă
animale chiar
şi când ai zis

„nu”.
Mulţumesc că m-ai lăsat să-

mi trăiesc visurile zi de zi!

Vreau să mă grăbesc la ea şi să o sărut

până i se fac roz buzele, dar acum ăsta-i locul ei de muncă, şi nu vreau să o fac

să se simtă stânjenită.
Ridic in

schimb paharul în direcţia ei.

- Pentru finaluri fericite!

Ea ridică paharul.

- Şi

animale de companie fără număr!

- Nu, răspund eu imediat, dar

este prea târziu.

- Pentru

finaluri
fericite şi
animale de

companie
iară număr!
răsună în

încăpere.

MULŢUMIRI

Oamenii

spun că-i nevoie de un sat pentru

multe lucruri,
dar, Doamne,
ce se mai

aplică în cazul cărţii ăsteia!

Mai întâi,

trebuie să-ţi mulţumesc ţie, cititorule. Fără

entuziasmul
tău copleşitor
pentru

Icebreaker, nu aş fi scris „Mulţumirile” pentru a doua mea carte. Este

subestimarea secolului să spun că n-am

anticipat niciodată asta, dar efectele

incredibilului
sprijin pe care
mi l-ai arătat

mi-au
schimbat
viaţa. Aşa ca-ţi

mulţumesc din
toată inima!
îi mulţumesc

soţului meu, care s-a prefăcut a fi

aeroport. Şi că
nu m-a judecat
pentru cât am

comandat de la Starbucks în vreme ce am

lucrat la prima carte.

Vouă, Erin,

Ki şi Rebecca:
pentru că m-
aţi ascultat cât

am tot vorbit anul trecut, pentru că m-aţi sprijinit în tranziţia înspăimântăto are, dar frumoasă spre lumea

editorială şi că
m-aţi tolerat
pe FYP mai

mult decât v-ar fi plăcut.

Ţie, Lauren,

pentru că ai citit cartea asta de mai

multe ori decât mine şi pentru că m-ai

sprijinit tot timpul. Meriţi un premiu că m-ai ţinut sănătoasă, chiar şi când

am început să mă dau de ceasul morţii

la 3.00 dimineaţa, la kilometri

distanţă de casă. Sunt aşa norocoasă să

te am lângă mine.

Şi ţie,

Kimberly,
pentru că m-ai
ajutat să

navighez prin lumea asta nouă şi pentru

că mereu ai fost alături de mine când am avut nevoie de tine, naiba să ia diferenţa de fus orar! Eşti cu adevărat minunată, şi n-aş fi putut să fac nimic din toate astea

iară tine. Sunt
aşa
recunoscătoar

e pentru tot ce
ai făcut pentru
mine.

Mulţumiri
ţie, Ellie,
pentru

încercările
tale curajoase
de a mă ţine

tânără şi pertinentă. Sunt aşa

norocoasă că ai văzut *Icebreaker* în

acea zi şi sunt aşa fericită că lucrăm

împreună.
Sunt mândră de cât de

departe ai
ajuns în
ultimele

douăsprezece luni şi abia aştept să văd

ce ne rezervă viitorul

Nicole, nu

sunt sigură că cineva îi iubeşte pe

Russ şi pe Aurora la fel de mult ca

tine.
Mulţumesc că
ai fost mereu

acolo să-mi asculţi milioanele de

idei şi că m-ai încurajat la fiecare pas al

scrierii acestei
cărţi.
Mulţumiri

vouă, Allie şi
Kimmy, pentru
că aţi citit pe

îndelete
schiţele mele
şi că mi-aţi

oferit părerile voastre sincere.

Gândirea
voastră
pozitivă a fost

elementul de care aveam nevoie şi sunt

recunoscătoare că vă pot numi

prietenele
mele.
Vouă, Becs

şi Elena, pentru că mi-aţi spus că pot

să scriu această carte, când eu

începeam să cred că nu. Sunt aşa

recunoscătoare că în grupul nostru de

prieteni
mesajele
vocale de zece

minute sunt ceva normal.

Ţie, Becky,

îţi mulţumesc
pentru că ai
fost ursul meu

preferat în general şi fata lui Henry.

Şi cele mai mari mulţumiri

întregii echipe de la Simon & Schuster şi

Atria: Molly,
Sarah, Sabah,
Pip, Kaitlin,

Ife, Morgan,
Zakiya,
Megan,

Anthea, Kate
şi toţi ceilalţi
din spatele

scenei, care muncesc pe rupte ca sa

facă din cărţile mele ceea ce sunt. N-aş putea fi mai mândră că fac parte din acest grup, şi vă sunt recunoscătoar

e tuturor celor care aţi muncit

neîncetat
pentru a mă
sprijini în

orice mod s-a putut.

PLAYLIST

SPARKS
FLY
(TAYLORS

VERSION) |
TAYLOR
SWIFT 4:20

WILDFIRE |
SEAFRET
3:43

MOONLIG
HT |
ARIANA

GRANDE
3:22
ALONE

WITH YOU
| ALINA
BARAZ

3:45
CHRONICALLY

CAUTIOUS
| BRADEN
BALES 1:59

BEST PART
(FEAT.
H.E.R.) |

DANIEL
CAESAR
3:29

SWEAT |
ZAYN 3:52
NAKE

D-
BONUS
TRACK |

ELLA
MAI
3:17

LATE
NIGHT
TALKIN

G |
HARRY
STYLES

2:57
HARD
TO

LOVE |
BLACKP
INK

2:42
PEACE |
TAYLOR

SWIFT
3:53
YOU |

M1LEY
CYRUS
2:59

NONSE
NSE |
SABRIN

A
CARPENTER

2:43
SLEEPING

WITH
MY
FRIEND

S |
GAYLE
2:48

PRETTY
PLEASE
| DUA

LIPA
3:14
DID

YOU
KNOW
THAT

THERE’
S A
TUNNE

L
UNDER
OCEAN

BLVD 1
LANA
DEL

RAY
4:44
WHILE

WE’RE
YOUNG
| JHENE

AIKO
3:56
BIGGES

T FAN |
MADDI
E ZAHM

3:01
THE
ONLY

EXCEPT
ION |
PARAM

ORE
4:27
EVERYT

HING |
LABRIN
TH 2:15